ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமியின் வியாக்கியான நூல்களிலிருந்தும் பத்திரிகைகளிலிருந்தும் ஸாரமாகத் தொகுக்கப்பட்ட வியாஸங்கள்கொண்ட

அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸமாலை

ஸ்ரீஸ்வாமி அறுபத்திரண்டாவது திருநக்ஷத்ர பூர்த்திக்கு ஸ்மாரக சின்னமாக வெளியிடப்பட்டது

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிராஞ்சில் அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம்:

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

விலை 1—8—0

1953

முன்னுரை

(நல்லப்பா. ஜீயப்பங்கார். B. A.)

ஸ்ரீமதித்யாதி ஸ்ரீப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமியின் பலவகை வியாக்யான நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் வாசிப்பவர்கள் அவற்றில் காணும் விஷயங்களை அடிக்கடி மனனம் செய்ய விரும்புகிறார்கள். எப்படிப்பட்ட விஷயங்களும் சில நாள்கள் கழிந்தவாறே மறந்துபோகின்றன. மறந்துபோகக்கூடாத விஷயங்களை அடிக்கடி மனனம் பண்ண வேண்டியதாகிறது. ஸ்ரீஸ்வாமியினால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்திருக்கும் நூல்களோ பத்திரிகைகளோ அபரிமிதங்களாகையாலே அவற்றையெல்லாம் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டு மனனம் செய்வதற்கு ஸௌகரியமில்லாமலிருக்கிறதே யென்று பலர் வருந்துவதுமுண்டு.

ஸ்ரீஸ்வாமியால் ஏற்கெனவே வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற (1) விசேஷார்த்த ரத்னாவளி. (2) பந்தாம்ருதம். (3) பன்னிரு திங்களநுபவம். (4) ஸ்வாபதேசார்த்த ஸாகரம். (5) அபூர்வ ராமாயணம் முதலான பல நூல்கள் ரஸிகர்களுக்கு மிகவும் பயன்பட்டு வருகின்றன. ஆங்காங்கு உபந்யாஸம் செய்யும் பண்டிதர்கள் மேலே குறித்த நூல்களினால் தாங்கள் வெகு உபயோகம் அடைவதாகத் தெரிவிப்பதுடன் இப்படிப்பட்ட நூல்கள் அடிக்கடி வெளிவந்தால் மிக நல்லது என்றும் தெரிவிக்கிறார்கள்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி, ஸ்ரீவசந பூஷண வியாக்யானம், ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்யானம் போன்ற மஹாக்ரந்தங்களில், ரத்னாகரத்தில் ரத்னங்கள் போல் பல்லாயிரக் கணக்கான அர்த்த விசேஷங்கள் மலிந்து கிடக்கின்றன. அந்த க்ரந்தங்களை கேட்டு ஸேவித்துக்கொண்டு போகும் போது அவற்றில் ஸாரதம அர்த்தங்களான ஆங்காங்கு விஷயங்கள் ரஸிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அவற்றை அடிக்கடி அநுபவித்து ஆனந்திக்க ஆவல் உண்டாகியும் அப்படியநுபவிக்க மார்க்கமில்லையே யென்றும் பலர் வருந்துவதுண்டு. ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் வியாஸங்கள் பெரும்பாலும் அந்த வருத்தத்தையும் தீர்ப்பனவாதலால், அவருடைய வியாக்யானங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் மணித்திரள் போலுள்ள விஷயங்களை அடியேன் தனிப்படத் தொகுத்து வைத்துக்கொண்டு அநுபவிப்பது வழக்கம்.

தற்காலம் ஸ்ரீஸ்வாமியின் மூலமாய் அறுபத்திரண்டு வார்த்தாமாலைகளாகப் பல பல விஷய ரத்னங்கள் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், ரஸிகர்களுக்கு அடியேனும் ஓர் உபகாரம் பண்ணலாமென்று நினைத்து ஸ்ரீஸ்வாமியின் வெளியீடுகளிலிருந்து அடியேன் அடிக்கடி மனனம் செய்யும் வியாஸங்களுள் ஓர் அறுபத்திரண்டு வியாஸங்களைத் தொகுத்து "அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸ மாலை" என்று பெயரிட்டு இந்நூலை வெளியிடுகின்றேன். இதிற்காணும் ஒவ்வொரு உபந்யாஸமும் ஏற்கெனவே ரஸிகர்களால் அநுபவிக்கப் பட்டேயிருக்கும். ஆனாலும் அவற்றை ஒன்றாகத் திரட்டி, அடிக்கடி மனனம் பண்ணுவதற்கு ஸௌகரியமாக உபகரிக்கிறது பலர்க்கும் விசேஷ ப்ரீதி ஹேதுவாகுமென்று கருதுகின்றேன். முக்கியமாக உபந்யாஸகர்களுக்கு மிகவும் உபகாரகமாகுமென்று நினைத்தே இது வெளியிடப்படுகின்றது.

ஸ்ரீஸ்வாமி வடநாட்டுத் திருப்பதியாத்திரையாக எழுந்தருளியிருக்குமிந்த ஸமயத்தில் அடியேன் செய்யக்கூடிய தொண்டு இதுவே யாதலாலும் இதைச்செய்து அடியேன் க்ருதக்ருத்யனாகிறேன்.

இங்ஙனம்

10—7—53. அடியார்க்கு அடியன்.

அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸங்களின் அட்டவணை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸமாலை.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ர. அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி.)

---

1. எம்பெருமானார் தரிசனத்தில் ஸர்வமும் ஸத்யம்.

எம்பெருமானார் இந்நிலவுலகில் திருவவதரித்தருளி ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபனாசார்யரென்றும் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யரென்றும் தாம் விருது வஹித்ததல்லாமல் தம் அடிபணிந்தாரையும் அவ்விருது வஹிக்கச் செய்தருளினவர் என்பது ப்ரஸித்தம். அப்பேராசிரியர் இதரமதஸ்தர்களால் கூறப்பட்ட பல பல அபார்த்தங்களை நிரஸித்தருளி நற்பொருள்களை நிலைநாட்டினரென்பதும் ப்ரஸித்தம். அப்படி நிலைநாட்டிய நற்பொருள்களுள் மிக முக்கியமான வொருபொருள் இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

மாயாவாதிகளென்கிற இதர மதஸ்தர்கள் ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்யமென்றும் மற்ற சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சமெல்லாம் அஸத்யமென்றும் ஸித்தாந்தம் செய்து வைத்தார்கள். வ்யாவஹாரிகதசை, பாரமார்த்திகதசை என்று இரண்டு தசைகளை யொப்புக்கொண்டு, வ்யாவஹாரிகதசையில் பரப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட சேதநா சேதநங்கள் இருப்பனவாகத் தோன்றினாலும் பாரமார்த்திகதசையில் இப்படிப்பட்ட பேதாநுஸந்தானம் அடியோடு இருக்கமாட்டாதென்கிறார்கள். அவர்களுடைய மதப்ரக்ரியையைச் சுருங்கச்சொல்லில் இவ்வளவே கேண்மின்:—*நிர்விசேஷசின்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம* என்பது அவர்களது ஸூத்ரம் போன்றவொரு வார்த்தை. *ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம* என்று உபநிஷத்து ஓதுகையாலே அந்த பரப்ரஹ்மம் ஜ்ஞானமாத்ரஸ்வரூபமாகும். அது ஸ்வயம்ப்ரகாசமானஸ்வபாவமானாலும் தனது அநாதியான அவித்யையினாலே அபரமார்த்தமான ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயாதிபேதத்தை அநுபவிக்கிறது [தன்னிடத்திலே ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறது]; வஸ்துத: ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயாதிரூபங்களான நாநா வஸ்துக்கள் இல்லையாயிருக்கச் செய்தேயும் அவையுள்ளனவாக மயங்கிக் கொள்ளுகிறது. அவித்யாபரிணாமபூதனான ஜீவாத்மாவானவன் *தத்த்வமஸீத்யாதி வாக்யத்தினால் பிறக்கும் ஞானத்தினால் அத்வைத வித்யை கைபுகுரப்பெற்றவனாய் அந்த பரப்ரஹ்மத்தினுடைய அந்த ப்ரமத்தைப் போக்கடிக்கிறான். (அதாவது) *தத்த்வமஸி ச்வேதகேதோ* என்ற வேதாந்த வாக்யத்தின் உண்மைப்பொருளான அத்வைதம் எப்போது ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞானகோசரமாகிறதோ அப்போதுதான் பந்தமோக்ஷம் என்கை. ஆகவே கண்ணிற் காண்பதெல்லாம் பொய்—என்பதே மாயாவாதிகளின் ஸித்தாந்தஸாரம்.

இந்த வாதத்தை லகுவாகக் கண்டிக்கிற முறை ஒன்றுண்டு; அதாவது, 'எல்லாம் பொய்' என்று சொல்லுகிறவர்களை நோக்கி ஒன்று கேட்கவேண்டியது; எல்லாம் பொய்யானால் ஆயிடுக; 'ஸர்வம் மித்யா' என்கிற இந்த ப்ரதிஜ்ஞையாவது உண்மைதானோ? சொல்லுங்கள்—என்று கேட்கவேணும். உண்மைதான் என்று விடை கூறுவார்களாகில், ஸர்வபதார்த்தத்திற்குள் சேர்ந்த இந்த ப்ரதிஜ்ஞையொன்று உண்மை—என்று தேறுகையாலே ஸர்வ மித்யாத்வ ப்ரதிஜ்ஞை பழுதேயாம். இந்த ஆபத்தில் நின்றும் தப்பவேண்டி 'ஸர்வம் மித்யா' என்கிற இந்த ப்ரதிஜ்ஞையும் பொய்யென்று அவர்கள் சொல்லியாகவேண்டும். அப்போது, தங்களுடைய வாதத்தைத் தாங்களே பொய்யென்று கூறி முடித்துவிட்டதாகத் தேறுகின்றது. எல்லாம் மெய்யென்று இசைந்து

கொள்ளப்பட்டதாகவே முடிந்ததாகும். இது, மாயாவாதிகளை எருவாகக் கண்டிக்கிற வழி. ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் இந்த வழியும் காட்டப்படுகிறது. வேறுவழிகளில் காட்டப் படுகிற கண்டனப்ரகாரத்தையும் சிறிது காட்டுவோம்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6—2—1.) *ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்விதீயம்* என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானதென்றும் மற்றெல்லாப் பொருளும் பொய்யென்றும் கூறுகின்ற அத்வைதவாதிகள் இந்த உபநிஷத் வாக்கியத்தை முக்ய ப்ரமாணமாகக் காட்டுவர்கள். இதில் அத்விதீயம் என்றவொரு பதம் முக்கியமானதாகக் கொள்ளப்படும். ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயுளது, மற்றொன்றும் இல்லை—என்பதாக இப்பதத்தினால் விளங்குகின்றதென்பர் அத்வைதிகள். ‘ப்ரஹ்மமும் ஸத்யம், மற்றெல்லாப்பொருள்களும் ஸத்யமே’ எனக்கொள்ளும் நம்மவர்கள் இதற்கு என்ன சொல்லுகிறார்களென்பதைச் சுருங்கச் சொல்லுவோம்.

ஸார்வபௌமனான ஒரு மஹாராஜனைச் சுட்டி “இவன் அத்விதீயனான அரசன்” என்று சொல்லுவோமானால், அவனுக்கு மக்களில்லை மனைவியில்லை உடுக்கத்துணியில்லை, நிற்க நிழலில்லை, உண்ணச் சோறில்லை என்றதாகுமோ? ‘அரசன் அத்விதீயன்’ என்றால் அவன் இரண்டாவது பொருளையுடையனல்லாதவன் என்று பொருள்படுதலால் இப்படித்தான் பொருள்கொண்டாகவேணுமென்னில், இதை உலகில் ஒருவரும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார். அத்வைதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். இவ்வரசனுக்கு நிகரான வேறோரரசனில்லை’ என்று பொருளாகுமேயல்லது இவன் தவிர உலகத்தில் வேறொரு பொருளே கிடையாதென்று பொருளாகமாட்டாதென்பதை அனைவரும் ஏககண்டமாக இசைந்து தீருவர்கள். லோகாநுபவஸாக்ஷிகமான இவ்வர்த்தந்தான் *ஏகமேவாத்விதீயம்* என்றவிடத்திற்கும் பொருந்தும். *பதிம் விச்வஸ்ய* என்று வேதாந்தங்களில் புகழப்படுகிறான் ஈச்வரன். ஈசிதவ்யங்களான வஸ்துவொன்றுமேயில்லையென்று முடித்திட்டு ஈச்வரனுளனென்றால் அஜாகளஸ்தனத்திற்கும் அவனுக்கும் ஒருவாசியுமில்லையாகுமன்றோ. எம்பெருமானுக்குப் பழிப்பாகவன்றோ இப்பொருள் முடிந்து நிற்கும்.

உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப்பொருளைக் கண்டவர்களில் தலைவரான ஸ்வாமியெம்பெருமானார், எம்பெருமானை ஸர்வேச்வரனென்னும்போது ஸர்வமும் ஸத்யமாயிருந்து தீரவேணுமென்றும், அப்படியிருந்தாலொழிய ஸர்வேச்வரத்வம் எம்பெருமானுக்குப் புகழ்ச்சியாகமாட்டாதென்றும் காட்டி ஸர்வ பதார்த்தங்களையும் ஸத்யமாகக்கொண்டு அவற்றை அப்பெருமானுடைய ஸொத்துக்களாக நிரூபித்தருளினார். 1

2. சாஸ்த்ரார்த்த தத்த்வஸமந்வயம்.

பகவத்விஷயம் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் (5—7—3) *கருளப்புட்கொடி சக்கரப்படை* என்கிற வானமாமலைப் பாசுரத்திற்கு அவதாரிகை இங்ஙனேயுள்ளது:— “அருளாய் என்றீர்; அருளக்கடவோம்; அதிலொரு தட்டில்லை; ஆனாலும் சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி* *கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்* அன்றோ; அருள்பெறுவார் பக்கலிலேயும் சிறிது உண்டாக வேணுங்காணுமென்ன; இது, மேலுத்தைக்கு இட்ட மர்யாதையோ? கீழுத்தைக்குமேதேனுமுண்டோ? ஆனபின்பு இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத்தைவிட்டு உன் க்ருபையாலே செய்தருளாயென்கிறார். இவ்வளவும் வர இதுக்கு முன்பு நீ நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபின்பு மேலும் நீ செய்தருளவேணுமென்கிறார்.” என்று. இதில் எம்பெருமானுடைய வாதம் ஒருவிதமாயும் ஆழ்வாருடைய ப்ரதிவாதம் மற்றொருவிதமாயுமுள்ளது. எம்பெருமானுடைய வாதம் என்னவென்றால், பேறு பெற வேண்டியவர்கள் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமல் வாளா பெற்றுவிடமுடியாது; பேறுபெறுதற்குரிய வழிகளை [ஸாதனங்களை] நான் சாஸ்த்ரங்களில் பலஷு

முகமாகத் தெரிவித்திருக்கிறேன்; அவற்றை யனுஷ்டித்துப் பேறுபெற முடியுமே
யொழிய வெறுமனே பெற்றுவிட முடியாது. அப்படி பெறுவதானால் ஸர்வமுக்தி
ப்ரஸங்கம் வரும். சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் கலங்கிப்போகும். அப்படியாகாமைக்காக
நான் நூல்வரம்பு இட்டிருக்கிறேன்; அதைக் கடக்கலாகாது; அதைப் பரிபாலனம்
பண்ணினோர்க்கொழிய மற்றையோர்க்குப் பேறுகிடைக்காது—என்பது எம்பெருமா
னுடைய வாதம். இதில் ஒருவிதமான குறையும் சொல்லமுடியாது. *மயர்வறமதி
நலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார் இதை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ளாதவருமல்லர். *வணக்
குடைத் தவநெறி வழிநின்று புறநெறி களைகட்டு உணக்குமின்பசையற அவனுடை
யுணர்வுகொண்டுணர்ந்தே* (திருவாய்மொழி 1—3—5) என்பது முதலான பாசுரங்
களில் இதனை வெளியிட்டுமிருக்கிறார். ஆனால், எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வார் செய்யும்
ப்ரதிவாதமென்னவென்றால், கேண்மின்:

எமக்கு நீ கரணகளேபரப்ரதானம்பண்ணி எம்மை நீ யுண்டாக்கினது நாங்கள்
ப்ரார்த்தித்தோ? இல்லையே; உன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையினாலன்றோ செய்தாய்.
இதனால் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே உனக்கொரு நிர்ஹேதுகக்ருபையுண்டென்று தெரிய
வருகிறது. அந்த க்ருபை நித்யஸ்ரீர்நித்யமங்களமாக எப்போதும் விளங்கக்கடவதே
யன்றி ஒருகாலிருந்து மற்றொருகால் மறையுமதன்றே. அந்த க்ருபையைக்கொண்டே
பரமபுருஷார்த்தத்தையும் தந்தருளத்தட்டென்ன? முதலில் ஒரு கைம்முதலையும் எதிர்
பாராமல் காரியம் செய்த நீ இப்போது மாத்திரம் பேற்றுக்குக் கைம்முதல் வேணு
மென்கை யுக்தமாகுமோ? என்று.

ஆழ்வாருடைய இந்த ப்ரதிவாதம் யுக்தந்தானா? என்று விமர்சிக்கவேண்டும்.
ஆதியில் எம்பெருமான் நமக்குக் கரணகளேபர ப்ரதானம் பண்ணினது நிர்ஹேதுக
க்ருபையினாலாயினும், கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டிக்
கொடுத்து அவற்றில் ஸ்வப்ராப்தி ஸாதனங்களையும் தெரிவித்து, அவ்வழியாகத் தன்
னைப் பற்றுவார்க்கே பேறுதருவதாகத் தான் வெளியிட்டிருக்க, அதைத் தெரிந்து
கொண்டவர் வழியல்லாவழியில் ப்ரதிவாதம் செய்வது யுக்தமாகாது. ஆகவே
ஆழ்வாருடைய ப்ரதிவாதம் அயுக்தந்தானோ? என்ன வேண்டா; அயுக்தந்தானென்று
முடிவுகட்டிவிடவும் வேண்டா. ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் என்னவென்றால்; பேற்
றின் கனத்தையும் நாம் செய்யும் ஸாதநாநுஷ்டானத்தின் புன்மையையும் உற்று
நோக்குமிடத்து அந்தக் கனத்த பேற்றுக்கு எதையும் ஸாதனமாக நினைக்கத்தகாது.
அதற்கு ஏற்ற ஸாதனம் உலகில் கிடையவே கிடையாது. ஸர்வசக்தனான சரண்யன்
இதையொரு வியாஜமாகக்கொண்டு காரியஞ்செய்கிறானென்று நாம் நினைக்கலாமே
யொழிய இதை ஸாதனமாகக் கொண்டு செய்கிறானென்று நினைக்கவேதகாது. ஆகவே
'நிர்ஹேதுகமாக அருளாய்' என்று ப்ரார்த்திப்பதுதான் யுக்தமானதென்று கொண்டு 2
அவ்விதமாக அருளிச் செய்து வருகிறார். இது ஸமஞ்ஜஸமானதே. ...

3. எம்பெருமானாரும் திவ்ய ப்ரபந்தமும்

ஆழ்வார்களருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாம் உலகில் மலினமாகி
மறைந்திருந்தகாலத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வெகு பரிச்ரமப்பட்டு நம்மாழ்வாரை
யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரித்து திவ்யப்ரபந்தங்களையெல்லாம் பெற்று விசேஷ
ப்ரசாரம் செய்தருளினதாக இதிஹாஸமுள்ளது. இது பின்புள்ளவர்கள் கற்பனையாக
எழுதிவைத்ததென்று சொல்வதற்கிடமில்லாதபடி ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகாதிகளான
முன்னோர்களும் குருபரம்பராஸாரம் முதலான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் எழுதிவைத்துள்
ளார்கள். ஆகவே, நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய பஹிர்ப்பூதர்களான பிறர் எப்படிச் சொன்
னாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் இதில் அதிசங்கைகொள்ள அவகாசலேசமு
மில்லை. இப்படியிருக்க "திவ்யப்ரபந்தங்களை வளர்த்தவர் எம்பெருமானார்" என்று

ப்ரஸித்தி வந்திருக்கிறது. எம்பெருமானார்க்கு வாழி திருநாமமருளிச்செய்தவர் மணவாளமாமுனிகள். (ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில் அஃதுள்ளது.) அதில் "மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்தோன் வாழியே" என்றுள்ளது. இவ்விஷயத்தை எம்பெருமானாருடைய ஸமகாலத்தவர்களான மஹாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளினாலும் நன்கு உணர்கின்றோம்.

ஆழ்வார்களருளிச் செய்த ஸகல திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கும் தனியன்கள் அநாதி காலமாகவே அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சில ப்ரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும்; சில பிரபந்தங்களுக்கு ஐந்தாறு தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த் தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறுதனியன்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன.

பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப் பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றை யருளிச் செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில்,

"ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமானுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன் — ஆய்ந்தபெருஞ்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந் தரிக்கும்
பேராத வுள்ளம் பெற."

என்கிற தனியனானது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண்ணுகிறவொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாண குணசாலியான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழியாயிரத்தை நன்கு தரித்துக் கொள்ளவல்ல நெஞ்சத்தினைப் பெறுவதற்காக பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானீரே! திருவாய்மொழியாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்ரஸாதமாகத் தந்தருளவேணுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிற படியாகத் தேறுகின்றது.

பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

"எங்கள் கதியே யிராமானுச முனியே! சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா!—பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோ னீந்தமறையா யிரமனைத்தும் தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா."

என்கிற விந்தத் தனியனும் இதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானாரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிறது இதில்.

ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனதில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பரமானந்தம் விளைவதோடு எம்பெருமானாருடைய ஒப்பற்றவொரு பெருமையும் அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தருள வேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் போல்வாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம்; பரமோதாரனை எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும் அளிக்கவல்ல பெரிய பிராட்டி

யாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச நூற்றந்தாதியின் ஈற்றுப்பாசுரத்தொடு ஒக்கப்பொருந்துமிது.] இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது எதனாலென்று விமர்சிக்க வேண்டியது அவச்யமன்றோ? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிட்ட வழக்காயிருந்தனவென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு ச்ரமப்பட்டு அதிகரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்கவேண்டிய இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரொருவரே *கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மி னென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும், *ஆமுதல்வனிவனென்று அநுக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலும அநாயாஸமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒருவிதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது வெளிஸ்பஷ்டமாகின்றது. இல்லையேல் இந்தத் தனியன்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றோ.

அன்றியும், *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி* என்கிற தனியனுக்கு அடுத்ததான 'வான் திகழுஞ் சோலை" என்று தொடங்குந் தனியனில் "தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. திருவாய்மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரெனவும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானாரென்றும் அக்காலத்திலிருந்த ஆப்ததமர்களான ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களென்றால் திவ்யப் பிரபந்தங்களிலே எம்பெருமானார் எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கற்க ருசியில்லாமலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினர். வியாக்யானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளினர். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினர். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச்செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப்படுத்தியருளினர். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே "மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானார் அவ்வளவு ச்ரத்தை கொண்டருளியிராவிடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் காலத்திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம். "ஸர்வதேசதசாகாலேஷ்வ...ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸாஹி லோகஹிதைஷிணீ" என்கிற ச்லோகத்தை நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்ரபந்த ஸேவா காலங்களிலேயே அநுஸந்தித்து வருவதனால் அந்த ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையானது திவ்யப் பிரபந்த விஷயமேயல்லது வேறு விஷயமன்று என்பது நன்கு உணரலாகிறது. ... 3

4. திவ்யப்ரபந்த மொழிபெயர்ப்பு.

உலகில் பிறந்தவர்கள் போதைப்போக்குவதற்குப் பல வழிகள் இருந்தாலும் "கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான்—சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை, என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது." என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பகவத் குணாநுபவத்தினால் போது போக்குவதுதான் மிகச்சிறந்ததென்று அநுபவரஸிகர்கள் பலர் கைகண்டிருக்கிறார்கள். நாஸ்திகர்களாயிருப்பவர்களுங்கூடச் சில ஸமயங்களில் பக்தி தலையெடுக்கப்பெற்று பகவத் குணங்களைப் பற்றிய புத்தகங்களை வாசிக்க விரும்புகிறார்களென்பதை நாம் கண்டுவருகிறோம். அப்படி வாசிக்கவிரும்பும் புத்தகங்களில் ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப் பிரபந்தங்களே தலையான ஸ்தானத்தில் நிற்கின்றன. பொருள் தெரியாமற் போனாலும் பாசுரங்களைப் படிக்கும்போதே அற்புதமான ஆத்மானந்தமுண்டாகின்றதென்று பலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். பொருளும் தெரிந்து அநுபவிக்-

நேர்ந்தால் விலக்ஷணமான ஆனந்தவெள்ளம் ஆத்மாவில் பொங்கி அலையெறியுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

வேத வேதாந்தங்கள் முதலிய ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் கரை கண்டவர்களான நம் பூருவாசாரியர்களும்—[ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜர் கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலான பேராசிரியர்களுங்கூட] இத்திவ்யப் பிரபந்தங்களிலேயே போதைப் போக்கினார்களென்றால் இவற்றின் இனிமை எப்படிப்பட்டதாயிருக்கவேணும்!

ஸ்ரீத்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமத் கோவர்த்தனம் (ஆத்ய) ரங்காசார்யர்ஸ்வாமி வடதேசத்தில் வியாபகரர்களமுந்தருளியிருந்து ப்ருந்தாவனத்தில் திவ்யதேசப்ரதிஷ்டை செய்தருளின காலத்தில் ஸுதர்சநாசார்ய சாஸ்த்ரி என்றொரு உத்தராதிப்ராஹ்மணர் அவருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்தார். அவர் சதுச் சாஸ்த்ர பண்டிதர். கோவர்த்தனம் ஸ்வாமிக்கு தக்ஷிண பாஹுவாக விளங்கினவர். அவர் கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் திருவாய்மொழி வியாக்கியானமாகிய பகவத்விஷயத்தைக் காலக்ஷேபஞ் செய்தாராம். அப்போது அவருடைய உள்ளத்தில் தோன்றியதை அவரே பத்து ச்லோகங்களாக இயற்றி வெளியிட்டிருக்கிறார், அந்த ச்லோகங்களின் தாத்பர்யஸாரம் கேண்மின்.

> "இவ்வுலகில் எண்ணிறந்த சாஸ்த்ரங்கள் தோன்றியிருந்தாலும் ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குச் சமானமான சாஸ்த்ரம் எதுவுமே கிடையாது. அவற்றுக்கு வியாக்யானங்களை யருளிச்செய்த ஆசாரியர்களே உண்மையான ப்ரஹ்ம வித்துக்கள். அப்படிப்பட்ட திவ்யப்பிரபந்தங்களையும் வியாக்கியானங்களையும் அதிகரிக்க யோக்யமான ஜன்மமே ஜன்மம். ஐயோ நான் தமிழ்பாஷைக்கு வைதேசிகனாய் யமுனைக்கரையிலே பிறந்து கெட்டேனே! ஆனாலும் அந்த மஹார்த்தங்களை ஒருவாறு கேட்கும் பாக்கியம் பெற்றேனே யென்று மகிழ்கிறேன். ஸ்ரீமந் நாராயணா! கோவர்த்தனம் ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து ஸ்ரீராமாநுஜ ஸம்பந்தம் பெற்ற வெனக்கு மோக்ஷப்ராப்தியில் ஸந்தேஹ லேசமும் கிடையாது. ஆனாலும் ஸ்ரீமந் நாராயணா! எனக்கு நீ இப்பிறப்பில் மோக்ஷம் கொடுக்கலாகாதென்று உன் திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்திக்கிறேன். என்னை நீ தமிழ்நாட்டில் பிறப்பித்து நாலாயிர அத்யாபகன் என்ற விருதைப் பெறுவித்து ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை வாயாரக் கதறும்படி பண்ணி அப்படி பத்தெட்டு ஜன்மங்கள் கொடுத்து, பிறகுதான் என்னை நீ திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளவேணும். இப்படி யல்லாமல், நாராயணா! எனக்கு நீ இப்போதே மோக்ஷம் கொடுத்துவிட்டாயாகில் *நச புநராவர்த்ததே நச புநராவர்த்ததே* என்கிற உபநிஷத்தையும் * அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் * என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தையும் கிழித் தெறிந்துவிட்டு இந்நிலத்திற்குத் திரும்பிவந்து தாம்ரபர்ணீ தீரத்திலும் காவேரிக்கரையிலும் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ப்ராந்தத்திலும் பிறவி எடுத்தே தீருவேன்".

என்று இப்படிப்பட்ட நிர்வேதத்தைப் பொதிய வைத்துப் பத்து ச்லோகங்கள் இயற்றியிருக்கிறார் ப்ருந்தாவனம் ஸுதர்சநாசார்ய பண்டிதர்.

அடியேனுடைய அநுபவத்தில் நேரில் கண்டவொரு விஷயத்தையுமிங்குத் தெரிவிக்கிறேன். கீர்த்தி மூர்த்தியா யெழுந்தருளி யிராநின்ற ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீ வானமாமலை சின்னகலியன்ஸ்வாமி இரண்டாவது தடவை வடதேசயாத்திரை யெழுந்தருளினபோது பாட்னாவில் தீகாகாட் என்ற ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்த காலத்தில் அடியேன யாத்ராவசாத் (1915-ம் வருஷத்தில்) அங்கு விடைகொள்ள நேர்ந்தது. ஸ்ரீஸ்வாமியின் பரம கிருபைக்கு இலக்காகிச் சிலநாள் அங்குத் தங்கியிருக்கையில் ஸ்ரீஸ்வாமி ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியிலிருந்து அருமையான அர்த்த விசேஷங்களை அநுதினமும் ஹிந்தியில் உபந்யஸிக்கும்படியா யிருந்தது. அதைக்கேட்ட அந்தத் தேசத்துப் பண்டிதர்கள் யாவரும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்தனர். அவர்களில்

தலைவரான வொருவர் சொன்னவார்த்தை இன்னமும் மறவாமலிருக்கிறது. அதாவது *ஆஸாமஹோ சரணரேணுஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவனே கிமபி குல்ம லதௌஷதீநாம், யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநம் ஆர்யபதஞ்ச ஹித்வா பேஜுர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்* [வேதங்களாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன்போனவழியை யாவர் சில பெண்கள் ஸ்வஜனங்களையும் அதிக்ரமித்துப் பின் தொடர்ந்தார்களோ அவர்களுடைய பாததூளியை பஜிக்கப்பாங்காக ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள சிறு செடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகள் முதலானவற்றில் ஏதேனுமொன்றாகப் பிறக்கப்பெறவேணும்] என்றும், *அஹம் கதம்போ பூயாஸம் குந்தோவா யமுநாதடே* [யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரான் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்ப மரமாகவோ குருந்தமரமாகவோ பிறக்கப் பெறவேணும்] என்றும் முன்னே உத்தவர் முதலானோர் ப்ரார்த்தித்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்; அந்த ஜன்மங்களெல்லாம் ஏதுக்கு? இப்படிப்பட்ட திவ்ய ப்ரபந்தங்களை யதிகரிக்கப் பாங்கான ஜன்மமன்றோ ஜன்மம்—என்றார்.

ஆகவிப்படி வைதேசிகர்களுங்கூட ஈடுபடும்படியான பெருமைவாய்ந்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் அரிய பெரிய பொருள்களை ஸகல தேசத்தாரும் தெரிந்துகொண்டு ஆனந்திக்க வேணுமென்கிற ஆசை அடியேனுக்குத் தோன்றி, ஸம்ஸ்க்ருதம் ஹிந்தி தெலுங்கு ஆகிய மூன்று பாஷைகளிலும் திவ்ய ப்ரபந்த வியாக்யானங்களை எழுதத் தொடங்கி மூன்று வருஷங்களுக்கு மேலாயிற்று. இதில் பலபகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அநுஸ்யூதமாக அச்சாகிவருகின்றது. 4

5. தமிழ்மொழி மரியாதை.

வடமொழி மரியாதையும் தென்மொழி மரியாதையும் சில விஷயங்களில் ஒத்திருக்கும், பல விஷயங்களில் ஒவ்வாமலிருக்கும். வடமொழியில் ஒருசொல்லுக்குப் பலபொருள்கள் இருப்பதுபோலவே தென்மொழியிலுமுண்டு. வடமொழியில் ஹரி: என்கிற ஒரு சொல்லை யெடுத்துக் கொண்டோமானால் இதற்கு, விஷ்ணு, ஸூர்யன், குதிரை, தவளை முதலிய பலபொருள்கள் நிகண்டுகளில் கூறப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். விஷ்ணுவை உத்தேசித்தே ஹரி: என்னுமிந்தச் சொல்லைப் பெரும்பாலும் பிரயோகித்து வருகிறார்களெனினும் ஏனைய பொருள்களை உத்தேசித்தும் இச்சொல்லைப் பிரயோகிப்பதில் தவறில்லை, அங்ஙனே பிரயோகங்களும் பலவுள்ளன. விஷ்ணுவாசகமாக இதைப் பிரயோகிக்குங் காலத்தில் விஷ்ணுவினிடத்தில் அந்வயிக்கக் கூடிய விசேஷணங்களைப் பிரயோகிப்பர்கள்—"பீதாம்பராய ஹரயே கரவை நமாம்ஸி" என்றொரு ச்லோகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் ஹரிக்குப் பீதாம்பரத்வம் விசேஷணமாயிருக்கின்றது பீதகவாடை யணிந்து கொண்டுள்ளவர் என்பது பொருள். இந்த விசேஷண ஸாமர்த்தியத்தினாலும் நாம் ஹரிசப்தார்த்தத்தை இங்கு நிச்சயித்துக் கொள்ள விரகுண்டு,

ஹரி பதத்திற்கு தவளையென்கிற பொருளும் உண்டாகையாலே அப்பொருளை விவக்ஷித்து ஹரிபதம் உபயோகிக்குமிடத்து பீதாம்பரத்வ விசேஷணம் செய்யக்கூடுமா? என்றால் கூடாது என்பதே அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் இப்படியில்லை. அந்த பாஷையில் ஒரு சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள் இருந்தால் ஒரு பொருளுக்கு இசையும் அடைமொழியை [விசேஷணத்தை] மற்றொரு பொருளுக்கும் உபயோகிப்பதுண்டு. இதற்குச் சில உதாரணங்கள் காட்டியே ஸஹ்ருதயர்களின் நெஞ்சில் இதைப் பதிய வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

வஞ்சி என்கிற வொரு சொல்லை எடுத்துக்கொள்வோம். இதற்கு வஞ்சிமரம் என்கிற வொரு வ்ருக்ஷவிசேஷமும் அர்த்தம், சேரனுடைய ராஜதானியாகிய வஞ்சிமாநகரும் அர்த்தம். வஞ்சிமரத்தைக் கூற வேண்டுங்கால் உபயோகப் படுத்தக்கூடிய இலை, காய், கொடி முதலியன வுடைமையைத் தெரிவிக்கும் அடைமொழிகள் வஞ்சிமாநகரைக் கூறுங்கால் உபயோகப்படாவாயினும் கவிகள் பிரயோகத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு.

பரிபாடல் என்னும் சிறந்த தமிழ்நூலில் பன்னிரண்டாம் பாட்டினுரையில் பரிமேலழகர் என்கிற பெரியார் "நெட்டிலை வஞ்சிக்கோ" என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். புறநானூறு என்னும் நூலில் (செய்யுள்—387) "புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதிலலைக்கும் கல்லென் பொருநை" என்றுள்ளது. இவ்விடங்களில் வஞ்சிமாநகர் விவக்ஷிதமே யல்லது வஞ்சிமரம் விவக்ஷிதமேயன்று. ஆயினும், வ்ருக்ஷவிசேஷப் பொருட்கு உரிய நெட்டிலை, புல்லிலை என்னும் அடைமொழிகளை அம்மரப் பெயர் கொண்ட வஞ்சிமாநகர்க்கும் ஏற்றியுள்ளார்கள் என்பது நன்கு காணக்கிடக்கின்றது.

நாகம் என்னுஞ் சொல் புன்னைமரத்திற்கும் பாம்புக்கும் பெயர். பாடாடலில் நாகமென்ற சொல்லையிட்டுப் புன்னைமரத்தைப் பேசுங்கால் பாம்புக்கு உரிய அடைமொழியைப் புன்னைக்கு இட்டனர். "ஒளி திகழ் உத்தி உருக்கெழு நாகம்" என்ற பன்னிரண்டாஞ் செய்யுள் காண்க.

இங்ஙனே தமிழ்நூற்களிலுள்ள ஸம்பிரதாயம் ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்களிலும் ஏறியுள்ள தென்பதே இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்பியது. திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் (3-8-8.) "துளையார் கருமென் குழலாய்ச்சியர்" என்ற பாட்டில் குழலுக்குத் துளையார் என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இங்கே குழல் என்பதற்குக் கூந்தல் என்று பொருள். குழல் என்பது புல்லாங்குழலுக்கும் வாசகமாயினும் அப்பொருள் இங்கு விவக்ஷிதமன்று. கூந்தல் என்னும் பொருள் விவக்ஷிதமானால் அதற்குத் 'துளையார்' என்ற விசேஷணம் எங்ஙனே பொருந்துமென்று பரிசீலிக்கவேணும். புல்லாங் குழலில் துளை ஆர்ந்திருப்பது ப்ரஸித்தம். ஆகவே, துளைகள்நிரம்பிய புல்லாங்குழலைச் சொல்லக் கடவதான குழல் என்கிற சொல்லால் கூறப்படுகின்ற கூந்தலை யுடையவர்களான ஆய்ச்சிகள் என்றதாயிற்று.

வேறுவகையாகப் பொருள் கூறலாமானாலும், இப்படியும் நிர்வஹிக்கிற புடையுண்டு என்றும், தமிழ் மரியாதையிலே இது விசேஷார்த்தமாகத் தெரிந்து கொள்ளத் தக்கதென்றும் இங்குக் காட்டி நின்றோம். 5

6. வடமொழி மரியாதை.

ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ள பலபல நியமங்களுள் இதுவும் ஒரு நியமம். அதாவது முதல் வேற்றுமையான எழுவாய் (கர்த்தா) இருந்தால் அது ஒரு க்ரியா பதத்தோடு தான் அந்வயித்து முடியும்; இடையிலுள்ள வினையெச்சம் முதலானவற்றில் அந்வயித்து நிற்கமாட்டாது என்பதே. இதை ஸம்ஸ்க்ருத ஸரணியில் விவரிக்கிறோம். ப்ரதமாவிபக்தியான கர்த்ரு பதம் இருக்குமானால் அது ஒரு காரகக்ரியாபதத்திலோ திஙந்தக்ரியாபதத்திலோ அந்வயித்து முடியுமேயல்லது ல்யபந்தம் முதலான இடையிலுள்ள அவ்யயங்களில் அந்வயித்து நில்லாது என்றபடி.

"சைத்ர: க்ராமம் கத்வா மைத்ரம் ததர்ச" என்பதாக ஒரு வாக்கியத்தைக் கொள்ளுவோம். சைத்ரன் ஊருக்குச் சென்று மைத்ரனைக் கண்டானென்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள். இதில் சைத்ரன் என்ற எழுவாய் (ததர்ச-கண்டான்) என்ற வினைமுற்றோடே அந்வயித்தே தலைக்கட்டுகின்றது. "சைத்ரன் உண்பதற்கு மைத்ரன் சமைத்தான்" என்று சொல்லவேண்டில் "சைத்ர: போக்தும் மைத்ர: பசதிஸ்ம" என்று பிரயோகிக்கலாமா? என்று பார்க்கவேணும். இங்ஙனே பிரயோகிப்பதை சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் ஸஹியார்கள். ஏனெனில், சைத்ர: என்கிற எழுவாயானது ஒருவினைமுற்றில் அந்வயித்தே தீரவேண்டுமாதலாலும், இங்கே உள்ளதான (பசதிஸ்ம—சமைத்தான், என்ற வினைமுற்றில் அது அந்வயிக்க ஔசித்ய மில்லாமையாலும் இந்த ப்ரயோகம் துஷ்டமென்றே கொள்ளப்படும்.

ச்ராத்தப்ரயோகத்தில் (இதம் க்ஷேத்ரம் கயாக்ஷேத்ரஸத்ருசம் பூத்வா...மம அதிதார ஸம்பத் அஸ்து) என்று புரோஹிதர்கள் சொல்லிவருகிற வாக்கியத்தைப் பெரியார்

ஆமோதித்துத் திருத்துகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் கீழே நாம் உபபாதித்த உண்மையே யாகும். ப்ரதமாவிபக்தியான ஒருகர்த்ருபதம் இருக்குமானால் அது வினைமுற்றோடே அன்வயித்தே தீரவேண்டுமென்றும், அப்படி அன்வயிக்கப் பெறாதபடி ஒரு வாக்கியம் இருக்குமானால் அது அசுத்தமேயென்றும் திண்ணமாகக் கொள்ளவேண்டியதே.

இங்கு இதம் க்ஷேத்ரம் என்கிற முதல் வேற்றுமைச் சொல்லானது (எழுவாய்) மேலேயுள்ள அஸ்து என்கிற வினைமுற்றில் அன்வயிக்குமானால் இதுநிரவத்ய ப்ரயோகமே யாகும். அஸ்து என்கிற க்ரியாபதத்தில் இது அன்வயிக்கமாட்டாதாகையாலும் இடையி லுள்ள நந்வா என்கிற அவ்யயத்தில் அன்வயிப்பதனாலும் இந்த ப்ரயோகம் வ்யாகரண சாஸ்த்ரரீதியில் ஸாது வாகமாட்டாது. ஆகவே, "இதம் க்ஷேத்ரம் கயாக்ஷேத்ரஸத்ருசம் பூயாத்" என்று பெரியார்கள் திருத்துவது பொருத்தமேயாகும். 6

7. ஆண்டாளும்—திருமங்கைமன்னனும்

ஆண்டாள் நாச்சியார்திருமொழியில்—"நாணியினியோர் கருமமில்லை நாலயலாரும் அறிந்தொழிந்தார், பாணியாதென்னை மருந்து செய்து பண்டு பண்டாக்க வுறுதிராகில்" என்றருளிச்செய்கிறாள். இங்கே "பண்டு பண்டாக்க" என்று பண்டு என்பதை இரண்டு தடவை பிரயோகம் செய்திருப்பதில் அடங்கியுள்ள விசேஷார்த்தம் மிக அற்புதமானது. இப்பாசுரம் விரஹ தசையில் சொல்லுவது. இந்த விரஹாவஸ்தை நீங்கி ஸம்ச்லேஷ தசை உண்டாகவேணும் என்பதுதானே ஆண்டாளுடைய நோக்கம். அதற்கீடாக "என்னைப் பண்டாக்க" என்றால் போராதோ? 'பண்டு பண்டாக்க' என்று இரட்டிக்க வேணுமோ?

திருமங்கை யாழ்வாரும் இங்ஙனே அருளிச்செய்யக் காணாநின்றோம். "கெண்டை யொண்கணும் துயிலும், என்னிறம் பண்டு பண்டுபோலொக்கும். மிக்க சீர்த் தொண்ட ரிட்ட பூந்துளவின் வாசமே, வண்டு கொண்டுவந்து ஊதுமாகிலே" என்பது பெரிய திருமொழிப் பாசுரம். அதுவும் விரஹதசையிற் பேசுவதேயாம். அதிலும் பண்டு பண்டு போவென்று இரட்டித்திருப்பதில் ஒருவிசேஷார்த்த மிருக்க வேண்டும்; கேண்மின்.

இப்பாசுரம் விச்லேஷ தசையில்சொல்லுவதா யிருந்தாலும் பண்டையதான ஸம்ச்லேஷ தசை வேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிற தன்று. இப்போதைய அவஸ்தைக்கு முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அவ்வவஸ்தையில் நான் எப்படி யிருந்தேனோ அப்படி என்னை இப்போதுஆக்க விரும்புவீர்களாகில்—என்று விவக்ஷித்து ஆண்டாள் "என்னைப் பண்டு பண்டாக்க வுறுதிராகில்" என்கிறாள். திருமங்கையாழ்வாருடைய விவக்ஷிதமும் இங்ஙனேயாம்.

இதனை விவரிப்போம்; இப்போதைய அவஸ்தையாவது விரஹாவஸ்தை. இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ச்லேஷாவஸ்தை. அதற்கும் முந்திய அவஸ்தை யாவது—பகவத் விஷயவாஸனையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போது போக்கின காலம்; உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலமென்று கொள்க. அப்போது சரீரம் வாடாமல் வதங்காமல் மாமை குன்றாமல் பசுகு பசுகென்றிருக்குமன்றோ. நிர்விசாரமாக உண்டுடுத் துத் திரியுங்காலத்திலே மேனி நித்யபுஷ்டமாயிருக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையே. பகவத் விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணிப் போந்தது முதலாக "ஸம்யோகா விப்ரயோ காந்தா:" என்றபடி க்ஷணகால ஸம்ச்லேஷமும் சிரகால விச்லேஷமுமாய் வ்யஸநமே அதிகமாகச் செல்லுகையாலே இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்தியதான ஸம்ச்லே ஷாவஸ்தையிலுள்ள நிறத்தை விரும்புவதில் ரஸமில்லையே. இவ்விடத்தில் "அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரலீர்வதும், மன்னு மறிகடலார்ப்பதும் வளை சோர்வதும், பொன்னங்கலையல்குல் அன்னமென்னடைப் பூங்குழல், பின்னைமணாளர் திறத்தமாயின பின்னையே" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளத் தகும்.

"என்றைக்கு நான் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கினேனோ அன்று முதலாக வேதான் எனக்கு அனர்த்த பரம்பரைகள்" என்பது மேற்குறித்த பாசுரத்தின் கருத்தாதலால் ஸம்ச்லேஷ தசையோடு விச்லேஷ தசையோடு வாசியற இரண்டுமே மெலிவுக்கு உறுப்பு என்பது கொள்கை.

ஆகவே, ஸம்ச்லேஷதசைக்கும் மூந்தியதான ஸம்ஸாரி தசையாகிற அந்ய பரத்வா வஸ்தையில் நிறத்தை விரும்புவது யுக்தமாதலால் அதனை விரும்புகின்றமை தோன்ற "பண்டு பண்டு" என்று இரட்டிக்கிறபடி.

இவ்வளவு அர்த்தங்களையும் இரண்டு வாக்கியத்திலே அடக்கி யருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை :—

"ஸம்ச்லேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப் பூர்த்தி எனக்கு உண்டாகப் பார்த்திகோளாகில்;— கலக்கப் புக்கவன்று தொடங்கி மெலிவுக்கேயிறே க்ருஷி பண்ணிற்று" என்று.

"என்னிறம் பண்டு பண்டுபோலொக்கும்" என்கிற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே சிறிது தெளியக் காட்டியருளினர். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு ;—

"அவன் வாய்புலற்றும் நிறம் அறப் பண்டு போலேயாம். கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குரமிறே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறம்போலேயாம்." 7

8. நம்மாழ்வார் தூது

நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் முதன்முதலாக அன்னப் பறவைகளை எம்பெருமான் பக்கலில் தூது செல்ல விடுகின்றார். இது பறவையை விட்டபடியன்று; ஆசாரியர்களையே எம்பெருமான் பக்கலில் தம் நிலைமையை அறிவிக்கும்படி வேண்டியவாறு. "தேசிகாஸ் தத்ர தூதா:" என்கிறார் தேசிகனும். ஹம்ஸத்தினிடத்துள்ள குணங்கள் யாவும் ஆசார்யனிடத்திலே அநுஸந்திக்கத்தக்கவையாகும். சில குணங்கள் இங்கே நிரூபிக்கப்படுகின்றன. விவேக கௌசலம் என்பது ஹம்ஸத்திற்கும் ஆசாரியர்க்கும் பொதுவாகவுள்ளதொரு குணம். "அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச் ச காலோ பஹவச் ச விக்நா:, யத் ஸாரபூதம் தத் உபாஸிதவ்யம் ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிச்ரம்" என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. நீரையும் பாலையும் கலந்து வைத்தால் அன்னமானது அஸாரமான நீரைத் தள்ளி ஸாரமான பாலைப் பிரித்தெடுக்க வல்லமையுடையது. அதுபோல் ஆசாரியர்கள் ஸாராஸாரகதம்பிதமான நூற்களில் அஸாரப் பொருள்களை யொதுக்கித் தள்ளி, ஸாரப்பொருள்களையே எடுத்து உபஜீவிக்க வல்லவர்கள்.

எம்பெருமான் வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து உபதேசித்தருளுங்கால் ஹம்ஸ ரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்து உபதேசித்ததாக இதிஹாஸ புராணங்கள் கூறுகின்றன. "அன்னமதாயிருந்து அங்கறநூலுரைத்த" என்றும், "பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் நிறங்கெட வொருநாள், அன்னமாயன்றங்கு அருமறை பயந்தான்" என்றும் ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக, சாஸ்த்ர ப்ரதானம் பண்ணுவதற்கு ஹம்ஸரூபம் வாய்த்தாற்போலே ச்ரோதாக்களைக் குறித்து சாஸ்த்ரங்களை உபதேசிக்க ஆசார்ய ரூபம் வாய்த்தபடி.

"न बध्नाति रतिं हंसः कदाचित्कर्दमाम्भसि—ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி" என்ற வசனத்தில் ஹம்ஸங்களுக்குச் சேற்று நிலங்களில் கால் பொருந்தாதென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே "பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய—வன்சேற்றள்ளல்பொய்ந் நிலத்தே அழுந்தார்" (திருவிருத்தம்-100) என்கிறபடியே ஆசாரியர்கள் ஸம்ஸாரச்சேற்று நிலத்திலே சிறிதும் பொருந்தாதிருப்பர்கள்.

"பெடையோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின் சென்று" (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது ஸ்த்ரீகளின் நடையழகைக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்

காகப் பின் செல்லுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர்களும் *அன்ன நடைய வணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின்செல்லுவர்களாம். அதாவதென்னென்னில்; பிராட்டியின் நடையாவது அவளுடைய நடத்தை; சேதநர்களைக் குறித்து எம்பெருமான் திறத்தில் புருஷகாரம் செய்வதே பிராட்டியின் ப்ரதான க்ருத்யமாகும். அதை ஆசார்யர் அநுகரிக்கையாவது, தாங்களும் அப்படி புருஷகார க்ருத்யத்திலே ஊன்றியிருக்கையாகும், பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யாவிடில் எம்பெருமான் முக்தி ஸாம்ராஜ்ய மளிக்கமாட்டாதது போலவே ஆசாரியர்கள் புருஷகாரம் செய்யாவிடினும் அதனை அளிக்கமாட்டான் என்பதை "தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேசகாங்க்ஷீ" என்கிற ந்யாஸதிலக ஸூக்தியினால் தேசிகன் வெளியிட்டருளினர்.

*"அன்னமென் கமலத்தணி மலர்ப்பீடத்து அலைபுனலிலைக்குடைநீழல்......... வீற்றிருக்கும்" (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது மேலேயெழுந்த தாமரையிலையைக் குடையாகக்கொண்டு வீற்றிருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. "அக்கமலத்திலைபோலும் திருமேனியடிகள்" என்கிற திருவாய்மொழியினால் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தாமரையிலையாகச் சொல்லப்படுவதால், பத்ம பத்ர நிபச்யாமலமான அந்தத் திருமேனியை ஆசாரியர்கள் தங்களுக்கு ஸம்ஸார துக்க ஆதபம் தட்டாதபடி ஒதுங்க நிழலாகவுடையரா யிருப்பர்.

"அன்னம்—செங்நெலொண்கவரி யசைய வீற்றிருக்கும்" (பெரிய திருமொழி) என்று, பக்வபலமான செங்நெலின் அசைவைக் கவரியாக (சாமரமாக)க் கொண்டு வீற்றிருக்கு மென்னப்பட்டது. *அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்* என்னும்படி பரிபக்வமான ஞானத்தை யுடையரான சிஷ்யர்களைச் செந்நெல் கதிர்களாகக் கொள்ளக்கடவது; அவர்கள் கைங்கர்ய வ்ருத்திகளை [சாமரை வீசுதல் முதலியவைகளை]ச் செய்யுமாறு ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

"சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரையேறி அன்னமலிபெடையோடுமமரும்" (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது சங்குகளின் முழக்கத்தை இனிதாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருக்குமென்னப்பட்டது. சுத்த ஸ்வபாவர்களான சிஷ்யர்களைச் சங்கு என்கிறது. அவர்கள் செய்யும் ஸ்துதி கோஷங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு.

"வரி வண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன் நாடும்" (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது வண்டுகளின் மிடற்றோசையைப் பாட்டாகக் கொண்டிருக்கு மென்னப்பட்டது. வண்டுகள் தேனையே போக்யமாகக் கொண்டிருப்பது போல* உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்து ளூறிய தேனுகிய பகவத் விஷயத்தையே போக்யமாகக் கொண்டிருக்கும் பாகவதர்கள் இசையை [கீர்த்தியை]ப் பாடும்படி யெழுந்தருளியிருப்பர்கள் ஆசாரியர்கள்.

இங்ஙனே மற்றும் பல பொருத்தங்களும் காணத்தக்கன. 8

9. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஓர் அபூர்வ விஷயம்

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தின் தொடக்கத்தில் ஒரு முக்கியமான விஷயம் விடுபட்டுப் போயிருப்பதாகச் சில பெரியார் கருதுகின்றார்கள். அதாவது, சுந்தரகாண்டத்தில்- அநுமான் இலங்கையிற் புகுந்து அந்நகரின் பல பகுதிகளையும் இடித்துக் கொளுத்திப் பாழாக்கி விட்டமை விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கையின் அமைப்பு முழுவதும் அநுமானால் மிகவும் சிதிலமாக்கப்பட்டொழிந்ததென்பதில் யாருக்கும் விவாதமிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை.

பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் இலங்கைக்கு எழுந்தருளிப் போர் புரிந்த காலத்து அங்கே என்ன இருந்தது? ஏற்கெனவே அநுமானுடைய வீரத்திற்கு இலக்காகிச் சுடுகாடாகி

யொழிந்த இலங்கையை ஸ்ரீராமபிரான் மறுபடியும் தான் சுடுகாடாக்கினன் என்பதில் பொருத்தமுமில்லை, அதிசயமுமில்லையே.

கம்பராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் இராவணன்மந்திரப்படலத்தின் முதலில் சில செய்யுட்கள் அமைந்திருக்குமாறு நோக்கத்தக்கது. அவற்றுள்,

(முதல் செய்யுள்)

பூவருமயனொடும் புகுந்து பொன்னகர், மூவகையுலகினும் அழகுமுற்றுற
ஏவினவியற்றினன் கணத்திலென்பரால், தேவருமருள்கொளத் தெய்வத்தச்சனே.

தெய்வத்தச்சன் [மயன், அல்லது விச்வகர்மா] அனுமனால் எரியுண்ட இடங்களைச் செப்பனிட்டு எல்லாவுலகத்திலுமுள்ள ஸகல நகரங்களிற் காட்டிலும் அந்த லங்காபுரி மிகவும் அழகு பெற்றுத் தோன்றுமாறு செய்தான் என்கிறது இச்செய்யுள்.

(அதற்கடுத்த செய்யுள்)

பொன்னினும் மணியினும் அமைந்த பொற்புடை, நன்னகர் நோக்கினன் நாகம் நோக்கினன்
முன்னையினழகுடைத் தென்று மொய்கழல், மன்னனுமுவந்து தன் முனிவு மாறினன்.

வீரக்கழலையணிந்த இராவணன் நவமணிகளுமழுத்தி இயற்றப்பெற்ற அழகுடைய தனது இலங்காபுரியைக் கண்டு வானுலகத்துள்ள நகரத்தையும் பார்த்து, அந்தத் தேவலோகத்து நகரத்திற் காட்டிலும் இப்போது தெய்வத்தச்சன் திருத்திய தனது நகரம் அழகாக இருந்ததோடு எரிப்பதற்கு முன்னேயிருந்ததிற் காட்டிலும் அதிசயித்த அழகு பெற்றுள்ள தென்றுகண்டு, எரியுண்டதும் நல்லதாகவேயாயிற்று என்ற கருத்தினால் [illegible] தன் சீற்றம் மாறப்பெற்றான் என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

இங்ஙனே தெய்வதச்சன் இலங்கையைத் திருத்தினதாகக் கதையிருந்தாலொழிய [illegible] இல்லாமையினால் இக்கதை மிக அவசியமேயாகும்; இது வால்மீகி ராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை யென்பது ஒரு குறையே. இப்பொருளைக்கொண்ட ஒன்றிரண்டு ச்லோகங்கள் வால்மீகத்திலும் இருந்தனவென்றும் அவை அச்சுப்பதிப்பில் விடுபட்டுப் போயினவென்றும் சில ஓலை. ஸ்ரீகோசங்களில் இப்போது கிடைக்கின்றனவென்றும் ஒரு பெரியார் கூறுகின்றார் என்று நமது காதில் விழுகிறது.

ஹாரோபி நார்ப்பிதஃ கண்டே என்கிற ச்லோகம் பெருமாளுடைய திருவாக்காக ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருந்தும் அது ஸ்ரீராமாயணத்தில் கிடைக்கவில்லை. விடுபட்டுப் போயிற்றென்றே கொள்ளக்கடவது. அந்த ச்லோகமும் ஓலையேட்டில் கிடைத்திருப்பதாக வெளிவந்திருக்கிறது. 9

10. ஒரு நல்வார்த்தை விமர்சம்

"ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தால்
அநுசயிக்கையும் இரண்டும் யாவந்மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது."

என்பது நம்பிள்ளையின் ஒரு நல்வார்த்தை. இதுதன்னை ஸ்தோத்ரரத்ந வியாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளார். இந்த நல்வார்த்தையின் நற்பொருளில் தெளிவின்றிக்கே சிலர் கலங்கி யெழுதியிருக்கும் வார்த்தைகளைக் கண்டு விவேகிகள் தெளிகைக்காக இதனை நன்கு விவரிக்கின்றோமிங்கு.

ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரத்தில் "வபுராதிஷு யோபி கோபி வா" என்கிற ஐம்பத்திரண்டாவது ச்லோகத்தால் முதலில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினார். அதற்கு அடுத்தான "மம நாத யதஸ்தி" என்கிற ச்லோகத்தினால் அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தில் அநுதாபம் காட்டினார். இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் நோக்கும்போது, திருவாய்மொழியில் "எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே" என்று முந்

றாற அருளிச்செய்து, உடனே ஆராய்ந்து தெளிந்து "எனதாவி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்றருளிச் செய்தது நினைவுக்கு வரும்.

இரண்டு ச்லோகங்களினுடையவும் தாற்பரியத்தை நன்கு விவரிப்போம்.

ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவர்கள். தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர். மற்றுஞ்சிலர் இந்திரியமே ஆத்மா என்பர்; வேறே சிலர் அந்தஃகரணமே ஆத்மா என்பர். ப்ராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர். புத்தியே ஆத்மா என்பர் மற்றையோர். இவையொன்றுமல்ல; இவற்றிற் காட்டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவ்வாளவந்தார் தாம் ஸித்தித்ரயமென்னும் க்ரந்தத்திலே நிலை நாட்டியிருந்தும், இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலுமிருக்கட்டும் என்று சரக்கறச் சொல்லுகிறார் "வபுராதிஷு யோபிகோபி வா அஸாநி" என்று.

இப்படிச் சொல்லுகிறது எதற்காகவென்னில்; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வ ஸ்தாபனமொன்றே முக்கியம் என்கிற தற்கால நோக்கத்தை வெளியிடுவதற்கேயாம். வேத புருஷனும் "யோஹமஸ்மி ஸஸந் யஜே" என்று ஓதிவைத்தான். இந்த வேத வாக்கியத்தின் பொருளாவது—நான் எவனாகிலுமாகிறேன்; தேஹமாகவோ இந்திரியமாகவோ மற்றும் ஏதேனுமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ, உண்மையில் எவனாக இருக்கிறேனோ அவனாகவே யிருந்து கொண்டு எம்பெருமானை ஆராதிக்கிறேன்—என்பதாம். அவ்வண்ணமாகவே இவ்வாளவந்தாரும் அருளிச் செய்கிறபடி.

இதற்குமேல் "குணதோஸாநி யதாததாவிதஃ" என்கிறார். ஆத்மா அணுவா? ஸர்வவ்யாபியா? நித்யவஸ்துவா, நச்வரவஸ்துவா? ஏகரூபனா, பரிணாமியா? ஜ்ஞாமியா? அஜ்ஞனா? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விப்ரதிபத்திகளுண்டு. இது தன்னிலும் இப்போது ஒரு நிஷ்கர்ஷம் செய்யப் புகுகின்றிலேன் என்கிறாராளவந்தார். எம்பெருமானே! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாத்ம வஸ்து எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவேயுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுகாண்—என்கிறார் 'வபுராதிஷு' இத்யாதி ச்லோகத்தினால்.

இங்ஙனே "அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதஃ" என்று தாம் சொன்னதை அடுத்த க்ஷணத்தில் தாமே ஆராய்ந்தார்: ஐயையோ! என்ன சொன்னோம்! என்ன சொன்னோம்!" என்று நடுங்கி அதற்கு அநுதபிக்கின்றமை தோன்ற "மம நாத யதஸ்தி" இத்யாதி ச்லோகம் அடுத்தபடியாக அவதரிக்கின்றது.

"மயா அஹம் ஸமர்ப்பிதஃ" என்று சொன்னேனே, இப்படிச் சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸ்துவும், என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவுண்டோ? "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றபடி எல்லாம் ஏற்கெனவே உன்னுடையதாகவே யிருக்கும்போது இந்த ஆத்ம வஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும், இப்போது தான் என்னால் புதிதாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசிவிட்டேனே பாவியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானார்? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும், உனக்கு நான் ஸமர்ப்பிக்க என்ன வுண்டு? இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் "அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பிதஃ" என்று பிசகாகப் பேசிவிட்டேனே! என்று அநுதாபம் காட்டி அருளிச் செய்தாராயிற்று. கீழ் ச்லோகத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவும், அதைப் பற்றி இந்த ச்லோகத்தில் அநுதபித்ததாகவும் முடிந்தது. இங்ஙனே யாமளவில், அநுதாப யோக்யங்களான பாபங்களைப் போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபமாக வன்றோ தேறுகிறது. அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? என்று கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்:—

"[தேஹம் நு ஸமர்ப்பயாமி] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸ்மர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லை. ஸம்ஸாரபீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானத்தால் அநுசயிக்கையுமாக இரண்டும் யாவந் மோக்ஷம் அநுவர்த்திக்கக்கடவது." என்று.

ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமமான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்ந்த அழகிய கருத்தை குருமுகமாகக் கேட்டறியகில்லாதார் எதையோ எழுதி வைத்தார்கள். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதே இங்கு ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமென்று ப்ரமித்துப் போந்தார்கள்.

ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், அது பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அருளிச் செய்திருப்பதை ஆய்ந்துணர வேணும்.

கீழ்ப் பண்ணின் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இங்கே அனுதாபப் படுவதாக வியாக்யானம் செய்யத்தகுமோ? தப்பான காரியத்திற்கன்றோ அநுதபிக்க வேண்டுவது—என்றே இன்னமும் பலருடைய நெஞ்சு தளும்பியேயிருக்கும். கேண்மின்:—

இதே ஸ்தோத்திரத்தில் இருபத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்பத்தாறும் ச்லோகமளவும் பதினைந்து ச்லோகங்களாலே எம்பெருமானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரம புருஷார்த்தமாகப் பிரார்த்தித்த இவர்தாமே அடுத்த (47) "திகசுசிமவிநீதம்" என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ் தாம் அப்படி பிரார்த்தித்ததற்கு மஹத்தான அநுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்திருக்கின்றாரென்பது அபரோக்ஷம். அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூடும் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்களா? கூடாது என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்களா?

"ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!" (திருவாய்மொழி 3—1—2) என்று, பரஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள க்ஷணபங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாம்பூ முதலானவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிறாராழ்வார். இஃது உண்மையா அன்றோ? உண்மையாகில் "கொண்டல்வண்ணா!—கடல்வண்ணா!—காயாவண்ணா" என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன?

பெரிய திருவந்தாதியில் "புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்" என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக் கொண்டே பலவாறாகப் புகழ்கின்றாரே, இது என்ன?

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "யா கம்ஸமுக்ய ந்ருப கீட நிபர்ஹணேத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:" என்று—கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகிற புழுக்களைத் தொலைத்தானென்று சொல்லி எம்பெருமானை ஏத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியேயன்று என்று சொல்லி வைத்து, அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களையே சொல்லிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவையெல்லாம் பரஸ்பர விருத்தம் போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டு படிகளும் சொல்லித் தீரவேண்டியவையத்தனையன்றோ. இவைபோலவே, ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதபிப்பதாகப் பேசுகையும் ஆகிற இரண்டும் சாஸ்த்ரார்த்தம் என்று அறுதியிட்டபின் இதில் பர்யநுயோக ப்ரஸக்தியுண்டோ?

இந்த ஆளவந்தார் ஏற்கெனவே சிறந்த விவேகியாகையாலே, கீழ் ச்லோகம் சொல்லும்போது அவிவேகியாயிருந்து, உடனே விவேகம் பெற்று இந்த ச்லோகம் சொல்லுகிறாரென்பது பொருந்தாது என்று க்ஷேபிப்பதும் தகாது. க்ரமேண சாஸ்த்

ரார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனே சொல்லுவது க்ரந்த சைலி. ப்ரபுந்நீ: என்று ஆளவந்தார் சொல்லிவைத்த சொல்லையன்றிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை புகுத்தின சொல் அன்றே. அதற்கு யாராலும் வேறுபொருள் சொல்லப் போகாதே.

இன்பமிகு மாருயிரமருளிச் செய்த திருக் குருகைப்பிரான் பிள்ளானும் *என தாவியுள் கலந்த பாசுர வியாக்யானத்தில்—"இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவி யாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து இவ்வாத்மா தம்முடையதன்றென்று நிரூபிக்க மாட்டாராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெரு நல்லுதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளா வடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் நம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து" இத்யாதி அருளிச் செய்தார். குரு குலத்திலே குனிந்து கேட்கப் பெற்ற பரம பாக்யசாலிகள் பேசிற்றே பேசு மோக 10
கண்டராகவேயிருப்பர்கள். ... ...

11. ஸ்ரீராமஸீதாவயோ விமர்சம்

பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் திருக்கல்யாணம் நடக்கும்போது பிராயம் எத்தனை? வநவாஸப் புறப்பாடு ஆகும்போது பிராயம் எத்தனை? என்று இங்ஙனே சில விசாரங்கள் பெரியோர்கள் செய்வதுண்டு. ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களைக் கொண்டு நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில் சில ச்லோகங்கள் ஒன்றோடொன்று முரண்படுவனபோல் காணுகின்றமையால் எப்படி நிர்வஹிப்பது? என்று கலங்கிப் பேசுகின்றார்கள் சிலர். இவ்விஷயமாக ஏற்கெனவே பெரியவாச்சான்பிள்ளைபோல்வார் சில விமர்சங்கள் வெளியிட்டுமிருக்கின்றார்கள். ஈண்டு ஸங்க்ரஹமாக நிரூபிக்கின்றோம்.

ராவணன் கபட ஸந்ந்யாஸி வேஷத்துடன் பிராட்டியிடம் வந்தபோது அவனை உண்மையான யதியாகவே நினைத்து ஆதரவுடன் வார்த்தையாடுகின்ற ஸீதாபிராட்டி,

[மம பர்த்தா மஹாதேஜா: வயஸா பஞ்சவிம்சக:,
அஷ்டாதச ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே.]

என்று கூறினதாக ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ளது. இதனால், தான் அயோத்தியில் நின்று காட்டுக்குப் புறப்படும்போது தனது கணவனான ஸ்ரீராமபிரானுக்கு இருபத்தைந்தாவது பிராயமென்றும் தனக்குப் பதினெட்டு பிராயமென்றும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

மிதிலையில் கல்யாணமான பிறகு அயோத்தி வந்து சேர்ந்து பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் ஸகல திவ்ய போகங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்ததாகவும் அதற்குப் பிறகு வநவாஸ ஸம்பவம் விளைந்ததாகவும் அப்பிராட்டி தானே கூறுகின்றாள்.

[ஸமா த்வாதச தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேசநே,
புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ.]

என்கிற ச்லோகத்தினால் இது விசதம். இந்த ச்லோகத்தின் முன்னடிகள் "உஷித்வா த்வாதச ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேசநே" என்று பாடபேதத்துடனும் காண்பதுண்டு. கருத்து ஒன்றே. த்வாதச ஸமா:—என்றது பன்னிரண்டாண்டு என்றபடி. த்விதீயா பஹுவசநாந்தம்.

ஆக, கீழே உதாஹரித்துக் காட்டிய இரண்டு ச்லோகங்களையும் நோக்குமிடத்து விவாஹ காலத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பதின்மூன்று பிராயமென்றும், ஸீதாபிராட்டிக்கு ஆறு பிராயமென்றும் ஏற்படுகின்றது. இது பொருந்துமா? என்று பார்க்க வேணும்.

[பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா,
சிந்தார்ணவகத: பாரம் நாஸஸாதாப்லவோ யதா.]

என்கிற பிராட்டி வசனத்தைப் பார்க்கவேணும். தனக்கு பர்த்தாவோடு சேரவேண்டிய பிராயம் ப்ராப்தமான பின்பும் தகுந்த பர்த்தா கிடைக்காததனால் தந்தையான ஜநக சக்ரவர்த்தி மிகவும் விசாரக்கடலில் ஆழ்ந்துவிட்டார் என்பதாக இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கால பேதங்கள் எப்படியிருந்தாலும் ஆறுவது வயதை பதி ஸம்யோக ஸுலபமான வயதென்று சொல்லுவது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. சாஸ்த்ர ரீதியாகக் கந்யாத்வமும் அப்போது ப்ராப்தமாக வழியில்லை. கந்யகாதானம் செய்வதற்கும் ஆறுவது வயது தகுதியுடையதன்று. தந்தை மிகவும் சிந்தைப்படக் கூடிய வயது பத்து பன்னிரண்டுக்கு இடைப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்று இவ நிருபகர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

ராவணனிடம் ஸீதாதேவி கூறின வார்த்தையை இப்போது ஆராய்ந்து பார்ப்போம். "மம பர்த்தா மஹாதேஜா: வயஸா பஞ்ச விம்சக:" என்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய வயதைப்பற்றிச் சொல்லிவிட்டு, மேலே தன்னுடைய வயதைச் சொல்லும்போது "மம ஜந்மநி கண்யதே" என்கிறாள். இங்ஙனே சொல்வாசியிருப்பதைக்கொண்டு ஆழ்ந்து ஆராயவேண்டும். ஸீதாபிராட்டி அயோநிஜை என்பதும், ஜநக சக்ரவர்த்திக்கு இவள் அத்ருஷ்டவசாத் அகப்பட்ட குழந்தை என்பதும் ஸுப்ரஸித்தம். ஆதலால் ஜநக சக்ரவர்த்திக்குப் பிராட்டி கிடைக்கும்போதே நாலைந்து அல்லது ஐந்தாறு பிராயம் கடந்திருக்க வேண்டுமென்று நன்கு ஊஹிக்க இடமுள்ளது. ஸஹஜ ஜநநம் இல்லாத அல்லது தெரியாத சிசுவுக்கு அகப்படும் காலமே ஜநநகாலமென்று நினைக்க வேண்டும். ஆகையால் ஜநக சக்ரவர்த்திக்கு ஸீதாதேவி தான் கிடைத்த முஹூர்த்தம் முதல் கணக்குப் பண்ணி "அஷ்டாதச ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே" என்கிறாளென்று கொள்வதில் அநுபபத்தி யொன்றுமிராது. ஆனதுபற்றியே ஸ்ரீராமபிரானைப் பற்றிச் சொன்னவிடத்தில் (வயஸா) என்றதுபோல் தன்னைப் பற்றிச் சொன்னவிடத்தில் கூறாமல், மம ஜந்மநி கண்யதே என்று சப்த ப்ரயோகம் பண்ணினாள். வயஸா என்கிற சொல்லை உபயோகப்படுத்தியிருந்தால் அப்போது வேறுவகையாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கும். 11

12. விபீஷண சரணாகதி விசேஷங்கள்

ஸ்ரீராமாயணத்தில் விபீஷண சரணாகதி யென்பது ஒரு சிறந்த ப்ரகரணம். விபீஷணன் ராவணனுக்குப் பலவாறு நன்மைகளை உபதேசித்தும் அவன் கேளாமல் திரஸ்கரித்ததனால் நான்கு அன்பர்களோடுகூட ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஸ்ரீராமபிரான் வாநர முதலிகளோடுகூட எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்கு நேராக வந்து வானரவீரர்களை நோக்கி 'அடியேனை நீங்கள் இராமபிரானது திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கவேணும்' என்று பிரார்த்திக்கையில் அந்த வானரவீரர்கள் அவனிடத்தில் மிக்க அதிசங்கை கொண்டு, ராமகோஷ்டிக்கு அவனால் மஹத்தான அபாயம் விளையுமென்றெண்ணி அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளவே கூடாதென்று இராமபிரானிடத்தில் பிரபலமாக ஆக்ஷேபங்கள் செய்ததாகவும், சற்றுப்போது விசாரம் நடந்து, விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளவே போகிறேன் என்று இராமபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளி அப்படியே அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டதாகவும் வரலாறு.

இவ்விதிஹாஸத்தில் நாம் உய்த்துணரவேண்டிய நுட்பங்கள் பலவுண்டு. அவற்றில் சிலவற்றை இப்போது எடுத்துக் காட்டுதும்.

விபீஷணாழ்வான் வந்து புகும்போது "நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம், ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே." என்று வானர முதலிகளை நோக்கி முறையிடுகின்றான். பெருமாளை ஸர்வலோக சரண்யரென்று விபீஷணன் ஸந்தேஹலேசமுமின்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான். இன்னார் இனையாரென்கிற வாசியின்றிக்கே எப்படிப்பட்டவர்களையும் ரக்ஷ்யராகத் திருவுள்ளம்பற்றிக் காத்தருள்

பவர் பெருமான் என்னுமிடத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேயன்றோ விபீஷணன் 'ஸர்வலோக சரண்யாய' என்று ஓலமிடுகிறான். பெருமானுடைய உண்மையான ஸ்வபாவத்தை இங்ஙனே தெரிந்து கொண்டிருக்கும்போது விபீஷணன் நேர்கொடு நேரே பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே வந்து விழுந்திருக்கலாமே. அப்போது எவ்விதமான ஆக்ஷேப ஸமாதானங்களுக்கும் இடமிராதே. வானரவீரர்கள் பராக்ரமம் காட்டிப் பரிபவித்தவை யொன்றும் அவகாசம் பெற்றிராதே. பெருமாள் கட்டுங் காவலுமாக இருக்கிறாரல்லரே. "உத்பபாத கதாபாணி:" என்று உயரக் கிளம்பின விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதாரவிந்தங்களிலே வந்து விழுந்து 'அந்தோவடியேற்கு அருளாயன்னருளே' என்றால் விபீஷணனுடைய அபேக்ஷிதம் மிக எளிதாகத் தலைக்கட்டி யிராதோ? வானரவீரர்களை வேண்டுவானேன்? அவர்கள் தடியும் தாம்பு மெடுத்துத் தகர்க்கப் புகுவானேன்? ஒருவிதமான கஷ்டத்திற்கும் அவகாசமில்லாதபடி விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதங்களில் வந்து விழுந்து உய்ந்திருக்கலாமே; ஏன் அங்ஙனம் செய்யவில்லை? என்று ஆராய வேண்டுவது அவசியமல்லவா?

ஆராயுமளவில் தேறும்பொருள் என்னென்னில்; கேண்மின். நேராகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே புகுவது முறைமையன்று; "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து" என்கிறார் ஆழ்வார். பாகவதர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டே பகவான் திருவடிகளிற் புகவேணும். யானைப்பாகனை முன்னிட்டுக்கொண்டல்லது யானையினருகிற் செல்லவொண்ணாது. "தென்னானாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபாலமதயானாய்!" என்று பெரிய மதயானையாகக் கூறப்படுகிற பகவானிடத்தே பாகவதர்களாகிற பாகனை முன்னிட்டே புகவேணும். இது சிறந்த சாஸ்த்ரார்த்தம். இதனை அனுஷ்டித்துக் காட்டினன் விபீஷணாழ்வான். ஆனது பற்றியே ஆழ்வானென்ற பட்டமும் பெற்றான்.

இங்ஙனே முறை தப்பாமே வந்து புகுந்த விபீஷணன்மீது வானரவீரர்கள் த்ரோஹபுத்திகொண்டது ஏன்? பரம ஸாத்விகனான விபீஷணனென்பானொருவன் இலங்கையிலுளன் என்பது ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்குத் தெரியாதா? விபீஷணன் ஸாத்விகனன்றிக்கே அயோக்யனாகவே யிருக்கவுமாம். இருந்தாலென்ன? அவன் ஒரு நால்வருடன் வந்து புகுந்ததனால் ராமகோஷ்டிக்கு என்ன அவத்யம் விளைந்திடும்! பெருமானுடைய வீரம் அறியாதவனோ ஸுக்ரீவன். *பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந், அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேச்வர!" என்று பெருமாள் புதிதாக எடுத்துரைக்க வேண்டும்படியோ ஸுக்ரீவனுடைய அறிவிருப்பது. மராமரமேழ் செற்றவன்றோ அறிந்திலனோ? அறிந்திருந்தும் எதற்காக அஞ்சி விபீஷணன்மீது படையெடுக்கப் புகுந்தது? என்று ஆராயவேண்டாவா?

ஆராயுமளவில் தேறும் பொருள் இது காண்மின். இதனை நம் வாயால் வெளியிடுவதிற் காட்டிலும் கவிசக்ரவர்த்தியான கம்பர் வாக்கினால் வெளியிடுவது மிக நன்று என நினைக்கிறோம்.

விபீஷண பரிக்ரஹத்தைப் பற்றின ஆக்ஷேப ஸமாதானங்களெல்லாம் முடிந்த பின்பு பெருமாள் ஸுக்ரீவனுக்குக் கட்டளை யிடுவதைக் கம்பர் கூறுகின்றார்:—

"ஆதலான் அபயமென்ற பொழுதத்தே அபயதானம்
ஈதலே கடப்பாடென்பது, இயம்பினீரென்பால் வைத்த
காதலான், இனிவேறெண்ணக் கடவதேன்? கதிரோன் மைந்த!
கோதிலாதவனை நீயே என்வயிற் கொணர்தி யென்றான்"

என்பதாம் அந்தச் செய்யுள்

இதுதன்னில், "இயம்பினீர் என்பால் வைத்த காதலான் இனி வேறெண்ணக் கடவதேன்?" என்பது ஸாரமாக நோக்கத்தக்கது. "ஸுக்ரீவா! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இந்த விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாகாதென்று வலிதாக மறுத்ததற்குக் காரணம் நான்

அறியேனோ? விபீஷணனிடத்தில் தோஷமிருப்பதாக உண்மையில் நினைத்து நீங்கள் மறுத்தவர்களல்லீர்; என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற காதலுண்டே, அது எல்லை கடந்தது. அஸ்தானே அபாய சங்கை பண்ணுவதற்குக் காரணமான அந்தக் காதலின் மிகுதியினால் மருண்டு மறுத்தீர்களத்தனை. இத்தகைய பரமப்ரேமம் நீங்கள் என்பால் கொண்டிருப்பது பற்றிச் சாலவும் உவக்கின்றேன்'' என்று விரிவுபட இராகவன் திருவாய் மலர்ந்தருளியதைக் கம்பர் ஸூத்ரம் போல் அமைத்திருக்கின்ற அழகு என்னே!

பகவானிடத்திலே கொண்ட காதல் பாகவத சிகாமணிகளிடத்தே அதிசங்கையை விளைக்குமோ? என்று கேட்கவேண்டா. பரதாழ்வான் பரம பக்தி தலையெடுத்துப் பெருமாளைத் திருப்பி யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகச் சித்திரகூடம் நோக்கிப் பரிவாரங்களுடனே வரும்போது குஹப்பெருமாளிடத்தில் நடந்த செய்திகளை அயோத்யா காண்டத்தில் நன்கு அறிவீர்களே; குஹப்பெருமாள் இராமபிரானுடைய சக்தி விசேஷங்களையும் நன்கறிந்தவர்; பரதாழ்வானுடைய பக்தியின் கனத்தையும் நன்கறிந்தவர். அப்படியிருந்தும், நல்லப்ரதிபத்தியோடே வந்துகொண்டிருந்த அப்பரதாழ்வானை நோக்கி விபரீதமாகச் சங்கித்து,

"அஞ்சனவண்ண னென்னாருயிர் நாயகனாளாமே
வஞ்சனையாலர செய்திய மைந்தரும் வந்தாரே
செஞ்சரமென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்குகனென்றெனை யோதாரோ.

ஆழநெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படைகண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழமை வேடனிறந்திலனென்றெனை யேசாரோ.'' —(கம்பர்)

என்கிறபடியே அதிப்ரவ்ருத்திகள் செய்யப் பார்த்தது எதனாலே? பெருமாள்மீது கொண்ட காதலின் மிகுதியாலன்றோ.

உள்ளத்தை உள்ளபடி உணரவல்ல யோகிகளில் தலைவரான பரத்வாஜ மாமுனிவரும் பரதனைப் பார்த்து *கச்சிந்ந துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்லிஷ்ட கர்மண:'' [பரதா! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் அதிசங்கை உண்டாகிறதே; இராமனுக்கு ஏதோ தீங்கிழைக்கப்போகிறாய் போலே தோன்ற நின்றாயே; அந்தோ! இராமன் ஒருவர்க்கும் ஒரு தீங்கும் இழைப்பவனல்லனே; அன்னவன்திறத்து நீ தீங்கிழைக்க நினைக்கவும் தகாதே; ருஜுவான புத்தியுடன் செல்லுகின்றாயா?] என்று கேட்டிருக்கின்றார். ஒரு யோகிச்ரேஷ்டர் இப்படி அஸ்தானே கலங்கினாரென்றால் காதலின் கனமேயன்றோ இதற்குக் காரணமாக வடுக்கும்.

அயர்வறு மமரர்களென்று போற்றப்பட்ட நித்ய ஸூரிகளுக்கும் இங்ஙனே அஸ்தானே அபாய சங்கையுண்டு. "ஹாவு ஹாவு ஹாவு' என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்த ஸாமகோஷத்தை அஸுர ராக்ஷஸர்களின் கோலாஹலமென்று மருண்டு மயங்கிச் சீறி அழலை உமிழ்கின்றானென்று திருமழிசைப்பிரான் தமது உட்கண்ணினால் கண்டு பேசுகின்றார்:—"ஆங்கு ஆரவாரம் அது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு'' என்பது அவ்வாழ்வாருடைய பாசுரம். பட்டரும் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்தில்—"ஸ்நேஹார்த அஸ்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்க சக்ராஸிமுக்யை: ஆநந்தைகார்ணவம் ஸ்ரீ:! பச்யதி யுவயோராஹூராஸ்தாரரத்நம்'' என்கிறார். பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ப்ரேமத்தாலே கலங்கிக் காப்பிடா நிற்பார்களென்கிறது இதில்.

ஆகவே விபீஷணாழ்வான் திறத்து ஸுக்ரீவ மஹாராஜப்ரப்ருதிகள் கலங்கினது கூடும். அது ப்ரேமத்தின் மிகுதியாலத்தனை என்கிற நுட்பம் இங்கு அறியக் கிடக்கின்றது.

வானரவீரர்கள் எவ்வளவு தான் ஆக்ஷேபித்தாலென்ன? அதை இராமபிரான் பொருள் படுத்த வேணுமோ? அவர்களுடைய ஆக்ஷேப மொழிகளைச் செவியேற்காமலே 'வாராய்! விபீஷணா!' என்று சடக்கென அழைத்துக் கொள்ளலாகாதா? 'அங்கதனே நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? சரபனே! நீ என்ன கூறுகின்றாய்? ஜாம்பவானே! நீ என்ன இயம்புகின்றாய்?' என்றிப்படி ஒவ்வொரு குரங்கையும் கேட்டுக் கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? அந்தக் காலதாமதம் விபீஷணனுக்குப் புண்ணிற் புளிப் பெய்தாலொக்குமே; பெருமாள் திருவாக்கிலிருந்து என்ன கட்டளை வெளிவரப் புகுகின்றதோ! என்று அவன் குடல் குழம்பி நிற்கும்படியாக வொரு காலக்ஷேபம் செய்தது என்? என்று ஆராய வேண்டும்.

எம்பெருமான் ஆச்ரித பாரதந்த்ரியமே வடிவெடுத்தவனாகையாலே எதையும் ஸ்வதந்திரனாகச் செய்ய விரும்பாமல் அடியார்களோடு ஒரு மிடறாகக் கலந்து செய்வதே கடமையென்று விரதங் கொண்டவனாதலால், அத்தகைய தனது விரதத்தையும் வழுவாது காட்டுதல் இங்கு அறியத்தக்க சாஸ்த்ரார்த்தம். அங்ஙனே அடியவர்களோடு கூடிக் கலந்து பெருமாள் ஒரு நிர்த்தாரணம் வெளியிடும்போது மிகவும் அற்புதமானவொரு சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். அஃது என்னெனில்:—

விபீஷணன் துஷ்டனாகையால் அவன் அங்கீகரிக்கத் தக்கவனல்லன்—என்றார்கள் ஸுக்ரீவாதிகள். விபீஷணன் துஷ்டனல்லனாகையாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்தவனே என்றார் திருவடி. ஆக இங்ஙனே விளைந்த இரண்டு பக்ஷங்களையும் கண்டித்தார் பெருமாள்.

இரண்டு பக்ஷங்களையும் எங்ஙனே கண்டித்தாராக முடியும்? திருவடியின் பக்ஷத்தைத் தழுவியே யன்றோ விபீஷணனை அங்கீகரித்திருக்கின்றார் என்று கேள்வி பிறக்கும். விஷயம் அதுவன்று. இவனை அங்கீகரிக்கலாகாதென்று ஸுக்ரீவாதிகள் கூறியதைக் கண்டித்தது நிர்விவாதம். திருவடியின் வார்த்தையில்—இவன் 'அதுஷ்டனாகையாலே' என்கிற காரணோக்தியானது பெருமாள் திருவுள்ளத்திற்கு இசையாதது. "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்" என்கிற பெருமாள் திருவாக்கானது திருவடியின் பக்ஷத்திற்கு [ஏகதேசத்திற்கு]க் கண்டனமாக நிற்கின்றது. குற்றவாளரை அங்கீகரிப்பதே நலம் என்கிற பெருமாள் திருவுள்ளம் வெளியாயிற்று. இங்ஙனே பல சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பொதிந்து நிற்குமிடம் விபீஷண சரணாகதி 12
ப்ரகரணம்.

... ...

13. கண்ணனும் ராதையும்

(ஸம்ஸ்க்ருத சமத்காரம்.)

पद्मे त्वन्नयने स्मरामि सततं भावो भवत्कुन्तले नीले मुह्यति किंकरोमि महितैः क्रीतोऽस्मिते विभ्रमैः ।
इत्युत्स्वप्नवचो निशम्य सरुषा निर्भर्त्सितो राधया कृष्णस्तत्परमेव तद्व्यपदिशन् क्रीडाविटः पातु वः ॥

பத்மே த்வந்நயநே ஸ்மராமி ஸததம் பாவோ பவத்குந்தலே
நீலே முஹ்யதி கிம் கரோமி மஹிதை: க்ரீதோஸ்மி தே விப்ரமை:,
இத்யுத்ஸ்வப்நவசோ நிசம்ய ஸருஷா நிர்பர்த்ஸிதோ ராதயா
க்ருஷ்ணஸ் தத்பரமேவ தத் வ்யபதிசந் க்ரீடாவிட: பாது வ:.

கண்ணபிரான் ராதையென்கிற கோபியோடு சயனித்துக்கிடக்கும்போது வாய் வெருவுகின்றான்; பெருமாள் திருமொழியில் *கருமலர்க்கூந்த லொருத்திதன்னைக் கடைக்கணித்தாங்கே யொருத்தி தன்பால் மருவி மனம்வைத்து மற்றொருத்திக் குரைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய் குறித்துப் புரிகுழல் மங்கை யொருத்திதன்னைப் புணர்தி அவளுக்கும் மெய்யனல்லை* என்றருளிச்செய்த க்ரமத்திலே கண்ணனுடைய மனம் எங்கும் புக்குத்திரியுமாதலால், ராதை அருகிலிருப்பதை மறந்து மூன்று காதலிகளைப் பற்றி வாய் வெருவினான்:

பத்மே த்வந்நயநே ஸ்மராமி ஸததம்—பத்மா என்று ஒரு காதலியின் பெயர்; அவளைப் பத்மே! என்று ஸம்போதித்து உன் கண்ணழகை மறக்க முடியாமல் ஸதா அதனையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றான்.

பாவோ பவத்குந்தலே நீலே! முஹ்யதி—நீலா என்று மற்றொரு காதலியின் பெயர்; அவளை நீலே! என்று ஸம்போதித்து எனது கருத்தெல்லாம் உனது கூந்தலிலேயே மயங்கிக் கிடக்கிறது என்றான்.

மஹி! தே தை: விப்ரமை: க்ரீதோஸ்மி, கிம்கரோமி—மஹீ என்று ஒரு காதலிக்குப் பெயர்; அவளை மஹி! என்று ஸம்போதித்து உன்னுடைய அப்படிப்பட்ட விலாஸங்களுக்கு நான் தோற்றிருக்கிறேன், என்ன பண்ணுவேன்? என்றான். எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகள் மூவரும் ப்ரதான திவ்ய மஹிஷிகளாதலால் பத்மே! என்று ஸ்ரீதேவியையும், மஹி! என்று பூதேவியையும், நீலே! என்று நீளாதேவியையும் விளித்து வாய் வெருவினது ஒக்கும்.

அருகிலிருந்த ராதையானவள் இதைக் கேட்டவாறே சீறத் தொடங்கினாள். நான் பக்கத்திலிருக்க இப்படி மநஸா வாசா வ்யபிசரிப்பதுமுண்டாவென்று க்ஷேபித்தாள். அப்போது கண்ணபிரான் வெகு சாதுரியமாய் அவளை ஸமாதானப்படுத்தினான்; உன்னையல்லது வேறொரு வ்யக்தியை நான் கனவிலு மறியேனே; நான் இப்போது சொன்னதெல்லாம் உன்னைப்பற்றியே காண் என்று ஸமர்த்தனம் செய்துவிட்டான். அது எங்ஙனேயென்னில்;

பத்மே என்றதும், நீலே என்றதும், மஹி என்றதும் ஸம்போதனமாக முன்பு நின்றன. இப்போது அப்படியில்லை. ராதை அருகிலிருப்பவளாதலால் அவளை நோக்கியே எல்லாம் சொல்லுகிறபடி. ராதே என்கிற ஸம்போதனம் மாநஸமாகக் கடவது. என் காதலீ! [த்வந்நயநே பத்மே ஸ்மராமி] உன் கண்களைத் தாமரை மலர்களாகவே எண்ணுகிறேன். (பத்மம், பத்மே, பத்மாநி.)

[பாவ: நீலே பவத்குந்தலே முஹ்யதி.] கருநிறத்ததான உனது கூந்தலிலேயே என் சிந்தனை. (நீலே, நீலயோ:, நீலேஷு.)

[மஹிதை: தே விப்ரமை: க்ரீதோஸ்மி.] முன்பு மஹி, தை:—என்று இரண்டு பதமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இப்போது ஒரே பதமாகக் கொள்க. மஹிதமென்றால் சிறந்ததென்கை. சிறந்தவையான உனது விலாஸங்களாலே நான் விலைக்கு வாங்கப் பட்டேன் என்று—எல்லாம் ராதையையே நோக்கிச் சொன்னதாக ஸமர்த்தித்தாயிற்று. இது ஒரு சாதுர்யமான உக்தி விசேஷம். 13

14. நர்மதாஸமுத்ர ஸம்வாதம்

(மற்றுமொரு ஸம்ஸ்க்ருத சமத்காரம்.)

कालिन्दि ! ब्रूहि कुम्भोद्भव ! जलधिरहं नाम गृह्णासि कस्मात्

शत्रोर्मे नर्मदाऽहं त्वमपि वदसि मे नाम कस्मात्सपत्न्याः ।

मालिन्यं तर्हि कस्मादनुभवसि ? मिलत्कज्जलैर्मालवीनां

नेत्राम्भोभिः, किमासां समजनि ? कुपितः कुन्तलक्षोणिपालः ॥

காளிந்தி ப்ரூஹி, கும்போத்பவ, ஜலதிரஹம் நாம க்ருஹ்ணாஸி கஸ்மாத்
சத்ரோர் மே, நர்மதாஹம் த்வமபி வதஸி மே நாமகஸ்மாத் ஸபத்ந்யா:,
மாலிந்யம் தர்ஹி கஸ்மா தநுபவஸி? மிலத்கஜ்ஜலைர் மாலவீநாம்
நேத்ராம்போபி:, கிமாஸாம் ஸமஜநி, குபித: குந்தலக்ஷோணிபால:.

குந்தலதேசத்து அரசனுக்கும் மாலவதேசத்து அரசனுக்கும் போர்நடந்து அதில் மாலவதேசத்து அரசன் தனது ஸேனைகளோடுங்கூடத் தோல்வியடைந்து மாண்

டொழிந்தானென்கிற வரலாற்றை ஒரு மஹாகவி நேர்முகமாகச் சொல்லாமல் வெகு சமத்காரமாகத் தெரிவிக்கிறார். இந்த உக்தி சமத்காரம் ரஸித்து அநுபவிக்கத்தக்கது.

நர்மதாநதியானது மாலவதேச ப்ராந்தத்தில் ப்ரவஹிக்கின்றது. இந்த நதியானது ஸமுத்ரத்தில் போய்ச்சேர்ந்ததாம். அப்போது ஸமுத்ரராஜனுக்கும் இந்த நதிக்கும் ஒரு ஸம்பாஷணை நடந்ததாக வைத்து அதன் மூலமாக குந்தலதேசத்து ராஜாவின் வெற்றியும் மாலவதேசத்து ராஜாவின் தோல்வியும் தெரிவிக்கப்படுகின்ற அழகு ரஸிகர்கள் அநுபவிக்கத்தக்கது.

தன்னிடம் வந்து சேருகின்ற நர்மதாநதியை நோக்கி ஸமுத்ரராஜன் காலிந்தி! ப்ரூஹி என்றான். அதாவது, யமுனாநதியே! என்ன ஸமாசாரம்? சொல்லு என்று வினவினான். நர்மதா நதியே! என்று விளிக்க வேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் விளியாமல் யமுநாநதியே! என்று விளித்ததனால் நர்மதாநதிக்குக் கோபமுண்டாகி அதனால் ஸமுத்ரராஜனை நோக்கி ஹே ஸமுத்ரராஜ்! என்று விளியாமல் அகஸ்த்யரே! என்று விளித்து, என்ன ஸமாசாரம்? சொல்லும் என்றதாம் நர்மதாநதி. [ப்ரூஹி என்பதை கும்போத்பவ! என்ற விளியோடும் கூட்டுக.]

கடலரசனை நோக்கி அகஸ்தியரே! என்று விளிக்கவே அவன் சீறி [ஜலநிதி: அஹம் மே சந்த்ரேச: நாம கஸ்மாத் க்ருஹ்ணாஸி?] என்றானாம். யமுநாநதியே! நான் ஸமுத்ரராஜனல்லவா? உனக்குத் தெரியவில்லையா? அப்படியிருக்க, ஒருகால் என்னைக் குடித்ததனால் எனக்குப் பகைவரான அகஸ்தியருடைய பெயரால் என்னை ஏன் விளிக்கின்றாய்? என்றான்.

அதற்கு பதிலாக யமுனை கேட்டது; [அஹம் நர்மதா, மே ஸபத்ந்யா: நாம த்வமபி கஸ்மாத் வதஸி?] நான் நர்மதையல்லவா? அப்படியிருக்க எனக்குச் சக்களத்தியான யமுனையின் பெயரையிட்டு என்னை ஏன் விளித்தாய்?

அதன்மேல் கடல் கேட்டது [மாலிந்யம் தர்ஹி கஸ்மாதநுபவஸி?] நீ நர்மதையாகில் வெளுத்திருக்கவேணுமே; அப்படியில்லையே, கறுத்திருக்கின்றாயே; எதனால் இந்தக் கறுப்பு உண்டாயிற்று?

அதற்கு நருமதையின் பதில் [லிப்தக் கஜ்ஜலை: மாலவீநாம் நேத்ராம்போபி:] மாலவதேசத்து மாதர்கள் அழுதுகொண்டே என்னிடத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினார்கள்; அப்போது அவர்களுடைய கண்ணிலிருந்த மையோடு கூடிய கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகிற்று. அதனால் எனக்குக் கறுப்பு ஏறிற்று.

அதன்மேல் கடலரசன் கேட்டான் [ஆஸாம் கிம் ஸமஜநி?] ஸ்த்ரீகள் நீராடும் போது (கண்)மையை அவித்துக்கொண்டு அழுவது வைதவ்யம் நேருகின்ற நாளிலேயாதலால் அந்த மாலவதேசத்து மாதர்களுக்கு வைதவ்யம் நேர்ந்திருக்கக் கூடுமென்றெண்ணிய கடலரசன் அதை வ்யக்தமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி 'அந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது? என்றான்.

அதற்கு நர்மதையின் பதில். [குபித: குந்தல க்ஷோணிபால:] குந்தள தேசத்து ராஜா சீற்றங்கொண்டார் என்றாள். சீற்றத்தினால் மாளவதேசத்து அரசனையும் அவனது பரிகரங்களையும் கொன்றிட்டதனால் மாளவநாட்டு மாதர்கள் ஸௌமங்கல்யமிழந்து மையை அவித்து அழுதுகொண்டே நீராட நேர்ந்தது; அதனால் நான் கறுப்பு ஏறப்பெற்றேன் என்றபடி.

குந்தள நாட்டரசனுடைய வெற்றியை இங்ஙனே வெகு சமத்காரமாகத் தெரிவித்தது மன்றியில் அவ்வரசனால் கொல்லப்பட்ட வீரர்கள் பலகோடி நூறாயிரக் கணக்கானவர்கள் என்பதும் இதில் த்வநி முறையில் காட்டப்பட்டது. ஒரு பெரிய நதியானது தன் நிறம் மாறிக் கருமை நிறம் கொண்டதென்றால் எத்தனை கோடிக் கணக்கான மாதர்கள் அழுது மைகலந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தைப் பெருக்கியிருக்க வேணுமென்று ஊஹித்துப்பார்க்க. 14

15. திவ்யதேசத்திருநாமத் திருத்தங்கள்

ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் பெற்ற திவ்ய தேசங்களில் பல திருப்பதிகளின் திருநாமங்கள் நாளடைவில் திரிவுற்று வழங்கிவருகின்றன. இவற்றில் அவிவேகிகள் மயங்கியிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. சில விவேகிகளுங்கூட மயங்கி யிருப்பதால் தத்துவத்தை விளக்கிவைப்பது நலமென்று தோன்றி இஃது எழுதப்படுகின்றது. மலைநாட்டில் சில திருப்பதிகளின் பெயர்கள் மலையாளர்களின் வழக்கில் சிதைந்தேயிருக்கின்றன. திருவண் பரிசாரத்தைத் திருப்பதிசாரமென்றும், திருவித்துவக்கோடு தன்னை திருமிற்றக்கோடு என்றும், திருவல்லவாழை திருவல்லாய் என்றும், திருவாறன்விளையை ஆரம்முளையென்றும் இப்படி வழங்கிவருகிறார்கள். அவற்றைப்பற்றின திருத்தம் இங்கு அவச்யமன்று. ஆவச்யகமான திருத்தங்களைக் காட்டுகிறோம்.

திருக்கோவலூர். இது நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளிரண்டில் ஒன்று. திருக்கோவலூர் என்றே ஆழ்வார்கள் பாடியுள்ளார்கள். 'கோபாலபுரம்' என்பது கோவலூர் என்றாயிற்று என்று பெரியார் சொல்லுவர்கள். இதைத் திருக்கோவிலூர் என்றே விவேகிகளுங்கூட வழங்கிவருகிறார்கள். திருக்கோயிலூர் என்று தபால் முத்திரையும் ரைல் ஸ்டேஷன்களில் பிரசுரமும் மலிந்துவிட்டது. அதுவே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் நெஞ்சிலும் ஊறிவிட்டதுபோலும். திருக்கோவலூர் என்றே வழங்கவேண்டும்.

திருவிந்தளூர். 'இந்துபுரம்' என்பது இந்தளூர் என்றாயிற்று. இந்தளூர் என்றே ஆழ்வார் பாடல். இதை 'திருவிழுந்தூர்' என்றே பெரும்பாலும் வழங்கி வருகிறார்கள். தபால் முத்திரையும் இப்படியே ஏற்பட்டுவிட்டது. "குத்தாலத்தினருகேயுள்ளது தேரழுந்தூர்; மாயவரத்தினருகேயுள்ளது திருவிழுந்தூர்" என்றும் சிலர் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். 'திருவை இழந்தவூர்' என்று பொருள்படும்படி இங்ஙனே வழங்குவது அவசியம் மறக்கவும் மறுக்கவும் தக்கது.

திருத்தண்கால். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ப்ராந்தத்திலிருக்கின்ற திருத்தண்கால் என்கிற திவ்யதேசம் இவ்விதமாகவே ஆழ்வார் பாடலே பெற்றது. இதை 'திருத்தாங்கல்' என்றே பலரும் வழங்கி வருகிறார்கள். "திருத்தண்காலுக்கு வழி எப்படி?" என்று ஒரு பெரியாரை நாம் கேட்கநேர்ந்தபோது, அவர் சிறந்த அத்யாபகராயிருந்தும் 'திருத்தண்கால் காஞ்சீபுரத்திலன்றோ இருக்கிறது. இங்கு ஏது?' என்றார்; 'திருத்தாங்கலுக்கு வழி கேட்கிறீரோ?' என்றும் சொன்னார். காஞ்சீபுரத்தில் ஸ்ரீதீபப்ரகாசன் ஸன்னிதியென்கிற விளக்கொளி திவ்ய தேசத்திற்கு 'திருத்தண்கா' என்று வ்யபதேசம்; திருத்தண்கால் என்றல்ல. *விளக்கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண் காவில்* என்பது திருநெடுந்தாண்டகப்பாசுரம். *யாம் சென்று காண்டும் தண்காவிலே* என்பது பெரிய திருமொழிப் பாசுரம். தண்கால் வேறு, தண்கா வேறு. தண்காலை தங்கால்க்ஷேத்ரம் என்று சிலர் வழங்கிவருவதோடு நில்லாமல் அப்படியே ஒரு புராணமும் கல்பனை செய்திருக்கிறார்கள். இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கது. 'தமிழில் தண்கால் என்றும், ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் தங்காலமென்றும் ஒப்புக்கொண்டால் என்ன பாதகம்?' என்றும் சிலர் கேட்கிறார்கள். 'திருத்தாங்கல் மான்மியம்' என்றே ஒரு புத்தகம் அச்சிட்டிருப்பதுகண்டு மிக வருந்தினோம்.

திருவெவ்வுளூர். 'எவ்வுள் கிடந்தான்' என்றும் 'எவ்வுள் பெருமலையை' என்றும் திருமங்கையாழ்வார் பாடலுள்ளது. 'நாகத்தணைக்குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள்' என்று திருமழிசைப்பிரான் பாடலுள்ளது. இதற்குச் சார்பாக வடமொழியில் கிம்க்ருஹ க்ஷேத்ரம் என்கிற வழக்கு உள்ளது. 'கிம்க்ருஹேசஸ்துதி' என்றும் ஒரு துதிநூல் காண்கிறது. திருவள்ளூர் என்று சில ஸாமான்ய ஜனங்கள் வழங்கிவந்ததை மஹான்களும் [illegible]ாகவே ஆதரித்து வருகிறார்கள். வாயால் வழங்குவது எப்படியிருந்தாலும் எழுத்தில் எழுதுவது இப்படியிருக்கவேண்டாமென்பது நம்முடைய அபிப்

ராயம். திருவள்ளூர் என்பதைவிட ‘திருவுள்ளூர்’ என்றெழுதினால் ஒருவாறு பொருத்தமாயிருக்கும்.

திருநின்றவூர். இதனைத் தின்னனூர் என்று வழங்குவது பிசகு.

திருப்புட்குழி. ‘புட்குழிபாடும்’ என்றும் ‘புட்குழி யெம்போரேற்றை’ என்றும் ஆழ்வார் பாடலுள்ளது. ஜடாயு க்ஷேத்ரமென்று வடநூல் வழக்கு. இத்தலத்தை திருப்பக்குழி என்று சாமானியர்கள் வழங்கிவருகிறார்கள். ‘நேரே நெடுகச் செல்லும் மார்க்கத்திலன்றித் திருப்பத்தில் இத்தலமிருப்பதால் திருப்பக்குழியென்று பேராயிற்று’ என்று சிலர் அநியாயமாகப் பொருள் விவரித்து வருகிறார்கள். இதெல்லாம் மிகவும் வெறுக்கத்தக்க தல்லவா? நாளடைவில் இதெல்லாம் விசேஷார்த்த வகுப்பில் சேர்ந்து விடுமோவென்றும் அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. 15

16. “நன்று செய்தாரென்பர் போலும்”

என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர் போலும் என்ற விடத்திற்கு எம்பெருமான் அங்கீகரித்த சேதநர்களின்மீது பிராட்டி சிதகுகளை [தோஷங்களை] எடுத்துரைத்து ‘இவர்கள் துஷ்டர்களே’ என்று எம்பெருமான் ஒப்புக் கொள்ளும்படி செய்துவிட்டாள் என்றும், ‘என்பர்போலும்’ என்றதனால் தேறின பொருள் இதுவேயென்றும் சிலருடைய உபந்யாஸம் காண்கிறது. என்னடியார் செய்தது தப்புத்தானென்று எம்பெருமான் சொல்லிவிட்டதாக முடிந்தால் பிறகு அந்த அடியார்களின் கதி என்னாயிற்று? இதற்கு பதில் சொல்லவேணும்—என்று கேட்கப்பட்டிருந்தது. அக்கேள்விக்கு பிறர் வெளியிடுகிறபதில் என்னவென்றால், குற்றவாளர்களுக்குச் செய்கிற தண்டனைகளைச் செய்யப் பெறுவதுதான் அந்த அடியார்களின் கதி—என்று. *தன்னடியார் திறத்தகத்து என்கிற பாட்டில் பிராட்டியின் ப்ரஸ்தாவமில்லாமலிருந்தால் இவர்கள் எப்படிவேணுமானாலும் சாஸ்த்ரார்த்த க்ஷோபங்கள் செய்யலாம். பாசுரம் எவ்விதமாக இருக்கிறது! என்பதையும், எந்த மஹார்த்தத்தைப் பெறுவிப்பதற்கு இப்பாசுரம் நிபந்திக்கப்பட்டது என்பதையும், பிராட்டிவிஷயமான தேசிக திவ்யஸூக்தி எங்ஙனேயுள்ளது என்பதையும் சிறிதும் விமர்சியாமல் மனம்போனபடி எதையாவது சொல்லிவிடுவது உசிதமன்று. சதுச்ச்லோகீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமியின் காரிகை இது—* अस्ति कर्मार्हफलदे पत्यौ कृत्यद्वयं श्रियः। निग्रहाद्वारणं काले सन्धुक्षणमनुग्रहे ॥ அஸ்தி கர்மார்ஹபலதே பத்யௌ க்ருத்யத்வயம் ச்ரிய:, நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷண மநுக்ரஹே.* இதன் கருத்தாவது—சேதனர்கள் செய்யும் புண்யபாபரூப கருமங்களுக்குத் தக்கபடி எம்பெருமான் பலன் கொடுப்பன்; அப்போது பிராட்டி என்ன செய்வாளெனில், அவன் சேதநனை நிக்ரஹிக்க நினைக்குமளவில் புருஷகாரக்ருத்யம்பண்ணி அந்த நிக்ரஹத்தை நீக்கிவிடுவள். அவன் அநுக்ரஹோந்முகனுமளவில் அந்த அநுக்ரஹத்தைப் பிரபலப்படுத்துவள்; இவ்விரண்டு கார்யமே பிராட்டிக்கு உள்ளது, என்பதாம்.

*என்பர்போலுமென்பதற்கு பிறர் முடிவு செய்யும் பொருளின்படி இந்த ச்லோகத்தைத் திருப்பிக்கோக்கவேணும். சேதநர்களை அநுக்ரஹிக்க விருக்கிற எம்பெருமானிடம் கோட்சொல்லி தண்டிக்கச் செய்வதொன்றே பிராட்டியின் க்ருத்யமென்று ச்லோகம் ஏற்படவேணும். “अनुग्रहोन्मुखे पत्यौ निग्रहोन्मुख्यदानतः। आश्रितानां सदा दुःखदायिनीं श्रियमाश्रये ॥” என்றொரு ச்லோகம் கட்டி இவர்கள் கோஷிக்க வேணும். 16

17. கீதாபாஷ்யப் பொருள் விசேஷம்

பகவத்கீதைக்கு நமது பாஷ்யகாரரான எம்பெருமானார் அருளிச் செய்திருக்கின்ற பாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து நோக்கினால் அதனுடைய அருமை பெருமைகள் பேச்சுக்கு

[illegible]மாக" அருளிச் செய்திருந்தாலும் வியாக்கியான சைலியானது அமுதினுமாற்ற வினிதே. இப்போது ஒரு ச்லோகத்தின் பாஷ்ய பங்க்திகள் சிலவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு அவற்றிலுள்ள ரஸ விசேஷங்களை அனுபவிக்கவும் அநுபவிப்பிக் கவும் விரும்பி யெழுகின்றேன்.

எட்டாவது அத்தியாயத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம்:—

[அநந்ய சேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யசஃ
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிநஃ.] என்பது.

"ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலை யாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறு பெறும் பரிசையும் இனியருளிச் செய்கிறான் (கண்ணபிரான்) என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்கியானித்தருளி யுள்ளார். இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுநா!, எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறொன்றி லும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, என்னோடு நித்ய ஸம்ச் லேஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் 'அவனுக்கு நான் ஸுலபன்' என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளி யிருக்கின்ற அழகுதான் இங்கு ஸத்ஸம்ப்ரதாய ரஸிகர்களால் அநுபவிக்கத்தக்கது. முந்துற பாஷ்ய பங்க்திகளை உதாஹரித்துக் காட்டிவிட்டுப் பிறகு விவரிப்போம்.

[तस्य नित्ययुक्तस्य-नित्ययोगं काङ्क्षमाणस्य योगिनः, अहं सुलभः—अहमेव प्राप्यः, न मद्भाव ऐश्वर्यादिकः; सुप्रापश्च. तद्वियोगमसहमानः अहमेव तं वृणे, मत्प्राप्त्यनुगुणोपासनविपाकं तद्विरोधिनिरसनम् अत्यर्थमत्प्रियत्वादिकं च अहमेव ददामीत्यर्थः। * यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः * इति हि श्रूयते। वक्ष्यति च * तेषां सततयुक्तानाम्....इति ॥]

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். (இவற்றின் பொருளாவது)—என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்கவேணுமென்கிற விருப்ப முடையவனுக்கு அடையத்தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத் தகுந்தவனுமாகிறேன் நான். (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாதவனாய் [அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனாய்] நானே அவனை வரிக்கிறேன். என்னை யடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும், அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும், என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். *நாயமாத்மாச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கீதையிலே மேலே பத்தாவது அத்யாயத் தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது—என்பதாம்.

ஆரியர்காள்! ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே பொதிந்திருக்குமழகை என் சொல்லுவோம்! ஸ்வகத ஸ்வீகார மென்றும் பரகதஸ்வீகாரமென்றும் இரண்டு சொல்லுவதுண்டு; சேதநன்தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத ஸ்வீகார மென்றும்; எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரகத ஸ்வீகாரமென்றும் சொல்லப்படும். ஸத்ஸம்பிரதாயச் சுவடறியாத சிலர் பரகத ஸ்வீகாரமென்பதன் சுவையைச் சிறிது மறியாதே "இது ஒரு தான்தோன்றி ஸம்பிரதாயம்" என்று தூஷிப்பதுமுண்டு. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—"இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று; அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று" என்று அருளிச்செய்த விடத்தில் வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள்—

"உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கட்டவ பரதந்த்ரனான இச்சேதநனானவன் தான் (ஃ) பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனாய் அவனைப் பெற நினைக்குமள

... அவன் நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணமாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதனமாகாதென்றபடி...ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனான அவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனா யிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில் பாதகமும் பரதிபந்தகமாக மாட்டாதென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாரானுபாயத்வமும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது.”

என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி களையே அடியாகக்கொண்டவையென்று நன்கு புலப்படுகின்றது. தாம் முன்பு ஒரு வேஷத்தாலே கீதா பாஷ்யத்தில் ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானத்தில் த்ராவிடத்தாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை.

கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விமர்சிப்போம். [*தத்வியோ கமஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே*] ஞானியான சேதநனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெரு மான் தான் பொறுத்திருக்கமாட்டாதவனாய் தானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறு கின்ற இதுதான் பரகத ஸ்வீகார மென்பது.

[*மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த;*] இந்த வாக்கியமானது ஸ்வகத ஸ்வீகாரப்பற்றாசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளை வெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளுவது ஒன்றுமில்லை என்கிற ஸத்ஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் தெளி விக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நாயமாத்மாச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டியருளின பாஷ்யகாரர், பரகத ஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாண மென்று நிரூபிக்கிற முகத்தாலே பலருடைய அசட்டு வாதங்களை அகற்றினாராயிற்று.

இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளும் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே யத்தனை [*உக்தஸ்ய அதிவாத மாத்ரத்வசங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ—யமேவேதி*] என்றருளிச் செய் திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது. *மஹதாமபி கேஷாஞ்சி ததிவாதா: ப்ருதக்விதா:* என்ற திருவாக்கினாலே இங்ஙனே அருளிச் செய்யவேண்டியதாயிற்று ப்ரமாண சரணாகையாலே. 17

18. தற்காலஸ்திதி

முற்காலத்தில் நன்மைகள் மிகுந்திருந்தனவென்றும் தற்காலத்தில் தீமைகளே மிகுகின்றனவென்றும் ஆகவே முற்காலமே மேம்பட்டதென்பது பலருடைய கொள்கையாகக் காண்கிறது. கலி முற்ற முற்றப் பாவங்களும் முற்றுகின்றன வென் கின்ற கொள்கை உண்மையாகவே யிருக்கட்டும்; அதைப்பற்றி நாம் இப்போது ஒன்றும் சொல்லவரவில்லை. பொதுவில் முற்காலத்தைவிட இக்காலத்திலேயே நன்மை கள் அதிகம் என்று சொல்வதற்குத் தட்டில்லை யென்று தோன்றுகின்றது.

முற்காலத்தில் ஸகலவித ஸாதனங்களும் மிகவும் அருமைப்பட்டிருந்தன. தற் காலத்திலோவென்னில் அந்த வருத்தம் அறவே யொழிந்த தென்னலாம். முதலில் படிப்புக்கு வேண்டிய ஸாதனங்களை யெடுத்துக்கொள்வோம். புஸ்தகங்கள் கிடைப்பது முற்காலத்தில் மிகவும் அரிது. ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீமஹாபாரதம் ஸ்ரீபாகவதம் போன்ற புத்தகங்கள் ஒரு ஊருக்கு ஒரு ஸ்ரீகோசம் கிடைப்பது மிக அரிதாயிருக்கும். படித்த வர்களும் முற்காலத்தில் மிகக் குறைவாகவே யிருந்தனர். அஸ்தமித்த பிறகு புஸ்தகம் பார்ப்பதற்கு எவ்வளவோ சிரமம். இவ்வகையான கஷ்டங்களெல்லாம் இக்காலத்தில் சிறிதுமில்லையென்பது அனைவர்க்கும் அநுபவஸித்தம். பாடசாலைகளும் பண்டிதர்களும் புஸ்தகஸாமக்ரிகளும் மற்றும் பல்வகையான ஸௌகரியங்களும் மலிந்திருப்பது இக் காலத்திலேயன்றி முற்காலத்திலில்லை.

இப்படியே மற்று எந்த விஷயத்திலும் பார்க்கலாம். திவ்ய க்ஷேத்ர தீர்த்தங்கள் ஸேவிக்க வேணுமென்றால் அதற்காக முற்காலத்தவர்கள் பட்ட சிரமம் வாசாமகோசரம். இக்காலத்திலோ வென்னில், இன்று நினைத்தால் நாளைகாலை ஸேதுஸ்நானம். வதரியோ துவரையோ எந்த க்ஷேத்திரமும் மணிக்கணக்கில் கண்டு மீளலாம்படியான ஸௌகர்யாதிசயங்கள் பலபல.

ஆனால் இவ்வளவு ஸௌகரியங்கள் வாய்த்தும் இக்காலத்தவர்கள் இதையெல்லாம் ஸௌகரியமாகக்கொண்டு உபஜீவியாமலிருப்பதுதான் மிகவும் வருந்தத்தக்கது. முற்காலத்தில்போல் புத்தகங்களுக்கு சிரமப்படவேண்டாதே ஸகலக்ரந்தங்களும் ஸுலபமாகக் கூடிய இக்காலத்தில் க்ரந்தங்களைக் காண்பாரும் காணவிருப்பமுடையாரும் நாளுக்குநாள் குறைந்து வருகிறார்கள். மஹர்ஷிகள் செய்த இதிஹாஸ புராணங்களையோ, மஹாகவிகளியற்றிய காவ்யநாடகாலங்கார சம்பூக்ரந்தங்களையோ ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயாதி திவ்யக்ரந்தங்களையோ கொண்டு போதுபோக்குவார் வரவரக் குறைந்துவருகிறார்கள். ந்யாயசிரோமணி வியாகரண சிரோமணி என்றிப்படி விருதுகள் பெற்று ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களில் பரிச்ரமப்பட்டவர்களுங்கூட அவற்றால் பலனில்லையென்று கண்டு ஹிந்திபாஷைப் பயிற்சியில் ஊன்றிவருகிறார்கள். எங்குப் பார்த்தாலும் ஹிந்திமயமேயாய்விட்டது. ஆங்காங்கு ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாப்யாஸத்துக்கென்று விசேஷ மூலதனஸம்பத்தியோடு ஏற்பட்டிருக்கிற பாடசாலைகளும் உரிய வித்யார்த்திகளில்லையென்கிற காரணத்தினால் உருமாறுகின்றன. இதெல்லாம் நினைக்க நினைக்கப் பரிதாபகரமே.

வைதிக ச்ரத்தாளுக்களான பலபல தனிகர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கோடிக்கணக்கான மூலதனம் ஏற்படுத்தி, ப்ராசீநரீதியில் வைதிகவித்யைகளையதிகரித்து வைதிகாநுஷ்டானங்கள் குன்றாதிருக்குமவர்களுக்கு சாச்வதமாக உபகரிப்பதென்று ஒரு ஏற்பாடு நடந்தாலல்லது நமது வைதிக வித்யைகளுக்கும் வைதிகாநுஷ்டானங்களுக்கும் புராதனஸ்திதி வரமாட்டாது. ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி. மைஸூர் பரகாலமடாஸ்தான ஸ்வாமிகளும், ஸ்ரீமத் அஹோபிலமடாதிபதி ஸ்வாமிகளும் வைதிகவித்யாபிவிருத்திக்குப் பாடுபட்டுவருவது மிகவும் போற்றத்தக்கதாகவுள்ளது. ஸ்ரீமத் காமகோடி பீடாதிபதி. சங்கராசார்யஸ்வாமிகள் இவ்விஷயத்தில் உழைக்கு முழைப்பு வாசாமகோசரம். இப்படி ஒவ்வொரு மடாதிபதிகளும் தீக்ஷைகொண்டால் நமது வைதிக மார்க்கத்திற்கு என்ன குறை?

ஸ்ரீமத்வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்ய இத்யாதி பிருதாவளிகளை நாம் ஒருவிதமான ப்ரயாஸமுமில்லாமல் பெற்றிருக்கிறோம். உ. வே. என்பதற்கு இன்னது பொருளென்றுகூட தெரிந்து கொள்ளாதவர்களுக்கும் கடிதங்களெழுதுகையில் உ. வே. என்று எழுதிவருகிறோம். கல்யாண காலங்களில் சீர்பாடல் பாடும்போது ஒன்றிரண்டு பிராயமுள்ள சிறுவர்களையுமுத்தேசித்து 'ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யரான பெண்ணுக்கு மைத்துனன் ராகவாசாரியர்' என்று கோஷித்து வருகிறோம். இதனால் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபகத்வமும் உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யத்வமும் ந[illegible] ஜன்மஸித்தமென்று அறியக்கிடக்கிறது. இவ்வளவே கொண்டு நாம் த்ருப்தியடைந்துவிடலாமா? இந்த விருதுகள் அர்த்தபர்யவஸாயியாம்படி முயலவேண்டாமா? 18

19. நல்வார்த்தையொன்று

(உத்தமாதிகாரிலக்ஷணம்.)

ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரத்தில் பொதிந்துள்ள நல்வார்த்தைகளில் இதுவொன்று மிகச் சிறந்தது:—

“குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும்
சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்” என்பதாம்.

ஆர் வசனபூஷணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாமறிவார்? ஆரது சொல்நேரில் அனுட்டிப்பார்? என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தவாறு இந்த நல்வார்த்தையின்படி அனுட்டிக்கவல்ல அதிகாரி இம்மண்ணுலகில் ஒருவருமிலரேயானாலும் ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருளை ஒருவாறு அறிந்திருத்தல் அழகியதன்றோ. கேண்மின்:

நமக்குச் சிலர் குற்றம் செய்தால் அவர்கள் திறத்திலே நாம் பொறுமை காட்டவேணும்; க்ருபை பண்ணவேணும்; சிரித்திருக்கவேணும்; உகந்திருக்கவேணும்; உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்,

அவர்கள் செய்த குற்றத்திற்கு நாம் ஒருபதில் தீங்கு செய்யவாவது, இப்படி நமக்குக் குற்றஞ்செய்தானே! என்று நெஞ்சு கன்றியிருக்கவாவது கூடாது. இதுவே பொறுமையாகும்.

2. பாகவதாபராதிகளை எம்பெருமான் அவசியம் தண்டித்தே தீர்வனாதலால் 'ஐயோ! நாம் பொறுத்திருந்தாலும் இவர்களை எம்பெருமான் தகுந்தபடி தண்டிக்கப் போகிறானே! அந்தோ! இதற்கு என்ன பண்ணுவோம்!' என்று இரங்கியிருக்க வேணும். இதுவே க்ருபை பண்ணுவதாம்.

3. ஒருவர் நமக்குத் தீங்கிழைப்பதாவது என்ன? நம்மிடத்தில் பலபல குற்றங்குறைகள் இருப்பதாக எடுத்துக்கூறி நம்மை தூஷிப்பதாம். அங்ஙனம் தூஷிப்பதனால் நமக்கு என்ன ஹாநி விளைந்திடுமென்பதை நாம் சிறிது ஆலோசிக்கவேணும். இஹலோகத்தில் கெடுதி, பரலோகத்தில் கெடுதி என்று ஹாநியானது இருவகைப்படும். இவ்விருவகைக் கெடுதிகளுள் பரலோகத்துக் கெடுதி யாதொன்றும் இவர்களால் விளைக்க முடியாதென்பது திண்ணம். இஹலோகக் கெடுதி ஏதேனும் விளைக்கமுடியும். அதாவது, யாரேனும் நமக்கு ஏதேனும் த்ரவ்யலாபம் உண்டுபண்ண நினைத்திருந்தால் அதை இவர்கள் தூஷணமுகத்தாலே தடைசெய்ய முடியும். அப்படிப்பட்ட இஹலோக விரோதங்களைச் செய்தால் உண்மையில் தொலைய வேண்டியது தொலைந்தது என்று உள்ளம் பூரிக்கவேண்டுமேயல்லது இழவுக்கு வருந்தவேண்டிய அவசியமில்லாமையால், "ஐயோ! இவர்கள் செய்த கெடுதியை நாம் ஒரு ஹாநியாக நினைத்து நாமும் தங்களைப்போலே வருத்தப்படுவோமென்று இவர்கள் நினைத்திருக்கிறார்களே! இப்படியும் ஒரு மூடபுத்தி இவர்களுக்கு இருக்குமோ" என்று சிரித்திருக்கவேண்டும்.

4. நமக்குத் தீங்கிழைக்குமவர்கள் நம்முடைய தேஹத்திற்கு ஏதேனும் பரிபவம் பண்ணலாமே தவிர ஆத்மாவுக்கு ஒரு பரிபவமும் பண்ண முடியாதன்றோ; அப்படி அவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களுக்கு இலக்கான ஸ்வசரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாக நினைத்திருக்க வேண்டியவனாகையாலே தன்னுடைய சத்ருவிஷயமாக ஒருவன் பரிபவம் பண்ணும்போது தான் உகக்குமாபோலே உகந்திருக்கவேணும்; தவிரவும், இவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களென்று நினைத்திருக்கவேண்டியவனாகையாலே, தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைத் தவிர்க்கும்போது தான் உகக்குமாபோலே உகந்திருக்கவேணும்.

5. நம்முடைய தோஷங்களை நாம் அநவரதம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டேயிருக்க வேணும். இப்படியிருந்தும் நாம் நம்முடைய தோஷங்களை மறந்திருக்கிறோம்; அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே அவற்றை நமக்கு நினைப்பூட்டி இவர்கள் நமக்குப் பண்ணுமுபகாரம் என்னே! என்னே! என்று பெருநன்றி பாராட்டவேணும்.

இந்த ஐந்துக்குள்ளே ஏதேனும் ஒன்று வாய்த்தாலும் போதும். ஐந்தும் வாய்த்து விட்டால் மூவுலகும் வென்றதாம். 19

20. எம்பெருமானுடைய திவ்யஸூக்தியொன்று

ஸ்வாமி, ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான திவ்ய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு விசேஷணங்களை யிட்டருளும்போது *அநந்தகுணஸாகரம்* என்றும் *அபரிமிதோதாரகுணஸாகரம்* என்றும் அருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிடமெடுத்துக் காட்டு

கிறோம்—இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *அபரிமிதோதார குணஸாகரம் பரம்ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேத்ய மித்யுக்தம்* என்றுள்ளது. இங்கு பரப்ரஹ்ம சப்தம் ப்ரதமாவிபக்தியே யொழிய த்விதீயாவிபக்தியன்று. இதற்கு விசேஷணமான அபரிமிதோதாரகுண ஸாகரம் என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்பட வேண்டிய தாயிற்று. ஸாகர சப்தம் நித்யபும்லிங்கமாகையாலே குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகுமேயொழிய குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெருமான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளே ஸ்வரஸமாகத் தோன்றுமாதலால் "குணாநாம் ஸாகர:" என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் விவக்ஷிதமாவதற்கே ஔசித்யமுள்ளது. இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்கிற இந்த ப்ரயோகம் உபபத்தியடைவதற்கு வழியே கிடையாது. தத்புருஷ ஸமாஸத்தை விட்டு பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது) "அநந்த: குணஸாகரோ யஸ்ய தத்" என்றும் "அபரிமித: உதாரகுண ஸாகர: யஸ்ய தத்" என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால்......ஸாகரம் என்று நபும்ஸகலிங்கமாகப் பொருந்தும். ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தையே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றிருப்பவன் என்று எங்கும் எல்லாரும் சொல்லிவருவதும் அனேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இந்த ரீதியைவிட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்கடலை எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ஙனே சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. எம்பெருமானார் ஸ்ரீஸூக்தியொன்று தவிர வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் இப்படி பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தினால் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில் கூடக் காணக் கிடைப்பதில்லை. தேடிப் பார்த்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களின் க்ரந்தங்களில் கிடைக்குமே யொழிய மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்கமாட்டாதென்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

இப்படி விலக்ஷணமாக ஸ்வாமி அருளிச் செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு. *தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்* என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்தவரான நம் பாஷ்யகாரர் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளைத் தழுவியே அருளிச் செய்பவர் என்பதை நாம் பல சான்றுகள் காட்டி நிரூபித்திருக்கிறோம். ப்ரக்ருதஸ்தலமும் அதில் தலையான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69) *மிகுந் திருமால் சீர்க்கடலை யுள்பொதிந்த சிந்தனையேன்* என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசுரத்தில் குணங்களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. வண்டமிழ்மாமுனியான அகஸ்த்ய மஹர்ஷியானவர் உப்புக்கடலை யுட்கொண்டவ ரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர். நம்மாழ்வாரெனும் அருந்தமிழ் மாமுனியான தாம் உப்புக்கடலையுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக்கடலை யுட்கொள்ளப்பெற்றவரென்று காட்டிக் கொண்டபடி. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியையே அவலம்பித்து ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் (3—6.) மேகோபதேச சூர்ணையில் *பூண்ட நாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு* என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேகமானது கடலை க்ரஸிப்பதுபோல, மேகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஆசார்யர்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஸிப்பவர்கள் என்று சொல்லிற்று.

ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் பகவத்குணங்கள் கடலாகத் தோன்றினபடியாலே அந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமானார், பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கு ஸாகரத்வத்தை நிலைநாட்டியருளினாராயிற்று.

ப்ரஸங்காத் ஏதத் ஸமசீலமான மற்றொரு விஷயமும் இங்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸ்தோத்ரரத்னம் முதல் ச்லோகத்தில் *அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே* என்றவிடத்தில் பாஷ்யம் செய்தருளாநின்ற தேசிகன், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் பகவத்பக்திக்கு

ஸிந்துவானவர் என்று தத்புருஷனாக மூந்துற விவரித்து, உடனே "பக்திம் வா ஸிந்துந் வேந ரூபயிந்வா பஹுவ்ரீஹி:" என்றருளிச்செய்தார். அகாதமான பகவத்பக்தி ஸாகரத் தையுடையவர் என்றபடி. இப்படி பஹுவ்ரீஹியைக் கொண்டது *காதல் கடல்புரைய விளைவித்த* (5—3—4) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் பக்தியைக் கடலாகக் கூறி 20
யிருப்பது பற்றியேயென்றுணர்க. ... .

21. லோகவ்யவஹாரசிக்ஷா

லோகவ்யவஹார மென்றும் உலகநீதி யென்றும் பல வழக்கச் சொற்களுண்டு. அவை பெரும்பாலும் சிதைந்தும் உண்மைப் பொருள் விளங்கப்பெருமலு மிருக்கின் றன. இப்போது இரண்டு மூன்று வார்த்தைகளைப் பற்றின தத்துவமுணர்த்துகிறோம். (1) இலவசமாகக் கொடுத்தான். (2) மடிசார் பாய்கிறது. (3) அதி ஸர்வத்ர வர்ஜயேத். என்கிற மூன்றைப்பற்றி. இரண்டு—தமிழ் வியவஹாரங்கள்; மூன்றுவது ஸம்ஸ்க்ருத வ்யவஹாரம்.

(1) ஒருவன் ஒன்றை விலையில்லாமல் இனமாகக் கொடுத்தால் பெற்றுக் கொண்டவன் 'இது எனக்கு இலவசமாகக் கிடைத்தது' என்கிறுன். இனமாகக் கிடைத்ததென்னும் பொருளில் இலவசம் என்கிற சொல் உண்டோவென்று கேட்டால் இங்ஙனே உலக வழக்கு இருப்பதனாலே உண்டென்று கொள்ளவேணுமென்கிறுர்கள். உண்மையில் இலவசமென்பது சொல்வடிவமன்று; இலைவச மென்பதேயாம். ஒரு வனை யொருவன் ஐந்து ரூபாய் கடன் கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்; இவனுக்குக் கடன் கொடுத்தால் பணம் திரும்பி வராதென்றும், ஏதோ யத்கிஞ்சித் இனமாகக் கொடுத்தனுப்பி விடுவோமென்றும் நினைத்த அவன் இரண்டு ரூபாயை வெற்றிலையில் வைத்து "இதம் தே தாம்பூலம்" என்று கொடுத்தான். அதற்கு அவன் 'நான் கடனாகத்தானே கேட்டேன்; வெற்றிலையில் வைத்துக் கொடுப்ப தேன்?' என்றுன். அதற்கு இவன் 'நான் கடன் கொடுப்பதில்லை; ஏதோ இலைவச மாகக் கிடைப்பதைப் பெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ந்து செல்' என்றுன். அவனும் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு 'இரண்டு ரூபாய் எனக்கு இலைவசமாகக் கிடைத்தது' என்று நண் பர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு களித்திருந்தான். இவ்விதமாக வுண்டான வ்யவஹார மிது. உலகில் வெற்றிலையில் வைத்துக் கொடுப்பது கடனன்று, இனம் என்பது யாவருமறிந்ததாகும். ஆகவே இலைவச மென்றது வெற்றிலை வழியாக என்றதாயிற்று. வெறுமனே இலையென்றால் வெற்றிலையைக் காட்டுமோவென்று சங்கிக்க வேண்டா; பரிபாஷையில் வெற்றிலை பாக்கை அடைக்காய் என்கிறோம்; "கையடைக்காயும்" "அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்" என்பன பெரியாழ்வார் பிரயோகங்கள். அடை என்னுஞ் சொல் பொதுவாக இலைக்குப் பெயர்; காய் என்பதும் பொதுவாகக் காய்களுக்குப் பெயர். ஆனாலும் மரபின் வகையால் அடையென்பது வெற்றிலையையும், காய் என்பது பாக்கையும் சொல்லுவது நிர்விவாதம். இங்ஙனமே இலைவச மென்ற விடத்தில் இலையென்கிற பொதுச்சொல் விசேஷித்து வெற்றிலையைக் குறிக்கத் தட்டில்லை.

(2) (மடிஸார் பாய்கிறது) என்பது அர்த்தமற்ற தவருன சொல். தீர்த்தம் சாற்றமுது முதலானவை ஸாதிக்கும்போது ஒரே தாரையாக விழாமல் வேறு வேறு தாரைகளாகவும் பெருகினால் அப்போது மடிஸார் பாய்வதாகச் சொல்லி வருகின்றனர். இங்கு உண்மையான சொல்வடிவம் மறுதாரை பாய்கிறது என்பதேயாம்.

(3) (அதி ஸர்வத்ர வர்ஜயேத்) வடமொழியில் இதுவொரு தவருன வியவஹாரம். அதிக கோபம் கூடாது, அதிக நிந்தை கூடாது, அதிஸ்தோத்ரம் கூடாது, அதிக ஹிம்ஸை கூடாது, அதி போஜனம் கூடாது;...எதுவும் அளவுபட்டிருக்கவேணுமே யொழிய அதியாகக் கூடாது என்கிற கருத்தில் (அதி ஸர்வத்ர வர்ஜயேத்) என்று வழங்கிவருகிறுர்கள். இப்படியே சில புத்தகங்களிலு மிருக்கிறதாம். சிலர் இதை

ஸமர்த்திக்க முன் வருகிறார்கள். அதி என்பது வேறொரு சொல்லோடே சேர்ந்து பொருள் தரவல்லதே யொழிய தனிப்பட நின்று ஒரு பொருளையும் தாராது. அதி யோக்ய:, அதிம்பாக்யம், அதிலங்கநம், அதிக்ரமணம், அதிப்ரஸங்கம், அத்யேதி, அதிக்ராமதி...என்றிப்படி வேறொரு சொல்லோடே சேர்ந்தே அதி யென்பது ப்ரயோகம் பெற்று வருகின்றது. அது தனிப்பட நின்று ஒரு பொருளைத் தாராது. அப்படி தருவதை எங்கும் நாம் காண்கின்றிலோம். ஆகவே (அதி ஸர்வத்ர வர்ஜயேத்) என்று ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞர் வாயில் வரத்தகாது. மணிப்ரவாள ச்லோகமென்று கொண்டால் கொள்ளலாம். அவதாரணத்தை விடவேண்டியது, ஸமுச்சயத்தை விடவேண்டியது என்று சொல்ல நினைத்தவர்கள் "ஏவ வர்ஜயேத்" "ச வர்ஜயேத்" என்று சொல்வதை எங்கும் காண்கின்றிலோம். ஆகவே (அதி ஸர்வத்ர வர்ஜயேத்) என்பது அபப்ரயோகமேயாகும். இதை ஸமர்த்திக்க முயல்வதும் அநபிஜ்ஞக்ருத்யமாகும்.

அதிஸ் ஸர்வத்ர வர்ஜித: என்பதே விவேகிகளான வித்வான்கள் வழங்குவதும் பொருந்தியதுமாகும். அதி: என்பது சப்த பரமா? அர்த்த பரமா? என்று விசாரம் வரும். முதலில் சப்தபரமாகி, பிறகு அர்த்த பரமுமாகிறது. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் *ஈக்ஷதேர் நாசப்தம் *ஈக்ஷதிகர்ம வ்யபதேசாத் ஸ:* என்கிற இரண்டு ஸூத்ரங்களை யெடுத்துக் கொள்வோம். ஈக்ஷதே: என்றவிடத்தில் ஈக்ஷதிதாதுவும் அர்த்தம். அந்த தாதுவின் அர்த்தமான ஈக்ஷணமும் அர்த்தம். வியாக்கியானங்களை விமர்சித்தால் இப்படியே தான் காண்கிறது. ஈதிக்ஷகர்ம என்றது ஈக்ஷணத்திற்குக் கர்மபூதம் என்று பொருள் பட்டு நிற்கும்.

"பகவதா ஹிரண்யகசிபு: ஹத:" என்றால் இவ்விடத்தில் ஹிரண்யகசிபு: என்ற சொல் சப்த பரமா? அர்த்த பரமா? என்று ஆராயவேணும். அர்த்த பரமே யொழிய சப்த பரமன்று. பகவான் ஹிரண்யகசிபு சப்தார்த்தமான வ்யக்தியைக் கொன்றாரே யல்லது ஹிரண்யகசிபு வென்கிற சப்தத்தைக் கொல்லவில்லை. "ஹிரண்யபூர்வம் கசிபும் ப்ரசக்ஷதே" என்ற மஹாகவி வாக்யத்தைக் காண்மின். இங்கு ஹிரண்ய மென்கிற சொலை முன்னே யுடைத்தான சொல் கசிபு என்கிற சொல். ஆகவே இங்கு சப்த பரத்வம் சொல்லமுடியுமே யொழிய அர்த்தபரத்வம் சொல்லமுடியாது. ஆனால் கவிக்கு இங்கு அர்த்தந்தான் விவக்ஷிதம். *தேவபூர்வம் கிரிம் தே *ராமேதி த்வ்யக்ஷரம் நாம மாநபங்கம் பிநாகிந:* இத்யாதி பரச்சத ஸ்தலங்களும் காணலாம். இவ்விடங்களிலெல்லாம் சப்தார்த்தங்களுக்கு அபேதமே காணப்படுகிறது. இவை போலவே அதி: என்பது முதலில் அதி யென்கிற சப்தத்தைக் காட்டி, பிறகு உத்தரேண அந்வயயோக்யதாயை அதன் அர்த்தத்தையும் காட்டியே நிற்கும்.

வேங்கடவரதாசார்ய ரென்று பெயர் பூண்டவர்க்குத் தனியனிடுகிறவர்கள் *வேங்கடேசபதோதஞ்சத்வரதார்ய: மஹம் பஜே* என்று இயற்றுவதை எங்கும் காண்கிறோம். வேங்கட என்கிற உபபதம் கூடப்பெற்றிருப்பது (வரத) என்கிற சப்தத்திற்கே யொழிய தச்சப்த வாச்ய வ்யக்திக்கு அன்று. ஆயினும் இங்கு சப்தம் விவக்ஷிதமன்று என்பதை விவேகிகள் அறிவார்கள்.

வடமொழியில் வண்டுக்கு (த்விரேப:) என்றொரு பெயர் ப்ரஸித்தம். இரண்டு ரகாரங்களையுடையது என்று இதற்குப் பொருள். வண்டினிடத்தில் இரண்டு ரகாரங்களுள்ளனவா என்று தேடிப்பார்க்கவேண்டும். வண்டுக்கு வாசகமான ப்ரமர: என்கிற மற்றொரு சொல்லில் இரண்டு ரகாரங்கள் உள்ளனவேயன்றி வண்டினிடத்தில் கிடையாது. ஆக, (த்விரேப:) என்னுஞ் சொல் (ப்ரமர:) என்னுஞ் சொல்லுக்கு மாத்திரமே வாசகமாகி அவ்வளவோடு நில்லாமல் அதன் அர்த்தத்தையும் நோக்கிக் கிடக்கிறது என்றுணரவேணும். (ஸத்தாயா: விஷயோ நாஸ்தி) என்னவேண்டு மிடங்களில் (அஸ்தேர் விஷயோ நாஸ்தி) என்று ப்ரயோகிப்பதுண்டு க்ராந்திகர்கள். கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்தில் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு விசேஷணமிடுகையில் (44) *அநஸ்தமிதாஸ்திசப்தம்* என்றொரு விசேஷணமிடுகிறார். அஸ்திசப்தம் ஒரு பலகையில்

எழுதிப் பரமபதத்தில் எப்போதும் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கிறது என்றோ, பரமபத வீதிகளிலெல்லாம் அஸ்தி சப்தம் அவியாதபடி எழுதப்பட்டிருக்கிறதென்றோ இதற்குப் பொருளன்று. அஸ்திசப்தார்த்தமான ஸத்தை எப்போதும் அழியாமலிருக்கப் பெற்றது என்பதேயன்றோ பொருள். இப்படி பல்லாயிரம் காட்டலாம். வ்யுத்பித்ஸுக்களின் வ்யுத்பத்தி வைசத்யார்த்தமாக ஸமயங்களில் பல பலவும் காட்டுவோம். அதி: என்பது ஸுசப்தமா? அபசப்தமா? என்னுமிவ்வளவே பார்க்கவேண்டும். இது பாணினிவாயில் நுழைந்து புறப்பட்ட சொல்லாகையாலே அபசப்தம் என்கிற வாதம் அடியறுக்கப்பட்டதாயிற்று. (अते: इति ।)

சப்தபரமேயொழிய அர்த்த பரமாக ப்ரஸக்தியேயில்லை யென்று கொண்டாலும் ஒரு குறையுமில்லை. அதி என்கிற சொல் எதனோடும் சேரத்தகாது என்பது தாற்பரியமா... அதிகோபம், அதித்வேஷம், அதிஸ்நேஹம், அதிஉச்ச்ராயம், அதிகர்வம், அதிவிஸ்மயம்......என்றிப்படி வழங்கும்படியாக வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்றே தேறும். அதிசய:, அதிஸர்வ:, அதிமாநுஷ:...இத்யாதி சப்தங்கள் கூடாது என்று சொல்லிற்றாக இதனால் ஒருநாளும் ஏற்படாது. (அதிஸர்வத்ர வர்ஜயேத்) என்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும் என்ன தாற்பரியமென்று பார்க்கவேணும். ஒருவன் இரவும் பகலும் ஒரு க்ஷணங்கூட ஓயாமல் பகவானைத் தொழுவதும் துதிப்பதுமாயிருக்கிறான். இதை அதியாகவே செய்கிறான். இப்படி பகவத் வந்தனங்களை அதியாகச் செய்யக் கூடாது என்றதாகத் தேறுமோ? எந்த காரியத்தை அதியாகச் செய்தால் தீங்காக முடியுமோ அந்த காரியத்தைத் தான் நிஷேதிப்பது வழக்கம். ஆகவே ஸர்வத்ர என்பது அஸங்குசிதமாக ஸர்வத்தையும் சொல்லி விடாது. ஸர்வார்த்தஸித்தி யென்னும் நூலில் மஹா பாரத பாகவத ராமாயணாதி ஸர்வக்ரந்தார்த்தங்களும் ஸித்திப்பதாக யாரும் நினைக்கமாட்டார்கள். உத்திஷ்ட கதிபயார்த்தங்களே ஸர்வசப்தார்த்தமாகும். ஸர்வத்ர வர்ஜித: என்றவிடத்திலும் இப்படியே தான்.

ஆக, (அதிஸ் ஸர்வத்ர வர்ஜித:) என்பதற்கு சப்ததோஷமுமின்றிக்கே அர்த்த பாதமுமின்றிக்கே ஸர்வாத்மநா நிரவத்யத்வம் ஸித்தமாகையாலும், (அதி ஸர்வத்ர வர்ஜயேத்) என்பது பொருள்தரமாட்டாததாகையாலும் (அதிஸ் ஸர்வத்ர வர்ஜித:) என்பதே வித்வத் பரிக்ராஹ்யமான வ்யவஹாரமாம் என்று தெளிக. ... 21

22. திருவாய்மொழியையடியொற்றி உடையவர் பணித்தது

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த திவ்ய க்ரந்தங்கள் ஒன்பது. கத்யத்ரயம் என வழங்கப்பட்டு வருகின்ற க்ரந்தம் ஒரே க்ரந்தமன்று. மூன்று கத்யங்களும் தனித்தனியே மூன்று க்ரந்தங்கள். 'கத்யத்ரயம்' என்கிற பெயர் ஸ்வாமி யிட்டதன்று; பின்புள்ளார் மூன்று க்ரந்தங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஒரே பெயராக கத்யத்ரயமென்றிட்டு வழங்கிவருகின்றனர். சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம் என்ற திருநாமங்களுக்கேற்ப மூன்று கத்யங்களும் தனித்தனி க்ரந்தங்கள். இவ்விஷயம் வேதாந்த தேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸாரமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் ஸுவ்யக்தம்.

இவற்றுள் ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் *ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்* என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதீனமாயிருக்கப்பெற்றவன் எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்து. இவ்விஷயத்தை ஸ்வாமி எந்த ப்ரமாணங்கொண்டு அருளிச்செய்தார்? என்று ஆராய்ச்சி செய்ததில் அடியேனுடைய புத்திக்கு எட்டியதை இங்கு விவரிக்கிறேன். ஸ்வாமி யருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும்பாலும் திருவாய்மொழியை யநுஸரித்தே யிருப்பவை யென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை. இதை அடியேனுடைய

விமர்சனம் நன்கு ஸ்தாபித்திருக்கின்றது. ப்ரக்ருத விஷயத்தைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்மொழியின் முதற்பதிகத்தில் 4, 5, 6 ஆம் பாட்டுக்களில் முறையே நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதீநேத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்வாமியருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடப்படுகின்றது. *நாமவனிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டின் கருத்தாவது—நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவள் என்கிற பெண்பால் வினைப்பொருளும், அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றல்பால் வினைப்பொருளும், நசிக்குந் தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர்காலப் பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வரனிட்ட வழக்கேயாம் என்பதாம். உலகத்திலுள்ள சேதநாசேதநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்திவைசித்திரியாலே அடக்கப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய அதீனம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டபடியால் இது தன்னையே "ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப" என்றார் ஸ்வாமி.

இதற்கடுத்த ஐந்தாவது பாட்டு *அவரவர் தமதமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது, உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தம்தமது உணர்ச்சிக்கு எட்டியபடியே ஓரோ தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளாக வெண்ணி ஆச்ரயிப்பர்கள்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றன; எதனாலே யென்னில்; ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தமதமது அத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன்பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியா யெழுந்தருளி யுள்ளான்; அதனாலேதான்—என்பதாம். இதனால் சொல்லிற்றாவ தென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் க்ஷுத்ர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து, தாம்தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத்தெய்வங்களே சுதந்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. *நஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்* என்றும், *ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே, ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்* என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததாமிது. ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநா சேதநஸ்வரூப ஸ்திதி" என்றார் ஸ்வாமி ஸ்திதியாவது ரக்ஷணமே.

இனி, இதற்கடுத்த ஆறுவது பாட்டு *நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நில்லாதவர்கள் இராதவர்கள் கிடவாதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லி யிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்களல்லர்; கீழே *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தர்மிகளான ஸகலரையும் சேரப்பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பது சொல்லி முடிந்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்கு சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாசுரமானது, அவரவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள்

எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்று சொல்லிற்றாகிறது. இப்போது, நின்றனரிருந்தனரித் யாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும், நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளுமெல்லாம் எம்பெருமான தீனமே யென்கை.

நின்றனர் என்கிற சொல்லுக்கு நிற்றல் என்னும் பொருள் எங்ஙனே கொள்ளக் கூடுமென்று சிலருடைய உள்ளம் கலங்கியே யிருக்கும்; அன்னவர்களுக்குத் தெளிவு பிறக்கச் சொல்லுகிறோம். வேதத்தில், யாகஞ் செய்பவன் ஸோமபானஞ் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸோமபானமானது ஸோமலதையின் ரஸத்தைப் பருகுவது. [ஸோமலதை—ஆட்லாங்கொடி யென்பர்.] அந்த லதையை எப்படி ஸம்பாதிப்பது? காடுகளில் சென்று ஸம்பாதித்து வருவதா? அல்லது விலைகொடுத்து வாங்குவதா? என்று விசாரம் வருகையில், *கோ அர்க்கமேவ ஸோமம் கரோதி* என்கிற வேதவாக்கியமானது பசுவைக் கொடுத்து ஸோமலதை வாங்கவேண்டு மென்றது; அந்த வேதத்திலேயே மற்றோரிடத்தில் *அருணயா பிங்காக்ஷ்யா ஸோமம் க்ரீணாதி* என்று ஓதிற்று. ஸோமலதையின் க்ரயமான பசு சிவப்பு நிறமுள்ளதாயும் பிங்கவர்ணமான கண்ணுடையதாயுமிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. ஆக, சிவந்த பசுவைக்கொண்டு ஸோமலதையை வாங்கவேணு மென்று சொல்லி யிருந்தாலும், பசுவைக் கொண்டு வாங்குவதென்பது முன்னமே ப்ராப்தமாயிருப்பதால், அப்ராப்த மானதே விதிவிஷயமாகவேண்டுதலால் இங்குச் சிவப்பு மாத்திரமே விதிக்கப் படுகிற தாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. *நின்றனரிருந்தனர்* என்னுமிவ்விடத்திலும் இதே ரீதிதான்.

மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தமுங் கேண்மின்; அபிசாரகருமத்தில் ரித்விக்குக்கள் தலைப்பாகையுடன் உலாவவேண்டுமென்று வேதத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லிற்று, மற்றோரிடத்தில் *லோஹிதோஷ்ணீஷா ருத்விஜ: ப்ரசரந்தி* என்று ஓதிற்று. அதாவது, சிவப்புநிறமுள்ள தலைப்பாகையுடையவர்களாக ரித்விக்குக்கள் உலாவக் கடவர்களென்கை. இவ்விடத்திலும் தலைப்பாகை என்பது ஏற்கெனவே ப்ராப்த மானபடியால் அதில் லோஹிதத்வம் [சிவப்பு] மாத்திரமே ப்ரக்ருதத்தில் விதிவிஷய மென்று கொள்ளப்படுகிறது.* நின்றனரிருந்தனர் பாசுரத்தின் ப்ரக்ரியையும் இதுவே தான். ப்ரவ்ருத்திமான்களும் நிவ்ருத்திமான்களும் சொல்லப்பட்டாலும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மாத்ரமே இங்கு விவக்ஷிதமென்க. ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு "ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதம்" என்றருளிச்செய்தார் ஸ்வாமி. எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் பொரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீநேத்யாதி சூர்ணையை எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தா ரென்றதாயிற்று. 22

23. ஸம்ப்ரதாய ஸங்கேத விவரணம்

நம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் கம்பீரமாகச் சில ஸ்ரீஸூக்திகளையருளிச் செய்து வைக்கின்றனர். அவை ஸங்கேதச் சொற்களாக வழங்குகின்றன. அவற்றின் பொருள் கள் ஆங்காங்கு வியாக்கியானங்களினால் தெரியவரும். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் சில காட்டி விவரிக்கிறோமிங்கு.

—பண்டை நாளில் பிறவி—

இதுவொரு ஸங்கேதமாய்ப் பரமபோக்யமான ஸ்ரீஸூக்தி. ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (31) "பண்டைநாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசிறே" என்று வருகிறது. திருவாய் மொழியில் ஒன்பதாம்பத்தில் இரண்டாம்பதிகம் *பண்டைநாளாலே நின் திருவருளும்* என்று தொடங்குவது. அதில் முதல் மூன்று பாசுரங்களில் வரிசையாக ஒரு விலக்ஷண விஷயம் சொல்லப்படுகிறது. முதற்பாட்டில் "நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால் குடி

குடிவழிவந் தாட்செய்யுந் தொண்டர்" என்கிறது. இரண்டாம் பாட்டில் "உன் பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்றவடியார்" என்கிறது. மூன்றும் பாட்டில் "தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து தொல்லடிமை வழிவருந்தொண்டர்" என்கிறது. இவற்றால், ஆத்மாவின் இயற்கை வடிவமான தாஸ்யத்திற்கு விரோதியான அஹங்காரம் குடிபுகாததாய், கைங்கரியத்திற்கு அநுரூபமான குடிப்பிறவி இவ்வளவு விசதமாக வேறு எந்த பதிகத்திலுங் காணப்படவில்லை. இச்சிறப்பைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பூருவர்கள் "பண்டை நாளில் பிறவி" என்று ஒரு ஸங்கேத மிட்டனர். *பண்டைநாளாலே யென்கிற பதிகத்தில் பலகாலும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிற பிறவி என்றபடி.

— ஐந்து நகர்கள் —

தென்னகர், நன்னகர், மாநகர், நீணகர், பெருநகர் என்று ஐந்து நகர்கள் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் மூன்றும் ப்ரகரணத்தில் குறிக்கப்படுகின்றன. தென், நன், மா, நீள், பெரு என்று விசேஷணங்களில் பேதமொழிய, நகர் என்பதே ஐந்திடங்களிலும் விசேஷ்யம். மேலேகுறித்த விசேஷணங்கள் பொதுவாகச் சிறப்பையே தெரிவிக்கும். எவ்வூருக்குத் தென்னகரென்று பெயர்? எவ்வூருக்கு மாநகரென்று பெயர்?.........என்று கேட்டால் பாசுரங்களின் உபஸ்திதியும் விசேஷாநுபவமுமில்லாதவர்கள் விடையிறுக்க முடியாது.

(1) மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான திருவல்லவாழென்னும் திருப்பதியைப்பற்றி நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த *மானேய்நோக்குப் பதிகத்தில் ஈற்றுப் பாசுரத்தில் "ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருவல்லவாழ்ச் சேமங்கொள் தென்னகர்மேல்" என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே திருவல்லவாழ்க்குத் தென்னகரென்று ஸங்கேதமிட்டனர்.

(2) ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதியென்கிற திருவிண்ணகர்ப்பதிக்கு இட்டருளின திருவாய்மொழியில் (6-3-2)* தெண்டிரைப்புனல்சூழ் திருவிண்ணகர் நன்னகரே * என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே திருவிண்ணகர்க்கு நன்னகரென்று ஸங்கேதமிட்டனர்.

(3) தென் திருப்பேரைத் திருப்பதிக்கு இட்டருளின * வெள்ளைச்சுரிசங்கு பதிகத்தில் * ஏர்வளவொண்கழனிப் பழனத் தென் திருப்பேரெயில் மாநகரே * என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே தென் திருப்பேரைக்கு மாநகரென்று ஸங்கேதமிட்டனர்.

(4) திருவாறன் விளையென்னும் மலைநாட்டுத்திருப்பதிக்கு இட்டருளின *இன்பம் பயக்கவென்னும் பதிகத்தில் "திருவாறன்விளை யென்னும் நீணகரமதுவே" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே திருவாறன்விளைக்கு நீணகரென்று ஸங்கேதமிட்டனர்.

(5) சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதிக்குத் திருமங்கையாழ்வாரிட்டருளின * கையிலங்காழி சங்கன் * என்னும் பதிகத்தில் *பெருவரை மதில்கள் சூழ்ந்த பெருநகர் அரவணைமேல் * என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே அத்தலத்திற்குப் பெருநகரென்று ஸங்கேதமிட்டனர்.

— உறையிலிடாதவர் —

திருமழிசைப்பிரானுக்கு இதுவொரு ஸங்கேதத் திருநாமம். (ஆசார்யஹ்—155.) எதை உறையிலிடாதவர்? என்று கேள்வி பிறக்கும். உறையிலிடுவதென்கிற வழக்கு கத்தியைப் பற்றியதாதலால், உருவின வாளை உறையிலிடாதவர் என்பதாகும். *வாள் வீசும் பரகாலன் கலிகன்றி* என்கிறபடியே திருமங்கையாழ்வார்க்குக் கத்தி நிரூபமாகவுண்டேயல்லது திருமழிசைப்பிரானுக்குக் கத்தியிருந்ததாக ப்ரஸித்தியில்லையே; ஆகவே உருவின்வாளை உறையிலிடாதவரென்று திருமழிசைப்பிரானை எப்படிச் சொல்லலாம்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். 'உருவினவாளை உறையிலிடாதவர்' என்பதற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தத்தில் பொருள் கொள்ளவேணும். ப்ரதிபக்ஷிகளை நிரஸிப்பதற்காகவே கத்தியை உறையிலிடாமல் கையிலே கொண்டிருப்பது வீரர்களின் வழக்கம். அப்படியே, தேவதாந்தரங்களுக்குப் பரத்வஞ் சொல்லுகிற ப்ரதிபக்ஷிகளை நிரஸித்து

ஸ்ரீமந்நாராயணன பரத்வத்தை ஸ்தாபித்து வெற்றி பெறுவதற்கு எப்போதும் ஸன்னத்த ராயிருப்பவர் இ[redacted]வார்—என்பது பற்றியே [redacted] உறையிலிடாதவரென்று திருநாமஸங்கேதமாயிற்று. இவர் ப்ரபந்தம் தொடங்கும்போதே *நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்; நான்முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்* என்றார். இடையில், *பொல்லாத தேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு* (2434) என்றார். முடிவில் *இனியறிந்தேனீசற்கும் நான்முகற்குந் தெய்வம், இனியறிந்தே னெம்பெருமானுன்னை* என்றார். திருச்சந்த விருத்தத்திலுமிப்படியே பல பாசுரங்கள் காணலாம். *காணிலும் முருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார், பேணிலும் வரந்தரமிடுக்கிலாத தேவரை, ஆணமென்றடைந்துவாழு மாதர்கள்* என்றும் *வந்தவாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்த நாள், அந்த வந்தவாறுமம் அமரரேயறிவரே* என்றுமுள்ள பல பாசுரங்கள் காண்க.

— புஷ்ப த்யாக போக மண்டபங்கள் —

'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று மூன்று திவ்ய தேசங்களையே நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் தலையாகக் கொண்டு எங்கும் வழங்கிவருகிறார்கள். இம்மூன்று திருப்பதிகட்குத் தலைமையுண்டானதற்கு யாது காரணமென்னில், நம்மாழ்வார் தமது முதற்ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் இம்மூன்று திவ்யதேசங்களை மாத்திரமே மங்களா சாஸனம் செய்தருளியதுதான் காரணம். இம்மூன்று திவ்ய தேசங்களைப் புஷ்ப த்யாக போகமண்டபங்களென்றும் பூருவர்கள் ஸங்கேதித்ததுண்டு. (ஆசார்யஹ்ருதயம்—85.) புஷ்பமண்டபமென்பது திருமலை; த்யாக மண்டபமென்பது பெருமாள் கோயிலென்கிற காஞ்சி; போகமண்டபமென்பது கோயில். எங்ஙனேயென்னில்; நம்மாழ்வார் திருமலை விஷயமாக அருளிச்செய்த *ஒழிவில்காலப் பதிகத்தில்* வானவர் வானவர்கோனொடுஞ்சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்* என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே திருமலை புஷ்பமண்டப மெனப்பட்டது. *வேகவத்யுத்தரே தீரே புண்யகோட்யாம் ஹரிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸர்வ பூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருச்யதே* என்கிற புராண வசனப்படியே வேண்டுவார் வேண்டின படியே தியாகம் செய்யும் வரதன் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாகையாலே பெருமாள்கோயில் த்யாகமண்டபமெனப்பட்டது. *பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமேயாள்கின்ற வெம்பெருமான்றனக்கிடமான திருவரங்கம் பெரிய கோயிலானது *தெண்ணீர்ப் பொன்னிதிரைக் கையாலடிவருடப்பள்ளி கொள்ளும்* என்கிற படியே திவ்யபோக ஸ்தானமாயிருக்கையாலே போகமண்டப மெனப்பட்டது. 23

24. பகவத்ராமாநுஜ ஸூக்தி வைலக்ஷண்யம்

கீதாபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமியருளிச்செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் வெகுஸமயுருக்கும்படியான வொரு அதிசயம் அடியேனுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்வதிசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் லக்ஷத்தும் காணமுடியாது. அஃது என்னென்னில், மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் பெரும்பாலும் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிப்பெருமைகளை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை யடுக்கடுக்காக அருளிச் செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. இங்கு ஓரிடமெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

பகவத்கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவு ச்லோகம் *மந்மநா பவ மத்பக்த:* என்பது. இதில் மந்மநா பவ, என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்திடு என்று பொருள். இப்பொருள் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே, எளிதில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேயில்லை. சங்கராசாரியர் "மயி வாஸுதேவே மந: யஸ்ய தவ ஸ த்வம் மந்மநா பவ" என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸுதேவனாகிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்ப

தாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். அவ்விடத்துப் பங்க்திகளை ஸேவிக்கும்போது கல்நெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்:

"மந்மநா பவ—மயி ஸர்வேச்வரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகிலஜகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீகதலாமலாயதேக்ஷணே ஸ்வச்சநீலஜீமூத ஸங்காசே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ரஸத்ருசதேஜஸி லாவண்யாம்ருதமஹோததௌ உதாரபீவரசதுர்பாஹௌ அத்யுஜ்ஜ்வல பீதாம்பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹாரகேயூரகடகபூஷிதே அபாரகாருண்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய மாதுர்யகாம்பீர்யௌதார்ய வாத்ஸல்யஜலதௌ அநாலோசிதவிசேஷாசேஷ லோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைலதாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ"

என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பீரமாக அவதரித்துள்ள ஸ்வாமி ஸூக்தியாகும்.

இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப் பற்றின விசேஷணங்கள் பதினெட்டு உள்ளன. இத்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோ வென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும். உண்மையில் அவச்யமன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தரத்தில் ருசியில்லாதவரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலும் பலர் இதற்கு நிதானமறியாரென்றே அடியேன் எண்ணுகிறேன். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் *பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனி வேழம்* என்றும், *நவமிக்க செந்நெற்குமரிக் குறையல்கலைப் பெருமானொலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானுசன்* என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே ஆழ்வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாஹித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச்செய்ய ப்ராப்தமாகிறது. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்தி பண்ணும்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் றன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை யெடுத்துக் காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும். அவனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணாதி வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக்கல்யாண குண பௌஷ்கல்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானே இவற்றை யெடுத்துரைத்து இவற்றிலே யீடுபடும்படி சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு திவ்ய ப்ரபந்த ஸம்பத்து சிறிதுமில்லாமையினாலேயே அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓரிடத்தில்கூட எழுதிவைக்க ப்ரஸக்தியில்லையாயிற்று.

ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஓரிடம் காட்டுகிறோம் காண்மின். அதில் கடைசியான ஸூத்ரம் *அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்* என்பது. இங்கு மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. பரமபுருஷனைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இந்நிலத்தில் திரும்பிவருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. 'புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கையாலே அது இல்லை' என்றிவ்வளவே ஸூத்ரம் சொல்லுகின்றது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் "பகவானொருவனுளனென்று எந்த சாஸ்த்ரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்த்ரமே பகவானை அடைந்தவர்க்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றது" என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு ["யதா பரமபுருஷ அஸ்தி சப்தாத் அவகம்யதே"] என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது. ஆயினும், ஸ்வாமி இங்கே அந்த பரமபுருஷனுக்கு இட்டருளுகிற விசேஷணங்களைப் பாரீர்:—

"யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ஸமஸ்த வஸ்துவிலக்ஷண: ஸர்வஜ்ஞ: ஸத்யஸங்கல்ப: ஆச்ரித வாத்ஸல்யைகஜலதி:

பிரஸ்த ஸமாப்யதிகஸம்பாவந: பரமகாருணிக: பரப்ரஹ்மாபிதாந: பரம புருஷ:........"
என்று இவ்வளவு விசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

இங்ஙனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று; பலபல விடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாக்யவிந்யாஸம் பண்ணத்தெரியாமையில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தியில்லாமையுமில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய கையிலிருந்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஏகதேசமும் அவதரிக்கக்காண்கின்றிலோம். *செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே* என்றும் *கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தமடியுமஃதே* என்றும் *செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய், அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனி யடிகளுக்கே* என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ்வார்களின் ஸாரச்சொற்களிலே ஆழங்காற் பட்டிருக்குமாசிரியர்கட்கு இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸவைபவம் வாய்ப்பது வியப்பன்றே.

பகவத்கீதையில் *பரித்ராணாய ஸாதூநாம்* என்ற விடத்திற்கு பாஷ்யமருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்வாமி ஸாதுக்கள் யாவர்? என்பதை விவரிக்குமிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதுக்களென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினவரன்றோ நம்பாஷ்யகாரர். *காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து, *ஒரு பகலாயிரமூழியாலோ வென்று தளர்ந்து, *நினைந்துநைந்துள் கரைந்துருகி நிற்பவர்களே ஸாதுக்களென்று அங்கு அருளிச்செய்திருக்கிற பரமபோக்ய பங்க்திகளை திவ்யஸூக்திரஸிகர்கள் சிந்தனை செய்யவேணும். 24

25. யசோதையும் - கோபிகளும் - கண்ணனும்

(கண்ணபிரானுடைய தீம்புகளைக் கோபிகள் யசோதைப்பிராட்டி பக்கலில் முறையிடுதலும், யசோதை கண்ணனை சிக்ஷித்தலும்.)

[பெரியாழ்வாருடைய ஆச்சரியமான அநுபவங்களில் இதுவொரு விலக்ஷணாநுபவம். பெரியாழ்வார் திருமொழி யிரண்டாம்பத்தில் *வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை* யென்னும் பதிகத்தில் சில பாசுரங்களின் அநுபவம்.]

கோபிகள்:—யசோதை நங்காய்! நீ நல்லபிள்ளைபெற்றாயம்மா; வீடுதோறும் புகுந்து புண்ணிலே புளிரஸம் பெய்தாற்போன்று பொறுக்கவொண்ணாத தீமைகளையன்றோ உன் மகன் செய்கின்றான். இவனுடைய அண்ணனான பலராமனும் இச்சேரியில் வளர்ந்து திரிகின்றானே; அவனால் ஒருவர்க்கு ஒருவித கஷ்டமுண்டா? அவனைப் பற்றி ஒருவராவது ஒரு நாளாவது முறையிடுவதுண்டா? அவன் தம்பியென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவிவன் அவனோடு சிறிதும் சேர்த்தியுடையவனாக இல்லையே; இவனை நீ இப்படி தீம்பிலே தகணேறும்படி விட்டிருப்பது நியாயமா? உடனே அவனை அருகேயழைத்துக்கொள்.

யசோதை:—ஆய்ப்பெண்டுகளே! 'உன்மகன் தீமைசெய்கிறான், தீமைசெய்கிறான்' என்கிறீர்களே யல்லது இன்னதீமையென்று சொல்லுகிறீர்களில்லையே; இன்னது செய்தானென்று சொல்லுங்கள், கேட்போம். (கண்ணன் தீம்புகளைக் கேட்க யசோதைக்கு வெகு குதூஹலம்.)

கோபிகள்:—நாங்கள் வெகு சிரமப்பட்டுச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயைச் சிறிதும் மிச்சப்படாமல் எடுத்து விழுங்கிவிட்டானே; எங்கள் மகன் உன் வீட்டில் வந்து இப்படி விழுங்கினானாகில் நீ பொறுத்திருப்பாயா?

யசோதை:—கோபிகாள்! என் மகன் வெண்ணெயைத் தானே விழுங்கினான்; வேறொன்றும் செய்திலனே. இதற்கென்ன ப்ரமாதம்! எவ்வளவு வெண்ணெயை

அவன் விழுங்கினானே அவ்வளவும் நான் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இதோ பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்; தெருவதிரக் கூப்பாடு போடாதீர்கள்; வாளாவிருங்கள்.

கோபிகள்:—அம்மா! வெண்ணெய் விழுங்கினதொன்றேயோ? அது மாத்திரமே யானால் நாங்கள் இவ்வளவு வருந்துவோமா? அது வைத்திருந்த பாத்திரம் எப்படிப் பட்டது தெரியுமா? அதன் அருமை பெருமை உனக்கென்ன தெரியும்? அதைப் பாறைமேலிட்டு உடைத்திட்டானே! இப்படியொரு கேள்வியற்ற செயலைச் செய்யலாமா?

யசோதை:—பெண்காள்! அவனையே நீங்கள் கேட்கலாகாதா? 'ஏனப்பா! வெண்ணெயைத் தான் விழுங்கினாய், வெறுங்கலத்தை ஏதுக்கு இப்படியுடைக்கிறாய்? இதன்மேல் உனக்கு என்ன கோபம்?' என்று நீங்களே அவனைக் கேட்டிருக்கலாமே.

கோபிகள்:—யசோதாய்! நாங்கள் அது கேளாமலில்லை; கேட்டோம்; கலத்தைக் கல்லிலிட்டு உடைக்கும்போது செவிக்கினிய ஓசையொன்று உண்டாகிறதாம்; அதைக் கேட்பதில் தனக்கு மிகுந்த குதூஹலமாம்; அதற்காகவே கலத்தையுடைப்ப தாகச் சொல்லுகிறான். இங்ஙனே பேசவன்றோ அவன் கல்வி கற்றிருக்கிறான். இப்படி ஒன்றல்ல இரண்டல்ல; வெண்ணெய் விழுங்கினதும் வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டதும் மாத்திரமேயா? ஒவ்வொரு மனையிலும் அவன் புகுந்து பொறுக்கொணாத படி செய்த தீமைகளை எங்களால் தடுக்கமுடியவில்லையே; இப்படி அவனை விட்டிராமே சடக்கென அழைத்துக்கொள்.

யசோதை கண்ணனையழைக்கிறாள்.

யசோதை:—கண்ணா! இப்படியும் தீம்பு செய்வாயோ? நீ நம் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்வது ந்யாயமேயன்று; இங்கு வந்து சேர்வாயாக; உடனே வந்துசேர்; காலதாமதம் செய்யாமல் சீக்கிரம் வந்து சேர். வாமனாவதாரத்தில் செய்த கள்வத்தை என்னிடமும் செய்யாதே வந்து சேர்; உன்னுடைய குழலழகையும் வாயழகையும் கண்டு உகப்பார் வீடுகளிலே சென்று நீ எதுசெய்தாலும் அவர்களுக்கு போக்யமாகும்; உன் வடிவழகிலே யீடுபட வறியாத பெண்களிடஞ் சென்று தீம்புகளைச் செய்யாதே வந்துசேர் பிரானே! உன்னுடைய பண்டைக்குலப் பெருமையை நன்கறிந்து கொண்டு, அதற்குத் தகாதபடி தீமைசெய்து திரியாமே வந்து சேர்.

(யசோதை இப்படிச் சொல்லியழைக்கவும் கண்ணன் வந்திலனாக,
ஒரு கோபியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.)

நங்காய்! இப்பிள்ளை முன்போலில்லையம்மா; முன்பெல்லாம் சொன்ன சொல் தட்டாது கேட்பன்; கூப்பிட்டால் உடனே வந்து நிற்பன். இப்போது அப்படியில்லை. எனக்கு அடியோடு அடங்குவதில்லையிவன். (என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் கண்ணனை நோக்கியே சொல்லுகிறாள்.)

கண்ணா! உன்னைப்பற்றி என் காதில் விழும் அபகீர்த்திகளைக் கேட்டாலோ உன்னைக் கட்டியடிக்க எவ்வளவோ கோபமுண்டாகிறது எனக்கு; ஆனால் உன் அஞ்சன மேனியைக் கண்டாலோ 'மாணிக்கமே யென்மணியே! என்று சொல்லி உருகவேண்டி யிருக்கிறதே யொழிய அடிக்கக் கையெழுவதில்லையப்பா; என் அஞ்சன வண்ணா! நம்முடைய குடிப்பெருமை உனக்குச் சிறிதும் தெரியவில்லையே!; உன்னைப்பற்றி அவமானமாக ஒருவர் ஒன்று சொன்னால் அது கேட்டுத் தரித்திருக்க என்னால் முடிய வில்லையே. உன்னுடைய ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்களுக்கு உகப்பாரில்லையே; அசலகத்தாரன்றோ பரிபவம் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் நின்ற திக்கில் கூட நீ நிற்க லாகாதே; என் கண்மணீ! இங்கே வந்து சேர்.

[“பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே” என்பது பாசுரத்தின் முடிவு. பாவியேனுக்கென்றது பரம ஸந்தோஷத்தோடு சொல்லிக் கொள்ளும் வார்த்தையேயொழிய வெறுப்புடன் சொல்லும் வார்த்தை யன்று. கீழே இவள் தானே *என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவளைப்பெற்ற வயிறுடையாள்! என்னும் வார்த்தையெய்துவித்தவிருடீகேசா !* என்று சொல்லியிருக்கையாலே, கண்ணன் தீம்பு செய்து வளர்வதைத் தனக்குப் பரமபாக்யமாக நினைத்திருப்பவளாதலால் பாவியேனுக் கென்றது 25
எதிர்மறையிலக்கணையால் பொருள்தரும்.] ... ...

26. நிகண்டுக்களின் கோளாறுகள்

இக்காலத்தில் பலர் நிகண்டுக்கள் எழுத விரும்புகிறார்கள். தம்தம் நெஞ்சில் தோன்றினபடியே எதையாவது எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டுவிடுகிறார்கள். திருஞானசம்பந்தப்புலவரென்னுமொரு பெரியார் “சைவவைணவப்பெயர் விளக்கம்” என்றொரு நிகண்டு எழுதி சென்னையில் ஓர் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பித்து வருகிறார். சைவ சம்பிரதாயத்திலும் வைணவ சம்பிரதாயத்திலும் தோன்றியுள்ள பல பெரியார்களின் பெயர்களை அகராதிமுறையில் வரிசைப்படுத்தி அவர்களின் வரலாறுகளையும் ஒருவாறு எழுதியுள்ளது இந்த நிகண்டில். இதில் சில பகுதிகளை நாம் யாத்ருச்சிகமாகக் காண நேர்ந்தது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசிரியர்களின் பெயர்கள் சிலவற்றை உற்றுநோக்கினோம். பெரும்பாலும் விபரீதமாகவே காண்கிறது. அப்புள்ளார் என்கிற பெயரை யெழுதி அவருடைய வரலாறு எழுதிவருகையில் “இவர் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையென்னும் ஆசிரியரின் சீடரான வரவரமுனியென்கிற மணவாளமாமுனியால் தாபிக்கப்பட்ட எட்டுதிக்சர்களில் ஒருவர். இவர் ஆத்ரேய குலத்துத் தோன்றியவர். பத்மநாபாசாரியரென்பவருடைய செல்வப்புதல்வர். வேதாந்ததேசிகரென்கிற உலகப்பிரசித்தரான பேராசிரியர் முதலானோர் இவருடைய சீடராவர்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த விபரீதத்தை என்னவென்று சொல்லுவோம். மணவாளமாமுனிகளின் சிஷ்யர்களான அஷ்டதிக்கஜாசாரியர்களில் அப்புள்ளார் என்பவர் ஒருவருளரென்பது உண்மையே. அவர் ஆத்ரேயகுலத்தில் தோன்றியவருமல்லர். பத்மநாபாசாரியரென்பவருடைய புதல்வருமல்லர்; வேதாந்ததேசிகருடைய குருவுமல்லர். ஆத்ரேய பத்மநாபாசார்யருடைய புதல்வரான அப்புள்ளார் கடாதூரம்மாளென்னும் பேராசிரியருடைய பதம் பணிந்தவர். அவர் மணவாளமாமுனிகளுக்கு மிக முற்பட்டவர். அப்பேராசிரியரைப் பணிந்தவர் வேதாந்த தேசிகர் என்பது உண்மையே. ஆகவே அப்புள்ளாரென்னும் பெயரால் இருவருளர். ஒருவர் தேசிகருடைய ஆசாரியர். மற்றொருவர் மணவாளமாமுனிகளின் சிஷ்யர். உண்மை இப்படியிருக்க, தேசிகர் அப்புள்ளாருடைய சிஷ்யர் என்கிற வளவு அறிந்திருந்து அந்தக்கிடாம்பியப்புள்ளாரையும் மணவாளமாமுனிகளின் சிஷ்யரான அப்புள்ளாரையும் ஒருவராகவே மயங்கி விபரீதமாக எழுதிவிட்டார். இப்படி ஒன்றிரண்டல்ல; பல விபரீதங்கள் காண்கின்றன. பிள்ளைலோகாசார்யர் செய்த நூல்களைப் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் செய்ததாகவும், அவர் செய்த நூல்களைப் பிள்ளைலோகாசாரியர் செய்ததாகவும் எழுதப்படுகிற இத்தகைய விபரீதங்களும் பல.

பல வருடங்களுக்கு முன்னமே அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்திருக்கின்ற நிகண்டுகளிலும் இப்படிப்பட்ட விபரீதங்களை விபுலமாகக் காண்கிறோம். சென்னைப் பச்சையப்பன் கலாசாலைத் தமிழாசிரியர் ஆ. சிங்காரவேலு முதலியாரவர்கள் அபிதான சிந்தாமணி யென்றொரு பெரிய நிகண்டு இயற்றி 1934-ஆம் வருடத்தில் அச்சிடுவித்து வெளியிட்டிருக்கிறார். அதில் மொத்தம் 1634 பக்கங்களுள்ளன. அதில் 1242-ஆம் பக்கத்தில் மணவாளமாமுனிகள் என்று பெயர் குறித்து அவருடைய வரலாறும் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவர் க்ருஹஸ்தராயிருந்தபோது அரசாங்கத்தில் உத்யோகஸ்தராயிருந்தாராம்; ஏராளமான பணம் கையாண்டு விட்டாராம். அதைப்பற்றிக் கேள்வியுண்டான

காலத்தில் பயப்பட்டு ஸன்னியாசியாக மாறிவிட்டாராம். இப்படியெல்லாம் கைபோன போக்கில் பலரைப்பற்றிப் பல கதைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இதை ஆதாரமாகக்கொண்டு வைணவர்களும் இக்கதைகளைத் தங்கள் புத்தகங்களில் ஆதரிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். 600 ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்த வைணவப்பேராசிரியர்களின் வரலாறுகள் குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலிய நூல்களைத் தவிர்த்து வேறு நூல்களால் அறியப்பட ப்ரஸக்தியில்லை. ஒருவருடைய வரலாற்றை மற்றொருவருடைய வரலாறாக மயங்கியெழுதுவதும், காரண விசேஷங்களால் கற்பனைபண்ணி யெழுதுவதுமான ஸம்பவங்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. சைவசமய குரவர்களின் வரலாறுகளை வைணவர்கள் தங்கள் பரம்பரையில் தெரிந்துகொள்ள ப்ரஸக்தியில்லை. அப்படியே சைவர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியர்களின் வரலாறுகளைத் தெரிந்து கொ[ள்]ள இடமில்லை. இதற்காகப் பிறருடைய உதவியை நாடும்போது, அவர்கள் மாச்சரியம் காரணமாகவோ தமது விபரீதஜ்ஞானம் காரணமாகவோ எழுதிக்கொடுப்பதை வேதமென நம்பி வெளியிட்டு விடுகிறார்கள். நாளடைவில் அவை பிரபலப்பிரமாணமாக உலகில் கௌரவம் பெற்று விடுகின்றன. இவ்வநியாயங்களை எங்கே முறையிடுவது. இருளும் மருளுமான இந்தவகைய ஆபாஸ நூல்களைக்கண்டு பிராமாணிகர்கள் மருள வேண்டாவென்று இப்போது சுருக்கமாக எச்சரிக்கை செய்து நிற்கிறோம். 26

27. அபத்தங்களில் ஒரு ஆச்சரியம்

ஸந்தியா வந்தன மந்த்ரம் தர்ப்பண மந்த்ரம் ஸ்தோத்ர பாடங்கள் முதலானவை இளமையில் கற்பிக்கப்படும்போது கற்பிக்கின்றவர்களாலோ கற்கின்றவர்களாலோ அவற்றில் அபத்தங்கள் ஏற்படுகின்றனவென்பதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் அந்த அபத்தங்கள் இமவந்தந்தொடங்கியிருங்கடலளவும் பெரும்பாலும் ஏகரீதியாயிருந்து வருவது மிகவும் ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது. ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் கேண்மின்.

திருக்கச்சிநம்பிகள் அருளிச்செய்த தேவராஜாஷ்டகம் ஸகல தேசங்களிலும் பரவியுள்ளது. இதில் *ஸம்ஸார மருகாந்தாரே துர்வ்யாதி வ்யாக்ரபீஷணே, விஷய க்ஷுத்ர குல்மாட்யே த்ருஷாபாதப சாலிநி* என்பது ஒரு ச்லோகம். இந்த ச்லோகத்தின் முடிவில் சாலிநி என்றுதானுள்ளது; "சாலிநே" என்று கிடையாது. அது அஸங்கதம். ஆனால் மற்ற மூன்று பாதங்களும் ஏகாரந்தமாகவேயிருப்பதால் இதுவும் ஏகாரந்தமாகவேதான் இருக்கவேணுமென்று கருதியோ வேறு எந்த காரணத்தைக் கொண்டோ "சாலிநே" என்றே சொல்லிவருமவர்களை நாட்டில் பெரும்பாலும் காண்கிறோம். இப்போது யாத்திரையில் பல வூர்களில் பல பேர்களின் வாயில் இந்த ச்லோகம் அநுஸந்திக்கப்படுவதைக் கேட்க நேர்ந்தது; ஒருவர் தப்பாமல் சாலிநே என்றே சொல்லக் கேட்டு வருகிறோம். இது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயமாகவே யெமக்குத் தோன்றுகிறது. மற்றொன்றுங்கேண்மின். ஆளவந்தாரருளிச்செய்த காந்தஸ்தே என்று தொடங்குகிற சதுச்லோகியும் உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது. இதில் *சாந்தாநந்த* என்கிற நாலாவது ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதம்—*மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதரம்...* என்பது. ஆனால் நமது நாட்டினர் யாவரும் 'தத்ப்ரியதரம்' என்பதை 'யத்ப்ரியதரம்' என்றே [ஒருவர் தப்பாமல்] சொல்லி வருகிறார்கள். இந்த அபத்தம் பதரிகாச்ரமம் வரையில் ஒரே ரீதியாயிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். இதைப் பார்த்தால் ஆளவந்தார் திருவாக்கிலேயே "யத்ப்ரியதரம்" என்றுதான் அவதரித்திருக்குமோ! என்று கூட சங்கிக்கவேண்டியதாகிறது. ஆனால் அப்படியில்லை. "தத்ப்ரியதரம்" என்பது தான் அவதரித்தபாடம். எந்த காரணத்தாலோ தப்புப்பாடம் ஸகல தேச வ்யாபியாய் விட்டது. எந்த பதிப்பை யெடுத்துப் பார்த்தாலும் இந்தத் தப்புப்பாடந்தான் காண்கிறது. இனி இது எந்த யுகத்தில் எப்படி மாறப்போகிறது! இங்ஙனே பரவியுள்ள தப்புப் பாடங்கள் ஒன்றா இரண்டா? அபரிமிதம். படிப்பில்லாதவர்கள் சொல்லுகிறார்களென்றால் அதில் ஆச்சரியமில்லை. படித்தவர்களுங்கூட ஆராய்ச்சியின்றியே சொல்லி வருவது தான் ஆச்சரியம். ... 27

28. எம்பெருமானாரும் எம்பாரும்

எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பலபல முதலிகள் ஆச்ரயித்திருந்தாலும் அவர்களுள் எம்பாரே தலைமை பெற்றனர். நம்முடைய குருபரம்பரையானது—ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி, எம்பெருமானார், எம்பார், பட்டர், நஞ்சீயர் என்றிப்படியன்றோ வருகிறது. "மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான்" என்று ஒப்புயர்வற்ற பெரும்புகழ்பெற்ற கூரத்தாழ்வான் இருக்கச் செய்தேயும் எம்பார்க்கே ப்ராதாந்ய மானதற்கு யாது காரணம்? என்று சிலர் வினவுவதுண்டு. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டரை ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் எம்பார் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்ததுதான் இதற்குக்காரணம்.

அப்படி அவர் காட்டிக் கொடுத்ததற்குத்தான் யாது காரணமென்னில்; கூரத்தாழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரித்தார்க ளென்கிற ஆனந்தச் செய்தியைக் கேட்டருளின எம்பெருமானார் பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி ஒருநாள் அந்த திவ்ய சிசுக்களைக் கடாக்ஷிக்க எம்பாருடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள, அப்போது எம்பார் உள்ளே சென்று பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கைத்தலத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருமளவில் குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தானம் செய்து கொண்டே வந்தார். பிறகு எம்பெருமானார் அத்திவ்ய சிசுக்களைக் கடாக்ஷிக்கையில் 'கோவிந்தப் பெருமாளே! இக் குழந்தைகளின் மேனியில் த்வயம் மணக்கிறதே; என் செய்தீர்?' என்று கேட்க, 'குழந்தைகட்கு அனுக்கம் வாராமைக்காக த்வயாநுஸந்தானம் செய்து காப்பிட்டேன்' என்று எம்பார் கூற, அப்போது எம்பெருமானார் "இக்குழந்தைகளின் நன்மைக்கு நீரே முற்பட்டீராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்" என்று எம்பார்க்கு நியமனம் தந்தருளினார். அந்த நியமனத்தின்படி எம்பாரே பட்டர்க்கு ஆசார்யராக அமைந்தார்.

இதனால், கூரத்தாழ்வான் பட்டர்க்கு ஆசார்யரல்லர் என்று கொள்ளலாகாது. பட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் ஆழ்வான் திருவடிகளில் திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டதாக இதிஹாஸ முள்ளது. இவ்விஷயம் திருவாய்மொழியில் (1—2—10) *எண்பெருக்கந் நலத்து* என்கிற பாட்டின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப் படியிலுள்ள இதிஹாஸத்தினாலும் விசதம். ஆகவே பட்டர்க்கு எம்பார் ஆழ்வான் ஆகிய இரண்டு ஆசார்யர்களினுடையவும் ஸம்பந்த முண்டு; ஆனது பற்றியே பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் இட்டருளின ச்லோகத்தில் "வந்தே கோவிந்த தாதௌ" என்று எம்பாரையும் ஆழ்வானையும் ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் வைத்துத் துதிசெய்தார். *ராமாநுஜபதச்சாயா* என்கிற எம்பார் தனியனும், *ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந மிச்ரேப்ய:* என்கிற ஆழ்வான் தனியனுமாக இரண்டு தனியன்களும் பட்டரே யருளிச் செய்தவையிறே.

இனி, எம்பாரென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளென்ன வென்று பார்ப்போம்; எம்பெருமானாரென்னுஞ் சொல்லின் சிதைவாகவே எம்பாரென்னுந் திருநாமம் சாத்தப்பட்டதென்று காண்கிறது. ஆனாலும் பட்டர் 'எம், பார்' என்றிரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையாகக் கொண்டு, எம்முடைய பார்—யாம் தங்குமிடம். என்ற பொருளைக் காட்டி (தனியனில்) *மத் விச்ரமஸ்தலீ* என்றருளிச் செய்தார். ஸம்ஸாரதாபதப்தர்களான நாம் ஒதுங்கி இளைப்பாறுமிடம் என்றபடி. எம்பார் ராமாநுஜ பதச் சாயை யென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவ ராதலால் சாயையின் தன்மைக்குச் சேர மத்விச்ரம ஸ்தலீ என்றது மிகப் பொருத்தம்.

ஸம்ப்ரதாயத்தில் எம்பாரைப்பற்றி ஒரு விசாரமுண்டு: இவர் திருமலை நம்பிகளால் திருத்தப்பட்டு அவர் திருவடிகளிலேயே திருவிலச்சினை (சக்ராங்கனம்) பெற்றவராயிருக்க, ஸமாச்ரயண பரம்பரையில் எம்பெருமானாருடைய திருவடியாக இவரை அநுஸந்தித்தல் எங்ஙனே கூடுமென்று. இதற்குச் சிலர் சொல்லுவதென்னவென்றால்,

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருமலைநம்பிகளிடத்தில் இவரை உதகதாராபூர்வகமாக பரிக்ரஹித்த பின்பு மறுபடியும் தாம் இவர்க்குத் திருவிலச்சினை செய்தருளினாரென்று.

இந்தப் பலர் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. நம்பிகள் இவரை உதகதாராபூர்வகமாக ஸ்வாமிக்குக் கொடுத்தருளினதே போதுமானது. இவர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த பட்டர் ராமாநுஜபதச்சாயா என்று எம்பெருமானாருடைய திருவடிஸம்பந்தமே நிருபகமாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே இதற்குமேல் எவ்விதமான சங்கைக்கும் அவகாசமில்லையென்று விடுக்க.

எம்பெருமானார் வடிவழகிலீடுபாடு (எம்பார் அருளிச் செய்தது.)

பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுன்றன் பல்லவமேவிரலும்
பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்தமருங்கழகும் *
முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல்தன்னழகும்
முன்னவர்தந்திருமொழிகள்நிறைந்திடுமுறுவல்நிலாவழகும் *
கற்பகமேவிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழகும்
காரிசுதன்கழல்சூடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும் *
எப்பொழுதும் எதிராசன்வடிவழகென்னிதயத்துளதால்
இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

29. பெரியாழ்வாருடைய அநுபவம்

வ்யாஸபராசராதி மஹர்ஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தை விசேஷமாக அநுபவித்திருந்தாலும் பெரியாழ்வாரநுபவித்த விதமாக ஒருவரும் அநுபவித்திலர். இவருடைய அநுபவம் வெகு ஆச்சரியமாக அமைந்தது. "திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே" என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரத்தின்படி தேவகியிழந்த அனுபவங்களையெல்லாம் யசோதைப்பிராட்டி குறையொன்றுமின்றியே அநுபவிக்கப் பெற்றாளெனினும் பெரியாழ்வாரனுபவித்தவற்றில் ஏகதேசமே யசோதை அநுபவித்தாளென்று சொல்லில் இழுக்காகாது. *வண்ணமாடங்கள் சூழ்திருக்கோட்டியூர்* என்று தொடங்கி *குழலை வென்ற குளிர்வாயினராகிச் சாது கோட்டியுட்கொள்ளப் படுவாரே* என்பதளவாக இருநூற்றறுபது பாசுரங்களினால் பெரியாழ்வாரநுபவித்திருக்கும் க்ருஷ்ணாவதார திவ்யாநுபவம் அநுபவரஸிகர்களின் நெஞ்சை நீர்ப்பண்டமாக உருக்கவல்லதென்பதில் தட்டுண்டோ?

"பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினார்கள்" என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதில் சில குருகுலவிழுகர்கள் ஒரு ஆக்ஷேபம் சொல்லுவதுண்டு; அதாவது—'யசோதை இப்படி யநுபவித்தாள், கோபிகள் இப்படி யநுபவித்தார்கள்' என்று பெரியாழ்வார் சொல்லியிருக்கிறாரேயொழிய வேறில்லையே; இதனால் பெரியாழ்வார் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினதாகச் சொல்லப் பொருத்தமுண்டோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸ்ரீபாகவதாதிகளில் கதை சொல்லியிருக்கிறவிதமாகத்தானே பெரியாழ்வாரும் சொல்லியிருக்கிறார்; பராசராதிகள் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினதாகச் சொல்லுவாருண்டோ? இல்லையே; அப்படியிருக்க, "எசோதை சொன்னதை விட்டுசித்தனாகிய நான் சொல்லி வைத்தேன்" என்று பதிகந்தோறும் நிகமனப் பாசுரத்தில் பேசியிருக்கின்ற பெரியாழ்வார் கோபஜன்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினாராகச் சொல்லப்படுவதற்கு என்ன பொருத்தமுள்ளது? என்று.

இதற்கு இங்குச் சுருக்கமாக ஸமாதானம் தெரிவிக்கிறோம்; கேண்மின்; பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முதற்பதிகமாகிய *வண்ணமாடங்கள் பதிகம் பெரியாழ்வார் தாமான தன்மையில் அருளிச்செய்ததேயன்றி யசோதையின் பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்ததன்று என்பது அத்திருமொழியின் அமைப்பினாலும் முடிவு பாசுரத்தினாலும் வ்யக்தமாக விளங்கும்; *செந்நெலார்வயல் சூழ்திருக்கோட்டியூர், மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை, மின்னுநூல் விட்டுசித்தன்விரித்த, இப்பன்னுபாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே* என்ற (அப்பதிகத்தின்) நிகமனப்பாசுரம் காண்க. இங்ஙனே தாமான தன்மையில் நின்று பேசுமிப்பதிகத்தில் ஒன்பதாவது பாசுரம் எவ்வாறு அமைந்துளதென்று பார்க்கவேணும்; *கிடக்கில் தொட்டில் கிழியவுதைத்திடும், எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும், ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும், மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்* என்றன்றோ அப்பாசுரமுள்ளது; இப்பாசுரம் பேசும்போது ஆழ்வார் தாமே யசோதையாக மாறிவிட்டாரென்பதை இசைந்து தீரவேண்டுமே. இல்லையாகில் இப்பாட்டு அந்வயிக்கமாட்டாதன்றோ. "இப்படி யசோதை மெலிந்து மொழிந்தாள்" என்று இப்பதிகத்தில் சிறிதும் காட்டப்படவில்லையே. ஆகவே குருகுலவிமுகர்களின் ஆக்ஷேபம் அஸங்கதமென்று முடிந்தது. இது நிற்க.

இப்பெரியாழ்வார் திருமொழியில் மூன்றாம்பத்தின் முதற்பதிகம் *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு* என்று தொடங்குவது. இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரமும் *உனக்கஞ்சுவன் அம்மம் தரவே* என்று முடிகின்றது. யசோதைப்பிராட்டி கண்ணனுக்கு முலைப்பால் கொடுக்க அஞ்சுவதாகச் சொன்னதை அவளுடைய பாவனை கொண்டு சொன்ன பதிகமிது. இதுவரையில் கண்ணனை ஸாதாரணக் குழந்தையாகவே நினைத்திருந்ததனால் முலைப்பால் கொடுத்து வந்ததாகவும், இப்போது பூதநாவதம், சகடாஸுரபங்கம், யமளார்ஜுநபங்கம் முதலான அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக் கண்டதனால் அன்னவனுக்கு முலைப்பால் கொடுக்க அஞ்சுவதாகவும் இப்பதிகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இதனால், கண்ணன் முலைப்பாலுண்ணும் பருவத்தில் இது சொல்லப்படுவதாக நன்கு விளங்குகிற்று.

இத்தகையதான இப்பதிகத்தில் சில பாசுரங்களில் கண்ணபிரானுடைய ஜாரசோர சேஷ்டிதங்களும் அநுபவிக்கப்படுகின்றன: இரண்டாம் பாட்டுக் காண்மின்; *பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி அமுதூட்டிப்போனேன் வருமளவிப்பால், வன்பாரச் சகடமிறச்சாடி* என்று சகடபங்கம் செய்தவாற்றைச் சொல்லி, உடனே *வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவஞ் செய்துவைத்த அன்பா உன்னை யறிந்து கொண்டேன் உனக்கஞ்சுவன் அம்மந்தரவே* என்றுள்ளது. மேல் நான்காம் பாட்டில், *மாயார்கன் மடவாச்சியர் மக்களை மையன்மை செய்தவர் பின்போய், கொய்யார் பூந்துகில் பற்றித் தனி நின்று குற்றம் பல பல செய்தாய்* என்றும், மேல் ஆறாம் பாட்டில் *சுரும்பார் மென்குழல்கன்னி யொருத்திக்குச் சூழ்வலை வைத்துத் திரியும் அரம்பாவுன்னை யறிந்து கொண்டேன் உனக்கஞ்சுவன் அம்மந் தரவே* என்றும், மேல் ஏழாம் பாட்டில் *மருட்டார்மென்குழல் கொண்டு பொழில் புக்கு வாய்வைத்து அவ்வாயர் தம்பாடி, சுருட்டார்மென்குழல் கன்னியர் வந்துன்னைச் சுற்றுந்தொழ நின்றசோதி* என்றும். மேல் எட்டாம்பாட்டில் *பிறர்மக்களை மையன்மை செய்து தோளாவிட்டவரோடு திளைத்து நீ சொல்லப்படாதன செய்தாய்* என்றும், மேல் *நீ ஆய்ப்பாடியிளங்கன்னிமார்களை நேர்படவே கொண்டு போதி* என்றும், *தொத்தார் பூங்குழல் கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங் கொண்டுபுக்கு முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இரா நாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்* என்றும் இப்படி கண்ணனுடைய ஜார சேஷ்டிதங்கள் மிக மிகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. பருமுலையுண்ணும் பருவத்தில் இவ்வகையான சேஷ்டிதங்கள் ஸம்பாவிதமன்றே; பருவத்திற்கு அஸம்பாவிதமான விஷயங்களைச் சொல்லி யநுபவிக்கலாமோ? என்று சங்கிக்க நேர்கின்றது.

இதற்கு நாம் சொல்லக்கூடிய பரிஹாரமாவது—இங்குச் சொல்லப்படுகிற ஜார க்ருத்யங்கள் அப்பருவத்திலே நடந்தவை யென்றே கொள்ளவேண்டிய அவசியம் சிறிதுமில்லை. யசோதையின் பாவனையிற்பேசுகிற ஆழ்வார் மிகவும் பிற்பட்டவராத லாலும், யௌவன பருவத்திற் செய்த செயல்களும் அவருடைய அநுஸந்தானத்திற்குக் கோசரமாயிருப்பதனாலும் அந்தச் சரிதைகளையும் தாம் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச் செய்கிறாரென்றே கொள்ள வேணும். வஸுதேவர் திருமாளிகையில் நின்றும் திரு வாய்ப்பாடிக்கு வந்து சேர்ந்த கண்ணபிரானது பாதாதிகேசாந்த திவ்யாவயவ ஸௌந் தர்யங்களை அயலகத்துப்பெண்களுக்குக் காட்டுகின்ற யசோதைப்பிராட்டி "உழந்தாள் நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண, இழந்தாளெரிவினால் ஈர்த்தெழின்மத்தின், பழந்தாம்பா லோச்சப் பயத்தால் தவழ்ந்தான் முழந்தாளிருந்தவாகாணீரே" என்றும் "பிறங்கிய பேய்ச்சிமுலை சுவைத்துண்டிட்டு, உறங்குவான் போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை—குறங்கு களை வந்து காணீரே" என்றும் சொல்லி யிருப்பதெல்லாம் அப்போது ஸம்பாவிதமன் றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும் பவிஷ்யத்கதாநு ஸந்தானம் ஆழ்வார்க்கு உள்ளதாகை யாலே பொருந்து மென்று நிர்வஹிக்கப்படுவது போலவே இதுவும் நிர்வஹிக்கக் குறையில்லையென்று கண்டு கொள்வது. 29

30. கிரீடமகுடசூடாவதம்ஸ—திவ்யஸூக்தி விசேஷம்

ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரருளிச் செய்த திவ்ய க்ரந்தங்களுள் கத்யத்ரயம் என்ப தொன்று. சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் என்று திருநாமம் பூண்ட மூன்று கத்யங்களுக்கு கத்யத்ரய மென்று வ்யவஹாரம். ஆனால், கத்யத்ரய மென்கிற விது ஸ்வாமி தாமே சாத்திய திருநாமமன்று. மூன்று கத்யங்களுக்கும் தனித்தனியே பெயரிட்டு மூன்று திவ்ய க்ரந்தமாகவே ஸ்வாமியருளிச் செய்தது. பின்புள்ளார்தாம் அம்மூன்று கத்யங்களுக்கும் தொகுத்த வொரு திருநாமமாக கத்யத் ரயமென்று பெயரிட்டார்களெனத் தெரிகிறது. இவற்றுக்கு முறையே ப்ருஹத்கத்யம், மிதகத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் என்னுந் திருநாமங்களு முண்டு.

இவற்றுள் முதலதான சரணாகதி கத்யத்தில் *அகிலஹேய ப்ரத்யநீக இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில், திவ்யரூப வர்ண்னம், திவ்யகுண வர்ண்னம், திவ்யபூஷண வர்ண் னம், திவ்யாயுத வர்ண்னம், திவ்யமஹிஷீ வர்ண்னம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ண்ன பரமான *ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தேத்யாதி வாக்யத்தில் "கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ மிங்கு.

கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரேவிதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பார மென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண் டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டன வென்னலாம்.

முக்கியமாயும் உபதேச பரம்பராப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்ய ரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறியவேண்டியதுண்டு. "தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" என்கிறபடியே எம் பெருமானார் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவராய் அநவரதம் அதனையே ஆழ்ந்து அநுப விப்பவராய் இருந்தபடியால் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தியொன்றைத் திருவுள் ளம்பற்றியே "கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ" என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசி யுள்ளார்.

அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மைநீத்து வஞ்சித்தோரரசே!* என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரசே! அரசே! அரசே! என்று மூன்று விசை விளிந்தருளுகிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைக்கை யாகிற ஸௌலப்யகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்ய ஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப்பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக, ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும் பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "பாரளந்தவென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு" என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸங்களாகிற மூன்று முடிகளை யருளிச் செய்தாரென்று கொள்ளக்கடவது.

இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயித்வகுண மென்பது ஸௌலப்ய குணத்திலே அந்தர்ப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவபிஷேகம் சூட்டினதாகச் சொல்லவேணுமோ? என்று. இதற்குக் கேண்மின்; அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வகுணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்யகுணத்திலே அந்தர்ப்பவித்ததாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் மங்கள ச்லோகமான *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதி ச்லோகத்தில் முதல் பாதத்தில் ஸ்நேம சப்தத்தினால் ரக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விநத விவிதபூத வ்ராத ரக்ஷை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்ல வேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸ்நேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தர்ப்பவியாதோ? என்று கேட்டால், 'அது ஸாமாந்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிறபடி' என்று ஸமாதானம் சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது. புபுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாய், முமுக்ஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாயிறே யிருப்பது; அது போலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாரிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்யமும் *உண்ணுஞ்சோறு பருகு நீர்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனெம்பெருமானென்றே யிருக்குமாழ்வார்போல்வார் பக்கலிலே காட்டும் ஸௌலப்யமும் நெடுவாசி பெற்ற தாகையாலே ஒன்றாய்விடாது. அதற்கு ஸௌலப்யமென்று பெயர்; இதற்கு ப்ரணயித்வமென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகத்துக்காக மூன்று முடிகள் மிகப் பொருந்தும். 30

31. இராமாநுச நூற்றந்தாதி விமர்சம்

இப்பெயர் பூண்ட திவ்யப்ரபந்தமானது திருவரங்கத்தமுதனாரால் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தோத்திரமாகப் பணிக்கப்பட்டதொரு பிரபந்தமாகும். உடையவர் காலத்திலேயே தோன்றியது இது. இதனை ஸ்வாமி ராமாநுஜர் ஏற்றுக்கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் மறுத்துவிட்டார். தம்மைப்பற்றின புகழுரைகளைத் தாமே ஆமோதிப்பதென்பது தகுதியற்றதாதலால் ஸ்வாமி அங்கீகரியாமல் மறுத்தது யுக்தமே. ஆனாலும், ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் பிள்ளான் முதலான அந்தரங்க சிஷ்யர்கள் பலரும ஸ்வாமி திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு "சிஷ்யவர்க்கங்களின் உகப்புக்காக இப்பிரபந்தத்தை ஸ்வாமி ஆமோதித்தருளவே வேணும். ஸ்ரீராமபிரான் தன்னுடைய சரிதையான ஸ்ரீராமாயணத்தைத் தான் உகந்து கேட்டருளவில்லையா? அப்படியே ஸ்வாமியும் இந்த நூற்றந்தாதியை அடியோங்களின் உகப்புக்காகக் கேட்டருளிப்

பரிக்ரஹித்து அத்யயந அத்யாபந பாராயணங்களிலும் நியமித்தருள வேணும்" என்று கனமாக வேண்டிக் கொள்ள, ஸ்வாமி தாமும் அவர்களின் ப்ரார்த்தனையை மறுக்க மாட்டாமல் அப்படியே உகந்து திருச்செவி சாத்தியருளி, மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களோடு கூட இதனையும் சேர்த்து அநுஸந்தானம் செய்து வருமாறு திருவோலக்கத்திலே நியமனம் தந்தருளினாரென்றும், அன்று முதலாக இப்பிரபந்தமும் நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்த பரிகணிதமாய் கோவில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸேவிக்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் பெரியோர்களால் பணிக்கப்பட்டு வரும் விஷயம்.

திருக்கார்த்திகைக்குப் பிறகு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ராப்தமான அநத்யயனம் இந்த நூற்றந்தாதிக்குமுள்ளதென்பதை ஸர்வத்ர ஸமரூபமாகக் கண்டு வருகிறோம். இதில் அபிப்ராயபேதமாவது அநுஷ்டான பேதமாவது ஓரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவருமே இவ்விஷயத்தில் ஏககண்டராயிருக்கக் காணாநின்றோம்.

மணவாளமாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் இப்பிரபந்தத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவமே செய்தருளவில்லை. மதுரகவிகளின் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைப்பற்றி "வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம் போல், சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுகழ் ஆரியர்கள் தாங்கள் அருளிச் செயல் நடுவே, சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து" என்றொரு பாசுரமருளிச் செய்தது போல இந்த நூற்றந்தாதியைப் பற்றியும் ஒரு பாசுரம் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டுமே. மாமுனிகள் இதற்கு வியாக்கியானமும் செய்தருளியிருப்பதால் இப்பிரபந்தம் திவ்யப்ரபந்த பரிகணிதமென்பது நிர்விவாதம். உபதேசரத்தினமாலையில் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் மதுரகவிகளுக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே நாள்பாட்டுக்கள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பிள்ளான் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அழகிய மணவாளச்சீயர் பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான ஆசிரியர்களைப் பற்றின ப்ரசம்ஸைகள் உபதேசரத்தினமாலையில் விசேஷமாக இருந்தாலும் இவ்வாசிரியர்களில் ஒருவர்க்கும் நாள்பாட்டு அதில் கிடையாது. இவர்கள் வ்யாக்யான கர்த்தாக்களேயன்றி (திவ்யப்ரபந்த) மூலவக்தாக்களல்லர் என்னும் காரணத்தினாலேயே இவர்களுக்கு நாள்பாட்டு பணித்தருளவில்லையென்பது நனகு விளங்குகின்றது. இக்காரணங்கொண்டே எம்பெருமானார்க்கும் நாள்பாட்டு பணிக்க ப்ரஸக்தியில்லாதிருக்கவும் "இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரை நாள்" என்று தொடங்கி மூன்று பாசுரங்கள் நாட்பாட்டாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதானது இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்காகவேயென்பது அறுதியிடக்கூடிய விஷயம்.

நூற்றந்தாதிக்குக் கர்த்தாவான அமுதனார் இருக்க, பங்குனி ஹஸ்தத்தில் அவருடைய திருவவதாரமென்றும் தெரிந்திருக்க, அவ்வாசிரியர்க்கு நாள்பாட்டிடாதே அவரது பிரபந்தத்திற்கு வாச்யரான எம்பெருமானார்க்கு ஏன் நாள்பாட்டிடவேணும்? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தமாகும். மஹாப்ராமாணிகரான மணவாளமாமுனிகள் அநாவச்யகமாக ஒன்றைச் சேர்ப்பதும் ஒன்றை விடுவதும் செய்தருளார். பட்டர் அருளிச் செய்ததான *பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய இத்யாதி ச்லோகத்தில் "பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந் ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம்" என்று ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் எம்பெருமானார் சேர்க்கப்பட்டு உபச்லோகிதராயிருப்பதை உற்று நோக்கவேணும். இந்த ச்லோகத்தில் நம்மாழ்வாரை முடிவிலே வைத்திருப்பதால் அவரை அவயவியாகவும் முன் மூன்று பாதங்களில் சொல்லப்பட்டவர்கள் அவயவபூதர்களாகவும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்களென்பது விளங்குகின்றது. ஆக, எம்பெருமானாரும் மற்றையாழ்வார்களைப்போல் நம்மாழ்வார்க்கு அவயவ பூதராகவே கொள்ளப்பட்டபடியால் இதையடியொற்றியே மாமுனிகள் ஆழ்வார்களுக்கு அடுத்தபடியாக எம்பெருமானார்க்கு நாட்பாட்டு இட்டருளினது மிகப்பொருத்தம். அமுதனாரைப்பற்றின ப்ரசம்ஸை இதிலேயே அந்தர்ப்பவிக்குமென்று திருவுள்ளம். அமுதனார்க்கு விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டையில்லாமையும் ஒரு காரணம். 31

32. பஞ்சாம்ருதம்

அம்ருதமென்பது தேவலோகத்திலுள்ளதென்றும் அது மானிடர்க்குக் கிடைக்க மாட்டாதென்றும் பலர் நினைப்பதும் சொல்வதுமுண்டு. ஆனால் நிச்சலும் அமுதமுண்டு களிக்கின்ற நாம் அப்படி நினைப்பதற்கு ப்ரஸக்தி யில்லை. உலகில் நூல்களைப் பாடினவர்கள் பல்லாயிரவரிருந்தாலும் "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்று அணிந்து சொன்னவர் ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரொருவரே யன்றி மற்றொருவரிலர். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளும் *பக்தாம்ருதம்விச்வஜநாநுமோதநம் என்று மருமமறிந்து பேசும்படியான தன்றோ அவ்வமுதம். பிள்ளைப்பெருமாளையங்காரும் திருவரங்கக் கலம்பகத்தின் காப்புச் செய்யுள்களுள் :

"மறைப்பாற்கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து
துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவை யமிழ்தம்
கறைப்பாம்பணைப்பள்ளியா னன்பரீட்டங் களித்தருந்த
நிறைப்பான்கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு நிழலில்லையே"

என்ற செய்யுளினால் நம்மாழ்வாரை அமுதமளித்த பெருவள்ளலாகவே பேசிப் போந்தார். எம்பெருமான் உப்புக் கடலைக் கடைந்து ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களான அமரர்கட்கு அமுதமளித்தான். ஆழ்வாரோ வென்னில், வேதமாகிற பாற்கடலைக் கடைந்து அநந்யப்ரயோஜநர்களான அத்புத பக்தியுக்தர்கள் அநவரதம் அருந்திக் களிக்கும்படியான திவ்யாம்ருதத்தை யநுக்ரஹித் தருளினர். இவ்வம்ருத ப்ரவாஹத்தில் கண்ட பஞ்சாம்ருதத்தை எண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்.

மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்கூற வவதரித்த திருநாவீறுடைய பிரானை திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலென்றும் பெரிய திருமடலென்றும் இரண்டு திவ்ய ப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்திருப்பது உலகறிய நின்றது. இவற்றுள் முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், 'மோக்ஷமென்கிற வொரு புருஷார்த்தம் கிடையவே கிடையாது; அஃதொன்றிருப்பதாகச் சொல்லுவார் அவிவேகிகளே யொழிய விவேகிகளல்லர்; அஃது உண்டு என்று கொண்டாலும் அது அநுபவரஸிகர்களுக்கு உத்தமமான புருஷார்த்தமென்று கொள்ளத் தகாததே' என்று அறுதியிடுவது இதில் தலையான விஷயமாகக் காண்கிறது. ஆஸ்திகர்களில் தலைவரான திருமங்கையாழ்வாரா இப்படி யருளிச் செய்கிறாரென்று பலரும் அதிசயிக்கக்கூடும். ஒருகாலும் இப்படி யருளிச் செய்திருக்கமாட்டார் என்றும் சிலர் சொல்லக்கூடும். திருமடல்களின் தலைப்பிலேயே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணுமிவ் விஷயத்தில் ஸந்தேஹமென்ன?

இவ்வாழ்வார் நாஸ்திகரல்லர்; ஆஸ்திகர்களில் அக்ரேஸரர் என்பதும் அசைக்க முடியாததே. தம்முடைய பதிகங்களுக்குப் பயன் கூறுமிடத்து "இம்மன்னு பாடல் வல்லார்க்கு இடமாகும் வானுலகே" "வெங்கதிர்ப் பரிதிவட்டத்தூடு போய் விளங்குவாரே" "ஒளி விசும்பாள்வர்தாமே" என்றிப்படி அடிக்கடி யருளிச் செய்து போருகின்றார். தம்முடைய திவ்யஸூக்திகளை யோதுகைக்குத் திருநாட்டில் வாழ்ச்சியையே பலனாகக் கூறியுள்ள இவ்வாழ்வார் மோக்ஷமென்கிற புருஷார்த்தமே கிடையாதென்று ஸ்தாபித்து இரண்டு திவ்ய ப்ரபந்த மருளிச் செய்தாரென்னில், இதன் கருத்தை ஆராய வேண்டும்.

சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் *ந ஹி நிந்தா ந்யாயமென்று ஒரு நியாயம் சொல்லுவர்கள். "न हि निन्दा निन्द्यं निन्दितुं प्रवर्तते ; अपि तु निन्द्यादितरं प्रशंसितुम्"—ந ஹி நிந்தா நிந்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, அபி து நிந்த்யாத் இதரம் ப்ரசம்ஸிதும்" என்பதே அந்த நியாயமாகும். விவேகிகள் ஒன்றை நிந்தித்தார்களாகில் அதற்கு நிந்தையில் நோக்கன்று; புகழ நினைத்த வொன்றைப் புகழ்வதிலேயே நோக்கு—என்பது இந்த ந்யாயத்தின் போக்கு.

இந்த ரீதியின்படி மஹான்கள் சிலவற்றை நிந்தித்தார்களாகில் நிந்தையிலே சிறிதும் தாற்பரியமின்றிக்கே உத்தேச்யமான தொன்றின் புகழ்ச்சியிலேயே தாற்பரியமாகின்றமையை நிரம்பக் காணுகின்றோம். ப்ரக்ருதத்தில், மோக்ஷபுருஷார்த்த மென்பதொன்று இல்லையாதென்றும் இருந்தாலும் அது அஸாரமென்றும் மோக்ஷநிந்தையாக்கூறின விதற்கு இந்த நிந்தையில் சிறிதும் நோக்கில்லை; மோக்ஷத்திற் காட்டிலும் மிகவும் உத்தேச்யமாக ஆழ்வார் தாம் கொண்ட திவ்ய தேசாநுபவமே மிகச் சீரியதென்று இதனைப் புகழ்வதொன்றிலேயே நோக்கெனக் கொள்ளத் தக்கதாம். இதனை ஆழ்வார் வெகு அழகாக அருளிச் செய்யும்படி காண்மின்;

சிறிய திருமடலில் மோக்ஷமுண்டென்பாரை அவிவேகிகளென்று கூறிவருமிடத்து "ஆராவமுதமங்கெய்தி அதில் நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே" என்கிறார். இதன் உட்கருத்து யாதெனில்; ஆராவமுதம் உண்மையில் இந்த லீலாவிபூதியில் இருக்க அந்த நித்ய விபூதியில் அஃதிருப்பதாகவும், அங்குச் சென்றவர்கள் உண்மையான இவ்வுலகத்தாராவமுதத்தை யநுபவிக்க மறுபடியும் வரவேமாட்டார்களென்பதாகவும் சொல்லுவது பொருத்தமுடைத்தோ? ஆராவமுதமென்பது இங்குத் தானுள்ளது—என்னுமிதுவே திருமங்கைமன்னனுடைய திருவுள்ளம்.

தேன், வாழைப்பழம் முதலான ஐந்து வஸ்துக்களைச் சேர்த்துப் பஞ்சாமிருதமென்று சொல்லிப் புசிக்கின்றோம் நாம். ஆழ்வார்கள் கண்ட பஞ்சாமிருதம் கேளீர்;

1. *சீரார் செந்நெற் கவரிவீசுஞ் செழுநீர்த் திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதே! என்றும்* ஆராவமுதாயடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய* என்றும் நம்மாழ்வாராலநுபவிக்கப்பட்ட அமுதம்.

2. *கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன் என்னுள்ளங் கவர்ந்தான் அண்டர்கோனணி யரங்க னென்னமுது* என்று திருப்பாணாழ்வார் கண்ட வமுதம்.

3. *அடியேன் மேவியமர்கின்ற வமுதே...திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே! என்று நம்மாழ்வார் திருவேங்கடத்திற் கண்ட வமுதம்.

4. *எனக்குத் தேனேபாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே என்று நம்மாழ்வார் தாமே தெற்குத் திருமலையிற் கண்ட வமுதம்.

5. *மன்னு குறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதிள்சூழ் சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!* என்று பெரியாழ்வார் திருக்கண்ணபுரத்திலே கண்ட வமுதம். ஆக இவ்வம்ருதங்கள் ஆழ்வார்களுடைய பஞ்சாம்ருதமாகும். இந்த அம்ருதாநுபவத்திற் காட்டிலுமா அந்த அம்ருதாநுபவம் சிறந்தது?

க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்தில் ஆறுவது காண்டம் ஆரம்பிக்கும் போதே "को हि तद्वेद यद्यमुष्मिन् लोकेऽस्ति वा न वेति" என்று ஓதப்படுகிறது. "பரலோகத்தில் இருக்கிறதோ இல்லையோ, யார் கண்டார்?" என்கிறது. இதுவும் பரலோகத்தில்லாமையைச் சொல்லுகிறதன்று; த்ருஷ்டபுருஷார்த்த மொன்றின் புகழ்ச்சியிலே நோக்காக இங்ஙனே ஓதிற்றென்று வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள். வேதாந்த தேசிகனுடைய பரமத பங்கரஹஸ்யத்திலும் இது காணலாம்.

இச்சுவை தவிர யான் போய் இந்திரலோகமாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் என்றும் *அண்டர்கோனணி யரங்கன் என்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே* என்றும் *ஸத்யம் சபே வாரணசைலநாத! வைகுண்ட வாஸேபி ந மேபிலாஷ:* என்றும் ஆழ்வாராசாரியர்கள் சொல்லுவது மாத்திரமன்றிக்கே, ஸ்ரீராம திவ்யசரிதாம்ருதத்தின் சுவடறிந்த திருவடியும் "स्नेहो मे परमो राजन्! त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितः। भक्तिश्च नियता वीर! भावो नान्यत्र गच्छति—ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந்! த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித:, பக்திச் ச நியதா வீர! பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி." என்னக் காணுகின்றோம். ... ...

33. விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கு மோக்ஷமாவது என்ன ?

“ தத்வஜ்ஞாநாத் முக்திः, அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸாரः ” என்பதொன்றுண்டு. இது பெரும்பாலும் ஸகல மதஸ்தர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் இந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள் சொல்லப் புகும்போது ஒருவர் சொல்லும் பொருளை மற்றொருவர் சொல்லுவதில்லை. தத்வஜ்ஞானமென்றால் என்ன? முக்தி யென்றாலென்ன? என்பதில் விஷயத்தில் பலபல மதபேதங்கள் தோன்றியுள்ளன. விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தரீதியில் தத்வஜ்ஞானமென்பது இன்னது, முக்தியென்பது இன்னது என்று கொள்கைகளை தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். தத்வஜ்ஞானமென்பது பற்றி மற்றொருகால் சொல்லுவோம்; ப்ரஸங்காத் இப்போது முக்தியைப் பற்றிச் சுருக்கச் சொல்லுகிறோம்.

‘ பாஷாணகல்பதைவ முக்திः ’ என்றும், ‘ ஆத்யந்திக து:க்கத்வம்ஸ ஏவ முக்தி: ’ என்றும் இப்படி பலவாறு பிறர் கூறுவர். நம்மைப் பிடித்த பீடைகளெல்லாம் விட்டுத் தொலைகைதான் மோக்ஷமென்பது பிறருடைய கொள்கையாகத் தேறுகின்றது.

ஒரு மஹாப்ரபு அத்வைத ஸம்பிரதாயத்தில் பரிபூர்ண ஜ்ஞானமுடைய தனது மந்த்ரியிடத்தில் ‘ மோக்ஷமாவது என்ன ? என்பதை எனக்கு விளக்கமாகச் சொல்ல வேணும் ’ என்று கேட்டாராம். அந்த மந்த்ரி ‘ இவருக்கு நாம் சாஸ்த்ரங்கொண்டு காட்டுவதைவிட அநுபவத்தை யிட்டே காட்டிவிடுவது நன்று ’ என்று நினைத்து ஒருபாயம் செய்தாராம். அதாவது, அந்த மஹாப்ரபு சயனக்ருஹத்தில் படுத்து உறங்கின பிறகு அந்த அறையை வெளியே பூட்டிக்கொண்டு அங்கேயே படுத்துக் கொண்டார் மந்த்ரி. மஹாப்ரபு மலஜலபாதையை விஸர்ஜனம் செய்ய வேண்டி யெழுந்து கதவைத் திறக்கப் பார்த்தபோது கதவு திறக்கமுடியாமற் போகவே வெளியில் பூட்டப்பட்டிருப்பதை யறிந்து கதறத் தொடங்கினார். வெளியே கிடக்கிற மந்த்ரி தாம் ஒன்றும் அறியாதவர் போல, “ கதவு பூட்டிக் கிடக்கிறதே, யார் பூட்டினார்களோ தெரியவில்லையே, இதோ பார்க்கிறேன் ” என்று சொல்லி மாயஞ் செய்திருந்தார். ப்ரபுவுக்கு தேஹபாதை பொறுக்க முடியாத நிலைமையாகிக் கூக்குரலிட்டு ‘ பூட்டு திறக்கத் திறவுகோல் கிடைக்கவில்லை யென்றால் பூட்டை யுடைத்திடு; இனி என்னால் ஒரு நொடியும் பொறுத்திருக்க முடியாது ’ என்று கத்த, மந்த்ரி உடனே கதவைத் திறந்து விட்டார்; ப்ரபு உடனே வெளிவந்து மலஜலபாதையைக் கழித்துக் கொண்டு அப்பாடா ! என்றாராம். அப்போது மந்த்ரி அருகே வந்து, ‘ ப்ரபோ ! இதுதான் மோக்ஷமென்பது; இப்போது அப்பாடா ! என்றீரே, என்ன ஸுகங்கண்டு இது சொன்னீர் ? தேஹத்திலிருந்த பாதை தொலைந்ததிற் காட்டில் அபூர்வமான வொரு ஸுகம் வந்ததில்லையே; இருந்த பாதையின் நிவ்ருத்தியைத் தானே ஸுகமாகக் கருதுகின்றீர்; இதுபோலவே பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணித் துன்பங்களினின்று நாம் விடுபடுவதற்கு மேற்பட அபூர்வமாக ஒரு ஸுகமும் வருவதன்று; ஆத்யந்திக துக்க த்வம்ஸமே மோக்ஷமென்று கொள்வீர் ’ என்றாராம். “ பாஷாணகல்பதைவ முக்தி: ” என்கிற நையாயிகாதிகளுக்கும் இதுவே கருத்தாகத் தேறும்.

நம்முடைய ஸித்தாந்தமோ வென்னில்; அபூர்வமாக வொரு மஹானந்த மநுபவிப்பதே மோக்ஷமென்பதாம். ஆளவந்தார் “ कादाऽहमैकान्तिकनित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि — கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ” என்றருளிச் செய்தார். *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்து அநுபவிக்கிற ஆனந்தம் அவரவர்களுக்கு ஆத்மைக வேத்யம். “ வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும் கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும் ” என்னப்பட்ட திருப்பாவையில் *ஒருத்தி மகனாய்ப் பாசுரத்தில் *வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்* என்றது உயிரான வார்த்தை. வருத்

தம் தீர்ந்ததோடு நில்லாமல் மகிழ்ந்து என்னும்படியான வொரு நிலைமையுண்மை கூட்டப்பட்டது. நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் (7—5—10) *வார்த்தையறிபவர்* என்ற பாட்டில் *போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி* என்றிவ்வளவு சொன்னதற்கும் மேற்பட "தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை யெண்ணி" என்றருளிச் செய்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

* तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति *என்றும்* ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति * என்றும் இந்த ஜீவாத்மா பரமாத்மாவோடு ஐக்யம் பெறுவதாக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியிருக்கையாலே இவன் தனியே நின்று கைங்கரியம் பண்ணிக்களிக்கை யென்பதற்கு அவகாசமேது? என்பர் பிறர். மேலே குறித்த ப்ரமாணங்களில் ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. *ஸாம்யம் உபைதி* என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸாம்யமாவது என்ன? ஐக்யமன்று. * उपमा यत्र सादृश्यलक्ष्मीरुल्लसति द्वयोः—உபமா யத்ர ஸாத்ருச்யலக்ஷ்மீ ருல்லஸதி த்வயோః* என்கிற ஆலங்காரிகர்கள் "तद्भिन्नत्वे सति तद्गतभूयोधर्मवत्त्वं साम्यम्" என்று தெளிவாகச் சொல்லுவர்கள். இரண்டு வஸ்துக்கள் தனிப்பட இருந்து தீரவேண்டும். தன்மைகளில் பெரும்பாலு மொற்றுமையே யொழிய வஸ்துவில் ஐக்யமல்ல. 'சந்த்ர ஸமம் முகம்' என்றால் சந்திரன் வேறாகவும் முகம் வேறாகவும் இருப்பதை ப்ரத்யக்ஷத்திற் காண்கிறோம். இப்படி பல த்ருஷ்டாந்தங்கள் பார்க்கலாம். ஆகவே, பரமாத்மா வேறுதத்துவமாகவும் ஜீவாத்மா வேறுதத்வமாகவும் இருந்தாலொழிய ஸாம்யமுபைதி என்பது நிர்வஹியாது. "ब्रह्मैव भवति—ப்ரஹ்மைவ பவதி" என்றவிடத்திலுள்ள ஏவகாரத்திற்கு இவகாரத்தின் பொருள் கொள்ள வேணுமென்பதை வேதமே காட்டியிருக்கின்றது. எங்கே யென்னில்; யஜுர்வேதம் இரண்டாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் "विष्णुरेव भूत्वेमान् लोकान् अभिजयति" என்றவிடத்தில் 'விஷ்ணுரேவ' என்றதற்கு 'விஷ்ணுரிவ' [விஷ்ணு போல] என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டியிருப்பது பிறர்க்கும் உடன்பாடு. ஏனெனில், மேலே இமாந் லோகாந் அபிஜயதி என்று சொல்லியிருக்கையாலே.

ஸ்ரீஹர்ஷகவி இயற்றிய நைஷத காவியத்தில் இரண்டாவது ஸர்க்கத்தின் முதல் ச்லோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. நளமஹாராஜன் ஒரு தடாகத்திற்குச் சென்று ஹம்ஸபக்ஷி யொன்றைப் பிடித்துக் கொண்டான். அது விடுபடுவதற்குப் பலவாறு முயன்றும் பயன் பெறவில்லை. அரசன் மனமிரங்குமாறு பலபேசி விடுபட்டது. அதைச் சொல்லுகிறார் மஹாகவி *அதிகந்ய ஜகந்ய நீச்வராத்* என்னும் (2-1.) ச்லோகத்தினால். அதில் உத்தரார்த்தம்—* वचसामपि गोचरो न यः स तमानन्दमविन्दत द्विजः * [வசஸாமபி கோசரோ ந யஸ் ஸ தமாநந்தமவிந்தத த்விஜః] என்பது. விடுபட்ட அந்த ஹம்ஸபக்ஷியானது வாசாமகோசரமான மஹானந்தத்தை யடைந்திட்டதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ச்லோகம் சிலேடையாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹம்ஸபக்ஷி விடுபட்டு இன்பமெய்தினது மாத்திரம் இங்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒரு வேதாந்தி முக்தி பெற்றுப் பேரின்பம் நுகர்வதும் இங்கு சப்த ஸந்நிவேச விசேஷங்களால் வெகு அழகாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. 'விடுபட்டுப் பீடை தொலைந்தது' என்று இவ்வளவே சொல்லாமல் வாசாமகோசரமான ஆனந்தமடைந்தது என்றும் சொல்லியிருப்பது நல்ல தெளிவைப் பிறப்பிக்கவல்லது. *முக்திர் மோக்ஷோ மஹாநந்தః.*

கைங்கரியம் பண்ணுவதாவது வேலை செய்வது தானே; இது துக்கரூபமாக இருக்குமேயல்லது ஆனந்த ரூபமாக இருக்குமோவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். வேட்டையாடச் சென்ற துஷ்யந்தமஹாராஜன் கண்வருடைய ஆச்ரமத்திலே புகுந்து

அங்கே சகுந்தலையைக் கண்டான்; அவளிடத்து முன்னைவிட மோஹங் கொண்டான். தான் மஹாப்ரபு என்னும் நிலையையும் மறந்து அவளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யப் பார்க்கிறான்—*ஸம்விஜயாமி நலிநீதல தாலவ்ருந்தை:—திருவாலவட்டம் பணிமாறட்டுமா? என்கிறான். *அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணவுத பத்மதாம்ரௌ*—அம்மா! உனது செங்கமலத் திருவடிகளை என் மடி மீது இட்டுக்கொண்டு வருடட்டுமா? என்கிறான். இந்த கைங்கர்யம் செய்வதற்கு மேல் தனக்கு ஆனந்தமில்லையென்று நினைக்கிறானன்றோ. இதைத்தான் நம் ஆசாரியர்கள் (முமுக்ஷுப்படியில்) "சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிற தென்னில், அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே" என்ற திவ்ய ஸூக்திகளினால் வெளியிட்டருளினர். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் முடிவிலும் ஸ்வாமி இங்ஙனே பணித்தது காண்க. 33

34. மதுஸூதந ப்ரபந்நர் யார்?

" स्वपुरुषमभिवीक्ष्य पाशहस्तं वदति यमः किल तस्य कर्णमूले ।
परिहर मधुसूदनप्रपन्नान् प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानाम् ॥ "

ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே,
பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்.

யமகிங்கரன் பாசத்தைக் கையிற் கொண்டு புறப்பட, யமன் அவனை யழைத்துக் காதோடே ஒன்று சொன்னானாம்—*மதுஸூதநப்ரபந்நாந் பரிஹர—பகவந்நாராயணனிடத்தில் ப்ரபந்நரானவர்கள் யாவரோ அவர்களிடம் நீ செல்லாதே; உன் அதிகாரத்தை அவர்களிடத்தில் செலுத்தாதே; நான் அவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபுவேயொழிய வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபுவல்லேன் (அவர்கள் தாம் எனக்கு ப்ரபுக்கள்); அன்னவர்களை ஹிம்ஸிப்பதை விட்டு மற்ற பேர்களிடத்துச் செல்வாயாக என்று கிங்கரனுக்கு யமன் கட்டளையிடுவதாக இந்த ச்லோகமுள்ளது. இங்கு மதுஸூதநப்ரபந்நாந் என்கிற பதத்தினால் விவக்ஷிதர்களான பகவத் ப்ரபந்நர் யாவர்? என்று விமர்சிக்கவேணும். இதைத் திருமழிசைப் பிரான் தெளிவாக வெளியிட்டருளுகிறார்.

எங்ஙனேயென்னில்: நான்முகன் திருவந்தாதியில்—"திறம்பேன்மின் கண்டீர் திருவடிதன்னாமம், மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்—இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான், நமனும் தன் தூதுவரைக்கூவிச் செவிக்கு" என்கிற பாட்டு மேலெடுத்த யமகிங்கரஸம்வாத ச்லோகத்திற்கு நேர்மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்தது. அந்த ச்லோகத்தின் கருத்தும் இப்பாட்டின் கருத்தும் சிறிதும் வேற்றுமையின்றிக்கே ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளது. ச்லோகத்தில் மதுஸூதநப்ரபந்நாந் என்றிருப்பதை மொழிபெயர்க்கின்ற ஆழ்வார் "திருவடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்றருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானைப் பணியாவிட்டாலும் தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணாதேயிருப்பார் யாவரோ, அவர்களே மதுஸூதநப்ரபந்நர்கள் என்பது திருமழிசைப் பிரானுடைய திருவுள்ளம்.

ஒருவன் தேவதாந்தரபஜனமும் பண்ணுவதில்லை, ஸ்ரீமந்நாராயண பஜனமும் பண்ணுவதில்லை; இவன் ப்ரபந்நனென்று கொள்ளத்தகுவனோ? என்கிற சங்கை தோன்றக்கூடியது. ஒரு தெய்வத்தையும் பஜிப்பதில்லை யென்றால் சேஷத்வத்திற்கே இசையாதவன் என்று தானே தேறும். இது ஆத்மாபஹாரக்கள்வத்தில் சென்று முடியுமே. *கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா* என்னப்பட்ட பாபிகள் யமகிங்கரர்களுக்கு வசப்பட வேண்டியவர்களல்லவோ? இவர்களை இறைஞ்சும்படி யமன் கட்டளையிடுவது தகுமோ! என்று சங்கிக்க ப்ராப்தமேயாகும்.

திருமழிசைப் பிரானுடைய திருவுள்ளம் யாதெனில்; பகவச்சேஷத்வத்தோடு கூட தேவதாந்தர சேஷத்வத்தையும் கொண்டிருப்பார் பலருளரே இவ்வுலகில்; அது

மிகக்கொடிது என்று காட்டுவதேயாம். பகவச்சேஷத்வமில்லாமற் போனாலும் போகட்டும்; அந்ய சேஷத்வமில்லாமலிருந்தால் அதுவே மிக்க சிறப்பு என்பதே. நமக்கு துஷ்டஸஹவாஸமொழிந்து ஸத்ஸஹவாஸ முண்டாக வேணும். ஸத்ஸஹவாஸமில்லாமல் துஷ்டஸஹவாஸம் செய்வதும் தவறு; ஸத்ஸஹவாஸத்தோடு கூட துஷ்ட ஸஹவாஸமும் செய்வதும் தவறு. ஸத்ஸஹவாஸமில்லாமற் போனாலும் போகட்டும், துஷ்ட ஸஹவாஸமில்லாதிருப்பது நன்று என்று ஒரு பெரியவர் சொன்னால், இதன் கருத்து யாது? ஸத்ஸஹவாஸம் வேண்டாமென்பதன்று. துஷ்ட ஸஹவாஸம் மிகக் கொடிது என்பதே. இதை அவசியம் பரிஹரித்துத் தீரவேணும் என்பதில் முழுநோக்கு. இவ்வண்ணமாகவே, *காணிலுமுருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார், பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாத* (திருச்சந்தவிருத்தம்—) என்னப்பட்ட தேவதாந்தரங்களை பஜிப்பது அவச்ய பரிஹரணீயம் என்று சொல்லிற்றாகிறது.

இன்னமும் சிறிது ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஒரு விசேஷமும் புலப்படும்; திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தில் "திருவடி தன்னாமம் மறந்தும்" என்றுள்ளது. ஒரு கால் பரிசயம் பண்ணாதவளவில் மறந்து என்று சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தி கிடையாது. வேதத்தை அடியோடு ஓதாதவொருவன் 'நான் வேதத்தை மறந்தேன்' என்னமாட்டானே. மறப்புச் சொல்லும்போது பூர்வபரிசயம் ஸித்தித்தாக வேண்டும். ஆகவே, திருவடி தன்னாமம் மறந்துமென்ற விதனால் ஒரு கால் பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியுண்டானமை விளக்கப்பட்டதாயிற்று. அஃதுண்டானவர்கள் அதை மறக்கவுமாம்; அந்யசேஷத்வ கந்தமும் தலைகாட்டப் பெறலாகாது என்றதாயிற்று.

இன்னமும் இதிலே மிக நுட்பமானதொரு கருத்துண்டு; அதையும் வெளியிடுவோம். ஒருவன் ஸ்ரீமந்நாராயண பஜனம் செய்யாததோடு த்வேஷமுங் கொண்டு தேவதாந்தரபஜனம் செய்து கொண்டிருந்தான்; அது தவறென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயண பஜனமே செய்யவடுப்பதென்றும் ஒரு பெரியவர் பக்கலில் கேட்டுத் தெளிந்து அன்றே தேவதாந்தர பஜனத்தைத் தவிர்ந்தான். ஆனால் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் நெடுங்காலமாக த்வேஷங் கொண்டிருந்தனாதலால் அந்த த்வேஷநிலை மாத்திரம் மாறிற்றேயொழிய [அதாவது அத்வேஷநிலை யுண்டாயிற்றே யொழிய] ஆபிமுக்ய்யம் உண்டாகப் பெற்றிலன். ஆனாலும் அல்பத்வாரஸாபேக்ஷனை எம்பெருமான் இவனுடைய இந்த அத்வேஷநிலையையே கனத்ததாகக் கொண்டு இவனை ப்ரபந்ந கோடியிலே பரிகணனம் செய்து கொண்டால் அந்தத் தடைசெய்வாரில்லை. ஆக இந்த நிலையிலுள்ளவர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவப்ரபந்நர்களென்று கொள்ளத் தகுந்தவர்களென்றதாயிற்று. ஸுக்ருதம் செய்கையும் துஷ்க்ருதம் தவிருகையுமாகிற இரண்டும் வேண்டியிருந்ததேயாகிலும் துஷ்க்ருதம் தவிர்ந்தவனையே கொண்டு எம்பெருமான் சிலரை ப்ரபந்ந கோடியிலே சேர்த்துத் கொள்ளக் குறையில்லை.

பகவத் ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் நிவ்ருத்தியடைவதே ப்ரபத்தி—என்று நிஷ்கர்ஷித்தருளியுள்ள நம் முன்னோர்களின் திருவுள்ளத்தை நாம் ஒரு விதமாக முடிவு செய்யகில்லோம். பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சிலரிடத்தில் துஷ்கார்ய ரூபமாயிருக்கும், சிலரிடத்தில் ஸத்கார்ய ரூபமாயிருக்கும்; இரண்டிலும் வாசியில்லை. இரண்டும் பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியேயாதலால் அவற்றில் நின்றும் நிவ்ருத்தியடைந்த மாத்திரமே ப்ரபத்தியாக எம்பெருமானால் கொள்ளப்படும். இதைப் பற்றின விரிவு மற்றொரு காலாகும். ... 34

35. முமுக்ஷுப்படியின் ஏற்றம்

* மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து துன்பக்கடலுள் துவள்கின்ற நம்போலியர் கல் வீடு பெறுவதற்கு உறுப்பாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பலபலவுண்டு. அவற்றுள் அர்த்த பஞ்சக்ஜ்ஞானம் மிகவும் முக்கியமானது.

1. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம், 2. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்,
3. உபாய ஸ்வரூபஜ்ஞானம், 4. புருஷார்த்த ஸ்வரூபஜ்ஞானம்,
5. விரோதி ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.

என்கிற இவ்வைந்து விஷயவுணர்ச்சியே அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞான மெனப்படும்.

இவ்வர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தைத் திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் வெகு விசதமாகவுண்டாக்குகின்றபடியால் முமுக்ஷுக்களுக்கு இந்த ரஹஸ்ய த்ரயமே முக்கியமாக அறியத்தக்கதாயிற்று.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் அவதரித்த க்ரமம் யாதெனில்; பெரிய திருமந்த்ர மென்றும் மூலமந்த்ர மென்றும் சொல்லப்படுகிற திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரமானது பதரிகாச்ரமத்தில் அவதரித்தது. அதாவது, நாராயணமூர்த்தி நரமூர்த்திக்கு இதனை உபதேசித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மந்த்ரரத்நமாகிய த்வயமானது ஸ்ரீ விஷ்ணு லோகத்திலே பிராட்டிக்காக வெளியிடப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. சரமச் லோகமென்பது ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் சேர்ந்ததாகையாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேயிருந்து அர்ஜுநனுக்காக அவதரிப்பிக்கப்பட்டதாம். ஆகவே இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ஸர்வேச்வரனேயாவன். இக்காரணத்தினால் ஆசார்யபரம்பரையில் முதல் ஸ்தானம் ஸர்வேச்வரனுடையதாக ஆயிற்று. “லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்.........வந்தே குருபரம்பராம்” என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்ததும் இது பற்றியேயாம்.

ஆகவிப்படி மஹாதயாளுவான ஸர்வேச்வரனாலே இந்நிலவுலகத்தில் ப்ரவர்த் திப்பிக்கப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யத்ரயமானது சொல்வடிவத்தில் சுருங்கியிருந்தாலும் மிகவும் கம்பீரமான அரிய பெரிய பொருள்களையுடையதாதலால் ஸகல சாஸ்த்ர ப்ர வீணர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் இதில் பிரவேசித்து இதன் அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் அருமருந்தாக உபதேசித்து வந்தார்கள்.

எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள பூருவாசாரியர்கள் இந்த ரஹஸ்யத்ரயப் பொருள் களை மிகவும் சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருந்து வெகு ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்து வந்தார்கள். இப்படி வருகையில், எம்பெருமானார் தமது விசாலமான திருவுள்ளத் தினால் ஸகல ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலும் கருணை கரைபுரண்டு, வரம்புகடந்து தாம் உபதேசித்து, தம்முடைய சிஷ்யர்களைக் கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். இவ்விஷயம்—

“ ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர், ஏராரெதிராசரின்னருளால்—பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று, பேசி வரம்பறுத்தார் பின் ”

என்ற உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரத்தினாலும் அறியத்தக்கது.

எம்பெருமானார் காலம் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசேஷங்கள் விரிவாகவே உபதேசிக்கப்பெற்றாலும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை அவ்வெம்பெரு மானார் காலத்தில் ஏடுபடுத்தினவர்கள் யாருமில்லையென்றே சொல்லலாம்.

ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாகக் கூரத்தாழ்வான் ஒரு க்ரந்தம் அருளிச்செய் திருந்தாரென்று ஊஹிக்க இடமுண்டு; ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்திலே “ஆழ்வானுடைய சரமச் லோக வ்யாக்கியானத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமு மில்லை” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுவதால், கூரத்தாழ்வான் ரஹஸ்ய வ்யாக்கி யானம் அருளிச் செய்ததாகப் புலப்படுகின்றதன்றோ. ஆனால் அந்த க்ரந்தம் லுப்தம் [மறைந்து விட்டது] என்றே சொல்லப்படுகிறது.

*ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரரான பட்டர் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அருளிச் செய்தது அஷ்டச்லோகீ என்கிற ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தம். இது ஸுப்ரஸித்த மானதே. எட்டு ச்லோகங்கள் கொண்ட இச்சிறிய க்ரந்தத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள்

பலவும் "பெரிய கனகவரையைச் சிறிய கடுகினில் அடைத்து வைப்பன்" (திருவரங்கக் கலம்பகம்) என்ற கணக்கிலே தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

தேவப் பெருமாளுடைய அபராவதாரமென்று ப்ரஸித்தரும், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞருமான பிள்ளை லோகாசாரியர்தாமே ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யமாகவும் அருளிச் செய்தவராவர். அஷ்டாதச ரஹஸ்யம் என்று ஸுப்ரஸித்தமான க்ரந்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்ததேயாம்.

அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ச்ரிய:பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்கியானமாக அவதரித்தவைகள். இருந்தாலும், முமுக்ஷுப்படி என்னும் திவ்ய க்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்றதாயிற்று. மற்ற க்ரந்தங்களானவை அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம், ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பாஹுள்யம் முதலியவற்றால் குறை பெற்றிருக்குமென்றும் அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவை யெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முமுக்ஷுப்படி யென்னும் இந்த க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப் பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்தக் க்ரந்தத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது. மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதனில் குடி கொண்டிருக்கின்றன வென்பதும் ஓர் ஏற்றம். 35

36. சதுர்தச வித்யாபாரங்கதத்வம்

சில மஹான்களை சதுர்தசவித்யாபாரங் கதர்களென்று கொண்டாடுவதுண்டு. பதினான்கு வித்யைகளில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது இதன் கருத்து. பதினான்கு வித்யைகள் எவையென்னில், நான்கு வேதங்களுக்கும் அங்கமாக அமைந்த ஆறும், உபாங்கமாக அமைந்த எட்டுங்கூடிப் பதினான்கு என்கிறது. சிக்ஷா வ்யாகரணாதிகளான ஆறங்கங்களும், மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்ராதிகளான எட்டு உபாங்கங்களும் ப்ரஸித்தமானவை. இப் பதினான்கு வித்யைகளில் வல்லவர்களை சதுர்தசவித்யாபாரங் கதர்களென்று சொல்லுகிறோம். இங்ஙனே அர்த்தங்கொள்வது தவிர மற்றொரு விதம் நைஷத காவியம் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ஹர்ஷ மஹாகவியினால் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. *அதீதிபோதாசரண ப்ரசாரணை:* என்கிற சுலோகம் காண்க. அதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். (சதுர்தச) என்பதற்கு நான்கோடே கூடிய பத்து என்று பொருள் கொள்ளுமளவில் பதினான்கென்று தேறுகிறது. அப்படியன்றிக்கே.

"चतस्रो दशाः यासां ताः विद्याः—चतुर्दशविद्याः"

என்று கொள்ளுமளவில் 'நான்கு அவஸ்தைகளையுடைய வித்தைகள்' என்று பொருள் தேறும். வித்யைகளுக்கு நான்கு அவஸ்தைகள் யாவை யென்னில்; வாசிக்கப்படுதல், அறியப்படுதல், அறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்கப்படுதல், தாம் அநுஷ்டிப்பதோடு நில்லாமல் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கச் செய்யப் பெறுதல் ஆகிய இவையாம்.

வித்தைகளை ஏடுபார்த்து உணருகையன்றிக்கே குருமுகமாய்க் கேட்கை அத்யயனம் செய்வது. இது முதல் அவஸ்தை. வாசிப்பவர்களெல்லாரும் விஷயம் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்களென்பதில்லாமையாலே சிரமப்பட்டுப் படித்து விஷயங்களும் தெரிந்து கொள்ளப் பெறுதல் இரண்டாமவஸ்தை. தெரிந்து கொள்வதற்கு ப்ரயோஜனம் அநுஷ்டானமே யாதலால் தெரிந்து கொள்வதோடு நில்லாமல் அநுஷ்டானமும் செய்யப் பெறுகை மூன்றாமவஸ்தை. தான் அநுஷ்டிப்பதோடு நில்லாமல் பிறரையும் அநுஷ்டிப்பிக்கப் பெறுவது நான்காமவஸ்தை. ஆக இப்படிப்பட்ட சதுர்வித தசைகளையுடைய வித்யைகள்—சதுர்தச வித்யைகள். இப்படி சாடுவானவொரு நிர்வாஹத்தைக் காட்டின ஸ்ரீ ஹர்ஷமஹா கவியின் மேதை மெச்சத் தகுந்தது. 36

37. "ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே."

ஸ்ரீவசந பூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரத்தில் காணும் விலையுயர்ந்த ரத்னங்களில் இதுவொரு ரத்னம். (70 ஆம் சூர்ணை இது.) அடைகிறவனும் எம்பெருமானே, அடைவிப்பவனும் எம்பெருமானே, அடைந்ததற்குத் திருவுள்ள முகப்பவனும் எம்பெருமானே என்கிறது இந்த சூர்ணையில். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் * ब्रह्मविदाप्नोति परम्—ப்ரஹ்மவித் ஆப்நோதி பரம் * என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநியானவன் பரம புருஷனை அடைகிறான் என்பது இதன்பொருள். இப்படிச் சொல்லியுள்ள விடம் ஒன்றிரண்டல்ல; பல பல வுண்டு. எம்பெருமானைச்சென்று கிட்டவேணுமென்று மநோரதிப்பவனும், அதற்குரிய க்ருஷிகளைச் செய்பவனும், க்ருஷி பலித்து அவன் திருவடிகளைச் சென்று சேர்பவனும் சேதநனாயிருக்க, 'ப்ராப்தா அவனே' என்று சொல்லி விடுவது சாஸ்த்ரார்த்தமாகுமோ வென்று கலங்கி யிருப்பர் பலர். "ப்ராபகன் அவனே" ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே" என்று சொல்லுவதில் ஔசித்யமில்லையே யென்று பலர் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் தெளியும்படி தெரிவிக்கிறோமிங்கு.

சேதநன்தான் பகவானை அடைகிறானே யொழிய பகவான் சேதநனை யடைகிறானல்லனே யென்று நினைப்பதில் தவறில்லை, இது யுக்தமே. ஆனால் ஆழ்ந்து பார்க்குமளவில் இந்த நினைவு ப்ரதிஷ்டிதமாகிறதா வென்று விமர்சிக்கவேணும். எம்பெருமான் நம்மைப் பெறுதற்காக எவ்வளவோ கிருஷிகளைப் பண்ணிப் போருகிறான். நாம் கரண களேபர தரித்ரர்களாய் भोग மோக்ஷசூந்யர்களாய் அசித்திற் காட்டில் வாசியற்றவர்களாய்க் கிடக்கிற தசையிலே நமக்குக் கரண களேபரங்களையும் தந்து ஞான விகாஸத்தையும் தந்து, இவ்வழியாலே நம்மை ஸ்ருஷ்டித்து நம்மை அங்கீகரிக்கைக்காகத் தான் அனேக அவதாரங்களையும் செய்தருளி, அப்படி அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதற்கு ருசியை விளைக்க வேண்டித் தன்னுடைய திருக்குணங்கள் திவ்ய சேஷ்டிதங்கள் முதலானவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷி பலித்ததையே நாம் நம்முடைய பற்றுதலாக நினைக்கிறோமத்தனை.

இவ்விஷயத்தை நம்மாழ்வாருடைய வொருபாசுரம் மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது: திருவாய்மொழியில் (8-8-3) *உணர்விலும்பரொருவனை அவன தருளாலுறல் பொருட்டு, என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்* என்னுமளவால் எம்பெருமானைத் தாம் ஸ்வீகரித்ததாகப் பேசி, உடனே *அதுவுமவனதின்னருளே* என்று, அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையினாலே யுண்டானதென்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே நாம் ஸ்வீகரித்ததாக நினைக்கிற ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷி பலமென்றே கொள்ளவேணும்—என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகத் தேறுகின்றது. எம்பெருமானை ஸித்தோபாயமென்றும் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷனென்றும் சொல்லியிருக்கையாலே அந்த ஸித்தாந்தம் ஜீவிக்கவேண்டில் நாம் நினைக்க வேண்டிய நினைவு எப்படிப்பட்டதாக இருக்க வேணுமென்பதை நம் ஆசாரியர்கள் காட்டியருளுகிறார்கள்—"இத்தையொழியவும் தானே கார்யஞ் செய்யுமென்று நினைக்கக் கடவன்" என்று. நாம் செய்வதாக நினைக்கப்படுகிற ஸ்வீகாரத்துக்கும் எம்பெருமான் தானே க்ருஷி பண்ணுமவனாகையாலே, இந்த ஸ்வீகாரத்துக் காகவன்று அவன் நமக்குக் காரியஞ்செய்கிறது; இத்தை யொழியவும் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவனத்தில் ப்ராவண்ய முடையனான தானே நம்முடைய இஷ்டங்களைத் தருகையும் அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கையுமாகிற காரியத்தைச் செய்தருள்வனென்று நினைக்கக் கடவன் என்றபடி.

இவ்விஷயம் பக்தர்களின் நெஞ்சில் நன்கு படிவதற்காக அடுத்ததொரு வியாஸம் [பகவத்க்ருதஜ்ஞதையென்பது] எழுதுகின்றோம். அதனால் பரிபூர்ண த்ருப்தியை யடைவரோம். ... ...

38. பகவத்க்ருதஜ்ஞதை

எம்பெருமானுடைய பல திருக்குணங்களைத் திரட்டி ஆளவந்தார் ஒரே ச்லோகத்தில் அருளிச் செய்கிறார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில்; *வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜு: சுசி: என்று தொடங்குவது அந்த ச்லோகம். அதில் க்ருதஜ்ஞ: என்பதும் ஒரு குணமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. செய்த நன்றியை மறவாதவனுக்கு க்ருதஜ்ஞனென்று பெயர். மனிதர்களுக்கு உரிய குணங்களுள் இக்குணமே முதன்மை பெறும். "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை, செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்பது திருக்குறள். வடமொழியறநூல்களும் "कृतघ्ने नास्ति निष्कृति: —க்ருதக்நே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:" என்று அன்றகின்றது. எல்லாப் பாவங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தங்களினால் போக்கடியுண்டு; செய்ந்நன்றி மறக்கை அல்லது செய்ந்நன்றி கொல்லுகையாகிற பாவமொன்றுக்கு மாத்திரம் ப்ராயச்சித்தம் ஒரு சாஸ்த்ரத்திலும் காணக் கிடைக்காதென்றே வடநூலாரும் தமிழ் நூலாரும் ஒருமிடறாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

இந்த க்ருதஜ்ஞதை நம்போன்ற மனிதர்கட்கு இருக்க ப்ராப்தம். எம்பெருமானுக்கு இக்குணமிருக்கவேண்டியது அவசியமோ? நாம் பரஸ்பரம் உதவிகளை அபேக்ஷித்திருப்பவர்களாகையாலே நம்முடைய உதவியைப் பிறர் மறவாதிருத்தலும் பிறருடைய உதவியை நாம் மறவாதிருத்தலும் ஆவச்யகமாகும். நம்மாலே எம்பெருமானுக்கு ஆகவேண்டிய உதவி அணுவளவுமில்லை. அவன்றான் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்டுமுதவி என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லையென்பது திண்ணம். ஆகவே அப்பெருமானை க்ருதஜ்ஞன் என்று கொண்டாடுவதற்கு விஷயமில்லையே! விஷயமுள்ளதென்னில்; எம்பெருமான் நம் போல்வாரான க்ஷுத்ரர்களிடத்தும் உதவியை எதிர்பார்க்கக் கூடியவனென்று அவனுக்குக் குறையே தேறும் ஆதலால் அவனுக்குக் குணமாகச் சொல்லப்பட்ட க்ருதஜ்ஞதையை எங்ஙனம் நிர்வஹிப்பது? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். ஆளவந்தார் பகவத்குணமாக அநுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதையை நிர்வஹிக்கின்ற பூருவாசாரியர்கள்

*न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया। कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति—

ந ஸ்மரத்யபகாராணாம் சதமபி ஆத்மவத்தயா, கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேநைகேந துஷ்யதி* என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைக் கொண்டு நிர்வஹித்திருக்கக் காண்கிறோம். இந்த ச்லோகமானது இராமபிரானுடையதான க்ருதஜ்ஞதா குணத்தை நன்கு வெளியிடுகின்றது. ஏதேனுமொருவிதத்தில் யாரேனும் ஒருதவி செய்தாலும் அதனால் இராமன் எப்போதும் உள்ளம் பூரித்திருப்பதாகவும் நூற்றுக்கணக்கான தீங்குகளிழைத்தாலும் அவற்றைச் சிறிதும் நெஞ்சிற் கொள்வதில்லையாகவும் இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்ரீராமகுணநிசயம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் கதஞ்சித் என்று முன்னம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டுள்ள பதம் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. உபகாரம் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தோடு செய்கையன்றியே அபுத்தி பூர்வகமாகச் செய்ததாயிருந்தாலும் அதையும் பேருதவியாகக் கொண்டு மகிழ்பவனும் இராமன். நெஞ்சாரவே நூற்றுக் கணக்கான தீங்குகள் செய்யினும் அவற்றை நெஞ்சிற்கொள்ளானும்.

ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லவேண்டியதாகிறது; *வெறிதேயருள் செய்வர்* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடி ஒன்றுமே செய்யாதவர்கட்குங்கூட மிகச்சிறந்த அருளைச் செய்யுமியல்வினரான பெருமாள் ஒன்று செய்தவர்களுக்கு உகந்திருக்கிறாரென்றால் இது வியப்போ? இது பாராட்டத்தக்கதொரு குணமாகுமோ? ஆகாது தான். ஆனாலும் இராமன் தன்னை ஒரு மனிதனாக நடித்துக் காட்டினனாதலால் 'உலகில் மனிதர்களிடத்துக் காணும் குணங்களெல்லாம் இராமபிரானிடத்து உள்ளன' என்று காட்ட வேண்டுவது ப்ராப்தமாகிறபடியால் அந்த முறையில் காட்டலாமன்றோ!

கேண்மின்; குரக்கரசனான ஸுக்ரீவனிடத்திலும் அரக்கர் கோமானான விபீடணனிடத்திலும் இராமபிரான் காட்டியருளின திருவருள் வாயால் சொல்ல வொண்ணாதது, நெஞ்சாலும் நினைப்பரிது. இதற்கீடாக அவர்கள் செய்த நன்றி யாதென்று பார்க்குமளவில், விபீஷணன் சரணாகதி செய்தானென்றாவது சொல்லத்தக்கதுண்டு. ஸுக்ரீவனிடத்திலோ: *லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி* என்றும் *ஸுக்ரீவம் சரணம் கத:* என்றுமுள்ள பிரமாணங்களின்படி இராமன் ஸுக்ரீவனைச் சரணம் புக்கதாகச் சொல்கிறதேயல்லது ஸுக்ரீவன் இராமனைச் சரணம் புக்கதாக இல்லை. ஆனாலும் இராமபிரானது திருவுள்ளத்தினால் ஸுக்ரீவன் பேருதவி செய்தானாகக் கொள்ளப்பட்டான். அவ்வுதவி யாதெனில்; இராமன் பிராட்டியைப் பிரிந்து மிக வருந்தி இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் சென்று கொண்டிருக்கையில் *பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஹ* என்னும்படி பம்பைக் கரையில் அனுமன் வந்து சந்தித்தனனன்றோ. இது ஸுக்ரீவனது கட்டளையினால் தானே நிகழ்ந்தது. அனுமன் இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தும் 'நான் ஸுக்ரீவனால் அனுப்பப்பட்டு இவ்விடம் வந்தேன் உங்களைக் காண' என்றே சொல்லியிருக்கின்றனன். இத்தகைய மஹா குணசாலியான திருவடியை யனுப்பினது ஸுக்ரீவன் தன்னுடைய காரியத்திற்காகவாயினும், இராமன் அங்ஙனம் கொள்ளாது அதனைத் தனக்குச் செய்த பேருதவியாகக் கொண்டே [அதாவது, தனக்கு உசாத்துணையனுப்பிவைத்ததாகக்கொண்டே] ஸுக்ரீவனிடத்தில் பேரருள் புரிந்தனன்.

இப்படிக்கதா ஸந்தர்ப்பங்களைக் கொண்டு இராமபிரானிடத்திலே நாம் க்ருதஜ்ஞதா குணத்தை நிரூபித்துக் காட்டுவது இருக்கட்டும். ஆளவந்தார் *வசீ வதாந்ய:* என்கிற ச்லோகத்தில் அநுஸந்தித்த திருக்குணங்கள் பரந்தாமனான ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியிடத்தே யாதலால் அக்குணங்களுள் ஒன்றான க்ருதஜ்ஞதையை ஒன்றான ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியிடத்திலேயே நிரூபித்துக் காட்டவேணும். அதை நம் ஆசாரியர்கள் நிரூபிக்கும் விதம் மிகவும் ஆச்சரியமானது, அதனை விவரிப்போமினி.

க்ருதஜ்ஞ: என்னும் சொல்லானது (कृतं जानातीति कृतज्ञः) என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படி, செய்கிற காரியங்களை யுணருபவன் என்று பொருள்படும். சேதநர்களாகிய நாம் செய்கிற காரியங்களை யுணருபவர் பகவான் என்றதாயிற்று. அனந்த கோடி ஜீவராசிகள் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் செய்யுங்காரியங்களை எம்பெருமான் தனது சிறந்த சக்தி விசேஷத்தினால் உடனிருந்து அறிகிறானென்பது ஆச்சரியப்படத் தக்க விஷயமன்றே. அதையா இங்குச் சொல்லுகிறது? என்னில்; கேண்மின்.

ஸர்வேச்வரன் நம் போன்ற சேதநர்களைத் தன்னருளுக்கு இலக்காக்கிக் கொள்வதற்கு உறுப்பாக நாம் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை சாஸ்திரங்களில் பலவாறு சொல்லிவைத்திருக்கிறானென்பதை யாவருமறிவர். அவற்றுக்கு ஸுக்ருதமென்று பொதுவான பெயர் வழங்கும். 'நன்றாகச் செய்யப்பட்டது' என்பது இதன் பொருள். நாம் செய்யும் காரியங்களில் நன்றாகச் செய்யப்படுவதும் தீதாகச் செய்யப்படுவதுமாக இரண்டு வகைகள் உள்ளனவன்றே. அவை வடமொழியில் ஸுக்ருத, துஷ்க்ருத பதங்களாலும், தென்மொழியில் நல்வினை தீவினை யென்னுஞ் சொற்களாலும் வழங்கப்பெறும். ஸுக்ருதத்தைப் பற்றியே இங்குப் பேசுவோம். இது பொதுவாக இருவகைப்படும்—ஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்றும் அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்றும். மனப்பூர்வமாகத் தெரிந்து செய்யும் நன்மைகள் ஜ்ஞாதஸுக்ருதமெனப்படும். நமக்கும் தெரியாமல் விளையும் நன்மைகள் அஜ்ஞாதஸுக்ருதமெனப்படும். இவற்றுள் முதல் வகுப்பான ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்கள் பல பலவாயிருக்கும். தவம் புரிவது, தானஞ் செய்வது, யஜ்ஞயாகங்களைச் செய்வது, கங்கை யமுனை காவேரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிற் சென்று குடைந்தாடுவது, கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்ய தேசங்களிற் சென்று பகவத் ஸேவை செய்வது, 'பேராயிரமு மோதுமின்கள்' என்கிற கட்டளைக்கு உட்பட்டு ஸஹஸ்ரநாமம் முதலான துதிகளை வாயாரச்

சொல்லுவது திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை யென்று சொல்லப்படுகிற பல வகைக் கைங்கரியங்களைச் செய்வது...ஆகிய இப்படிப்பட்ட காரியங்களை 'இது செய்யக் கடவோம்' என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு மனஸ்கரித்துச் செய்வதானது ஜ்ஞாத ஸுக்ருதமெனப்படும்.

மேலே சொன்னபடி இன்ன நல்வினையைச் செய்யவேணுமென்று நாம் ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு செய்யாவிடினும் கோல் விழுக்காட்டாலே நல்வினையாகப் பரிணமிக்கும் செய்கைகள் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப்படும். நல்லது செய்ய வேணுமென்று நாம் நினைத்துச் செய்யாதவற்றை ஸுக்ருதமென்கிற சொல்லால் வழங்கலாமோ? சாஸ்த்ரங்களினால் விதிக்கப்பட்டதாய் கர்த்தாவான சேதநனாலே புத்தி பூர்வமநுஷ்டிக்கப் பட்டதான செய்கையையன்றோ ஸுக்ருதமென்று வழங்கலாம். இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினேனென்று கர்த்தாவின சேதநன் அறியாதவற்றை ஸுக்ருதமென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஆக்ஷேபிக்க இடமுண்டு: இதற்கு நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செய்யும் ஸமாதானத்தையே இங்குத் தெரிவிக்கிறோம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவப்ரகரணத்தில் (396-)

"சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதேயிருக்கிற வித்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில்; நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்" என்றுள்ளது.

நம்மையறியாமல் நேர்ந்த நல்வினைக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறது நாமன்று; ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரன் தான் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான் என்று ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்வர்களாம். இதனால்! என்ன தேறுகிறதென்னில்; நமக்குத் தெரியாததாயிருந்தாலும் எம்பெருமானுக்குத் தெரிந்திருக்கையாலே அவன் கருத்தாலே ஸுக்ருதமென்னக் குறையில்லை என்றதாயிற்று.

இதற்கு மேல் ஒரு கேள்வி பிறக்கும். எம்பெருமானோ யதார்த்தஜ்ஞானமுள்ளவன். அவனுக்கு அந்யதாஜ்ஞான விபரீத ஜ்ஞானங்கள் கிடையாதென்று சாஸ்த்ரங்களாலறிகிறோம். நாம் மனஸ்கரித்துச் செய்யாததொன்றை அவன் ஸுக்ருதமென்று கொண்டானாகில் அது யதார்த்த ஜ்ஞானமாகுமோ? ஒருவன் ஸந்நிபாத ஜ்வரம் முதலிய கொடிய நோய்களினால் துன்பப்படுங்காலங்களில் தன்னையறியாமல் ஏதேதோ உளறுகிறான்; அபுத்திபூர்வமாக வெளிவருமந்த வுளறல்களில் யாராவது அர்த்தம் காண்கிறார்களோ? இல்லையன்றோ. அப்படியே நம்மையறியாமல் நாம் செய்யும் செயல்களை எம்பெருமான் ஸுக்ருதமென்று எப்படிக் கொள்ளக்கூடும்? என்று.

கேண்மின்; எம்பெருமான் சேதநர்களிடத்தில் இயற்கையான இன்னருள் பொருந்தியவன். இவனை எவ்வகையினாலாவது தான் அங்கீகரிப்பதற்கு அப்பெருமான் வழி தேடுபவன். இச்சேதநன் புத்தி பூர்வமாகச் செய்யும் நல்வினைகளை முன்னிட்டே இவனை அங்கீகரிப்பதாக எம்பெருமான் வைத்துக் கொண்டால் ஒருவனைக் கூட அங்கீகரிக்க அவகாசம் நேராது. ஏனெனில், நாம் புத்தி பூர்வமாகச் செய்வது தீவினைகளேயாதலாலும் நல்வினையை நாம் நெஞ்சாலும் நினைப்பவர்களல்லோமாதலாலும் நம்மை அங்கீகரிக்க எம்பெருமானுக்கு அவகாசமேது? நாமும் இழந்து அவனும் இழந்து போக வேண்டியதாகிறது. நம்முடைய இழவு கிடக்கட்டும். இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கேயிருக்கிற நாம் நம்மிழவைப் பற்றிக் கவலைப்படாதொழிந்தாலும் சொத்துக்கு உடையவனாய் ஸ்வாமி யென்று பேர்பெற்றிருக்குமெம்பெருமான் இழந்து தரிக்கமாட்டானன்றோ. 'ஸுக்ருதம் செய்தவர்களையன்றி மற்றையோரை நான் அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்று சாஸ்த்ரங்களில் அவன் பொறித்து வைத்திருப்பதனால் ஸுக்ருதம் செய்யாதவர்களை அங்கீகரிக்க முடியாமலிருக்கிறது. ஆகவே எம்பெருமான் இழந்தே போக வேண்டியதாகிறது. இழவாமைக்காக அப்பெருமான்: ஒரு கள்ள

வழியில் நுழைகிறான். (அதாவது) கரண களேபரங்களைப் பெற்றிருக்கிற சேதநன் வாளாகிடப்பதில்லை; "न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत्—ந ஹி கச்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டதி அகர்மக்ருத்" என்று கீதையில் சொன்னபடி எப்போதும் ஏதாவதொரு காரியம் செய்து கொண்டே போதைப் போக்கிவருகின்ற சேதநன் செய்யும் காரியங்களிலே நாம் நன்மை (ஸுக்ருதம்) என்று பேரிட்டுக் கொள்ளும்படியான காரியம் ஏதாவதிருக்குமாவென்று பார்ப்போம்-என்று ஆராயத் தொடங்குகிறான். அவனுடைய அத்ருஷ்டத்தாலே அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நம்மிடத்திலே அவனுக்குக் கிடைத்து விடுகின்றன; அவற்றை ஸுக்ருதமாகவே அவன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். நாம் மனப்பூர்வமாக ஸுக்ருதமென்று செய்யாததாகையாலே அஜ்ஞாதமென்கிறது. அவன் திருவுள்ளத்தாலே இது ஸுக்ருதமாகக் கொள்ளப்பட்டு விட்டபடியால் ஸுக்ருதமென்கிறது. ஆகவே அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்று பேர் பெற்று விட்டது.

இந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதமானது—யாத்ருச்சிகஸுக்ருதமென்றும் ஆநுஷங்கிக ஸுக்ருதமென்றும் ப்ராஸங்கிக ஸுக்ருதமென்றும் பல பெயர்களை யுடையதா யிருக்கும். இவை நம் போல்வாரிடமிருந்து எம்பெருமானால் எவ்விதமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பதைச் சிறிது நிரூபிப்போம்: நாம் ஸம்ஸாரிகளாகையாலே மக்களைப் பெறுகிறோம். மகளை ஒருவனுக்கு மணம் புரிவிக்க வேண்டிய தாகிறது. மகனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் கொள்ள வேண்டியதாகிறது. ஆகவே ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள ஒரு வரனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்கவும், திருவெள்ளறையிலுள்ள வொரு பெண்ணைத் தன் மகனுக்குக் கொள்ளவும் நேருகிறதென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த ஸம்ஸாரி அடிக்கடி வாய்ப் பேச்சுக்களில் ஸ்ரீரங்கத்தையும் திருவெள்ளறையையும் வாயாரச் சொல்லவேண்டி வருகிறது. "என்னுடைய மாப்பிள்ளை ஸ்ரீரங்கத்திலிருக்கிறார்—ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து என்னுடையமாப்பிள்ளை நேற்று வந்தார்- மாப்பிள்ளையை யழைத்துவர ஸ்ரீரங்கம் போய் வரப் போகிறேன்; என்னுடைய நாட்டுப் பெண் திருவெள்ளறையிலிருந்து இன்றுவந்தாள்" என்றிப்படி பலகால் வ்யவஹரிக்க நேர்கின்றது. இந்த வ்யவஹாரங்களில் திருவரங்கத்தையும் திருவெள்ளறையையும் பலகால் சொல்லுவதானது 'இந்த திவ்ய தேசங்களை நாம் சொன்னால் ஸுக்ருதமுண்டு' என்கிற எண்ணத்தினாலன்று; அம்பத்தூர் ஆவடி என்கிற ஊர்ப்பெயர்களைச் சொல்லுவது போலவே திருவரங்கம் திருவெள்ளறையென்னு மூர்ப் பெயர்களையும் இவன் சொல்லா நின்றான். ஆனாலும் ஏதேனு மொரு வியாஜத்தை எதிர்பார்ப்பதில் நோக்குடையனான எம்பெருமான் 'என்னூரைச் சொன்னானிவன்' என்று இதை யொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடாநின்றான்.

மற்றுங்கேண்மின்; ஸம்ஸாரிக்குப் பிறக்கும் மக்களுக்கு ரங்கன் ராகவன் திருவேங்கடன் கோவிந்தன் கோபாலன் நாராயணன் மாதவன் என்றிப்படி பெயரிட்டு அந்தப் பிள்ளைகளை ஆர்வத்தோடு அழைக்கும் போதெல்லாம் இந்தப் பெயர்களைச் சொல்லியழைக்க நேர்கின்றது. தவிரவும் வாய்ப் பேச்சுக்களில் 'ரங்கன் வந்தான்' ராகவன் போனான், க்ருஷ்ணனைக் கண்டேன், ராமனோடு பேசினேன்' என்றிப்படி பலகாலும் சொல்ல நேருகின்றது. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறோமென்கிற எண்ணம் சிறிதுமில்லாமல் இங்ஙனே நிகழும் ஸம்ஸாரிகளின் வ்யவஹாரங்களில் 'என் பெயரைச் சொன்னானிவன்' என்று எம்பெருமான் இதை யொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடா நின்றான்.

சில பாகவதர்கள் திருவேங்கடயாத்திரையாக வழி நடந்து செல்லா நிற்கையில் கள்ளர்கள் அவர்களை யடித்துப் பொருள்களை யபஹரிப்பதாக அணுகினார்கள்; அந்த ஸமயத்தில் சில ராஜஸேவகர்கள் தங்களுடைய காரியமாக ஆயுதங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு அவ்வழியே அவர்கள் பின்னால் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கள்ளர்கள் கண்டு,

இவர்கள் இந்த பாகவதர்களுக்குத் திருமேனிக் காவலாக வருகின்றார்கள்போலும் இங்கு நம்முடைய எண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேறாது.' என்றெண்ணி வாளா விலகி யொழிந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சி அங்கு யாத்ருச்சிகமாக வந்த ராஜஸேவகர்களுக்கும் தெரியாது, யாத்திரை செல்லுகின்ற பாகவதர்களுக்கும் தெரியாது; ஆனாலும் அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கிற ஸர்வேச்வரன் அந்த ராஜஸேவகர்களை பாகவதரக்ஷணம் பண்ணின ஸுக்ருதிகளாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். அந்த ராஜஸேவகர்கள் அந்த பாகவதர்கள்சென்ற வழியில் சென்றதுதன்னையே ஒரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடா நின்றான்.

ஒருவன் ஓரிடத்திலே நிலம் வாங்கி அதிலே வெங்காயம் உள்ளி முதலானவற்றைப் பயிர் செய்கின்றான். தண்ணீரிறைக்க அங்கே ஸௌகரியமில்லாமையால் நெடுந்தூரத்திலே நீருள்ளவிடத்தில் துலையிட்டு, தன் வயலிலே வந்து சேரும்படி தண்ணீரிறைக்கின்றான். அந்தநீர் ஒரு பெரிய வாய்க்காலாகப் பெருகி வயலுக்குச் செல்லா நின்றது. யாத்திரை செல்கின்ற சில பாகவதர்கள் தாபார்த்தர்களாய் தாஹம் மிகுந்து எங்கும் தண்ணீர் கிடைக்காமல் வருந்தி வருகையில் இந்தத் தண்ணீர்ப் பெருக்கைக் கண்டு பரமானந்தங்கொண்டு காலுங்கையும் முகமுங்கழுவி விடாய் தீர்ந்து வாழ்த்திச் சென்றார்கள். நெடுகந்தூரத்தில் துலையிட்டுத் தண்ணீரிறைக்கின்ற அவன் இதைச் சிறிது மறியாதவனாயிருந்தாலும், ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் 'என்னடியார்களது விடாயைத் தீர்த்தானிவன்' என்று கொண்டு இதையொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடா நின்றான்.

ஒரு தனிகன் தான் சூது சதுரங்கமாடுவதற்காக ஒரு சாவடி கட்டி அதிலே சூதாடிக் காலங்கழிக்கிறான். ஆனால் இரவு முழுதும் சூதாடிக் கண் விழித்திருக்க முடியாதே நடுநிசி வரையில் சூதாடி விட்டு உறங்குவதற்கு வீடுபோய் விடுகிறான். அப்போது, யாத்திரையாக வழி நடந்து வருகின்ற சில பரமபாகவதர்கள் தாங்கள் சயனிப்பதற்கு இடம் கிடைக்காமல் வருந்தியிருந்து இந்தச் சாவடியிலே யொதுங்க நேர்கின்றது. இப்படி ஒரு நாளல்ல; நாடோறும் நேர்கின்றது. இதை அந்தத் தனிகன் அறியான்; அறிந்தானாகில் ஒருவரும் உள்ளே புகாதபடி கதவுகளிடவும் ஏற்பாடு செய்திடுவன். இங்ஙனே சில பாகவதர்கள் தங்கிப் போகிறார்களென்பதை அவனறியாமையாலே சேமக்காப்பு செய்யப்படாமலிருந்து யாத்திரை செய்வார்க்குப் பேரின்பமளிக்கும் வசதியாக இருந்து வருகின்றது. இது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே பட்டு 'என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தானிவன்,' என்று ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடலாகிறது.

ஒருவன் கோஹத்திபண்ணியே ஜீவிக்குமியல்வினன். அவன் ஒருநாள் ஒரு பசுவைக் கண்டு அதைப் பிடித்துக் கொல்ல முயன்று தொடரத் தொடங்கினான்; இதை யறிந்த அந்தப் பசு அஞ்சியோடத் தொடங்கிற்று. இவனும் விடாது அதைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறான். பசு ஓடும் வழியில் ஒரு பெருமாள்கோவில் இருந்தது. அதன் வலமாக ஓடிற்று அந்தப் பசு. இந்தக் கிராதகன் அதைத் தொடர்ந்து பிடிக்க வேண்டியதற்காகத் தானும் அந்தக் கோவிலை வலஞ் செய்வானாய் ஓடுகிறான். ஒரு பகவதாலயத்தை வலஞ் செய்கிறோமென்கிற எண்ணம் அவனுக்கில்லை. கோவிலை வலஞ் செய்வது ஸுக்ருதமென்கிற அறிவுமில்லையவனுக்கு. ஆனாலும் ஆள்பார்த்துத் திரியுமெம்பெருமான் 'இவன் என் கோவிலை வலஞ்செய்தான்' என்று இதை யொரு ஸுக்ருதமாகக் கணக்கிடா நின்றான்.

இங்ஙனே பல நிகழ்ச்சிகள் ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் ஸம்பவிப்பவையுள. இவையே அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்னப்படுவன. மேலே நிரூபிக்கப்பட்டவற்றில் யாத்ருச்சிக ஸுக்ருத கோஷ்டியில் சேர்வன சில; ஆநுஷங்கிகஸுக்ருத கோஷ்டியில் சேர்வன சில. ஆக இப்படிப்பட்ட ஸுக்ருதங்களை எம்பெருமான் தானாக அறிந்து நம்மை

விஜயிகரிப்பதற்கு இவற்றை ஹேதுவாகவோ வியாஜமாகவோ கொள்ளுகிருனென்று இதுதன்னையும் நாம் சாஸ்த்ரங்கொண்டேயறிகிறோம். இப்படிப்பட்ட ஸுக்ருதஜ்ஞானம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளது பற்றியே அவனுக்கு க்ருதஜ்ஞன் என்னும் புகழ் தோன்றியது. ஆளவந்தார் *வசீ வதாந்ய:* என்னும் ச்லோகத்தில் க்ருதஜ்ஞ: என்று கூறியது இவ்வளவு விஷயங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே.

வால்மீகி பகவான் இராமனைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்து “कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति—கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதே நைகேந துஷ்யதி” என்றதில் கதஞ்சித் என்றது இவ்வளவு பொருள்களையும் உட்கொண்டிருக்கும். கதஞ்சித் க்ருதேந ஏகேந உபகாரேண துஷ்யதி—கதஞ்சித்கரணமாவது என்ன? என்று விமர்சிக்க வேணும். மநஸ்கரித்துச் செய்யாமல் கீழ் நிரூபித்தவகைகளிலே செய்வதே கதஞ்சித் கரணமென்க.

விபீஷண பரிக்ரஹ விஷயமான விவாதங்கள் தீர்ந்து அவனைத் தன்னிடம் அழைத்து வரும்படி பெருமாள் ஸுக்ரீவனுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சொல்லும்போது “आनयैनं हरिश्रेष्ठ! दत्तमस्याभयं मया—ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா* என்றார் ஸுக்ரீவ! விபீடணனுக்கு நாம் அபயமளித்தோமாதலால் அவனை நீயே யழைத்து வா என்று சொல்லி, உடனே “विभीषणो वा सुग्रीव! यदि वा रावणस्स्वयम्—விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்* என்றார். இதன் பொருளாவது, ஸுக்ரீவ! நம்மை அடைக்கலம் புகுவதாக வந்து நிற்பவன் விபீஷணனென்று நீங்கள் சொல்லுவதனால் அவனை யங்கீகரித்ததாகச் சொன்னேன்; ஒருகால் விபீஷணனல்லாமல் இராவணனே அவனது வேடம் பூண்டு வந்திருப்பதாகத் தெரியவந்தால் அவ்விராவணனை அங்கீகரிப்பதாவென்று மறுபடியும் ஒரு விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் அவனையே தாராளமாக அழைத்து வா என்றபடி. இங்ஙனம் தம்முடைய உதாரமான திருவுள்ளத்தைக் காட்டுகின்ற பெருமாள் இராவணனிடத்தில் என்ன ஸுக்ருதங்கண்டு இந்த வார்த்தை சொன்னாரென்று ஆராயுமளவில், மஹாபாபியான அவ்விராவணனிடத்தில் புத்தி பூர்வமான ஸுக்ருதம் காணமுடியாமற் போனாலும் மேலே விவரித்த வகையில் யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்கள் காணநேரு மென்கிற துணிவு கொண்டே அங்ஙனமருளிச் செய்யலாயிற்றென்று நம் ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். இவ்வகைகளை நன்கு விமர்சிக்குங்கால் எம்பெருமானே ப்ராப்தா வென்று சொல்லலாம் படியிருக்கும். தன் ஸொத்தைச் சோரவிடாமல் தான் ப்ராபிக்குமவனென்கை. 38

39. எம்பெருமானோடு பழக்கம்

ஒரு நகரில் பெரிய வணிகரொருவரிருந்தார். அவர்க்குப் பெரிய வியாபாரிகள் பலர் நண்பர்களாயிருந்தனர். பாங்கர்களின் பரிசயமும் அவர்க்கு விசேஷமாகவுண்டு. பல தொழிலாளர்களின் நேசமுமுண்டு. பெரிய அதிகாரிகள் பலரும் தெரியும். பெரிய ஸ்டீமர் வியாபாரிகளுடைய நட்புமுண்டு. தங்கம் வெள்ளி வியாபாரிகள் தரகர்கள் மற்றும் பல பெரிய மனிதர்களும் அவர்க்கு வசப்பட்டிருந்தார்கள். எல்லாரோடும் நன்றாய்ப் பழகிச் சாதுர்யமாய் அச்சமில்லாமல் அந்த வணிகர் பேசுவார். எல்லாவிதமான வியாபாரங்களிலும் பூர்ணமான ஸாமர்த்தியம் அவர்க்கு இருந்தது. ஆனால் அவர் தம் தகப்பனாரோடு மாத்திரம் பேசமாட்டார். பேசவும் தெரியாது அவர்க்கு. தகப்பனாரோடு பேச அவர் மிகவும் வெட்கப்படுவர். தகப்பனாரெதிரே போகவும் கூசுவர்.

இங்கு நாம் ஆலோசிக்க வேண்டியதென்ன? எவன் தகப்பனாரெதிரே போகவும் அவரோடு பேசவும் உற்சாகங்கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருக்கிறானோ அவனிடம் அவ

னது தகப்பனுருக்கு எப்படி அன்பு இருக்கும்? தகப்பனார் ஸம்பாதித்த ஸொத்தை அநுபவிக்கிறான்; தகப்பனுருடைய தயவினால் யதேஷ்டமாக ஸுகம் அனுபவித்துக் கொண்டுமிருக்கிறான். ஆனால் தகப்பனாரோடு பேசுவது மாத்திரமில்லையென்றால் இது நியாயமாகுமா?

அன்பர்களே!, அந்த வணிகரைப் போலவேதான் நாமும் உலக வியவஹாரங்களில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறோம். நமது காரியங்களுக்காகப் பலரோடும் பல விதமாகப் பேசுகிறோம், பழகுகிறோம். ஆனால் நமக்கெல்லாம் பிதாவும் பரமதயாளுவுமான பகவானோடு ஒரு நாளாவது ப்ரீதியோடு மனப்பூர்வமாக நாம் பேசுகிறோமா? பழகுகிறோமா என்றால் இல்லை. நாம் அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையினால்தான் இவ்வுலகத்திற்கு வந்தோம்; அவருடைய தயவினால்தான் தரித்திருக்கிறோம். அவரருளிய உணவுகளைத் தான் புஜிக்கிறோம். அவருடைய கருணையால் தான் கூடிய வரையில் நோயற்ற வாழ்வும் குறைவற்ற செல்வமுமாய் இருந்து வருகின்றோம். அவருடைய ஸொத்துக்களைத் தான் நாம் உபயோகிக்கிறோம், அநுபவிக்கிறோம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பேருபகாரியாய்ப் பரமதயாளுவான எம்பெருமானோடு ஒரு நாளாவது பிரேமம் கசிந்து இளகிய மனதோடு பேசுகிறோமில்லை; பழகுகிறோமில்லை. அவரோடு பேசும் வழியையே அறியாதவர்களாயிருக்கின்றோம். இது எவ்வளவு துக்ககரமான விஷயம்!

எம்பெருமானோடு பேசுவதென்றால் என்ன? எப்படி? என்று நீங்கள் கேட்கக் கூடும். எம்பெருமான் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறாரா? நம்மோடு ... பேசுவாரா? என்றும் நீங்கள் ஆலோசிக்கக்கூடும். கேளுங்கள். ஒரு பெரிய மஹாராஜாவிடம் நாம் போய் நமது குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம். ஒரு பெரிய தனவானிடம் ஒரு ஏழை போய்த் தனக்கு வேண்டியதைக் கேட்கிறான். மஹாராஜாவும் தனவானும் அவர்களுடன் பேசுகிறார்களென்று சொல்ல முடியுமா? ஒரு கால் பேசினாலும் பேசுவார்கள். பேசாமலிருந்தாலுமிருப்பார்கள். இது தெரிந்திருந்தும் அவர்களிடம் நாம் போகிறோம். அவர்களிடம் நமக்கு உண்மையான அன்பு இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளுகிறோம். நமக்கு வேண்டியதைக் கேட்கிறோம். இவ்விதமாகவே பரம்பொருளான ஸர்வேச்வரனிடம் நாம் நமது உண்மையான ப்ரீதியைக் காட்டி ஏன் பேசக்கூடாது?

எம்பெருமானோடு பேசுவதென்றால் என்ன? பழகுவதென்றால் என்ன? ஏகாக்ரமான மனதுடன் எம்பெருமானை தியானஞ் செய்து நம்மெதிரிலிருப்பதாகவே பாவித்து ஆழ்ந்த பேரன்புடன் அவனது திருநாமங்களைச் சொல்லி அவனது திருக்குணங்களை நெஞ்சால் நினைத்தும் வாயாற் சொல்லிப் புகழ்ந்தும் வருவதேயாம். எங்கும் நிறைந்து நமது ஹ்ருதயங்களிலும் வாஸஞ் செய்கின்ற பரமதயாளுவாய் ஆநந்த ஸ்வரூபியான பரமாத்மாவைத் தானும் ப்ரேமமயனாய்த் தியானித்து ப்ரார்த்தனை செய்து வருவதே அவனோடு பழகுவதாகும். இதுவே எம்பெருமானோடு பேசும் வகை. இப்படிப்பட்ட நிலைமை தமக்கு ஏற்படவே எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்து நம்மோடு கலந்து பழகுவான்; கருணைக்கடலான ஸர்வேச்வரன் நம்மேல் கருணை கூர்ந்து நமது குறைகளை நீக்குவான். நமக்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுப்பான். ஆகவே துயரக்கடலுள் ஆழ்ந்து பரிதவிக்கும் நாம் இனியாவது பரமபிதாவான எம்பெருமானைக் கிட்டி நாடோறும் அவனோடு பழகவும் பேசவும் உற்சாகங் கொள்வோமாக. 39

40. ஸ்ரீபாகவத விமர்சம்

பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்கள் கொண்டதான ஸ்ரீபாகவதத்தை சுகமஹர்ஷியின் திருவாக்காக உலகமெல்லாம் நம்பி மெச்சிப் பாராயணஞ் செய்து வருகிறது. நம்

முடைய தேசத்தைவிட வட இந்தியாவில் ஸ்ரீபாகவதத்தின் ஏற்றம் அபரிமிதமானது. ஸ்ரீபாகவதத்தோடு ஒத்ததும் அதற்கு மேற்பட்டதுமான புராணநூல் வேறு கிடையா தென்பது வட இந்தியர்களின் திடமான நம்பிக்கை. இரவும் பகலும் இதனையே பாராயணம் செய்து போது போக்கும் பண்டிதர்கள் வடநாட்டில் பல்லாயிரவர். இப்படிப்பட்ட வைபவம் வாய்ந்த ஸ்ரீபாகவதம் மஹர்ஷிப்ரோக்தமன்றென்றும் நம்முடைய பூருவாசாரியர்களால் ஆதரிக்கப்படாததென்றும் ஒரு பிரசாரம் இக்காலத்தில் தலையெடுக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றது.

நம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் ஸ்ரீபாகவதத்திலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்துக் காட்டியருளவில்லையென்று சொல்ல முடியாது. ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலானவற்றிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுவது போல் அவ்வளவு விசேஷமாக ஸ்ரீபாகவதத்திலிருந்து காட்டுவதில்லையென்று சொல்லலாமே தவிர வேறுவிதமாகச் சொல்ல முடியாது. ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதார விஷயத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் தலையான ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில்—

"तत्त्वेन यश्चिदचिदीश्वरतत्स्वभाव भोगापवर्गतदुपायगतीरुदारः ।
संदर्शयन्निरमिमीत पुराणरत्नं तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय ॥"

என்று ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷியைப் போரப்பொலியக் கொண்டாடியருளினபடியால் நம்பிள்ளை முதலான பேராசிரியர்கள் யாவரும் அந்த மஹர்ஷியின் திருவாக்கான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் மிகச் சிறந்த ஈடுபாடு கொண்டார்களென்பது வாஸ்தவம்; அவ்வளவையே கொண்டு ஸ்ரீபாகவதத்தில் உபேக்ஷை கொண்டிருந்தார்களென்பதற்குச் சிறிதும் ஔசித்யமில்லை. ஸ்ரீபாகவதத்திலிருந்து நம் ஆசாரியர்கள் எத்தனை ச்லோகங்களை மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கிறார்களென்பதைப் பற்றி மற்றொரு ஸமயம் விரிவாகப் பேசுவோம். இப்போது சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறோம்.

ஸ்ரீபாகவதத்தில் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில் ஆழ்வார்களின் திருவவதார விஷயமான ச்லோகங்கள் உள்ளன—

"कलौ खलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः । क्वचित्क्वचिन्महाभागा द्रमिडेषु च भूरिशः । ताम्रपर्णी नदी यत्र कृतमाला पयस्विनी । कावेरी च महाभागा....[கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா:, க்வசித் க்வசித் மஹாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிச:; தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா..."] இத்யாதிகள். இந்த ச்லோகங்களை நம் பூருவாசாரியர்கள், அடிக்கடி கையாண்டு வருவதைக் காணுகின்றோம். ஸ்ரீநிகமாந்த குருவும் குருபரம்பராஸாரத்திலே இந்த ச்லோகங்களை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். மற்றது பின்... 40

41. பொறுமையின் பெருமை

மனிதர்களுக்கு அமையவேண்டுங் குணங்களுள் பொறுமையே மிகச் சிறந்ததாகும். 'பொறுத்தவன் பூமியாள்வான்' என்றொரு பழமொழியுண்டு. பொறுமைக் குணமுடையவன் பூலோக சக்ரவர்த்தியாகப் பெறுவன் என்பது இப்பழமொழியின் கருத்து. பொறுமையைப் பற்றிப் பலர் பிரஸங்கமேடைகளில் வெகு ஆச்சரியமாக உபந்யாஸங்கள் செய்ய முடியும். ஆனால் அப்பொறுமையை அனுட்டானத்தில் கொண்டு வருவது அஸாத்யமென்றே சொல்லலாம். கிறிஸ்துவர்கள் பிரசங்கம் செய்யும்போது 'ஒருவன் உனது வலத்தாடையில் அடித்தானாகில் உடனே அவனுக்கு நீ உன் இடத்தாடையைக் காட்டு' என்று ஏசு உபதேசம் செய்திருப்பதாக அடிக்கடி கூறுவது வழக்கமாம். இதைச் சொல்லுபவர்கள் இப்படி யனுட்டிக்க முன் வருகிறார்

களாவென்று கேட்டால் 'அது சிரமந்தான்' என்கிருர்கள். உண்மையில் பொறுமைக் குணத்தைப் பழக்கம் செய்து கொண்டால் அதனுலுண்டாகும் நன்மைக்கு அளவு காணவே முடியாது. 'பொறுமையை நாம் வஹிக்க வேணும்' என்று எவ்வளவு தீவ்ரமான அத்யவஸாயம் கொண்டிருந்தாலும் ஸமயத்தில் அது கார்யகரமாகிறதில்லை. எப்படியோ கோபதாபங்கள் மேலிட்டுப் பொறுமைக்கு விரோதமான காரியங்களே பரவசமாகச் செய்ய நேர்ந்து விடுகிறது.

ஒரு ஸமயம் நாம் ஒரு பண்டிதரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பொறுமையைப் பற்றின விசாரம் வந்தது. அப்போது அவர் கூறினர்—'பொறுமை என்பது ஸம்பாவிதமேயன்று; பொறுக்க முடியாத துக்கமுண்டானல் நாம் கதறாமலிருக்க முடிகிறதோ? அளவுகடந்த குளிர் மிகுந்தால் போர்வைகளை யெடுத்துப் போர்த்துக் கொள்ளாமலிருக்க முடிகிறதோ? கனத்த பசியுண்டானல் எதையாவது வாயில் போடாமலிருக்க முடிகிறதோ? நடந்து செல்லும்போது கனத்த மழை பெய்தால் சரேலென்று ஓடாமலிருக்க முடிகிறதோ? மல மூத்திரங்கள் தாங்க முடியாமற்போனல் விஸர்ஜனம் செய்யாமலிருக்க முடிகிறதோ? செய்து தீரவேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாதிருக்க முடிகிறதில்லையே, காரணமுண்டானல் காரியமுண்டாகித் தீருமென்பது நாற்கொள்கை. பிறர் நம்மை நிந்திப்பதோ அடிப்பதோ செய்தால் இந்த நிந்தா ப்ரஹாரங்கள் கோபகாரணமாதலால் இந்த காரணமிருக்கும்போது இதன் காரியமான கோபம் எப்படி உண்டாகாமலிருக்க முடியும்? வஸ்திரத்தைத் தண்ணீரில் போட்டு இது நனையாதிருக்க வேணுமென்ருல் நனையாதிருக்குமோ? 'காரணே ஸதி கார்யஜந்ம' ஆதலால் அந்தந்த காரண கலாபங்களுக்குத் தக்கபடி காரியங்கள் தோன்றியே தீருமே; ஆகவே பொறுமையென்பது எப்படி உண்டாக முடியும்?' என்று.

அந்த பண்டிதர் தர்க்கசாஸ்த்ரத்தில் பரிசயமுடையவராயிருந்தபடியால் அவருக்கு நாம் எளிதாக ஸமாதானம் சொல்லி அவரை த்ருப்தி செய்விக்க முடிந்தது. அவருக்கு நாம் சொன்ன ஸமாதானத்தை இங்கு விவரிக்கிறோம். (காரணே ஸதி கார்யஜந்ம) காரணமிருந்தால் காரியமுண்டாகியே தீரும் என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுமதன்று. ஒரு பானையுண்டாவதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாம் புஷ்கலமாயிருந்தாலுங்கூட பானை பண்ணவேண்டு மிடத்தில் மழை பெய்து கொண்டேயிருந்தால் பானையாகிற காரியம் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் கட்கூடாகக் காண்கிறோம். காரணகலாபம் குறையற்றிருக்கவும் இங்குக் காரியம் ஏன் உண்டாகவில்லை? என்று கேட்டால் ப்ரதிபந்தகமிருந்த தென்றும் அதனல் தான் காரியமுண்டாகவில்லை யென்றும் சொல்லித் தீரவேண்டியதாகிறது. ஆகவே காரண ஸாமக்ரியில் ப்ரதிபந்தகாபாவத்தையும் அவசியம் சேர்க்க வேண்டியதாயிற்று. "प्रतिबन्धकाभावविशिष्टकारणसामग्री कार्यसाधनम्"—ப்ரதிபந்தகமில்லாமையோடு கூடின காரண ஸாமக்ரியே கார்ய ஸாதனம் என்று முடிந்தது. பிறருடைய நிந்தா ப்ரஹாராதிகளான காரணம் பரிபூர்த்தியாக இருந்தாலும் சிறந்த விவேகமுள்ளவனுக்குக் கோபதாபங்களுண்டாகவே மாட்டா. கோபதாபமாகிற காரியத்தின் உற்பத்திக்கு விவேகம் ப்ரதிபந்தகம். விவேகியாயிருந்தால் கோபிக்கமாட்டான், அவிவேகியாயிருந்தால் கோபிப்பன் என்று தேறிற்று.

பகவத் கீதையில் (10—4.)

"बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः क्षमा सत्यं दमश्शमः—புத்திர் ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சம:" என்ற விடத்தில் க்ஷமையாவது இன்னது என்பதை விவரித்தருளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், "क्षमा—मनोविकारहेतौ सत्यपि अविकृतमनस्त्वम्" மனம் விகாரமடைய வேண்டிய ஹேது இருக்கச் செய்தேயும் விகாரமடையாத மனமுடைமையே க்ஷமை" என்றருளிச் செய்தார். இவ்விடத்துத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில்; "ननु कथं हेतौ सति

तत्कार्यनिवृत्तिः ? तथात्वे तस्य हेतुत्वमेव हीयेत'' என்று சங்கித்துக் கொண்டு. [illegible] என்று தொடங்கி அழகாகப் பேசியிருக்கிற ஸமாதானம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. [illegible] न अवश्यं हेतौ सति कार्येण भवितव्यमिति नियमः ; अपि तु प्रतिबन्धकरहितायां सामग्र्यां सत्याम् [illegible] அங்கு உயிரான வார்த்தை.

இராமபிரான் ஸுக்ரீவமஹாராஜர்க்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து [illegible]காலம் பொறுத்து வரும்படி அவர்க்கு விடை கொடுத்தனுப்பி விட்டு இளையபெருமாளும் தானுமாக மால்யவானிலே எழுந்தருளியிருக்கையில் மழைகாலம் முடிந்த பின்பும் ஸுக்ரீவமஹாராஜர் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்திலராக இளையபெருமாள் பெருமாளுடைய நியமனத்தினால் சீறிச்சிவந்து கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே புகுந்து கர்ணகடோரமான நாணொலியை யெழுப்பினவளவிலே தாரை ஓடி வந்து, "किं कोपमूलं मनुजेन्द्र पुत्र !—கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்ரபுத்ர !"—சக்ரவர்த்தி திருமகனாரே ! நீர் இங்ஙனே சீறுகைக்கு மூலமென்ன ? என்று கேட்கிறாள், தாங்கள் சொன்னபடி நடந்து கொள்ளாமல் போகபரவசர்களாயிருந்தொழிந்ததுதான் கோபமூலம் என்பதை அவள் அறியாதவளோ ? அறிந்து வைத்தும் 'கிம் கோபமூலம் ?' என்று அவள் (தாரை) கேட்டிருப்பதானது ஆச்சரியமான சாஸ்த்ரார்த்தத்தை உட்கொண்டது. எங்களுடைய அபசாரம் கோபஹேதுவானாலும் அந்த ஹேது ப்ரதிபந்தகாபாவ விசிஷ்டமன்றே ; ப்ரதிபந்தகமிருக்கச் செய்தே (கோபமாகிற) காரியம் எப்படி பிறந்தது ? உம்முடைய க்ஷமாகுணம் கனத்ததாயிருக்க, எங்ஙனே சீற்றமுண்டாயிற்று ? என்பதன்றோ தாரையினது கேள்வியின் ஸாரம்.

திருவாய்மொழியில் (1—4—7) *என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்றவிடத்து ஈட்டில் உள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் : கல்னெஞ்சையும் உருக்கவல்லவை ; "கிம் கோபமூலம்" என்றாளிறே தாரை ; ராஜபுத்ரர்களை நாலுமாஸம் மின்னுக்குமிடிக்கும் இரையாக்கித் தாங்கள் போகப்ரவணராயிருந்தவத்தை யொன்றும் புத்திபண்ணாதே "உம்முடைய கோபத்துக்கு அடி யென் ?" என்றாளிறே—அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்த கனத்தாலே" என்பவை நம்பிள்ளை யீட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள். ... 41

42. வடநாட்டினரின் பாதசாரயாத்திரை

வடநாட்டிலிருந்து எண்ணிறந்த பக்தர்கள் ராமேச்வரயாத்திரை யென்றும், பக்ஷிதீர்த்த யாத்திரை யென்றும் சொல்லிக்கொண்டு காலால் நடந்து செல்வதை நாம் தினப்படியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். பைராகிகள் என வழங்கப்படும் வகுப்பினர்கள் இதில் விசேஷமாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் அடியோடு விவாஹமே செய்து கொள்ளாதவர்களுமுண்டு. விவாஹம் செய்து கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையிலிருப்பவர்களும் மக்கள் மனைவியரை விட்டு 'ஜெ ஸீதாராம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு யாத்திரை செய்பவர்களுமுண்டு. வண்டி, ரைல், பஸ் முதலான எவ்வித ஸாதனத்தையும் இவர்கள் எதிர்பாராமல் காலால் நடந்து செல்வதென்றே விரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆங்காங்கு தங்குவதற்கு வீடுகளை யபேக்ஷிப்பதுமில்லையிவர்கள். நிழலுள்ள மரத்தடிகளிலே யிருந்து அங்கேயே ரொட்டி முதலான லேசான ஆஹாரங்களினால் வயிறு வளர்த்து சிறிது விச்ராந்தி செய்து நடந்து செல்வதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருக்கிறார்கள்.

இவ்விதமாக இவர்கள் யாத்திரை செய்வது இன்று நேற்றல்ல ; அநாதிகாலமாகவே யுள்ளதென்று தெரிகிறது. இவர்களை யுத்தேசித்தே வழியெங்கும் பலவிடங்களில் "ஸதாவர்த்தி கொடுப்பது" என்கிற ஏற்பாடு நெடுநாளாகவே யுள்ளது. 'ஸதாவ்ரதி' என்கிற வடசொல் 'ஸதாவர்த்தி' யென்று திரிந்து வழங்கி வருகின்றது.

ஸதா யாத்திரையையே விரதமாகக் கொண்டவர்களென்னும் காரணத்தினால் இவர்கள் ஸதாவ்ரதிகளெனப்படுவர். இவர்களுக்கு அரிசியும் விறகும் காலணாவும் கொடுக்கப் பல வூர்களில் வடநாட்டு ஸேட்டுக்கள் முதலானவர்கள் ஏற்பாடு செய்து நாளைக்கும் நடத்திவருகிறது. இதுவே ஸதாவர்த்தி கொடுப்பதென்பது. இவர்களை யுத்தேசித்துப் பல விடங்களில் (வழிகளில்) சாவடி சத்திரங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வெய்யில் மழை பாராமல் 'ஓடித்திரியும் யோகிகள்' என்னும் படியாக ஓடித்திரிகின்ற இந்த யாத்திரிகளைக் காணுந்தோறும் 'நமது தென்னாட்டிலிருந்து இப்படி யாத்திரை செல்வார் ஒருவர் கூட இல்லையே' என்று நமது மனதில் தோன்றுவதுண்டு. அந்தத் தோற்றமே இந்த வியாஸத்தை எழுதுவித்தது. 42

43. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பாஹ்யலக்ஷணாவச்யகதை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை நமது சாஸ்த்ரங்கள் பலவிதமாகக் கூறியுள்ளன. "ये कण्ठलग्नतुलसीनलिनाक्षमालाः ये बाहुमूलपरिचिह्नितशङ्खचक्राः । ये वा ललाटफलके लसदूर्ध्वपुण्ड्राः ते वैष्णवा भुवनमाशु पवित्रयन्ति—யே கண்ட லக்நதுளஸீநலிநாக்ஷமாலா: யே பாஹுமூல பரிசிஹ்நித சங்கசக்ரா:, யே வா லலாடபலகே லஸதூர்த்வபுண்ட்ராஸ் தே வைஷ்ணவா புவநமாசு பவித்ரயந்தி" என்கிற இந்த ச்லோகம் பெரும்பாலும் பலருமறிந்ததாகும். துலஸீநளிநாக்ஷமாலைகளைக் கழுத்திலணிந்து கொள்வது, திருமண்காப்பை ப்ரகாசமாகச் சாத்திக் கொள்வது, திருவாழி திருச்சங்குகளின் திருவிலச்சினையைத் தோள்களில் அணிந்து கொள்வது ஆகிய இவற்றையுடையவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும், இவர்கள் லோகபாவநர்களென்றும் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இவ்வளவே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமென்ன முடியாது. "नचलति निजवर्णधर्मतो यः सममतिरात्मसुहृद्विपक्षपक्षे—ந சலதி நிஜவர்ண தர்மதோ ய: ஸமமதி ராத்மஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே" இத்யாதிகளான பல ச்லோகங்களினால் தெரிவிக்கப்படுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமே அந்தரங்கமானதென்று பெரியார்கள் கருதுகின்றார்கள். "கொக்கைப் போலிருக்கும், கோழியைப் போலிருக்கும், உப்பைப் போலிருக்கும், உம்மைப் போலிருக்கும்" என்று ஆசார்ய கோஷ்டிகளில் ப்ரஸித்தமான வார்த்தைகளைக் காணும் போதும் ஸ்ரீவைஷ்ணலக்ஷணத்தில் அந்த:கரண சுத்தி தான் மிக முக்கியமாகக் கருதப்படுகின்றதாய்த் தெரியவருகின்றது. நஞ்சீயரை யொருவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் ஏதென்று கேட்டதற்கு அவர் ஸாதித்தாராம்—'ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணம் ஒருவர் கேட்டு ஒருவர் சொல்லும்படியாயோ இருக்கின்றது? பிறர் நோவுகண்டு ஐயோவென்றிருந்தானாகில் நமக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமுண்டென்று தனக்குத்தானே அறுதியிட்டுக் கொள்ளலாம்; பிறர் நோவுகண்டு பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தானாகில் நமக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமில்லை யென்று தனக்குள் தானே முடிவு செய்து கொள்ளலாம்' என்று. ஆக இவற்றால் வெளி வேஷங்களினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் தேறாதென்றும் அந்தரங்க சுத்தியைக் கொண்டே அது நிலை பெறுமென்றும் விளங்குவதனால் திருமண் காப்பணிதல் துளஸீ நளிநாக்ஷமாலைகளையணிதல் முதலான வெளியாடம்பரங்கள் அவசியமற்றவை என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள், பேசுகின்றார்கள்.

உண்மையில் நடந்ததொரு செய்தியைக் கேண்மின்; D. S. P. என்கிற போலீஸ் ஜில்லா ஸூபரின்டெண்டெண்ட் அதிகாரியொருவர் ஒருநாள் ஒரு கிராமத்திற்குச்செல்ல நேர்ந்தது. அங்கே ஒரு மாட்டு வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு மிகக் குறுகிய தெருவில் செல்லுகின்றார். அந்த வீதியில் ஒரு வண்டி தான் போவதற்கு இடமுள்ளது. எதிரே வேறொரு வண்டி வந்தால் ஏதாவதொரு வண்டியைப் பின்னுக்குத் திருப்பியே யாக வேண்டும். வேறுகதி கிடையாது. D. S. P. போகிற வண்டி அந்தத் தெருவில்

இருபது மைல் தூரம் சென்ற பிறகு எதிரே ஒரு வண்டி தென்பட்டது. அதில் சாமானிய மனிதர் சிலர் இருக்கிறார்கள். ஏதேனுமொரு வண்டியைப் பின்னுக்குத் திருப்பியேயாக வேண்டுமே. எதிரே வந்த வண்டியைத் திருப்புவதானால் அதிக தூரம் திருப்பியடிக்க வேண்டியதாகிறது. இந்த வண்டியைத் திருப்புவதானால் ஸ்வல்ப தூரமே திருப்பவேண்டியதாகிறது. நியாயப்படி இதைப் பின்னுக்கடிக்க வேண்டியதே யுக்தமாயிருந்தும் இந்த வண்டிக்காரன் எதிர் வண்டிக்காரனைப் பின்னுக்குத் தள்ளும்படி அதட்டுகிறான். அவனோ இவனை அதட்டுகிறான். இவன் வண்டியில் D. S. P. உட்கார்ந்திருப்பதால் தன் வண்டிக்கு ஏற்றம் நினைத்து 'ஐயா இருக்கிறார்; ஜாக்கிரதை! பின்னுக்குத் தள்ளு; வீணாக கெட்டுப் போய் விடாதே' என்று அதிகமாக அதட்டுகிறான். ஆனால் D. S. P. அதிகாரியானவர் தன் அதிகாரத்திற்குரிய உடுப்பு (ட்ரஸ்)களை அணிந்து கொள்ளாமல் பெட்டிக்குள்ளே வைத்து விட்டு ஒரு பக்கிரி போலவே யிருப்பதால் எதிர் வண்டிக்காரனுக்கு ஐயாவின் பெருமை தெரிய வழியில்லை. ஆதலால் 'ஐயா என்ன பண்ணிவிடுவர்? உன் வீண் மிரட்டலுக்கு இங்கு யாரும் பயப்படுவாரில்லை' என்று ஏதேதோ சொல்லி யதட்டுகிறான். பிறகு D. S. P. அதிகாரியும் அந்த எதிர் வண்டிக்காரனை வெருட்டத் தொடங்கினார். இவரை அதிகாரியாக அறிந்து கொள்ளாமையாலும் அறிந்து கொள்ள ப்ரமேய மில்லாமையாலும் இவரையும் அவன் எதிர்த்துப் பேசுகிறான். அப்போது அதிகாரியானவர் தமது கடமையையுணர்ந்து பெட்டியைத் திறந்து உடுப்புகளை யெடுத்து அணிந்து கொண்டு கையில் பிரம்பையுங் கொண்டு நின்றார்; உடனே அந்த எதிர் வண்டிக்காரன் விஷயமறிந்து அஞ்சி நடுங்கி நமஸ்காரஞ் செய்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு தன் வண்டியைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக் கொண்டு சென்றான்.

இதுவொரு ஸாதாரண கதையானாலும் இதிலிருந்து உயர்ந்த தத்துவம் நாமறியக் கிடக்கிறது. D. S. P. முதலானவர்கள் உண்மையில் அதிகாரிகளேயானாலும் அவரவர்களுக்குரிய லக்ஷணங்கள் [பாஹ்ய வேஷங்கள்] இல்லாத வரையில் அவர்களுக்கு மதிப்பு ஏற்படுகிறதில்லை. அதுபோலவே நாமும் ஆந்தரமாக எவ்வளவு அதிகார ஸம்பத்தியை உடையோமாயிருந்தாலும் சாஸ்த்ரங்களில் நமக்கென்று ஏற்பட்டிருக்கிற பாஹ்ய சின்னங்களையும் அவசியம் ஆதரிக்கவே கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். “द्रवन्ति दैत्याः प्रणमन्ति देवताः नश्यन्ति रक्षांस्यपयन्ति चारयः—த்ரவந்தி தைத்யா: ப்ரணமந்தி தேவதா: நச்யந்தி ரக்ஷாம்ஸி அபயந்தி ச அரய:” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் அற்புதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற பெருமை நமக்கு நிலை நிற்க வேண்டில் நமது பெரியோர்கள் ஆதரித்த பாஹ்ய சின்னங்களை நாம் மிகுந்த பிரதிபத்தியுடன் ஆதரிக்கவே வேண்டும். அதுதான் நமக்கு உண்மையில் கௌரவாவஹம். ... 43

44. பெரியாழ்வார் திருவாக்கில் சங்கா ஸமாதானம்

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நான்காம் பத்தில் ஆறாவது பதிகம் “காசுங் கறையுடைக் கூறைக்கும்” என்று தொடங்குவது. இப்பதிகத்தின் ப்ரமேயம் என்னவென்றால், உலகில் அவரவர்கள் தந்தம் மக்களுக்குப் பெயரிடும்போது க்ஷுத்ரபலன்களை நச்சி க்ஷுத்ர தெய்வங்களின் பெயர்களையும் மற்றும் பொருளற்ற பல பெயர்களையும் இடாமல் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருநாமங்களை இடவேணுமென்று உபதேசஞ் செய்வதே இப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் எடுத்துக் கொண்ட விஷயம். நிகமனப் பாசுரத்தில் ‘சீரணிமால் திருநாமமேயிடத் தேற்றிய வீரணி தொல் புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த” என்றிருப்பது கொண்டும் இதனையறியலாம். பாசுரந்தோறும் “கேசவன் பேரிட்டு நீங்கள் தேனித்திருமினோ” என்றும் “செங்கணெடுமால் சிரீதரா வென்றழைத்தக்கால்” என்றும் “எம்பிரான் திருநாமமே நச்சுமினோ” என்றும்..... இப்படி பகவந்நாமங்களை யெடுத்துரைத்து இவற்றையே மக்களுக்கு இடவேணுமென்

றும், இப்படி யிட்டால் இடுகிற மாதாபிதாக்களுக்கு நரக ப்ராப்தியே நேராதென்றும் அருளிச் செய்யப்படுகிறது.

இங்ஙனே உபதேசிக்குமிப்பதிகத்தில் எட்டாவது பாசுரம் "நம்பி பிம்பி யென்று நாட்டு மானிடப் பேரிட்டால், நம்பும் பிம்பு மெல்லாம் நாலு நாளிலழுங்கிப் போம். செம்பெருந்தாமரைக் கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால், நம்பிகாள் நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்" என்றுள்ளது. இதனால், மக்களுக்கு நம்பியென்று பெயரிடுவதும் கூடாதென்று ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் வெளியாகின்றது. நம்பியென்கிற பெயரோடு பிம்பியென்கிற ஒரு (அர்த்தமற்ற) பெயரையும் கூட்டி, நம்பி யென்று பெயரிடுவதோடு பிம்பியென்று பெயரிடுவதோடு ஒரு வாசியில்லையென்று எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளும்படி பாசுரமருளிச் செய்திருக்கையாலே இங்கே வலிதான சங்கை தோன்றுகின்றது. நம்பியென்பது எம்பெருமானுடைய திருநாமமாகத் திவ்யப் பிரபந்தங்களிற் பல விடங்களில் தெரியவருகிறது. இப்பெரியாழ்வாரது திருமொழியிலேயே இப்பதிகத்திற்குக் கீழும் மேலும் பலவிடங்களிலும் "சாளக்கிராமமுடைய நம்பி" 'வாமன நம்பி' 'காகுத்த நம்பி' 'நாரண நம்பி' 'உலகு தன்னை வாழ நின்ற நம்பி' என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. திருவாய்மொழி முதலானவற்றிலும் "நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற" "நல்கியென்னை விடான் நம்பி நம்பியே" "தன்னம்பி நம்பியுமிங்கு வளர்ந்தது" என்றிவை போலும் பல பாசுரங்கள் எம்பெருமானுக்கு நம்பியென்கிற திருநாமமுண்டென்பதைக் காட்டுகின்றன. இப்படியிருக்க, நம்பி யென்பதை நாட்டுமானிடப் பேராகப் பெரியாழ்வார் இங்கு அருளிச் செய்தது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்கிற சங்கை பலருடைய மனத்திலும் தோன்றக் கூடியதே.

— இதற்கு ஸமாதானம் —

வடமொழியில் ஸித்தாந்த கௌமுதியென்பது மிகச் சிறந்த வியாகரணநூல். அதில் முகப்பிலேயே "முநித்ரயம் நமஸ்க்ருத்ய தது்க்தீ: பரிபாவ்ய ச" என்றார். வரருசி, பதஞ்ஜலி, பாணிநி யென்னும் மஹர்ஷிகள் மூவரையும் வணங்கி அவர்களின் உக்திகளைச் சிந்தனை செய்து என்பது வக்தாவின் விவக்ஷை. ஆனால் பரிபாவ்ய என்கிற ல்யபந்தத்திற்குப் பரிபவமடையச் செய்து என்கிற பொருள் தான் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஸ்வரஸமாகத் தோன்றக் கூடியது. ப்ரயோகித்தவர் ஸாமாந்யரல்லாமையாலே அவருடைய ஹ்ருதயத்தையே பரமப்ரமாணமாகக் கொண்டு பரிபவப் பொருளை விட்டு சிந்தனைப் பொருளைக் கொள்ளுகிறோம். அவ்விதமாகவே இங்கும் காணவேணும். ஸர்வஜ்ஞரான பெரியாழ்வார் அவத்தமாக அருளிச் செய்யமாட்டார். நாராயணனுக்கும் நம்பி யென்கிற திருநாமமுண்டென்பதில் அவ்வாழ்வார்க்கு விப்ரதிபத்தி யிருக்க ந்யாயமில்லை. நம்பியென்று பெயரிடுமவர்கள் இது நாராயண நாமமென்கிற ப்ரதிபத்தியோடல்லாமல் செல்வம் மிகுந்தவன் என்கிற பொருளை மாத்திரங்கொண்டு இந்திரன் குபேரன் என்றிப்படிப்பட்ட பெயர்களை யிடுவது போலவே இதையும் இடுகிறவர்களாயிருப்பதால் அன்னவர்களை க்ஷேபிக்கிறார் என்று இவ்வளவே இங்கு நாம் கூறலாம். வேறு வகையான ஸமாதானங்களைக் கூறவல்ல மஹான்களுளரேல் அன்பு கூர்ந்து கூறுக. 44

45. தேவப்பெருமாள் வைசாகோத்ஸவ வாஹனக்ரமங்கள்

காஞ்சீபுரம் தேவப்பெருமாளுடைய வையங்கண்ட வைகாசித் திருநாளில் கண்டருளும் வாஹனங்களெல்லாம் திவ்யப்ரபந்த ஸேவைக்கு அநுகுணமாகவே ஆதிகாலத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதைச் சிறிது விவரிப்போம். முதல்நாள் காலை வாஹனஸேவை ஒன்றுமில்லை. திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம் கேட்டருள்வதற்காக வாஹநாரோஹணத்தைத் தவிர்த்து ஸேவை ஸாதிக்கிற க்ரமம். மாலை சிங்கவாஹனம்;

அப்போது பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஸேவை; அதில் *என் தொண்டை வாய்ச் சிங்கம் வா* என்று எம்பெருமானைச் சிங்கமாக வரும்படியழைத்த பாசுரம் வருவதால் அதை நோக்கிச் சிங்கவாஹனஸேவை.

இரண்டாந்திருநாள் காலை *ஞானச் சுடர் விளக்கேற்றினேன்* என்று ஞான நூலைக் கொடுப்பதாகத் தொடங்கி *மறையாங்கென வுரைத்த மாலை* என்று எம்பெருமானும் ஜ்ஞான ப்ரதானம் பண்ணினதைச் சொல்லுகிற இரண்டாந் திருவந்தாதி ஸேவையாகை யாலே, அன்னமாய் நூல் பயந்த அருளாளனுக்கு அன்னவாஹனஸேவை அமைக்கப் பட்டது. அன்றியும், முதல் நாளிரவு பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸேவை முடிவுபாகத் தில் *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள் நீங்க, அன்று அன்னமதானானே* என்று வருதலால் அதைக்கொண்டும் உடனே ஹம்ஸவாஹன ஸேவை மிகவும் பொருத்தமாயிற்று. அன்று மாலை பெரியாழ்வார் திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஸேவையில்* அரவணையாய் ஆயரேறே அம்மமுண்ணத் துயிலெழாயே—இன்னு முச்சி கொண்டதாலோ* என்று ஸூர் யோதய ப்ரஸ்தாவம்பண்ணிக் கண்ணனை யெழுப்புகிற பாசுரம் வருகையாலே ஸூர்ய ப்ரபை வாஹனம் அமைந்தது.

மூன்றாந்திருநாள் காலை மூன்றாந்திருவந்தாதி ஸேவையில்* பொலிந்த கருடன் மேல் கொண்ட கரியான் கழலே* என்று வருதலால் கருடவாஹனஸேவை அமைந்தது. அன்றிரவு பெரியாழ்வார் திருமொழி மூன்றாம்பத்து ஸேவையில்* அடங்கச் சென்றி லங்கையை யீடழித்த அனுமன் புகழ்பாடி* என்றும் *சீராருந் திறலனுமன் தெரிந் துரைத்தவடையாளம்* என்றும் சிறிய திருவடி ப்ரசம்ஸை வருதலால் சிறிய திருவடி வாஹன ஸேவை.

நான்காந்திருநாள் காலை நான்முகன் திருவந்தாதி ஸேவையில் *ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையான்* என்றும் *விரித்துரைத்தவெந் நாகத்துன்னை* என்றும் ஆதிசேஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருதலாலும் * வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடி மேல் பாட்டு* என்று வைகுண்டநாதன் திருவடிகளில் அவ்வாழ்வார் பாசுரம் பாடினதாகச் சொல்லுகையாலும் சேஷவாஹனத்தில் பரமபதநாதன் திருக்கோலஸேவை அமைந்தது. அன்றிரவு பெரியாழ்வார் திருமொழி நான்காம்பத்து ஸேவையில் * நளிர்மாமதியைச் செஞ்சுடர் நாவளைக்கும்* என்று சந்திரனுடைய ப்ரஸ்தாவம் பண்ணி யிருக்கையாலே சந்த்ரப்ரபை வாஹந ஸேவை ஆயிற்று.

ஐந்தாந்திருநாள் காலை திருவிருத்தம் ஸேவை. ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டு நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்டு அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தமதுவாகையாலே அதற்குச் சேர நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்டு பேரருளாளன் ஸேவைஸாதிக்கிறபடி. திருவிருத்தம் என்பதற்கு, திரு—நாச்சியாருடைய, விருத்தம்—வ்ருத்தாந்தம் என்று பொருள். நாச்சியார் திருக்கோலம் பூண்ட ஆழ்வாருடைய செய்திகளைச் சொல்லும் ப்ரபந்தமென்றபடி. இதற்கு மிகவும் பொருத்தமாகவே அன்று நாச்சியார் திருக்கோலம் அமைந்தது. வேறு காரணமில்லை. அன்றிரவு யாளிவாஹனஸேவை ஏற்பாடு செய் திருக்கிறவர்களின் அபிப்ராயத்தை ஆழ்ந்து பார்க்கையில் வெகு ஆச்சரியமுண்டாகிறது. திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆளியைப்பற்றின பேச்சுக்கள் சில விடங்களில் வருகின்றன. எங்கு வருகின்றன வென்று பார்த்தால் பெரிய மலைகளை வருணிக்கு மிடங்களில்தான் வருகின்றன. அஹோபிலம் திருவேங்கடம் திருமாலிருஞ்சோலை பதரிகாச்ரமம் என்னு மித்தலங்களை வருணிக்கும்போதுதான் யாளிகளைப்பற்றிப் பேசுவது வழக்கம்; * நன் மணி வண்ணனூரர் ஆளியுங் கோளரியும் *செங்கணாளியிட்டிறைஞ்சும்* இத்யாதி பாசுரங்கள் காண்க. ஐந்தாந்திருநாளிரவு திவ்யப்ரபந்த ஸேவையில் பதரிகாச்ரம மார்க்கத்திலுள்ள தேவப்ரயாகை யென்கிற கண்டமென்னும் கடிநகர்ப் பாசுரங்களும், * துக்கச் சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த* என்று தொடங்கித் திருமாலிருஞ் சோலைப் பாசுரங்களும் * சென்னி யோங்கு தண் திருவேங்கடமுடையான் பாசுரங்களும் ஸேவிக்

கப்படுவதால் அந்த திவ்ய தேசங்களுக்கும் யாளிக்குமே ஸம்பந்தமுள்ளதென்று கொண்டு யாளிவாஹனஸேவையை அப்போது ஏற்படுத்தினார்கள். இவ்வளவு ஆழ்ந்து ஏற்பாடு செய்தவர்களின் புத்தி சாதுரியம் மிகவும் மெச்சத்தக்கதாக வுள்ளது.

ஆறாந்திருநாள் காலை திருச்சந்தவிருத்தம் ஸேவை. அதில் *ஒன்றிரண்டு தீயுமாகி ஆயனாய மாயனே* என்றும் *ஆயனாகி ஆயர்மங்கை வேயதோள் விரும்பினாய்* என்றும் *ஆனைகாத்தொர் ஆனைகொன்று அதன்றியாயர் பிள்ளையாய் ஆனைமேய்த்தி ஆநெய்யுண்டி* என்றும் *ஆதியாகி ஆயனாய மாயமென்ன மாயமே* என்றும் கொள்ளை கொள்ளையாக கோபாலக்ருஷ்ண ப்ரசம்ஸை வருதலால் அதற்குச் சேர கோபாலக்ருஷ்ணன் திருக்கோலம் பூண்டு ஸேவை ஸாதிக்கிறபடி. அன்றிரவு யானை வாஹனஸேவை. அது நாச்சியார் திருமொழிஸேவைக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்தது. நாச்சியார் திருமொழியில் *மங்கலவீதி வலஞ்செய்து—அங்கு ஆனைமேல்* என்கிற பாசுரம் ஸேவிக்கப்படுவதற்குப் பொருத்தமாகவே இது அமைந்தது. இதில் மற்றொரு விசேஷமும் கவனிக்கவேண்டும்; அதாவது—ஆனைவாஹனப் பாசுரமாக மேலேயெடுத்துக்காட்டின பாட்டில் *குங்குமமப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து* என்று சூர்ணாபிஷேகம் சொல்லியிருக்கையாலே இதுவும் அன்று காலை வைதிகச் சடங்காக நடத்தப்பட்டுவருகிறது.

ஏழாந்திருநாள் திருத்தேர். திருமங்கையாழ்வார் திருத்தேர்ப் பிரபந்தமாகத் திருவெழுகூற்றிருக்கை அருளிச்செய்தது உலகமறியும். அது ரதபந்தத்தில் அமைந்துள்ளது. அந்த திவ்யப்ரபந்தஸேவைக்குச் சார்பாக ரதோத்ஸவம் வெகு பொருத்தமாக அமைந்தது. திருத்தேரிலே சேர்ந்தபின்பு பெருமாள் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளுகையில் திருமடல் முடிந்தபின் நாச்சியார் திருமொழியில் சேஷம் ஸேவிப்பது வழக்கம். *கருப்பூரம் நாறுமோ* என்கிற ஒரு பதிகம் ஸேவித்து முடிப்பார்கள். அதில் *செங்கண்மால் தன்னுடைய வாய்த்தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய்* என்கிற பாசுரம் வருவதை நோக்கி அன்று பகலில் திருப்பாவாடைத் திருமஞ்சனமென்று நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

அன்றிரவு பெரியதிருமொழி திவ்யப்ரபந்தத் தொடக்கம். திருமங்கையாழ்வாருடைய சரித்திரத்திலுள்ள வேடுபறிக்கதைக்கு அநுகுணமாகவே பாதிவழியில் அவ்வாழ்வாரை எழுந்தருளப்பண்ணி அவர்க்கு மரியாதைச்சிறப்புகள் நடத்தி திவ்யப்ரபந்தத் தொடக்கம் செய்வது நாளைக்கும் வழக்கத்திலுள்ளது. *ஆடல்மாவலவன் கலிகன்றி*க்காகவே பெருமாளும் ஆடல்மா வென்னும் குதிரை வாஹனம் கண்டருள்வது.

திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களுடைய அநுபவப்ரகாரங்களில், நாச்சிமார்கள் எம்பெருமானை வெறுத்துத் தள்ளுதல் [மட்டையடி] என்பது ஒரு விலக்ஷணாநுபவம். நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய மூவரும் இதுவிஷயமாக மூன்று பதிகங்கள் பாடியுள்ளார்கள். இவ்வநுபவம் ஒன்பதாநாள் காலையில் ஒரு நாடகமாக அபிநயம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. பெருமாள் தனியே யெழுந்தருளிப் பட்டிமேய்ந்து வருவதும், நாச்சிமார்கள் இவரை உள்ளே புகவொட்டாமல் தடுப்பதுமாக நடந்துவருவது ஆழ்வாரது பாவநாப்ரகர்ஷமே யாகும்.

மறுநாள் திருவாய்மொழி ஆயிரத்தையும் கேட்டருள்வதற்காகப் பன்னிரண்டு திருவாராதனங்கள் கண்டருளி இரவு இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்காக சிசிரோபசாரப் புறப்பாடு கண்டருளி உத்ஸவஸமாப்தி யாகிறது. ஆக இப்படிகளை யன்றி நோக்குமளவில் திவ்யப்ரபந்த ஸேவையை யநுஸரித்தே வாஹனப் புறப்பாடுகளில் நியதி ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்பது கைவெட்டாகத் தேறும்.

இப்படி நாம் நிரூபணம் செய்வதைக் காண்கின்ற பிறர் ஸஹஸா ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிடக்கூடும்; பெருமாள் வாஹனஸேவைகள் கொண்டருளுகிறபடிக்குத் தகுதியாக இவர்கள் திவ்யப்ரபந்த ஸேவைகளை அமைத்துக் கொண்டவர்களே யல்லது,

திவ்யப்ரபந்த ஸேவைகளுக்குத் தகுதியாக வாஹனஸேவைகள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை—என்று. இது பொருத்தமான வார்த்தையாகாது; திவ்யப்ரபந்தஸேவை இஷ்டமானபடி பொறுக்கிப்பொறுக்கி யெடுத்து அமைத்திருக்கவில்லை; காலைவேளைகளில் இயற்பா ஸேவை வரிசையாகவும், மாலை வேளைகளில் பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸேவை வரிசையாகவும் நடந்து வருவதால், வாஹனஸேவைகளுக்குத் தக்கபடி பாசுரஸேவையை அமைத்துக் கொண்டதாகச் சொல்வதற்கு அவகாசமே யில்லை. இதர திவ்யதேசங்களில் வாஹனக்ரமங்கள் வேறு வேறு விதமாக இருப்பினும், தேவப் பெருமாள் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திக்கென்றே இட்டுப் பிறந்தவ ராதலாலும், இத்தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதி ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் நாமிங்கு நிரூபித்த திவ்யப்ரபந்தப் பொருத்தங்கள் அசைக்க முடியாதவை. தினப்படியாக நாலாயிரக்ரமமான ஸேவை யென்பது பூலோகத்திற்குள் தேவப் பெருமாள் ஸந்நிதியொன்று தவிர மற்றெவ்விடத்திலுங் கிடையாது. தேவப் பெருமாளுக்குண்டான திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாமோஹத்திற்கு விஜயத்வஜமன்றோ இது. இங்ஙனே நாம் நிரூபிக்கவேண்டியவை பலபலவுமுள, இங்கே சுருங்கச் சொன்னபடி. 45

46. நம் ஆசாரியர்களின் திருநாவீறு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் தமிழ்ப் பாஷையில் முதன்முதலாக அவதரித்த வியாக்யான நூல் ஆறாயிரப்படி யென்பது. இது, திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் இட்டருளின வியாக்கியானம். இதன் பெருமையை உபதேசரத்தினமாலையில் மணவாளமாமுனிகள் *தெள்ளாருஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், எதிராசர் பேரருளால்—உள்ளாருமன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை அன்றுரைத்தது, இன்பமிகுமாறாயிரம்* என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டருளினர். "இன்பமிகுமாறாயிரம்" என்றது விலையுயர்ந்த ஸ்ரீஸூக்தி. அந்த வியாக்கியானத்திலுள்ள இன்பமிகுதியை அநுபவரஸிகர்களே அறியக்கூடும்.

இவ்வாறாயிரப்படிக்கு முன்பும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில்) தமிழ் வியாக்கியான நூல்கள் (அல்லது) தமிழ் வசன நூல்கள் சில ஆசிரியர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கவுங் கூடும். ஆனால் அப்படி ஒரு நூலும் நமக்குத் தெரியவரவில்லை. ஆறாயிரப்படி யென்னும் வியாக்கியான நூலையே நமது ஸம்பிரதாயத்திற்கு முதற்றமிழுரை நூலாகக் காண்கிறோம். இந்நூல் அவதரித்து இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரமாண்டுகளாகின்றன. இது வெறுந்தமிழ் நூலேயன்று. மணிப்ரவாள வியாக்கியானமென்று பெயர் பெற்றது. அதாவது, தமிழ்ச் சொற்களும் ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யங்களும் விரவியெழுதப்பட்ட வியாக்கியானமென்றவாறு. இந்தச் சேர்த்தியழகு வெகு அற்புதமானது. 'உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யர்கள்' என்று நம் ஆசாரியர்கள் கொண்ட சிறப்புப்பெயரானது இத்தகைய மணிப்ரவாள நூல்களினாலேயே திண்மை பெறுகின்றது. மிகப் பழைய காலத்தில் ஜைந பௌத்தர்களின் மரபிலும் மணிப்ரவாள நூல்கள் தோன்றி யிருப்பதாகச் சில விமர்சகர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அவற்றில் ஸாதாரண ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களும் தமிழ்ச்சொற்களும் கலந்திருக்கக் கூடுமேயல்லது, ச்ருதிஸ்ம்ருதிஇதிஹாஸ புராண வசனங்களும் காவ்யநாடகாலங்கார ச்லோகங்களும் பலவகைத் தமிழ் நூல் மேற்கோள்களும் கலந்து கமழ ப்ரஸக்தி யிராது.

ஆறாயிரப்படிக்குப்பின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை போல்வார் இட்டருளின வியாக்கியானங்களின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் அளவு கடந்தது. ஆறாயிரப்படியானது வெகு ஸங்க்ரஹமான தோரணையில் அமைந்ததாகையாலே அதில் பூர்வாசாரியர்களின் ஸம்வாதங்களை இதிஹாஸ புராணாதிச்லோகங்களின் இன்சுவைப் பொருள்களை காணப்பெறுதற்கு இடமில்லையாயிற்று. பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையும் இட்டருளின வியாக்கியானங்களின் சுவைமிகுதியைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு நாமோ அதிகாரி?

இவர்களின் சொல்தொடை யழகு 'என்னே! என்னே!' என்று கல்நெஞ்சையு முருக்கவல்லது. இவர்களின் வியாக்கியானங்கள் திருவவதரிக்கவில்லையானால் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு [illegible]மான மதிப்பும் இல்லையாகும்.

கம்பருடைய காலத்தில் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு விசேஷமாக வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திராமையால் [illegible] சுவையில் மாத்திரமே யீடுபட்டு (சட்கோபரந்தாதியில்) [illegible] தாழ்ந்த அரும் பொருளைச், செந்தமிழாகத் திருத்தில்லை [illegible]களும், தந்தம் விழாவுமழகு மென்னும்......குருகூர் வந்த பண்ணை [illegible] பேசிப் போனார். வியாக்கியானங்கள் அவதரித்த பின்பு, அதிலும் முக்கியமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கியானங்கள் அவதரித்த பின்பு இவ்வுலகுக்கே விளைந்த பெரும் பாக்கியத்தை மணவாளமாமுனிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் "பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குந் தெரிய, வியாக்கியைகள் செய்யாவிடில்—அரிய, அருளிச்செயல் பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது அருளிச் செயலாய்த் தறிந்து" என்ற பாசுரத்தினால் பரமார்த்தமாக வருளிச் செய்தார்.

பலகாலம் ஆசார்ய ஸந்நிதியில் சுச்ரூஷைகளைப் பண்ணிப் பலகால் கேட்டுக் கேட்டுணர வேண்டிய செம்பொருள்கள் நிரம்பிய அந்த அரிய பெரிய வியாக்கியானங்களைக் குருமுகமாகக் கேளாமல் ஏடு பார்த்து அந்வயிக்கப் புகுமவர்கள் ஒன்றும் அறியகில்லார்கள். அன்னவர்கள் அந்த வியாக்கியானங்களினால் இறையும் பயன் பெறாதவர்களாதலால் "அவற்றில் என்ன இருக்கிறது?" என்றும், 'நமக்குப் புரியாத நடையில் ஏதோ எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்' என்றும் சொல்லிப் போது போக்கக் கடமைப்பட்டவராயினர். உண்மையில் முற்காலத்தில் திவ்யதேசந்தோறும் பலவிடங்களில் காலக்ஷேபங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும்; வியாக்கியான ஸ்ரீகோசங்களை வைத்துக் கொண்டு பங்க்தியடைவே ஸேவித்துப் பொருள் சொல்வதும் கேட்பதுமாகிற பத்ததி இடையறாது நடந்து கொண்டிருந்தது. இக்காலத்தில் அந்த பத்ததி மிக மிக விரளமாயிற்று. உபந்யாஸங்கள் சொல்லுவதும் கேட்பதுமே பெரும்பான்மையான பழக்கமாய் விட்டபடியால் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஆழ்பொருள்களை யறிவார் மிகச் சிலரே யாயினர்.

பூருவர்கள் தங்கள் திவ்ய க்ரந்தங்களில் அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை யிடுவது போலவே விநோதமான சில லௌகிக வார்த்தைகளையும் இடுவதுண்டு. அவற்றின் பொருளும் உபதேசகம்யங்களே யொழிய ஏடு பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவையல்ல. இந்த வியாக்கியானங்களுக்கு முன்னமே சிலர் அரும்பதவுரைகள் பணித்து அவையும் அச்சேறியிருக்கின்றன. அவற்றைப் பார்க்கும்போது அவ்வுரைகாரர்களுங்கூட சிலவிடங்களில் ஸதாசார்ய பரம்பரையில் கேட்டிலர் போலும் என்று நினைக்க நேர்கின்றதென்று ஒரு ஸமயம் கோயில் பத்ராவி ஸ்வாமி பணிக்கக் கேட்டதுண்டு. அந்த ஸ்வாமி எடுத்துக் காட்டியருளின ஒரு விஷயத்தையும் இங்குக் குறிப்பிடுகின்றேன்;

பெரிய திருமொழியில் (5—6—2) *திருத்தண்கா லூரானைக் கரம்பனூருத்தமனை* என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—"(கரம்பனூருத்தமனை) வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை" என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கோயில் ஸமீபத்தில் 'உத்தமர் கோயில்' என்றொரு திவ்ய தேசமுண்டே; அதற்குத்தான் திருக்கரம்பனூரென்று திருநாமம். அத்தலத்து எம்பெருமான் உத்தமனென்று திருநாமம் வஹித்திருப்பதை ரஸோக்தியாக நிர்வஹிக்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை; ஒருவர்க்கும் ஒருபோதும் ஸேவை ஸாதியாத பெருமான் அதமன்; [illegible] ஸேவை ஸாதிக்கும் பெருமான் மத்யமன்; அநாயாஸமாக ஸேவை ஸாதிக்கும் பெருமான் உத்தமன்—என்று இவ்வகையான திருவுள்ளங் கொண்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை மேலே குறித்த ஸ்ரீஸூக்தியை யருளிச் செய்திருக்

கிறார். திருக்கரம்பனூர்த் திருமால் தேடிச் செல்லவேண்டாதே வழிக்கரையிலே யிருப்பது ஒரு ஸௌலப்யம். அதற்குமேல், திருவாசலுக்குக் கதவிடாதே யிருப்பது மற்றொரு ஸௌலப்யாதிசயம். பெரியவாச்சான்பிள்ளை காலத்தில் இந்த ஸந்நிதி செல்வக் குறைவினால் திருவாசலுக்குக் கதவிடப் பெருமலிருந்தது. [இருந்த கதவு ஜீர்ணமாயிற்று; புநருத்தாரம் செய்யப்படவில்லை]. அதனை ஐச்வர்யக் குறைவினாலானதென்று கொள்ளாமல் ஸௌலப்ய பரமகாஷ்டைக்கு அநுகுணமாக யோஜித்தது பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் விலக்ஷண சாதுர்யமாகும். உலகில் ப்ரபுக்கள் தங்கள் மாளிகைகளுக்குப் பல கதவுகளிட்டுத் தாளிட்டு ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் கிடப்பதும், அர்த்திகள் வந்தால்—* निद्राति स्नाति भुङ्क्ते चलति कचभरं शोषयत्यन्तरास्ते दीव्यत्यक्षैर्न चायं गदितुमवसरो भूय आयाहि याहि * என்று வெறுத்துத் தள்ளுவதற்கு வாசலிலே பல சேவகர்களை யிருக்கவைத்தும் இப்படியாகத் தங்களுடைய தூர்க்குணங்களைப் பரப்பிக் கொள்ளுகிறார்கள். கரம்பனூர்த் திருமால் அங்ஙனன்றிக்கே திருவாசலுக்குக் கதவுமிடாதே வழிக்கரையிலே கிடந்து அநாயாஸமாக ஸேவை ஸாதிக்கிற ஸௌலப்யம் என்னே! என்று ஈடுபட்டும், இந்த குணநிசயத்திற்காகவே உத்தமனென்று திருநாமமாயிற்றென்று காட்டியும் இன்சுவை மிக்க பங்க்திகளைப் பணித்திருக்கிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

இங்கு அரும்பதவுரைகாரர் எழுதியிருப்பதென்னவென்றால், "எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லையென்று கருத்து" என்றெழுதியுள்ளார். இதில் ஒரு சுவையுமில்லை; பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றின கருத்துமன்றிது. ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லையென்னும்படியான நிலைமை திருக்கரம்பனூர்க்கு ஸம்பாவிதமுமன்று. இங்ஙனே பல பல விஷயங்கள் எடுத்துக் காட்டவேண்டியவை யுண்டு. அரும்பதவுரைகாரர்களிடத்துப் பக்ஷபாதத்தினால் சிலர் 'அவர் காட்டிய கருத்துத்தான் நன்று' என்று ஸாதிக்க முன் வருவரேல் அதற்கு நாம் ப்ரதிவாதம் செய்வோமல்லோம். *கீர்த்தி மூர்த்தியான கோயில் பத்தராவி ஸ்வாமி பெரியார்களிடம் கேட்டதை ஸாதித்தார்; அதை யிங்குத் தெரிவித்தபடி.

கண்ணபிரான் தூது சென்றான் என்ற குண விசேஷத்தில் ஈடுபட்டு ஆசார்யர்கள் பங்க்தி யெழுதுகையில் "கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோனவன்" என்று எழுதுகிறார்கள். இப்பங்க்தியைப் பெரிய திருமொழி 2—2—2 வியாக்யானத்திலும், "மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ் சொல்லுகிறது" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸூக்தி வியாக்யானத்திலும் மற்றுஞ் சிலவிடங்களிலும் காணலாம். கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது போகையாவது என்ன? என்று பலரும் கேட்பதுண்டு; ஸமீப காலத்தில் ஒரு பண்டிதர் இதற்குப் பொருள் உபந்யஸித்தார்—ஏகாந்தமாகத் தூது செல்லாமல் 'நான் தூது செல்பவன் காண்மின்' என்று ஒரு ஓலையிலே யெழுதிக் கழுத்திலே தொங்கவிட்டுக் கொண்டு சென்றான்—என்பதாக. இதுவன்று பொருள்.

முற்காலத்தில் [தபால் போக்குவரத்து இல்லாத நாளில்] அவச்யமாகச் சில க்ராமங்களுக்குத் தபால் அனுப்பவும் உடனே பதில் தெரிந்து கொள்ளவும் நேர்ந்தால் ஒரு நாயை வளர்ப்பார்களாம். அதற்குச் சில நபர்களை க்ராமாந்தரங்களில் பழக்கிவைப்பார்களாம். அவச்யமுள்ள ஸமயங்களில், ஒரு நீட்டோலையில் ஸமாசாரத்தை யெழுதி அவ்வோலையை நாயின் கழுத்திலே கட்டி விடுவார்களாம். உடனே நாய் ஓடிச் சென்று குறிப்பிட்ட ஊர்க்குப் போய் அந்த நபர் முன்னே நிற்குமாம். அவர் அதைத் தெரிந்து கொண்டு நாயின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த ஓலையை யெடுத்துப் பார்த்துச் செய்தியறிந்து கொண்டு பதில் எழுதி அந்த நாயின் கழுத்திலேயே கட்டிப் போகவிடுவராம். இவ்விதமாகத் தபால் போக்குவரத்து ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தது. இந்த வ்ருத்தியைக் கண்ணபிரான் ஸ்வவ்ருத்தியாகக் கொண்டு தூது நடந்தானே! என்று

ஆசாரியர்கள் உள்குழைந்து எழுதுகிறபடி. தூது செல்லும்போது கண்ணபிரான் தன் கழுத்திலே ஓலைகட்டிக் கொண்டு எழுந்தருளினதாகப் பொருளன்று. உபமான ரீதியில் எழுதப்பட்ட பங்க்தி இது. ச்வாவானது கழுத்திலே ஓலைகட்டிச் செல்லுவதுண்டே, அப்படிப்பட்ட இழிவான ஜந்துவின் செயலை அந்தோ! பராத்பரன் செய்தான் காணும்! என்று இவ்வளவு பொருளை உள்ளடக்கி "கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது போன வேற்றம்" என்று சுருக்கமாக எழுதினார்கள் ஆசாரியர்கள். இப்படிப்பட்ட பங்க்திகள் நமது ஸம்ப்ரதாய நூல்களிலே பல நூற்றுக்கணக்கிலுள்ளன. பண்டைக் காலத்துத் தமிழர்கள் எவ்வளவோ ஆச்சரியமாக எழுதியிருக்கிறார்களென்று சொல்லுவதுண்டு; அவர்களது நூல்களிலும் இப்படிப்பட்ட சொற்றொடர்களின் அதிசயம் காணக் கிடைக்காது. நம் ஆசாரியர்களின் நாவீறு மிக விலக்ஷணமானது. ... 46

47. கூரத்தாழ்வான் தனியன் பெருமை

நம் ஆசாரியர்களனைவர்க்கும் தனியன்கள் ஒவ்வொரு ரீதியில் அவதரித்திருக்கின்றது. கூரத்தாழ்வானுடைய தனியன் அவதரித்திருக்கும் விதம் உண்மையில் அதிவிலக்ஷணமானது. இத்தனியன் பட்டரருளிச் செய்ததாதலால் அவருடைய தனிப்பட்ட திருநாவீறு இதில் பொலிகின்றது. "यदुक्तयस्त्रयीकण्ठे यान्ति मङ्गलसूत्रताम्—யதுக்தயஸ் த்ரயீகண்டே யாந்தி மங்கல ஸூத்ரதாம்" என்பது இத்தனியனில் உத்தரார்த்தம். ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளானவை வேதமாகிற மாதின் கழுத்திலே திருமங்கலியமாக விளங்குகின்றனவென்று வெகு சமத்காரமாக அருளிச்செய்யப்படுகிறது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். பெண்களுக்குத் திருமங்கலியமில்லாத நிலைமைகள் இரண்டு. கன்னிகையாயிருக்கும் நிலைமை ஒன்று. நூலிழந்து விதவையாயிருக்கும் நிலைமை மற்றொன்று. இவற்றுள், கன்னிகைப் பருவத்தில் பெண்களுக்குப் பல நாயகர்கள் தேறக்கூடும். ஏனெனில், பெண் கழுத்தில் ஒருகைப்பாடாகத் தாலி ஏறுமளவும் பெரும்பாலும் பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் அவளைத் தன் மனைவியாகப் பாவித்திருக்கக் கூடும். 'இப் பெண்ணுக்கு நானே கணவன்' என்று ஸ்வரூப யோக்யதையுடையாரெல்லாரும் நினைத்திருக்கக் கூடுமன்றோ. மற்றுள்ள விரக்தர்களும் க்ருஹஸ்தர்களும் அக் கன்னிகையைக் கண்டால் 'இவளுக்கு இன்னும் கணவன் நிச்சயிக்கப்படவில்லை' என்று ஸாதாரணமாக நினைத்துக் கொள்வர்கள். அப்பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்ட பின்பு, முன்பு தங்களுக்கென்று அபிமானித்திருந்த பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் 'இனி இவள் அநந்யார்ஹை' என்று நிச்சயித்துத் தாங்கள் ஆசையற்றொழிவர்கள். ஸாதாரணமாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த மற்ற க்ருஹஸ்தர்களும் விரக்தர்களும் 'இவளுக்கு ஒரு கணவன் அமைந்து விட்டான்' என்று நினைத்துப் போருவர்கள். இனி இரண்டாவதான வைதவ்யநிலைமையில் ஸ்த்ரீயைப் பார்க்குமவர்கள் 'இவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த கணவன் இறந்தொழிந்தான், இனி இவளுக்கு எப்போதும் கணவன் ஏற்படப்போகிறதில்லை' என்றெண்ணி நிற்பார்கள். ஆகவே, மாதர்கள் மங்கலநூல் இல்லாத நிலைமைகளில் பல பர்த்தாக்களை யுடையவர்களாயும் ஒரு பர்த்தாவையுமுடையராகாதவர்களாயும் இருப்பர்களென்றதாயிற்று.

அதுபோல, ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வேதங்கள் மங்கல நூல் இல்லாத மாதரின் இரண்டு வகையான நிலைமைகளையும் உடையனவாயிருந்தன. வேதத்துக்கு ருத்ரனைப் பதியாகச் சிலர் மயங்கி அபிமானிப்பர்கள்; பிரமனைப் பதியாகப் பேதையர் சிலர் பேணுவர்கள். இங்ஙனம் பாசுபதர் முதலிய மதாந்தரஸ்தர்களால் பல தெய்வங்கள் பதியாக அபிமானிக்கப் பட்டும், நிரீச்வர மீமாம்ஸகாதிகளால் நாயகனே கிடையாதென்று மறுக்கப்பட்டும் கிடந்தது. ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவம் முதலான திவ்ய ஸூக்திகள் திருவவதரித்தவுடனே 'தலையறுத்தவனும் தலையறுப்புண்டவனும் மற்றுமெவனும் வேதத்துக்கு நாயகரல்லர்; அடியோடு நாயகனே

கிடையாதென்றதும் தவறு; நாயகனுண்டு அவன் [illegible]ன; அவனுகிறன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று கல்வெட்டாக நிஷ்கர்ஷம் ஏற்பட்ட படியால் இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் வேதமாதுக்கு மங்கலநூல் போன்றன.

இதனால், ஸகலதுர்மதங்களையும் நிரஸித்துப் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணவல்ல வாக் வைபவமுடையவர் கூரத்தாழ்வான் என்றதாகிறது. வஸ்துஸ்திதியில் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகள் திருவவதரித்திருந்தாலுங் கூட ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவங்கள் அவதரிக்கவில்லையாகில் நம் எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு அபரிஹார்யமான குறையேயாகுமன்றே. 47

48. ஆழ்வானுடைய உக்திசாதுர்யம்

எம்பெருமானைத் துதிக்கின்ற பக்தமணிகள் தங்களுடைய பலவகையான அநுபவங்களில் விலக்ஷணமான ஓர் அநுபவத்தைக் காட்டுவதுண்டு; அதாவதென்னவென்னில், எம்பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்கிறமுகத்தால் ஒருவகையான குணாநுபவம் பண்ணுவது. பொய்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் முதலானோர் இவ்வநுபவத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தனர். பொய்கையார் முதல திருவந்தாதியில் (69) *பாலன் தனதுருவாயேழுலகுண்டு, ஆலிலையின் மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ? சோலை சூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு* என்று கேட்கிறார். நம்மாழ்வாருடைய வினாக்கள் பல பல. ஒன்றேகேண்மின்; பெரியதிருவந்தாதியில் *சிறால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது; பேர் வாமனாகாக்கால் பேராளா!—மார்பாரப், புல்கி நீயுண்டுமிழ்ந்த பூமி நீரேற்பரிதே? சொல்லு நீ யாமறியச் சூழ்ந்து.* என்பது. திருமங்கையாழ்வாருடைய வினாக்களிலும் ஒன்று கேண்மின்; (பெரிய திருமொழி 7-9-7) *சேயோங்கு தண் திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையும் மாயா! எனக்குரையாயிது, மறை நான்கினுளாயோ? தீயோம்பு கைம்மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தாயோ? உனதடியார் மனத்தாயோ? என்பது.

இந்த வினாக்களை விவரித்து அநுபவித்தால் இதன்சுவை பெருகும். ஆழ்வானுடைய ஸ்தவங்களில் அதிமாநுஷ, ஸுந்தரபாஹு, வரதராஜஸ்தவங்களிலே வெகு ரஸிகமான கேள்விகள் அமைந்துள்ளன. திருமாலிருஞ்சோலை யழகரை நோக்கிக் கேட்கிற மூன்று கேள்விகள் அமைந்த ஒரு ச்லோகத்தை மாத்திரம் இங்கு சுருக்கமாக அநுபவிப்போம்.

गूहितस्वमहिमाऽपि सुन्दर! त्वं व्रजे किमिति शक्रमाक्रमीः ।

सप्तरात्रमदधाश्च किं गिरिं पृच्छतश्च सुहृदः किमक्रुधः ॥

என்பது ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் 112-ஆம் ச்லோகம்.

இதிலுள்ள மூன்று கேள்விகளாவன:—ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களையே காட்டிப் பரத்வத்தை யொளித்து மாநுஷ்யகம் கொண்டாட வந்த விடத்திலே பரத்வம் விளங்கும்படியான செய்கைகளையும் இடையிடையே வெளியிட்டது எதற்காக? என்பது முக்கியமான கேள்வி. அழகரே! தேவரீர் *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளர்ந்தது ஸ்வகீய சக்தி விசேஷங்களை யெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டல்லவோ? அப்படியிருந்தும், நெடுநாளாகத் திருவாய்ப்பாடியில் நடந்து வந்த தேவேந்திர ஸமாராதனையைத் தடுத்தது ஏன்? என்பது ஒரு கேள்வி. இதற்கு எம்பெருமான் (அல்லது அவனுடைய ப்ரதிநிதிகள்) சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம் என்னவென்னில்; பராத்பரனான தான் வளருகிற ஊரிலே தேவதாந்தரத்திற்கு ஆராதனை யாவதென்? என்றிருந்தபடியாலே தடுத்ததாக.

அவ்விந்திரன் ஏழுநாள் கல்மழை பெய்வித்து ஆயர்களுக்கும் ஆநிரைகளுக்கும் பொறுக்கொணுத் தீங்கை விளைத்த போது அவனைத் தலையறுத்துத் தொலைக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே கோவர்த்தனமலையைக் கொற்றக் குடையாகத்தாங்கி நின்றதென்? என்பது இரண்டாவது கேள்வி. 'இந்திரனது உணவைக் கொண்ட நாம் உயிரையும் கொள்ளவேணுமோ? இந்த மலையே நமக்கு ரக்ஷகமென்று நாம் அடியிலே சொன்ன சொல்லை மெய்யாக்கி இம்மலையைக் கொண்டே மழைக் கஷ்டத்தைத் தடுத்து விடுவோமாகில் அவன் கைசலித்தவாறே தானே ஓய்ந்து நிற்கிறு னென்கிற விசாலமான திருவுள்ளத்தினுல்—என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

ஏழு பிராயத்துச் சிறுவன் மலையெடுத்து நின்ற அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட ஆயர்கள் அவனுடைய பிறப்பிலே சங்கை கொண்டு "देवो वा दानवो वा त्वं यक्षो गन्धर्व एव वा ?" என்று, நீ தேவனோ? தானவனோ? யக்ஷனோ? கந்தர்வனோ? என்று கேட்டவளவிலே * क्षणं भूत्वा त्वसौ तूष्णीं किञ्चित्प्रणयरोषवान् * என்கிறபடியே— அப்படி அவர்கள் கேட்டதற்குச் சீற்றங் கொண்டதாக வுள்ளது. சீற்றங் கொள்ளும்படியாக அவர்கள் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே!, அப்படியிருக்க சீற்றங்கொண்டது ஏன்? என்பது மூன்றாவது கேள்வி. இடையர்களிலே கடை கெட்ட இடையனைத் தான் வந்து பிறந்திருக்கச் செய்தே ஸஜாதியனை விஜாதியனுக்கிக் கேள்வி கேட்பது தவறுதலால் சீற்றமுண்டாயிற்றென்று ஸமாதானம். இத்தால் கண்ணபிரானுக்கு தேவத்வத்திலுங் காட்டில் கோபாலத்வமே உகப்புக்கிடமான தென்று விளங்கும். இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை விளங்கச் செய்யும் கேள்விகளன்றோ இவை. ... 48

49. "துஷ்யந்திச ரமந்திச."

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம் (10-9.)

"मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् । कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च— மச்சித்தா மத்கதப்ராணு: போதயந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திச ரமந்திச" என்பது. இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய போது போக்கைப்பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச் சொன்னது. பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று சிக்ஷிக்கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்தச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலக்ஷணமான வோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியேதீரும். திருமழிசைப் பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் "தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது" என்றருளிச செய்த பாசுரம் இந்த கீதாச்லோகத்தை யடியொற்றியே யென்று சொல்லலாம்.

கீதைக்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதுர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது. அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸம்க்ஷிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அந்யாத்ருசமென்பதை அநுபவரஸிகர்களே அறியமுடியும். சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து எம்பெருமானாரும் மணவாள மாமுனிகளும் அபிநவ்யக்திகளே யென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் "துஷ்யந்திச ரமந்திச" என்றுள்ளது. க்ரியாபதங்களிரண்டுக்கும் 'ஸந்தோஷிக்கிருர்கள்' என்பதொன்றே பொருளாகத் தோன்றுகிறது. இந்த புநருக்தி எதற்காகவென்று ஆராயும்போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப் பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது. சங்கர பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில், "तुष्यन्ति—परितोषमुपयान्ति ; रमन्ति च—रतिं च प्राप्नुवन्ति, प्रियसंगत्या इव ।"

என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வபாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11, ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. "सन्ति च भजन्तः केचिदित्याह अहमित्यादिना" என்று எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு அவதாரிகையிட்டு, மேல் பதினோராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தகமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெரும்பாலும் இத்தகையதே.

இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸூக்திகள் காண்மின்; "[तुष्यन्ति च रमन्ति च] वक्तारः तद्वचनेन अनन्यप्रयोजनेन तुष्यन्ति। श्रोतारश्च तच्छ्रवणेन अनवधिकातिशयप्रियेण रमन्ते।" என்றுள்ளது. பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்; அவற்றைக் காதாரக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபத பேதம் செய்ததாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்றிருப்பதனாலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேறுகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்வயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியாபதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரயோகித்திருப்பதாக மருமம் கண்டறிந்து உரைசெய்திருப்பது ஸ்வாமி ராமாநுஜர்க்குத் தன்னேற்றம்.

இந்த நுண்பொருளை ஸ்வாமி கண்டறிந்தது, முன்னே நாம் காட்டிய திருமழிசைப் பிரான் பாசுரங்கொண்டே யென்னலாம். அதில், வக்த்ருத்வம் ச்ரோத்ருத்வமாகிய இரண்டும் ஆழ்வார்க்கே காலபேதமாக இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; "தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்" என்றவதில், தெரிக்கையாவது-தெரிவிக்கை; ப்ரவசநம் பண்ணுகை. அது ஒருகாலத்தில்; மற்றொரு காலத்தில் பிறர் சொல்ல ச்ரவணம் செய்கையை 'கேட்டும்' எனபதனால் குறித்தனர். ஆக ஒரு வ்யக்திக்கே காலபேதத்தாலே சொல்லுவதும் கேட்பதும் ஸம்பாவிதமேயாதலால், சொல்லுங்காலுண்டாகு மானந்தத்தை 'துஷ்யந்தி' என்பதனாலும், கேட்குங்காலுண்டாகு மானந்தத்தை 'ரமந்தி' என்பதனாலும் கீதாசார்யன் குறிப்பிட்டதாகக் கொள்வது சிறக்கும். 49

50. ஆழ்வானுடைய நல்வார்த்தையொன்று

நம்முடைய பூருவாசாரியர்களின் திருவாக்குகளின்று ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் ஒவ்வொரு நல்வார்த்தையாகப் பல பல ஸமயவிசேஷங்களில் பல பல நல்வார்த்தைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் நமக்கு நல்லறிவையும் நல்லனுட்டானத்தையும் ஊட்டுவதற்கே தோன்றிய தாதலால் அவற்றை நாம் அடிக்கடி மனனம் செய்யவேண்டும். மிகச் சிறந்ததொரு நல் வார்த்தையை இப்போது கேண்மின்.

மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாங் குழியைக் கடக்கும்நங் கூரத்தாழ்வான் என்று திருவரங்கத்தமுதனாராலும், *वाचामगोचरमहागुणदेशिकाग्र्यकूराधिनाथ-வாசாமகோசரமஹாகுண தேசிகாக்ர்யகூராதிநாத* என்று மணவாளமாமுனிகளாலும் குலாவப்படுகின்ற கூரத்தாழ்வானுடைய சிஷ்யவர்க்கங்களிலே பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானென்பவரும் ஒருவர். அவர் உயர்குலப் பிறப்பு முதலியவற்றால் மேனாணிப்புக் கொண்டிருந்து நல் விநய மின்றிக்கே பரமபாகவதர்கள் திறத்திலும் கடுவான வார்த்தைகளைப் பேசி அபசாரப்படுவதையே இயல்பாகக் கொண்டிருந்தார். அதை அவருடைய ஆசார்யரான ஆழ்வான் கண்டு திருவுள்ளம் மிகவும் நொந்து "அந்தோ! இவர்க்கு இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரம் சிறிதும் தகுந்திருக்கவில்லையே; இது இவருடைய அனுஷ்டானங்களை வெல்லாவற்றையுங் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய்நின்று

விநாசத்தை விளைத்திடுமே; இதற்கு வேலியிட்டு வைக்கவேணுமே” என்று திருவுள்ளம் பற்றி ஓர் உபாயம் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இருக்கையில், ஒரு புண்யதினம் ப்ராப்தமாயிற்று. அன்று அந்தப் பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானென்கிற சிஷ்யர் நீராட்டம் செய்து கரையேறின வளவிலே ஆழ்வான் அவருடைய அருகே சென்று “ஓய்! இப்போது அவரவர்கள் தம் தம் சக்திக்குத் தக்கபடி தானம் செய்கிற காலமாயிருக்கின்றது; இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கு ஒரு தானம் பண்ணினால் நலம்; பண்ணியே யாகவேணும்” என்றாராம். அது கேட்ட அவர், “ஸ்வாமிந்!, எல்லாம் தேவரீருடையதாகவே யிருக்க, அடியேன் எத்தை தானம் பண்ணுவது?” என்றாராம். அதுகேட்ட ஆழ்வான் “இந்த உபசாரவார்த்தை இருக்கட்டும்; மநோ வாக்காயங்களாலே இனி பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக் கடவேன்” என்று நம் கையிலே உதகம் பண்ணித் தரவேணும்” என்ன, அவரும் அப்படியே உதகதானம் பண்ணிக் கொடுத்து விட்டார்.

ஆனாலும் அவர் நெடுநாளாக பாகவதாபசாரமே பட்டுப் போந்தவராதலால் அந்த அநாதிவாஸனை சடக்கென அறமாட்டாமல் தொடர்ந்து வந்தபடியாலே பழைய வாஸனையினால் மறுபடியும் பாகவதாபசாரப்பட நேர்ந்துவிட்டது. அப்படி நேர்ந்து விடவே நடுநடுங்கிப் போனாரவர்; ‘இனி நாம் முடிந்தோமத்தனை’ என்று மிகமிக அஞ்சினார். அவ்வபசாரம் ஆழ்வான் திருச்செவியிலே எட்டியிருக்குமென்று நிச்சயித்தார். அதனால் ஆழ்வானருகு வாராமல் தம்முடைய க்ருஹத்திலேயே யிருந்துகொண்டு துடித்தார்.

நாடோறும் தவறாமல் தம்மிடம் வருகின்ற அவர் சிலநாள் வரக்காணாமையாலே ஆழ்வான் அவருடைய க்ருஹத்திற் கெழுந்தருளி ‘ஓய்! தென்படவில்லையே, என்ன விசேஷம்?’ என்று வினவியருளினார். அப்போது அவர் தமக்கு அவசாத்தாக பாகவதாபசாரம் நேர்ந்தபடியை விண்ணப்பஞ்செய்து, மனோவாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் அபசாரம் புகாதபடி இத்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிராநின்றது; என் செய்வேன்!’ என்று திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து கிலேசிக்க, இத்தனை யநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாகப் பெற்றதே யென்று உகந்த ஆழ்வான் அப்போது அருளிச் செய்தவார்த்தை —“மாநஸிகமாக நேரும் அபராதத்திற்கு அநுதாபமுண்டாகவே எம்பெருமான் க்ஷமித்தருள்வன்; ராஜதண்டபீதியாலே காயிகமான அபசாரம் நேராது; இனி வாக்கை மாத்திரம் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துப் போரும்” என்று...........“பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வானருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது” என்கிற ஸ்ரீவசந பூஷண சூர்ணிகையின் வியாக்கியானத்திலே இவ்விஷயம் விளக்கமாகக் காணத் தக்கது. 50

51. ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு நக்ஷத்ரம்

எம்பெருமான் *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம். தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று கீதையில் அருளிச்செய்தபடியும், *எங்ஙனே யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா* மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியும் பல அவதாரங்களைச் செய்தருளுகிறான். அவ்வவதாரங்களுக்கு விபவாவதார மென்று பெயர். ஸ்ரீ ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களுக்கே விபவாவதாரமென்று வ்யபதேசம். இப்படி யவதரிக்குமிடத்து ஸ்ரீ ராமபிரான் புநர்வஸு நக்ஷத்ரத்திலவதரித்ததாகவும், கண்ணபிரான் ரோஹிணீ நக்ஷத்ரத்தி லவதரித்ததாகவும், அழகிய சிங்கர் ஸ்வாதீ நக்ஷத்ரத்தில் அவதரித்ததாகவும் இதிஹாஸ புராணங்களாலறிகின்றோம். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண நரஸிம்ஹாதி திவ்ய மூர்த்திகளுக்கு ஆங்காங்கு திவ்ய தேசங்களில் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவம்

கொண்டாடுவதும் [illegible] குறித்த நக்ஷத்ரக்ரமம் [illegible] கைவருவதைக் காணு நின்றோம். இதில் மதபேதமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இப்படியிருக்க, பெரியாழ்வார் அழகிய சிங்கரும் கண்ணனும் திருவோணத்திலவதரித்ததாக அருளிச் செய்திருப்பது பொருந்துமோ! வென்று சிலர் சங்கிக்க இடமுள்ளது. திருப்பல்லாண்டில் "திருவோணத் திருவிழவிலந்தியம்போதிலரியுருவாகி" என்ற பாசுரத்தினால் அழகியசிங்கர்திருவோணத்திலவதரித்ததாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் கண்ணன் திருவோணத்தி லவதரித்ததாக அஸக்ருத் அருளிச் செய்யப் படுகிறது. "நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீ நீராடவேண்டும்" "திண்ணார் வெண்சங்குடையாய் திருநாள் திருவோண மின்றேழுநாள்" இத்யாதி பாசுரங்கள் காண்க. இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியைக்கும் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமான லோக வ்யவஹாரங்களுக்கும் முரணாக ஆழ்வார் ஏன் இப்படி யருளிச்செய்தார்? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம்.

வடமொழி வேதத்தில் "श्रोणा नक्षत्रं विष्णुर्देवता—ச்ரோணா நக்ஷத்ரம் விஷ்ணுர் தேவதா" என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் திருவோண நக்ஷத்ரமானது விஷ்ணுவுக்கு அஸாதாரண நக்ஷத்ரமென்று சொல்லிற்றாகிறது. எம்பெருமான் எந்த நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதரித்தாலும் அது திருவோண நக்ஷத்திரத்தின் அம்சம் பொருந்தியதாகவேயிருக்குமென்று வைதிகர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார்கள். எம்பெருமான் எந்தப் புஷ்பத்தைச் சாத்திக் கொண்டாலும் அதில் திருத்துழாயின் அம்சம் அவிநாபூதமென்று சொல்லுவதுண்டு; அந்த நியாயமே இங்கும்.

பெரியாழ்வார்* அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்* என்று மருளிச் செய்திருக்கின்றார். ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தின் பத்தாவது நாள் திருவோணமாகிறாப்போலே ரோஹிணியுமாகிறது. எப்படியென்னில், மேல் முறையில் கணக்கிட்டால் திருவோணம். கீழ் முறையில் கணக்கிட்டால் ரோஹிணி. ஆகவே கண்ணபிரான் ரோஹிணியில் திருவவதரித்ததையும் பெரியாழ்வார் குறிப்பிட்டே யிருக்கிறாரென்று சில பெரியார்கள் நிர்வஹிப்பதுண்டு. மேல்முறையாகக் கணக்கிடுவதை விட்டுக் கீழ் முறையாகக் கணக்கிடுவதைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்தாரென்கை உசிதமன்று எனினும் அதுவும் திருவுள்ளத்திலிருக்கலாம். "அத்தத்தின் பத்தாநாள்" என்று இவ்வகையாக அருளிச் செய்ததன் கருத்தை நம் ஆசாரியர்கள் இன்சுவை மிக அருளிச்செய்திருப்பதை வியாக்யானங்களைக் கொண்டு அறிக.

ஆக, விபவாவதார மூர்த்திகள் வெவ்வேறு திருநக்ஷத்திரங்களில் அவதரித்திருந்தாலும் திருவோணத்திலவதரித்ததாக அருளிச்செய்வதில் அநௌசித்யமொன்றுமில்லையென்றும் வைதிக ப்ரக்ரியைக்கு இது பொருந்தியதேயென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. 51

52. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு விசாரம்

ஸ்ரீராமபிரான் ஸமுத்ரராஜனை நோக்கி சரணாகதியாகக் கடற்கரையில் பள்ளி கொண்டவாற்றைச் சொல்லாநின்ற வான்மீகி முனிவர் * ततः सागरवेलायां दर्भानास्तीर्य राघवः। अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः॥ बाहुं भुजगभोगाभमुपधायारिसूदनः * என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஒரு திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக் கொண்டு சயனித்தருளினதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் * प्रतिजलधितो वेलाशय्यां विभीषण कौतुकात् * என்ற ச்லோகத்தில், "समुपदधतः कञ्चित्, कञ्चित्प्रसारयतः" என்று இங்ஙனமே யருளிச் செய்திருக்கிறார். இவ்விதமாக சயனித்துக்கொண்டபோது "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா" என்று சொல்லியிருப்பது எப்படி ஸம்பாவிதமாகும்.

கொண்டாடுவதும் மேலே குறித்த நக்ஷத்ரக்ரமம் பிறழாமலே நடந்துவருவதைக் காணு கின்றோம். இதில் மதபேதமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இப்படியிருக்க, பெரியாழ்வார் அழகிய சிங்கரும் கண்ணனும் திருவோணத்தி லவதரித்ததாக அருளிச் செய்திருப்பது பொருந்துமோ வென்று சிலர் சங்கிக்க இட முள்ளது. திருப்பல்லாண்டில் "திருவோணத் திருவிழவிலந்தியம் போதிலரியுருவாகி" என்ற பாசுரத்தினால் அழகியசிங்கர்திருவோணத்திலவதரித்ததாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் கண்ணன் திருவோணத்தி லவதரித்ததாக அஸக்ருத் அருளிச் செய்யப் படுகிறது. "நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீ நீராடவேண்டும்" "திண்ணார் வெண்சங்குடையாய் திருநாள் திருவோண மின்றேழுநாள்" இத்யாதி பாசுரங்கள் காண்க. இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியைக்கும் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமான லோக வ்யவஹாரங்களுக்கும் முரணாக ஆழ்வார் ஏன் இப்படி யருளிச்செய்தார்? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம்.

வடமொழி வேதத்தில் "श्रोणा नक्षत्रं विष्णुर्देवता—ச்ரோணா நக்ஷத்ரம் விஷ்ணுர் தேவதா" என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் திருவோண நக்ஷத்ரமானது விஷ்ணு வுக்கு அஸாதாரண நக்ஷத்ரமென்று சொல்லிற்றாகிறது. எம்பெருமான் எந்த நக்ஷத் திரத்தில் திருவவதரித்தாலும் அது திருவோண நக்ஷத்திரத்தின் அம்சம் பொருந்திய தாகவேயிருக்குமென்று வைதிகர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார்கள். எம்பெருமான் எந்தப் புஷ்பத்தைச் சாத்திக் கொண்டாலும் அதில் திருத்துழாயின் அம்சம் அவிநா பூதமென்று சொல்லுவதுண்டு; அந்த ந்யாயமே இங்கும்.

பெரியாழ்வார்* அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன்* என்று மருளிச் செய்திருக்கின்றார். ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தின் பத்தாவது நாள் திருவோணமாகிறாப்போலே ரோஹிணியுமாகிறது. எப்படியென்னில், மேல் முறையில் கணக்கிட்டால் திரு வோணம், கீழ் முறையில் கணக்கிட்டால் ரோஹிணி. ஆகவே கண்ணபிரான் ரோஹிணியில் திருவவதரித்ததையும் பெரியாழ்வார் குறிப்பிட்டே யிருக்கிறாரென்று சில பெரியார்கள் நிர்வஹிப்பதுண்டு. மேல்முறையாகக் கணக்கிடுவதை விட்டுக் கீழ் முறையாகக் கணக்கிடுவதைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்தாரென்கை உசிதமன்று எனினும் அதுவும் திருவுள்ளத்திலிருக்கலாம். "அத்தத்தின் பத்தாநாள்" என்று இவ் வகையாக அருளிச் செய்ததன் கருத்தை நம் ஆசாரியர்கள் இன்சுவை மிக அருளிச்செய் திருப்பதை வியாக்கியானங்களைக் கொண்டு அறிக.

ஆக, விபவாவதார மூர்த்திகள் வெவ்வேறு திருநக்ஷத்திரங்களில் அவதரித்திருந் தாலும் திருவோணத்திலவதரித்ததாக அருளிச்செய்வதில் அநௌசித்யமொன்றுமில்லை யென்றும் வைதிக ப்ரக்ரியைக்கு இது பொருந்தியதே யென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. 51

52. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஒரு விசாரம்

ஸ்ரீராமபிரான் ஸமுத்ரராஜனை நோக்கி சரணாகதியாகக் கடற்கரையில் பள்ளி கொண்டவாற்றைச் சொல்லாநின்ற வான்மீகி முனிவர் * ततस्सागरवेलायां दर्भानास्तीर्य राघवः। अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः॥ बाहुं भुजगभोगाभमुपधायारिसूदनः * என்று சொல்லி யிருக்கிறார். ஒரு திருக்கையைத் தலையணையாக வைத்துக் கொண்டு சயனித்தருளின தாகச் சொல்லப்படுகிறது. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் * प्रतिजलधितो वेलशय्यां विभीषण कौतुकात् * என்ற ச்லோகத்தில், "समुपदधतः कञ्चित्, कञ्चित्प्रसारयतः" என்று இங்ஙனமே யருளிச் செய்திருக்கிறார். இவ்விதமாக சயனித்துக்கொண்டபோது "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா" என்று சொல்லியிருப்பது எப்படி ஸம்பாவிதமாகும்.

இரண்டு கைகளும் ஒன்று சேர்ந்தாலன்றோ அஞ்ஜலியாகும். ஒரு திருக்கை தலையணையானதாகவும் மற்றொரு திருக்கை திருவடியளவாக நீட்டப்பட்டதாகவும் சொல்லியிருக்கும்போது அஞ்ஜலிபந்தம் எப்படி ப்ராப்தமாகும்.

ஸக்ருத் அஞ்ஜலிபந்தம் செய்து விட்டு உடனே அவ்வஞ்ஜலியை விட்டுத் திருக்கையைத் தலையணையாகக் கொண்டார் பெருமாள் என்று சொல்லி விடுவதானால் சங்கைக்கு இடமில்லை.

அப்போது ஸ்ரீராமன் சதுர்ப்புஜனாக ஸேவை யளித்தானென்றும், அதனால் * निशास्तिस्रोऽतिचक्रमु:—நிசாஸ் திஸ்ரோதிசக்ரமு:* என்றபடி மூன்று நாளளவும் அஞ்ஜலி பந்தம் மாறாதேயிருந்த தென்றும் சில பெரியார்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இந்த ஸமுத்ரசரணாகதிப்ரகரணத்திலேயே "भुजैः परमनारीणामभिमृष्टमनेकधा—புஜை: பரம நாரீணாமபிம்ருஷ்டம் அநேகதா" என்று ஸ்ரீராம பாஹுவுக்கு வால்மீகி முனிவர் விசேஷணமிட்டிருக்கிறார். ஏகதார வ்ரதனான இராமபிரானுடைய பாஹுவை *பரம நாரீணாம் புஜை: அநேகதா அபிம்ருஷ்டமாகச் சொல்லுவது பொருந்துமா வென்று ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் தமது வியாக்கியானத்தில் சங்கித்துக் கொண்டு சில வகையான ஸமாதானங்களெழுதி யுள்ளார். அவற்றுள் முக்கியமான ஸமாதானம் ஒன்றே; பரம நாரீணாம் என்று ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகளைச் சொன்னபடியாய் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவே ஸ்ரீராமமூர்த்தியாகையாலே அந்த திவ்ய மஹிஷிகளின் புஜங்களினாலான அபிமர்சநத்தையே சொல்லுகிறதிங்கு—என்று காட்டியுள்ள ஸமாதானமே ரஸ்யமும் ரஹஸ்யமுமாகுமென்று பெரியார் பணிப்பது. *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்று பெருமாள் தாம் சொல்லிக் கொண்டாலும் பரமபுருஷத் தன்மையானது திருமேனியை விட்டு நீங்காத தொன்றாகையாலே மருமமறிந்த மஹர்ஷியானவர் ஆங்காங்கு ஸ்ரீராமபிரானுடைய பரமாத்ம பாவத்தை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டே வருகிறாரென்று தேறுகிறது. மஹர்ஷி காட்டுவது போலவே பெருமாளும் சில சில ஸமய விசேஷங்களில் தம்முடைய உண்மை நிலையைக் காட்டுகிறாரென்று கொள்வதில் பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை. ஆகவே, உபதாநீக்ருதமான புஜமொன்றும், ப்ரஸாரிதமான புஜமொன்றும் இருக்கச் செய்தேயும் அஞ்ஜலியும செய்து சதுர்ப்புஜத்வத்தைக் காட்டியருளினதாக நிர்வஹிப்பதில் ஔசித்யம் நன்றேயுள்ளது. ஸ்ரீராமாயண மஹார்ணவத்தில் ஆழ மூழ்கின மஹான்களின் திருவுள்ளம் வெளிவரவேணும். 52

53. பந்த தசையும் முக்தி தசையும்

பரம வைதிகர்கள் சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்துவங்களை அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். சேதநர்களே சித்து எனப்படுகிறார்கள். சேதநர்கள் பத்தர் முக்தர் நித்தியர் என மூன்று வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கிற சேதநர்கள் பத்தர் எனப்படுகிறார்கள். பந்தம் விடுபட்டு முக்தியடைந்தவர்கள் முக்தரெனப்படுகிறார்கள். ஒருநாளும் ஸம்ஸாரநிலத்தில் வந்து துவளாமல் திருநாட்டிலேயே நித்யாநுபவம் செய்து கொண்டு வாழ்கிற அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள் நித்ய ரெனப்படுகிறார்கள். ஆக, சேதநர்கள் விண்ணுலகில் இரண்டு வகுப்பாகவும் மண்ணுலகில் ஒரே வகுப்பாகவும் பிரிக்கப்பட்டார்கள். ஆராயுமளவில் விண்ணுலகிற்போல மண்ணுலகிலும் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. மண்ணுலகிலுள்ள சேதநர்களையெல்லாம் பத்தர் [கட்டுண்டு கிடப்பவர்கள்] என்ற ஒரே வகுப்பில் அடக்கிவிடுவது நலமாகுமோ? எல்லாரும் வாசியற இங்குக் கட்டுண்டு கிடக்கிறார்களெனினும் இவர்களுக்குள் வாசி தெரியாமலில்லையே. 'இஹலோக பரலோகங்களில்லை, புண்ய பாபங்களில்லை, தெய்வமில்லை' என்று நாஸ்திக வாதங்கள் செய்து கொண்டு நிஹீநாசாரங்

களோடு திரிகின்றவர்களுக்கும், ஆஸ்திகர்களாய் ஸதாசாரபரர்களாய் விளங்குமவர்களுக்கும் வேறுபாடில்லையா? இவர்களெல்லாரையும் ஒரே வகுப்பில் அடக்கி விடலாமோ? இது யுக்தமாகுமோ? என்று சங்கிக்க நேரும். இந்த சங்கைக்கு இடமறும்படியாகவே நம் பூருவர்கள் முமுக்ஷுக்கள் என்றவொரு வகுப்பையும் வகுத்துள்ளார்கள். மோக்ஷத்தில் ருசியுள்ளவர்கள் முமுக்ஷுக்களெனப்படுவார்கள். ப்ரக்ருதி பந்தத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கிற இந்நிலையினின்று விடுபட்டு நற்கதி காணவேணுமென்னும் விருப்பமுடையவர்களே முமுக்ஷுக்களாவர்கள். ஆகவே, விண்ணுலகில் முக்தர் நித்யர் என்று இரண்டு வகுப்புகள் இருப்பது போலவே இம்மண்ணுலகிலும் பத்தர், முமுக்ஷுக்களென இரண்டு வகுப்புகள் உள்ளனவென்று தேறிற்று.

இன்னமும் சிறிது ஆராய்ந்தால் மூன்றாவது வகுப்பும் ஒன்று தேறும். அதாவது *மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்றும் *போயினாற்பின்னை யித்திசைக் கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே விண்ணுலகத்தவர்கள் இம்மண்ணுலகத்திற்கு மீளமாட்டார்களென்றாலும், ஸம்ஸாரி சேதந ஸமுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய நியமனத்தினால் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் திருவாழியாழ்வான் போல்வார் இந்நிலத்திலே மஹாசார்யர்களாக வந்து பிறந்து நம்மிடையே உலாவுவதாகப் பல பிரமாணங்களினால் அறிகின்றோம். *விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத்* என்றும், *வல்குதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:* என்றும் சொல்லா நின்றார்களே. அப்படிப்பட்ட மஹான்கள் இப்போதும் ஆங்காங்கு அவதரிக்கின்றார்களென்றே தெரிவதால் அன்னவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தமாக ஒரு வகுப்பு இருக்கவேணுமன்றோ. அவர்களை முக்தப்ராயர் என்ற வகுப்பில் எண்ணலாமென்பர் பெரியோர்.

ஆக, இந்நிலத்திலுள்ள சேதநர்கள் 'பத்தர், முமுக்ஷுக்கள், முக்தப்ராயர்' என மூன்று வகுப்பினரென்றதாயிற்று. இவர்களுள் பத்தரையும் முக்தப்ராயரையும் விட்டிட்டு முமுக்ஷுக்களை யெடுத்துக் கொள்வோம். முமுக்ஷுக்கள் நித்ய முக்தர்களிற் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தவர்களென்று குலாவப்படுகிறார்கள். நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் (79) *வேதனை வெண்புரிநூலனை...சிந்தனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே* என்றருளிச் செய்கிறார். இந்நிலத்திலிருந்து கொண்டு எம்பெருமானை யநுபவிக்கப் பெறுமவர்கள் பரமபதத்திலுள்ளவர்களிற் காட்டிலும் சிறப்புடையர் எனகிறார். இடைவிடாது பகவதநுபவம் செய்வதற்கென்றே வாய்த்த இடமான பரமபதத்தில் பகவதநுபவத்திற்கு எவ்வகையான இடையூறுமில்லையாதலால் அங்கிருந்து கொண்டு பகவானை யநுபவித்தல் வியப்பன்று; உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலம் பகவதநுபவத்திற்கு நேர்விரோதி யாதலால் அப்படிப்பட்ட இந்த இருள்தருமா ஞாலத்திலிருந்து கொண்டே அங்ஙனம் நித்யாநுபவம் செய்தலில் மிக அருமையுண்டாதலால் அவ்வருமையைப் போக்கி எம்பெருமானை யநுபவிக்குமவர்களை நித்ய முக்தர்களினும் மேம்பட்டவர்களாகக் கூறத் தடையுண்டோ? ஒரு சிறந்த காரியத்தைப் பிரதிபந்தகமில்லாதவிடத்தில் தலைக்கட்டுதலிற் காட்டிலும் பிரதிபந்தகம் மலிந்த விடத்தே தலைக்கட்டுதல் வியக்கத் தக்கதன்றோ. *பாவியேனைப் பல நீகாட்டிப் படுப்பாயோ* என்றும் *இறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டு இன்னங் கெடுப்பாயோ* என்றும் *உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமை தீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலா வகையே நலிவான்* என்றும் மாஞானிகளுங்கூடக் கதறுமிடத்திலே யிருந்துகொண்டு முமுக்ஷுக்களாயிருக்குமவர்கள் உண்மையில் மிக மேம்பட்டவர்களேயாவர்.

இந்த மேம்பாட்டுக்கு மற்றொரு காரணமுமுண்டு; இடையூறு ஒன்றுமில்லாததான உயர்நிலத்தில் பண்ணக்கடவதான அநுபவத்தை இடையூறுகள் மலிந்த இந்நிலத்திலே பண்ணுவது சிறந்தது என்பது கிடக்கட்டும், மற்றொன்று ஆழ்ந்து பார்க்க வேண்டியதுண்டு இங்கு. பரமபதத்தில் அநுபவமுள்ளதென்றும் இந்நிலத்தில் அநு

பவ மநோரத முள்ளதென்றும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். அநுபவம் சிறந்ததா, மநோரதம் சிறந்ததா? என்று விமர்சிக்குமளவில், இஷ்டமான விஷயத்தை அநுபவிப்பதிற்காட்டிலும் அநுபவிப்போமென்னும் மனோரதமே சிறந்ததாமென்பதை அநுபவ ரஸிகர்கள் எளிதிலுணர்வர். தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்கும்படியானது மநோரதமேயாம். திருவரங்கஞ்சென்று திருவத்யயநோத்ஸவம் ஸேவிக்க வேணுமென்று ஒருவற்கு ஆவல் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்க. ஒரு விசை சென்று ஸேவித்து வந்துவிட்டால் அவ்வளவிலே ஆசை தீர்ந்து விட்டதாகும். மநோரதமாய்ச் செல்லுமாகில் அது அநுபவபர்யந்தம் ரஸவத்தரமாயிருக்கும். சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதல், புஷ்பம் சூட்டிக்கொள்ளுதல் முதலிய அலங்கார காரியங்களில் ப்ரமசாரிகளுக்குள்ள ஆவல் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு இல்லாமையும் இங்கு ஒரு உதாஹரணமாகக் காட்டத்தகும்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில் திருமழிசைப் பிரான் "அயனரன் நாடினோடு நாட்டமாயிரத்தனோடு நண்ணினும், வீடதான போகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும், கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே* என்றருளிச் செய்கிறார். வீடதான போகமெய்துவதிற்காட்டிலும், கூடவேணுமென்கிற ஆசையே பரமோத்தேச்யமாகச் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் "कदाऽहं भगवन्तं नारायणं मम कुलनाथं मम कुलदैवतं मम कुलधनं मम भोग्यं मम मातरं मम पितरं मम सर्वं साक्षात्करवाणि चक्षुषा; कदाऽहं भगवत्पादाम्बुजद्वयं शिरसा धारयिष्यामि; कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याकरणयोग्यः तदेकभोगस्तत्पादौ परिचरिष्यामि; कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याशया निरस्तसमस्तेतरभोगाशः अपगतसमस्तसांसारिकस्वभावः तत्पादाम्बुजद्वयं प्रवेक्ष्यामि; कदा मां भगवान् स्वकीयया अतिशीतलया दृशा अवलोक्य स्निग्धगम्भीरमधुरया गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यति" इति भगवत्परिचर्यायाम् आशां वर्धयित्वा" என்றருளிச் செய்கிறார். कदा कदा कदा என்று பாரிக்கும் பாரிப்பிலுள்ள அதிசயம் அநுபவத்திலிருக்குமாவென்று ஐயுறவேண்டியிருக்கிறது

ஆக, முக்திதசையிற்காட்டிலும் பந்ததசையில் முமுக்ஷுஸாம்ராஜ்யம் பெற்று *என்னாள் யானுன்னை இனிவந்து கூடுவனே* உனபாதம் சேர்வதடியேனெந்நாளே* என்று கதறிக்கொண்டு பாரிக்கிற பாரிப்பின் சுவையே சிறந்ததென்று நிரூபித்தோமானோம்.

... ... 53

54. பக்தியின் தத்துவம்

உலகில் காணும் மஹான்களை நாம் இரண்டு வகுப்பில் சேர்த்துப் பேசுகின்றோம். சிலரை மஹாஜ்ஞானிகள் [மஹாபண்டிதர்கள்] என்று வழங்குகிறோம். சிலரை மஹாபக்தர்களென்று புகழ்கிறோம். பாண்டித்யமும் பரமபக்தியும் ஒரே நபரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமுடியாத தன்மைகளல்ல. இருளும் ஒளியும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமாட்டாதவை யென்பதுபோல இந்த ஜ்ஞானபக்திகளும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கமாட்டாதவை யென்பதில்லை. நம்முடைய பூர்வாசாரியர்களும் மற்றும் பல பெரியார்களும் ஜ்ஞான பக்தி விரக்தி நிதிகளாயிருந்தவர்களே. ஆனால் இக்காலத்தில் இவற்றை நாம் ஏகாச்ரயத்தில் காண்பது அரிதாகின்றது. ஜ்ஞானமுள்ளவிடத்தில் பக்தியையும் அநுஷ்டானத்தையும் காணமுடிகிறதில்லை. இவை காணுமிடங்களில் ஜ்ஞானத்தைக் காண்பது அரிதாகின்றது.

உலகில் ஜ்ஞாதாக்களுக்கு கௌரவம் அதிகமா? பக்திமான்களுக்கு கௌரவம் அதிகமா? என்று நாம் பார்த்தால், உண்மையில் பக்திமான்களுக்குத்தான் கௌரவம்

அதிகமாக இருக்கவேண்டும்; ஆனால் ஜ்ஞாதாக்களுக்கே அதிகமான கௌரவம் அங்காங்கு செய்யக் காண்கிறோம். இதற்குக் காரணமென்னவென்றால், இவர்கள் போலி பக்தர்களா? உண்மை பக்தர்களா? என்று யதார்த்தமாகக் கண்டு பிடிக்க முடிகிறதில்லை. வித்வான்களென்கிற வகுப்பிலும் உண்மை வித்வான்கள் போலி வித்வான்களென்கிற வேற்றுமையிருந்தாலும் வாயிலிருந்து வெளிவரும் பேச்சுக்களைக்கொண்டு இன்னார் உண்மைப்பண்டிதர், இன்னார் போலிப்பண்டிதர் என்று தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. பக்திமான்களை இங்ஙனே தெரிந்து கொள்வது முடியாத காரியமாக இருக்கின்றது.

பக்தனென்று வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளக் கூடிய வேஷபூஷணங்களைத் தரித்துக் கொள்வது அனைவர்க்கு மெளிதாகின்றது. உள்கனிந்த உண்மையான பக்தி பிறப்பது மிகவும் அரிதாயிருக்கின்றது. பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளை அழகாயும் ப்ரகாசமாயும் தரித்துத் திருமணித் தாவடம் திருப்பவித்திரம் முதலியன பூண்டு கொண்டு பாகவதோத்தமனென்று உலகமடங்கலும் உகந்து கொள்ளும்படியான வேஷத்தோடு வெளிவருவதில் விசேஷ ச்ரமமில்லை. இதுபோலவே முடிமுதல் அடிவரையில் திருநீறுபூசி ருத்ராக்ஷமாலையணிந்து சிவபக்தசிகாமணியாக விளங்குவதிலும் தாமதமேற்படாது. ஆனால் மனத்தில் அழுந்திக்கிடக்கும் பாபவாஸனைகளை அகற்றிப் பரமேச்வரனிடத்தில் உண்மையான அன்பு கொண்டு தன்மயபாவத்தையடைவதென்றோ கஷ்ட ஸாத்யமும் காலவிளம்பத்தில் அருமையாய்ப் பெறக்கூடியதுமாம்.

பக்தியின் வெளிவேஷங்களை வஹித்துக் கொள்வதனால் மாத்திரம் ஒருவன் உண்மையான பக்தனாக ஆய்விடமாட்டான். அநாதிகால ஸஞ்சிதமான பாபங்கள் கழிந்து துர்வாஸனைகள் தொலைந்து பரமபுருஷ விஷயத்தில் பரவசமான பக்தி ஏற்பட்டுத் தன்மயமாய்ப் போனால்தான் பக்தனாக முடியுமென்பதை ஒவ்வொருவரும் மனத்தில் அழுந்தவேண்டும். பக்தியின் *வெளிச்சின்னங்கள் அவசியமில்லையென்று நாம் சொல்லுகின்றிலோம். அவை மிகவும் அவசியமே யென்பதைப்பற்றி முன்னொரு வியாஸம் விரிவாக எழுதி யிருக்கின்றோம் (43 காண்க). அந்த வெளிச்சின்னங்களைத் தரித்துக்கொள்வதனால் மாத்திரம் த்ருப்தியடைந்து விடாமல் உண்மையான பக்திக்கு முயற்சி செய்யவேண்டும்.

பெரும் பெருந் தருமகாரியங்களைச் செய்கிறவனே பக்தன் என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். குளம் வெட்டுவிப்பது, சத்திரம் சாவடிகள் கட்டுவிப்பது, தண்ணீர்ப் பந்தல் வைப்பது இவைபோன்ற பல வெளிப்பகட்டான காரியங்கள் செய்கிறவன் பக்தன் எனச் சிலர் நினைக்கிறார்கள். உண்மையுரைக்குங்கால் இக்காரியங்கள் ஒருவிதத்திற் சிறந்தவைகளேயாகிலும் இவ்வகைக் காரியங்கள் செய்வதனாலேயே ஒருவன் பக்தனென்னும் வ்யபதேசத்திற்குப் பூர்ணபாத்திரமாய் விடமாட்டான். இவ்விதமான பெருங்காரியங்கள் செய்ய அனைவர்க்கும் இயலாது, யாரோ சிலர்தான் இவற்றைச் செய்யக்கூடும். அங்ஙனம் செய்பவர்களை விசேஷ தனிகர்களென்றும் விசாலமனமுடைத்தவர்களென்றும் சொல்லலாமே யல்லது பக்தர்களென்று சொல்லுவதற்கில்லை.

ஆனால் உண்மையான பக்தனுடைய அடையாளமென்னவென்று கேள்வி பிறக்கலாம். உண்மையான பக்தனைக் காண்பது அரிதேயாகிலும் கண்டு பிடிப்பது கஷ்டமல்ல. எம்பெருமானிடத்தில் சுயநன்மை கருதாத அன்புடைய பக்தனிடத்தில் ஒவ்வொரு ஸமயத்திலும் நாம் விசேஷத்தைக் காணலாம். எந்த காலத்திலும், எந்த தேசத்திலும் எந்த நிலைமையிலும் பக்தன் பக்தனாகவேயிருப்பான். [illegible] உண்பது முதலிய காரியங்களைச் செய்யும்போதும், பந்து மித்திரர்களோடு [illegible]போதும், பிணியால் வருந்தும் போதும், பலவகைக் கஷ்டநஷ்டங்கள் ஏற்படும்போதும், விசேஷமான லாபங்கள் கிடைக்கும்போதும் பக்தன் பக்தனாகவே யிருப்பான். எல்லாக் கால

தேச நிலைமைகளிலும் ஸாதாரணமான நிலைமை மாறாமலே அவனிருப்பான். எவ்வித மான கொந்தளிப்பும் அவனிடத்திற் காணமுடியாது. எப்பொழுதும் இயற்கையான ஸந்தோஷத்தோடு சாந்தமூர்த்தியாக இருப்பான். எவ்விதமானமாறுபாடும் அவனி டத்திற் காண முடியாது. மஹத்தான ஆபத்துக்களிலும் தன்னிலைமையிலிருந்து பிறழமாட்டான். பொறுமையும் தயையும் சாந்தியும் பரிசுத்தியும் இன்னும் இது போன்ற பல நற்குணங்களும் அவனிடத்திற் பதிந்து கிடக்கும். பக்தியின் நிலைமை முதிரமுதிர இக்குணங்கள் வளர்ந்து கொண்டே வரும்.

எவன் தனது கடமைகளைக் குறையறச் செய்கிறானோ, மஹத்தான ஆபத்துக் கள் மிடைந்தபோதும் அக்கடமைகளைச் செய்வதில் மயிரிழையும் பிசகுகிறானில்லையோ, தான் பிறர் சுற்றத்தார் மற்றையோர் மித்திரன் சத்துரு என்கிற பேதபாவனையின்றி அனைவரிடத்தும் ஒருபடியாக நடந்து கொள்ளுகிறானோ, உள்ளும் புறமுமொத்த சுத்தனாய் நேரான நெறியில் நிலைநிற்கிறானோ, எம்பெருமானிடத்தில் அகங்குழைந்த அன்புடையவனோ அவனே உண்மையான பக்தனாவான். பாலையும் நீரையும் பகுத் திடும் அன்னம்போல் அத்தகைய பக்தர்களை அநாயாஸமாகக் கண்டறிவர் பெரியோர்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் மூன்றாவது அம்சத்தில் ஏழாமத்யாயத்தில் யமகிங்கர ஸம்வாதம் மஹாபக்தர்களின் லக்ஷணத்தை யமன் தனது கிங்கரர்களுக்கு மிக விரி வாகக் கூறுவதாய் நிபந்திக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அங்குள்ள பல ச்லோகங்களுள் ஒரு ச்லோகம் மாத்திரமே ஈண்டெடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது;

"न चलति निजवर्णधर्मतो यः सममतिरात्मसुहृद्विपक्षपक्षे ।
न हरति न च हन्ति किञ्चिदुच्चैः सितमनसं तमवेहि विष्णुभक्तम् ॥"

[ந சலதி நிஜவர்ணதர்மதோ யஸ் ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே, ந ஹரதி ந ச ஹந்தி கிஞ்சிதுச்சைஸ் ஸிதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணுபக்தம்] என்பது கண்டபாடம் செய்யத் தக்க ச்லோகரத்னம். இதன் பொருள் தான் கீழே விவரிக்கப்பட்டது. 54

55. மேகமும் ஆசாரியர்களும்

ஆசாரியர்க்கும் மேகத்திற்கும் பலவகைகளாலே ஸாம்யமுண்டு. ஒரு பத்து வகைகளாலே ஸாம்யத்தை இங்கு நிரூபிப்போம்.

1. மேகமானது உப்புக்கடலிலுள்ள க்ஷாரமான ஜலத்தையும் தான் முகந்து மிக மதுரமாக்கிப் பெய்கின்றது. அதுபோல ஆசாரியர், நால்வேதக் கடலிலுள்ளன வாய் மந்தமதிகளுக்கு துரவகாஹங்களாய் அபோக்யங்களான அர்த்தங்களைத் தங்களு டைய திருநாவீறு கொண்டு பரமபோக்யமாக்கி உபகரிப்பர்.

2. மேகமானது "உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந் திரிந்து" (திருவிருத் தம்—) என்றருளிச் செய்தபடியே லோகரக்ஷணார்த்தமாகப் பெய்யவேண்டு மிடங் களிற் சென்று பெய்வது போல, ஆசாரியர் "எண்டிசையும் பேர்த்தகரகான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகரராமின் திரிந்து" என்கிற பூதத்தாழ்வாருடைய நியமனப்படியே 'श्रीरङ्गं करिशैलमञ्जनगिरिं ताक्ष्याद्रिसिंहाचलौ श्रीकूर्मं पुरुषोत्तमं च बदरीनारायणं नैमिशम् । श्रीमद्द्वारवती प्रयागमथुरायोध्यागयापुष्करं साल्ग्रामगिरिं निषेव्य रमते रामानुजोऽयं मुनिः ॥' என்னும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் ஸகல க்ஷேத்ரங்களிலுமெழுந்தருளி ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அர்த்த விசேஷங்களைப் பொழிவர்.

3. மேகமானது மழைபெய்து பள்ளமான விடங்களையும் நிரப்புவது போல ஆசாரியரும் ஸதுபதேச வ்ருஷ்டிகளைச் செய்து நீசர்களையும் உத்துங்கர்களாக்குவர்.

4. மேகமானது எப்போதும் வர்ஷியாது; காலவிசேஷங்களிலேயே வர்ஷிக்கும். இங்ஙனே ஆசாரியரும் சில ஸமயவிசேஷங்களைக் குறிக்கொண்டு ஸதுபதேச வர்ஷங்களைச் செய்வர்.

5. மேகமானது ப்ராப்த காலங்களில் பெய்யாவிடில் உலகில் பலவகைப் பீடைகள் உண்டாகின்றன. அதுபோல ஆசாரியரும் ஸமயங்களில் ஸதுபதேசங்களைச் செய்தருளாவிடில், தேஹாத்மப்ரமம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப்ரமம் அந்யசேஷத்வப்ரமம் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய யோக்யதாப்ரமம் முதலான பல பீடைகள் தோன்றும்.

6. மேகம் எவ்வளவு வர்ஷித்தாலும் த்ருப்தியடைவதுமில்லை, கைம்மாறு கருதுவதுமில்லை. அதுபோலவே ஆசாரியரும் கைம்மாறு கருதாமல் எவ்வளவு உபதேசித்தும் த்ருப்தியடையாமலே யிருப்பர்.

7. மேகம் சில காலங்களில் சில நீர்த்துளிகளைப் பெய்து ஓய்கிறது; மற்றொருகால், போதும்போது மென்னும்படியாக அபரிமிதமாய் வர்ஷிக்கிறது. இங்ஙனே ஆசாரியரும் சில ஸமயம் மந்த்ரோபதேசமென்று சிஷ்யர் செவியிலே சில அக்ஷரங்களைச் சொல்லி நிற்பர்; மற்றொருகால் [காலக்ஷேபக்ரந்த ப்ரவசனம் செய்யுமிடத்து] ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராண உபப வேதாந்த ரஹஸ்ய ஸாரார்த்தங்களை அபரிமிதமாக வர்ஷித்து வியப்புறச் செய்வர்.

8. மேகம் வீதிகளிலே வர்ஷித்து ஜலத்தை நிஷ்ப்பலமாக்குகிறது; சிப்பிகளிற் பெய்து முத்துக்களை யுண்டாக்கி ரத்ன பூஷணங்களுக்கு உதவுகிறது. இப்படியே ஆசாரியரால் சில வ்யக்திகளிடத்தில் உபதேசிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் அநவதானத்தினாலும் விஸ்மரணத்தினாலும் அப்ரயோஜனமாகின்றன. சில மேதாவிகள் பக்கலிலோ வென்னில் விசேஷமான புஷ்டியையடைந்து ஸ்ரீவசந பூஷணம், உபதேச ரத்தினமாலை என்னும் பெயர்களால் ஆத்மாலங்கார ஹேதுக்களாகின்றன.

9. மேகம் பெய்த நீர் நதிகளிலும் தடாகங்களிலும் கிணறுகளிலும் சென்று சேர்ந்து ஸர்வோபஜீவ்யமாகின்றது; வேறிடங்களிற் சேர்ந்து ஒருவர்க்கும் கொள்ளத் தகாதத[illegible]கின்றது. அதுபோலவே ஆசார்யர் ஸத்பாத்ரங்களில் வர்ஷிக்கும் அர்த்த விசேஷங்கள் ஆசார்ய பரம்பரையாய் க்ரஹித்து அநுபவிக்கத்தக்கதாயும், அபாத்ரங்களில் தந்த அர்த்தங்கள் பழுக்கக்காய்ச்சின இரும்பிலே விட்ட தண்ணீர்போல் அனுபல்பங்களாயும் ஆகின்றன.

10. மேகமானது "எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள், மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும்" (பெருமாள் திருமொழி) என்கிறபடியே பயிர், சாதகபக்ஷி முதலிய அநந்யகதிகளால் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்து அவற்றுக்கு உபகாரகமாயும், "நீர்காலத்து எருக்கிலம்பழவிலைபோல் வீழ்வேனை" (நாச்சியார் திருமொழி) என்கிறபடியே எருக்கஞ் செடிகளிற் பெய்து நஷ்டத்தை விளைப்பதாயும் ஆகிறது. அதுபோல, ஆசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளும் அநந்யகதிகளால் குதூஹலத்தோடு எதிர்பார்க்கப்பட்டு உபயோகங்கொள்ளப் படுவனவாய், பிறரிடத்திலே பெருகி "சாறுவாக மத நீறுசெய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக்கடலை வற்றுவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட" (ஆர்த்திப் பிரபந்தம்) என்கிறபடியே அநர்த்த ஹேதுக்களாய் முடியும். இங்ஙனே மற்றும் பலவகையான உவமைப் பொருத்தங்கள் காணலாம்.

பூருவர்கள் பணித்தவோர் அற்புதமான ச்லோகரத்னமும் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தகும்; அதாவது, "लक्ष्मीनाथाख्यसिन्धौ शठरिपुजलदः प्राप्य कारुण्यनीरं नाथाद्रावभ्यषिञ्चत्तदनु रघुवराम्भोजचक्षुर्ज्झराभ्याम् । गत्वा तां यामुनाख्यां सरितमथ यतीन्द्राख्यपद्माकरेन्द्रं संपूर्य प्राणिसस्ये प्रवहति सततं देशिकेन्द्रप्रमौघैः ॥" என்பதாம். இதன் பொருளாவது; நம்மாழ்வாராகிற காளமேகம்

ச்ரிய: பதியென்னும் கடலிலே புக்குக் கருணையாகிற நீரை முகந்துகொண்டு ஸ்ரீமந்நாத முனிகளாகிற மலையுச்சியில் வர்ஷிக்க, அந்த மழை உய்யக்கொண்டார் மணக்கால் நம்பிகளாகிற இரண்டு அருவிகளாகப் பெருகி யமுனைத்துறைவர் (ஆளவந்தார்) என்னும் ஆற்றிலே தங்கி அங்குநின்றும் பெருகி எம்பெருமானாராகிற ஏரியிலே நிறைந்து, வீராணத்தேரியின் தீர்த்தம் எழுபத்திநான்கு மதகுகளாலே பயிர்களுக்குப் பாயுமா போலே எழுபத்திநான்கு ஸிம்ஹாஸனாதிபதிகளின் வழியாய் ஸம்ஸாரி சேதநர்கள் பக்கலிலே இடையறாது பெருகிக் கொண்டிருக்கின்ற தென்கை *ஆழி மழைக்கண்ணா* என்கிற பாசுரத்தினால் எம்பெருமானாரை விளித்து, தேவரீர் உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகாசார்யரென்கிற விருது பொலிய உபய வேதாந்தப் பொருள்களையும் ஸர்வலோகோஜ்ஜீவனமாம்படி வர்ஷிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பதோ நியமிப்பதோ செய்யப்படுகிறதன்றோ. 55

56. சங்கராசார்யோக்தி பரிசீலநம்

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபரமாத்மா வாஸ்தவமாகத் திருவவதாரம் செய்து, வாஸ்தவமான அர்த்தங்களை நிரப்பி வாஸ்தவமாக கீதாசாஸ்த்ரத்தை யவதரிப்பித்தருளினதாக ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜனடியார்களான நாம் நம்பியிருக்கிறோம். ஸ்வாமியிட்டருளின கீதாபாஷ்யத்தின் அவதாரிகையிலும் மேலே பலச்லோகங்களின் பாஷ்யத்திலும் இந்த நம்பிக்கையே நமக்கு ஊர்ஜிதமாக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யஸ்வாமிகளியற்றிய பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை இதற்கு மாறாகவுள்ளது. அவர் தம்முடைய பாஷ்ய அவதாரிகையில் "भगवान्....स्वमायया देहवानिव जात इव च लोकानुग्रहं कुर्वन् लक्ष्यते" [பகவாந் ...ஸ்வமாயயா தேஹவாநிவ ஜாத இவ ச லோகாநுக்ரஹம் குர்வந் லக்ஷ்யதே] என்றெழுதிவைத்திருக்கக் காண்கிறோம். இதனால், பகவான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் செய்தருளவில்லையென்றும், உண்மையான அவதாரம் செய்தருளவில்லையென்றும், மாயையினால் ஏதோ ஜனங்களை மயக்கிக் காட்டினதாகவும் சங்கராசாரியர் அபிப்ராயப்படுவதாக விளங்குகின்றது. இப்படி இவர் அபிப்ராயப்படுவதற்கு ஒரு காரணாபாஸமுண்டு; அதாவதென்னவெனில்; மேலே நான்காமத்யாயத்திலே பகவான்தானே தன்னுடைய அவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசிவருகையில் (4-6) "अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया ॥" என்றதில் 'ஆத்ம மாயயா ஸம்பவாமி' என்றுள்ளது. இதற்கு உண்மையான பொருள் எதுவோ அது பகவத்ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரமாண ப்ரதர்சந புரஸ்ஸரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "आत्ममायया—आत्मीयया मायया। * माया वयुनं ज्ञानम् * इति ज्ञानपर्यायोऽत्र मायाशब्दः। तथा चाभियुक्तप्रयोगः—* मायया सततं वेत्ति प्राणिनां च शुभाशुभम् * इति। आत्मीयेन ज्ञानेन—आत्मसंकल्पेनेत्यर्थः॥" என்பன கீதாபாஷ்யத்தில் அங்கு ஸ்வாமியருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள். வைதிக நிகண்டுவையும் அதையநுஸரித்த அபியுக்த ப்ரயோகத்தையும் காட்டி ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானமே இங்கு மாயா சப்தார்த்தமென்று ஸ்வாமி நிர்ணயித்திருக்கிறார். இதுதான் மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயத்திற்கு மிகவு மிணங்கிய ப்ராமாணிகமான பொருள். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (6-5-84) * इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः— இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:* என்று, மாயாசப்தஸ்தானத்தில் இச்சாசப்தத்தை நிஸ்ஸந்தேஹமாக இட்டு, பகவான் தன்னுடைய இச்சையினாலே தனக்கு அபிமதமான பல திவ்யமங்கல விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு அவதரிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு சங்கராசார்யர் "संभवामि—देहवानिव भवामि; जात इव, आत्ममायया—आत्मनो मायया, न परमार्थतः लोकवत्" என்று எழுதியுள்ளார். கானலானது தன்னிடத்தில்

தண்ணீர் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் அது இருப்பதுபோல் காட்டுகிறதல்லவா? அப்படியே பகவானும் தான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணுதவனுகையாலே தன்னிடத்தில் தேஹமில்லா திருக்கச் செய்தேயும் இருப்பதுபோல் மாயையினால் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான் என்பது சங்கராசார்யருடைய அபிப்ராயம். மாயா என்னுஞ் சொல்லுக்கு பொய்யென்பதே இவர் கொண்ட பொருளாகும். அந்த நாலாவது அத்யாயத்திலேயே மேல் ஒன்பதாவது ச்லோகத்தில் * जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥ * [ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந.] என்பதில் பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தையும் அவதார சேஷ்டிதத்தையும் ஸத்யமாக எவன் அறிகிறானோ அவன் வர்த்தமாந தேஹத்தை விட்டொழித்து மறு பிறவியடையாமல் தன்னையே யடைவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றான். 'மே ஜந்ம கர்ம ச ய: தத்த்வத: வேத்தி' என்றிருப்பதை ஸ்வமதப்ரதிகூலமாக நினைத்த சங்கராசார்யர் வெகு சாதுர்யமாய் வேறுவிதமாக அந்வயம் காட்டியுள்ளார். தத்த்வத: என்பதை 'யோ வேத்தி' என்பதில் கூட்டாமல் 'தத்த்வத: தேஹம் த்யக்த்வா' என்று உத்தரார்த்தத்திலே அந்வயித்துப் பொருளுரைத்தார். அவர் இவ்வளவு ச்ரமம் எதற்காகப் படுகிறாரென்றால், 'ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா' என்றுள்ள விடத்தில் மாயா சப்தத்திற்குத் தாம் கொண்ட பொருளே பொருளென்கிற வொரு அபிநிவேசத்தினால் தான்.

ப்ராமாணிகர்கள் இங்கு மத்யஸ்த நிலையில் நின்று ஒன்று குறிக்கொள்ள வேண்டும். தைத்திரீய யஜுர்ப்ராஹ்மணத்தில் காடக (काठक) ச்ருதியில் மூன்றும் ப்ரச்நத்தில் "यावन्तः पाँसवो भूमेः संख्याता देवमायया" என்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. பூமியிலுள்ள மண் துகள்களெல்லாம் தேவர்களின் மாயையினால் கணக்கிடப் பெற்றவையாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு மாயையென்பதற்கு பிறர் கூறும் பொருள் பொருந்தமாட்டாதென்பது வெளிப்படை. பூமியிலுள்ள மண் துகள்கள் மனிதர்களின் ஞானத்தினால் கணக்கிட முடியாதவையாயினும் தேவர்களின் ஞானத்தினால் கணக்கிடக்கூடியவையே யாதலால் இங்கு 'தேவமாயயா' என்றதற்கு 'தேவர்களின் ஞானத்தாலே' என்பதுதான் பொருளென்று யாவரும் நிராக்ஷேபமாக இசையத்தக்கதாகும். வித்யாரண்யர் முதலான வேதபாஷ்யகாரர்களும் இப்படித்தான் இங்குப் பொருள் வரைந்துள்ளார்கள். ஆகவே (மாயா) என்பதற்கு 'மித்யா' என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தமற்றதென்று தெளியக்கிடவது.

அஸுரராக்ஷஸாதிகள் செய்கிற செயல்களை மாயை என்று சொல்லுவதுண்டு. அங்கும் மித்யா என்கிற அர்த்தம் கிடையாது. ஆச்சர்யகரம் என்பது பற்றியே அங்கு மாயாசப்த ப்ரயோகம் பண்ணுவது. பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தில் அசித் ப்ரகரணத்தில் (10) "மாயையென்கிறது விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே" என்றருளிச்செய்த விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் "அஸுரராக்ஷஸாதி க்ரியைகளை ஆச்சர்யகரத்வத்தைப் பற்றி மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகிறப்போலே இத்தையும் [ப்ரக்ருதியையும்] மாயையென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது; ஒன்று [illegible] விஸ்மயநீயங்களான கார்யங்களை ஜனிப்பிக்கை" என்றருளிச்செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம். "தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா" (7-14) என்ற கீதா ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி வெகு விசதமாக நிரூபித்தருளுகிறார். "अस्या माया-शब्दवाच्यत्वम् आसुरराक्षसास्त्रादीनामिव विचित्रकार्यकरत्वेन....अतो मायाशब्दो न मिथ्यार्थवाची। ऐन्द्रजालिकादिष्वपि केनचिन्मन्त्रौषधादिना मिथ्यार्थविषयायाः पारमार्थिक्या एव बुद्धेरुत्पादकत्वेन मायावीति

प्रयोगः। यथा मन्त्रौषधादिरेव च तत्र माया" இத்யாதி திவ்யஸூக்திகள் அங்கு ஸேவிக்கத் தக்கவை. மாயாசப்தத்தின் உண்மைப் பொருளையுணராதே தவருன பொருளைக் கொண்டதன் பயனுகவே மாயாவாதிகளின் வாதங்கள் மிக மிக வளர்ந்துவிட்டன.

கண்ணபிரான் அவதரித்ததும் பொய், தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணினதும் பொய் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்ததும் பொய்யென்றே சொன்னதாகத் தேறிவிடும். பொய்யான சாஸ்த்ரம் நம்முடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு எப்படி ஸாதனமாகும். வேங்கடாத்வரி இயற்றிய விச்வகுணாதர்சத்தில் வேதாந்தி வர்ணனத்தில் "दृश्यं मिथ्या दृष्टिकर्ता च मिथ्या दोषो मिथ्येत्येव या धीरमीषाम्। साऽधिष्ठानांशेऽपि किं नेति चिन्ता साविष्ठानां पण्डितानामुदेति॥" என்றொரு ச்லோகம் வெகு அற்புதமாகக் காண்கிறது. 'பார்க்கப்படுகிற பொருள்களெல்லாம் பொய், பார்க்கிறவனும் பொய், அவித்யையாகிற தோஷமும் பொய் என்று கொள்ளுகிற இந்த மாயாவாதிகள், இவற்றுக்கு ஆச்ரயபூதமான ப்ரஹ்மமும் பொய்யென்று முடித்திருக்கலாமே; ஏன் அதை மாத்திரம் ஸத்யமென்று கொண்டார்களோ தெரியவில்லை என்பதே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. பொய்யன் சொல்லுகிற வார்த்தைகளும் பொய்யாகு மாகையாலே தம்மைப் பொய்யரென்று நிலைநாட்டிக் கொள்ளுகின்ற இந்த மாயாவாதிகள், சொல்லுவதெல்லாம் பொய்யே என்பது இவர்கள் தம்மாலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டுத் தீருவதனுல் இவர்களைக் கண்டிக்க நாம் சிறிதும் ப்ரயாஸம் கொள்ளவேண்டியதில்லை யென்றும் ஒரு ரஸிக பண்டிதர் எழுதிவைத்திருக்கக் காண்கிறேம். 65

57. மதியினுல் விதியைவெல்லலாம்

விதியானது எவராலும் கடக்க முடியாததெனப்படும். "दैवं दिष्टं भागधेयं भाग्यं स्त्री नियतिर्विधिः" என்று அமரகோசமாதலால் தைவத்திற்கே விதியென்று பெயர். ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் ஜனிக்கும்போதே ஆயுள் முதலானவற்றில் ஒருவிதமான தைவஸங்கல்பம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதுதான் விதியென்பது. அந்த விதிப்படியேதான் எதுவும் நடைபெற்றுவரும். அது பழுதுபடமாட்டாது. விதிக்குமாருக எதுவும் நடைபெருது. "ललाटलिखिता रेखा परिमार्ष्टुं न शक्यते" என்கிற வசனம் யாவருமறிந்தது. 'தலையெழுத்து ஒருவராலும் தவிர்க்க முடியாதது' என்பது இதன் கருத்து.

உண்மையில் தைவபலமென்பது எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டதாதலால் அது அநிவார்யமென்பது மறுக்க முடியாததே. ஆனுல் "மதியினுல் விதியை வெல்ல முடியும்" என்பது நுண்ணறிவாளர்களின் முதுமொழியாகக் காண்கிறது. இதற்குச் சேர இதிஹாஸ புராணங்களிற் கதைகளும் பல காணப்படுகின்றன. சில கேண்மின்.

ஸாவித்ரியினுல் தனக்கு ஸத்தியவானேடு விவாஹம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இதையறிந்த நாரதமுனிவர் 'ஸத்யவானுடைய ஆயுள் மிகவும் குறுகியுள்ளது; அவனை மணந்து கொண்டால் ஸாவித்திரி நீண்டகாலம் வாழமுடியாது; எப்படியாவது இந்த விவாஹத்தை நிறுத்தி வேறு தீர்க்காயுஸ்ஸான வொரு வரனுக்கு இவளை விவாஹம் செய்து கொடுப்பதே நலம்' என்று தெரிவித்தார். ஸாவித்ரி இதற்குச் சிறிதும் உடன்படவில்லை. விவாஹம் மாநஸிகமென்றும் வாசிகமென்றும் காயிகமென்றும் மூவகைப்படும். இன்னவரனை விவாஹம் செய்துகொள்ள வேணுமென்று நெஞ்சால் நினைப்பது மாநஸிக விவாஹம். அதனை வெளிப்படையாகப்பேசி முடித்துக்கொள்வது வாசிகவிவாஹம். அநுஷ்டான பர்யந்தமாக முடித்துக்கொள்வது காயிக விவாஹம். பிராமாணிகர்களுக்கு இம்மூன்றும் துல்யமேயன்றி இவற்றுள் வாசி கிடையாது.

இன்னானை மணந்து கொள்வதென்று நெஞ்சால் நினைந்தவாறே அது நடந்தேறியதுதான். அதை மாற்றி வேறுவிவாஹம் செய்து கொள்வதென்பது வித்வா விவாஹ பர்யாயமேயாகும். உத்தமியான ஸாவித்திரி இதனை எங்ஙனம் இசையவல்லள், ஏற்கெனவே பதியாக வரிக்கப்பட்ட ஸத்யவானைத் தவிர்த்து வேறொருவனை நெஞ்சாலும் நினையேனென்று உறுதிகொண்டாள். என் தலையெழுத்துப்படி ஆகட்டுமென்று கூறி அவனையே மணம்புணர்ந்து வாழ்ந்து வந்தாள். ஒரு ஸம்வத்ஸரத்திற்குள் ஸத்யவானுக்கு மரணம் அணித்தாயிற்று. ஸாவித்ரி யமனை நேரில் கண்டு பேசித் தனது வாக்சாதுர்யத்தினால் யமனை யீடுபடுத்தித் தான் தீர்க்க ஸுமங்கலியாக வாழப்பெற்றாள். இக்கதை மஹாபாரதத்தில் வநபர்வாவின் முடிவில் வெகு அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இக்கதையைச் சிறிது விரிவாகக் கேண்மின் ;—

மத்ர தேசத்தரசன் அச்வபதி யென்பவன் ஸாவித்ரீ தேவதையின் உபாஸனையினால் ஒரு மகளைப் பெற்று அவளுக்கு ஸாவித்ரீ யென்றே பெயரிட்டு வளர்த்துவர, அவளுக்கு விவாஹ யோக்யமான வயஸ்ஸுவந்தும் அவளது தேஜஸ்ஸு அப்ரதிமமாய் ஒருவர்க்கும் அணுக வொண்ணாதபடி யிருந்ததனால் அவளை ஒருவரும் மனைவியாக வரியாதிருக்க, பிதாவானவர் 'பெண்ணே! நீயே சென்று உனக்குத் தகுந்த வரனை ஸ்வயம்வரமாக லபிக்கக் கடவை' என்று கட்டளையிட்டு மந்திரிகளுடன் அவளைத் தேரின்மேலேற்றி யனுப்ப, அவளும் தந்தையிட்ட கட்டளையின்படி பலதேசங்களிலும் சென்றுபார்த்துத் தனக்கேற்ற வொருவரனை நிர்ணயித்துக்கொண்டு தந்தையிடம் திரும்பி வந்தாள். அப்போது நாரத மஹர்ஷியும் தந்தையும் உடன் வீற்றிருந்தனர், இவள் எங்குப்போய் வருகிறாள்? என்ன செய்தி?' என்று முனிவர் கேட்க; ஸாவித்ரியே சொல்லத் தொடங்கினாள்:—ஸால்வதேசத்தரசனான த்யுமத்ஸேனன் கண்ணில்லாதவனும் ராஜ்ய மிழந்தவனுமாயிருக்கின்றானே ; அவனுடைய அருமைப்புதல்வன் ஸத்யவானென்பவன், அவனை நான் கணவனாக வரித்துவந்திருக்கிறே னென்றாள். இது கேட்டவுடனே நாரதமுனிவர் 'அந்த ஸத்யவான் மஹாகுணசாலி யென்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் அவனது ஆயுள்முடிவு இன்னும் ஒரு ஸம்வத்ஸரத்தினுள்ளே யாம்' என்று தெரிவிக்க, அரசன் மகளைநோக்கி 'அம்மா ஸாவித்ரி! முனிவர் சொல்வதைக் கேட்டாயன்றே ; அல்பாயுஸ்ஸான அவனை விட்டு வேறு கணவனைத் தேடிக்கொள்' என்று சொல்ல, அதற்கு ஸாவித்ரி சிறிதும் உடன்படாமல் 'என்விதிப்படியாகட்டும்; மாநஸிகமான விவாஹம் முடிந்துவிட்டபிறகு இனி அதனை மாற்றிக்கொள்வதென்பது நடவாத காரியம்' என்று சொல்ல, அரசனும் நாரத முனிவருடைய அநுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு ஸாவித்ரியின் விவாஹத்தை நிறைவேற்றுவதாகப் பரிஜந பரிவார புரோஹிதாதிகளுடன் புறப்பட்டு அரண்யத்தில் தாய் தந்தையோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற ஸத்யவானுக்கு முறைப்படி விவாஹம் செய்து கொடுத்து வந்தனன்.

ஸத்யவான் ஸாவித்திரியோடு இல்லற வாழ்க்கையை நடத்திவருகிறான்; ஸாவித்திரி ஸர்வாபரணங்களையும் கழற்றிவிட்டு மரவுரியையும் காஷாயத்தையும் தரித்துக் கொண்டு பரிசுச்ரூஷையில் ஊன்றி யிருந்தாள். இப்படி காலம் சென்று கொண்டிருக்கையில் நாரதமுனிவர் சொல்லியிருந்த நாள் குறுகினதை நெஞ்சிற் கொண்டாள். கணவனுடைய மரணம் நான்கு நாளில் நேரப்போகிற தென்றறிந்து முன்னதாக வொரு த்ரிராத்ர வ்ரதத்தை யனுட்டித்து முடித்தாள். அந்த நாளும் அணுகிவிட்டது. ஸத்யவான் கோடாலிப்படையை யெடுத்துக் கொண்டு வழக்கம் போல் வனத்திற்சென்றான். அன்று ஸத்யவான் வனமேகி உணவுப்பொருள்களை சேகரித்துக்கொண்டு விறகு வெட்டப் புகுகையில் மரணக்குறிகள் தோன்றத் தொடங்கின. உடனே அவன் தனக்குண்டான கிலேசங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு ஸாவித்ரியின் மடியில் தலைவைத்துத் தரையில் படுத்துக் கொண்டான். நாரதமுனிவர் சொன்னபடி கணவனது மரணகாலம் ப்ராப்தமாய்விட்ட தென்றறிந்த ஸாவித்ரி மிகவும் சோகித்

இன்னொருவனை மணந்து கொள்வதென்று நெஞ்சால் நினைந்தவாறே அது நடந்தேறியதுதான். அதை மாற்றி வேறுவிவாஹம் செய்து கொள்வதென்பது விதவா விவாஹ பர்யாயமேயாகும். உத்தமியான ஸாவித்திரி இதனை எங்ஙனம் இசையவல்லள், ஏற்கெனவே பதியாக வரிக்கப்பட்ட ஸத்யவானைத் தவிர்த்து வேறொருவனை நெஞ்சாலும் நினையேனென்று உறுதிகொண்டாள். என் தலையெழுத்துப்படி ஆகட்டு மென்று கூறி அவனையே மணம்புணர்ந்து வாழ்ந்து வந்தாள். ஒரு ஸம்வத்ஸரத்திற்குள் ஸத்யவானுக்கு மரணம் அணித்தாயிற்று. ஸாவித்ரி யமனை நேரில் கண்டு பேசித் தனது வாக்சாதுர்யத்தினால் யமனை யீடுபடுத்தித் தான் தீர்க்க ஸுமங்கலியாக வாழப்பெற்றாள். இக்கதை மஹாபாரதத்தில் வநபர்வாவின் முடிவில் வெகு அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இக்கதையைச் சிறிது விரிவாகக் கேண்மின் ;—

மத்ர தேசத்தரசன் அச்வபதி யென்பவன் ஸாவித்ரீ தேவதையின் உபாஸனையினால் ஒரு மகளைப் பெற்று அவளுக்கு ஸாவித்ரீ யென்றே பெயரிட்டு வளர்த்துவர, அவளுக்கு விவாஹ யோக்யமான வயஸ்ஸுவந்தும் அவளது தேஜஸ்ஸு அப்ரதிமமாய் ஒருவர்க்கும் அணுக வொண்ணாதபடி யிருந்ததனால் அவளை ஒருவரும் மனைவியாக வரியாதிருக்க, பிதாவானவர் 'பெண்ணே! நீயே சென்று உனக்குத் தகுந்த வரனை ஸ்வயம்வரமாக லபிக்கக் கடவை' என்று கட்டளையிட்டு மந்திரிகளுடன் அவளைத் தேரின்மேலேற்றி யனுப்ப, அவளும் தந்தையிட்ட கட்டளையின்படி பலதேசங்களிலும் சென்றுபார்த்துத் தனக்கேற்ற வொருவரனை நிர்ணயித்துக்கொண்டு தந்தையிடம் திரும்பி வந்தாள். அப்போது நாரத மஹர்ஷியும் தந்தையும் உடன் வீற்றிருந்தனர், இவள் எங்குப்போய் வருகிறாள்? என்ன செய்தி?' என்று முனிவர் கேட்க; ஸாவித்ரியே சொல்லத் தொடங்கினாள்:—ஸால்வதேசத்தரசனான த்யுமத்ஸேனன் கண்ணில்லாதவனும் ராஜ்ய மிழந்தவனுமாயிருக்கின்றானே ; அவனுடைய அருமைப்புதல்வன் ஸத்யவானென்பவன், அவனை நான் கணவனாக வரித்துவந்திருக்கிறே னென்றாள். இது கேட்டவுடனே நாரதமுனிவர் 'அந்த ஸத்யவான் மஹாகுணசாலி யென்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் அவனது ஆயுள்முடிவு இன்னும் ஒரு ஸம்வத்ஸரத்தினுள்ளே யாம்' என்று தெரிவிக்க, அரசன் மகளைநோக்கி 'அம்மா ஸாவித்ரி! முனிவர் சொல்வதைக் கேட்டாயன்றோ; அல்பாயுஸ்ஸான அவனை விட்டு வேறு கணவனைத் தேடிக்கொள்' என்று சொல்ல, அதற்கு ஸாவித்ரி சிறிதும் உடன்படாமல் 'என்விதிப்படியாகட்டும்; மாநஸிகமான விவாஹம் முடிந்துவிட்டபிறகு இனி அதனை மாற்றிக்கொள்வதென்பது நடவாத காரியம்' என்று சொல்ல, அரசனும் நாரத முனிவருடைய அநுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு ஸாவித்ரியின் விவாஹத்தை நிறைவேற்றுவதாகப் பரிஜந பரிவார புரோஹிதாதிகளுடன் புறப்பட்டு அரண்யத்தில் தாய் தந்தையோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற ஸத்யவானுக்கு முறைப்படி விவாஹம் செய்து கொடுத்து வந்தனன்.

ஸத்யவான் ஸாவித்திரியோடு இல்லற வாழ்க்கையை நடத்திவருகிறான்; ஸாவித்திரி ஸர்வாபரணங்களையும் கழற்றிவிட்டு மரவுரியையும் காஷாயத்தையு மணிந்து கொண்டு பதிசுச்ருஷையில் ஊன்றி யிருந்தாள். இப்படி காலம் சென்று கொண்டிருக்கையில் நாரதமுனிவர் சொல்லியிருந்த நாள் குறுகினதை நெஞ்சிற் கொண்டாள். கணவனுடைய மரணம் நான்கு நாளில் நேரப்போகிற தென்றறிந்து முன்னமே யொரு த்ரிராத்ர வ்ரதத்தை யனுஷ்டித்து முடித்தாள். அந்த நாளும் அணுகிவிட்டது. ஸத்யவான் கோடாலிப்படையை யெடுத்துக் கொண்டு வழக்கம்போல் வனஞ்சென்றான். அன்று ஸத்யவான் வனமேகி உணவுப்பொருள்களை சேகரித்துக்கொண்டு விறகு வெட்டப் புகுகையில் மரணக்குறிகள் தோன்றத் தொடங்கின. உடனே அவன் தனக்குண்டான கிலேசங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு ஸாவித்ரியின் மடியில் தலைவைத்துத் தரையில் படுத்துக் கொண்டான். நாரதமுனிவர் சொன்னபடி கணவனது மரணகாலம் ப்ராப்தமாய்விட்ட தென்றறிந்த ஸாவித்ரி மிகவும் சோகித்

திருக்கையில், பாசமும் கையுமாக அங்கு வந்து நின்ற யமனையும் கண்டு மெல்ல வெழுந்து கைகூப்பி நின்று 'உம்மைப் பார்த்தால் அமாநுஷ தேவதையாகக் காண்கிறது; நீர் யார்? இவ்விடம் எதற்காக வந்தீர்?' என்று விநயமாய்க் கேட்க; அதற்கு அவர் 'அம்மா ஸாவித்ரி! நீ சிறந்த பதிவிரதையாதலால் உன்னோடு பேசுகிறேன். நான் யமன்; உனது கணவனுடைய வாழ்நாள் முடிந்துவிட்டபடியால் அவனுயிரைக் கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன், பெரும்பாலும் எனது கிங்கரர்களே வந்து இக்காரியம் செய்து போவது வழக்கம். ஆயினும் உன் கணவன் பரமதார்மிகனாகையாலே அவர்கள் இவனை யணுக சக்தரல்லரென்று நானே வர நேர்ந்தது' என்று சொல்லிக் கொண்டே ஸத்யவானுயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு தென்திசை நோக்கிச் செல்லலுற்றான். ஸாவித்ரியானவள் மிக்க வருத்தத்துடன் யமனைப் பின் சென்றாள். அதுகண்ட யமன் 'அம்மா ஸாவித்ரி! நீ என்னோடு கூட வருவதில் பயனில்லை; திரும்பிச்செல்; கணவனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களை முறைப்படி நிறைவேற்றப் பார்' என்றான். அப்போதும் ஸாவித்ரி மீளாமல், கணவனுயிர் செல்லுமிடத்தே என்னுயிரும் செல்லத்தக்கதன்றோ வென்று சில தருமநுட்பங்களைச் சொன்னாள், அவைகேட்ட யமன் மிகமகிழ்ந்து 'அம்மா! உனது கணவனுயிரைத் தவிர்த்து வேறு வேண்டிய வரம் என்பால் பெற்றுப் போ' என்றான். 'கண்கெட்டு வனத்தில் கிலேசப் படுகின்ற எனது மாமனார் கண்பெற்று வாழ அருள்புரிக' என்று கோரினள். யமனும் அங்ஙனமே யாகுக வென்றருள் செய்தவிடத்தும் ஸாவித்ரி மீளாமலே பின்னையும் தொடர்ந்தாள். 'அம்மா! வீணாக சிரமப்பட்டு என்னைப் பின் தொடராதே; திரும்பிச் செல்' என்று யமன் சொல்லவும் திரும்பாமலே மற்றும் பல தருமநுட்பங்களைப் பேசிக்கொண்டே பின்தொடர்ந்தாள். அப்பேச்சுக்களுக்கு மிகமகிழ்ந்த யமன் 'கணவனுயிரைத்தவிர்த்து வேறொரு வரம் பெற்றுப்போ' என்றான். 'ராஜ்யப்ரஷ்டரான என் மாமனார் ராஜ்யம் பெற்று இனிதுவாழ வேணுமென்று கோரி, அங்ஙனமே வரம் பெற்றும் மீளாமலே மேலும் பலதரும ஸூக்ஷ்மங்களைப் பேசிக் கொண்டே பின்தொடர்ந்தாள்; தன் தந்தைக்கு நூறு புத்திரர்கள் பிறக்கவேணுமென்று வரம் பெற்றாள். பின்னையும் பின்தொடர்ந்து இனிதாகப் பேசிக்கொண்டுபோய், தனக்கு ஸத்யவானிடத்தில் நூறு புத்திரர்கள் பிறக்கவேணுமென்று வரம் கேட்டாள். யமன் மெய்மறந்து அந்த வரத்தையும் கொடுத்து ஸத்யவானுடைய உயிரையும் தந்து போயினன். மதியினால் விதியை வென்று விட்டாளன்றோவிவள்.

மார்க்கண்டேயன் பதினாறுபிராயமே வாழும் விதியுடையனாயிருந்து வைத்தும் தேவதா ஸமாராதன பலத்தினால் விதியைக்கடந்து நீண்ட ஆயுள்பெற்றமை கேள்விப் படுகின்றோம். இங்ஙனே பலபல கதைகளினால் விதியை மதியால் வெல்லலாமென்பது திண்மை பெறுகின்றது. மதியிலாதவர்களே விதிக்கு வசப்பட்டிருப்பர்கள். அன்னவர்களில் கம்ஸனை நினைப்பது. 57

58. பகவான் எங்குள்ளான்?

சிறுவர்கள் பள்ளிக்கூடம் செல்ல ஆரம்பிக்கும் போது ஒருவர்க்கொருவர் சம்பாஷணை செய்கையில் பல விநோதப் பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொள்வதுண்டு. அவற்றுள் ஒரு விநோதப் பேச்சு—'இராமா! கடவுள் இருக்குமிடத்தை நீ சொல்லுவாயானால் உனக்கு ஓரணா தருவேன்' என்று கண்ணன் சொல்ல, அதற்கு இராமன் 'கண்ணா கடவுள் இல்லாதவிடத்தை நீ சொல்லுவாயானால் உனக்கு இரண்டணா தருவேன்.' என்றான் என்பது. இதனால், எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருள் என்கிற வுணர்ச்சி இளம்பிராயம் தொடங்கியே நம்மவர்களது நெஞ்சில் பதிந்திருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. * अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायण: स्थित:—அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித: * என்று வேதாந்தபரிசயம் செய்த பிறகு பெரி

யார்களுக்கு உண்டாகவேண்டியதான உணர்ச்சி சிறுவர்களுக்கு உண்டாகிறதென்றால் இதற்குக் காரணம் உயர்குடிப் பிறப்பேயென்னவேணும். ஸத்குல ப்ரஸூதி யென்பது மனிதனைய்ந்த பலங்களில் தலையானது. உயர்குடியிற் பிறந்தவர்களுக்கு ஆஸ்திக்யம் முதலான சிறந்தகுணங்கள் இயற்கையிலேயே தோன்றுகின்றன. எங்குமுளன் கண்ணனென்ற வுணர்ச்சி முற்காலத்தில் ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் தோன்றி யிருந்ததாக இதிஹாஸ புராணங்களினுலறிகிறோம். அவ்வுணர்ச்சி ஆஸ்திக குடும்பங்களில் இன்றைக்குஞ் சிறுவர்க்கும் உண்டாகி வருவதாகக் காண்கிறோம். இளம்பிராயத்திலுள்ள வுணர்ச்சி மென்மேலும் வளர வேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருக்க, இக்காலத் தவர்களுக்கு வயது முற்றமுற்ற இளம்பிராயவுணர்ச்சிக்கு எதிரிடையான வுணர்ச்சியே உள்மேன்மையடைவதாகக் காண்கிறது. ‘எம்பெருமான் எங்குமுளன்’ என்பதற்கு எதிராக எம்பெருமானெங்குமிலன், எம்பெருமானே யிலன்’ என்கிற பிரசாரமே முற்றுகின்றது.

‘எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்தபொருளாகில் கோவில்களிற் சென்று தொழ வேண்டுவதென்? ப்ரஹ்லாதன் எந்தக் கோயிலுக்குப் போனான்?’ என்றிப்படிப் பட்ட கேள்விகளைக்கேட்க முன்வருகிறார்கள் நவநாகரிகர்கள். காற்று எங்கும் நிறைந்த பூதமாயிருக்க அதற்காக விசிறியைத் தேடுவதேன்? நூறுமாயிரமும் செலவுசெய்து எலெக்ட்ரிக் பங்காக்கள் போட முயல்வதேன்? என்று அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

“अग्नौ तिष्ठति विप्राणां हृदि तिष्ठति योगिनाम् । प्रतिमास्वप्रबुद्धानां सर्वत्र समदर्शिनाम् ॥—
அக்னௌ திஷ்டதி விப்ராணாம் ஹ்ருதி திஷ்டதி யோகிநாம்.
ப்ரதிமாஸு அப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்சிநாம்.” என்கிறார்கள் மஹர்ஷிகள்.

இந்தச்லோகத்தின் பொருள்யாதெனில்; பகவான் அந்தணர்களுக்கு அக்நியிலுள்ளான்; யோகிகளுக்கு உள்ளத்தே யுள்ளான்; அறிவிலிகளுக்குப் பிரதிமைகளிலுள்ளான்; ஸமதர்சிகளுக்கு ஸர்வத்ரவுள்ளான்—என்பதாம்.

அந்தணர்களுக்கு பகவான் அக்நியிலிருக்கிறானென்றால் என்ன கருத்தென்னில்; “குளித்து மூன்றனலை யோம்புங் குறிகொளந்தணமை” என்று திருமாலையில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரருளிச் செய்கிறபடி அந்தணர்கள் தங்களுக்குரியதான நித்யகர்மாநுஷ்டானத்தில் நிரதர்களாயிருந்தால்— * वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान् । विष्णुराराध्यते पन्था नान्यत्तत्तोषकारकः * என்னப்பட்ட பகவதாராதந நிரதர்களா யிருந்தால் அதன் மூலமாக பகவத் தர்சனம் கிடைக்குமென்றவாறு.

யோகிகளுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறானென்றது—* மார்வ மென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தை நாட்டி, ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க்கு என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி. ஜிதேந்திரியர்களாய் தியானம் செய்யவல்லவர்களுக்கு அந்த தியானத்தின் மூலமாகவே பகவத் தரிசனம் கிடைக்குமென்றபடி.

அப்ரபுத்தர்களுக்கு ப்ரதிமைகளி லிருக்கிறானென்றது — அர்ச்சாமூர்த்திகளில் ஆதரவேற்பட்டு * உலகமேத்துங் கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டியிருப்பலல்லால் மற்றையார்க் குய்யலாமே * என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலில் திடநம்பிக்கை கொண்டு திவ்யதேச ப்ராவண்யமே போது போக்காயிருப்பார்க்கு அதன் மூலமாகவே பகவத் தர்சனம் எளிதாகுமென்றபடி.

ப்ரபுத்தர்களோடு அப்ரபுத்தர்களோடு வாசியற அனைவர்க்கும் அர்ச்சையே தஞ்சமாயிருக்க “अप्रबुद्धानां प्रतिमासु—அப்ரபுத்தாநாம் ப்ரதிமாஸு” என்று சொல்லியிருக்கிறதே, இதுவென்? ப்ரதிமைகளி லீடுபட்டிருந்த ஆழ்வார்களும் நாதயாமுந

யார்களுக்கு உண்டாகக்கூடியதான உணர்ச்சி சிறுவர்களுக்கு உண்டாகிறதென்றால் இதற்குக் காரணம் உயர்குடிப் பிறப்பேயென்னவேணும். ஸத்குல ப்ரஸூதி யென்பது மஹாஸுக்ருத பலங்களில் தலையானது. உயர்குடியிற் பிறந்தவர்களுக்கு ஆஸ்திக்யம் முதலான சிறந்தகுணங்கள் இயற்கையிலேயே தோன்றுகின்றன. எங்குமுளன் கண்ணனென்ற வுணர்ச்சி முற்காலத்தில் ப்ரஹலாதாழ்வானுக்குத் தோன்றி யிருந்ததாக இதிஹாஸ புராணங்களினலறிகிறோம். அவ்வுணர்ச்சி ஆஸ்திக குடும்பங்களில் ஒவ்வொரு சிறுவர்க்கும் உண்டாகி வருவதாகக் காண்கிறோம். இளம்பிராயத்திலுள்ள வுணர்ச்சி மென்மேலும் வளர வேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருக்க, இக்காலத் தவர்களுக்கு வயது முற்றமுற்ற இளம்பிராயவுணர்ச்சிக்கு எதிரிடையான வுணர்ச்சியே உண்மேஷமடைவதாகக் காண்கிறது. ‘எம்பெருமான் எங்குமுளன்’ என்பதற்கு எதிராக எம்பெருமானெங்குமிலன், எம்பெருமானே யிலன்’ என்கிற பிரசாரமே முற்றுகின்றது.

‘எம்பெருமான் எங்கும் நிறைந்தபொருளாகில் கோவில்களிற் சென்று தொழ வேண்டுவதேன்? ப்ரஹ்லாதன் எந்தக் கோயிலுக்குப் போனன்?’ என்றிப்படிப் பட்ட கேள்விகளைக்கேட்க முன்வருகிறார்கள் நவநாகரிகர்கள். காற்று எங்கும் நிறைந்த பூதமாயிருக்க அதற்காக விசிறியைத் தேடுவதேன்? நூறுமாயிரமும் செலவுசெய்து எலெக்ட்ரிக் பங்காக்கள் போட முயல்வதேன்? என்று அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

“अग्नौ तिष्ठति विप्राणां हृदि तिष्ठति योगिनाम् । प्रतिमास्वप्रबुद्धानां सर्वत्र समदर्शिनाम् ॥—
அக்னௌ திஷ்டதி விப்ராணும் ஹ்ருதி திஷ்டதி யோகிநாம்.
ப்ரதிமாஸு அப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்சிநாம்.” என்கிறார்கள் மஹர்ஷிகள்.

இந்தச்லோகத்தின் பொருள் யாதெனில்; பகவான் அந்தணர்களுக்கு அக்நியிலுள்ளான்; யோகிகளுக்கு உள்ளத்தே யுள்ளான்; அறிவிலிகளுக்குப் பிரதிமைகளிலுள்ளான்; ஸமதர்சிகளுக்கு ஸர்வத்ரவுள்ளான்—என்பதாம்.

அந்தணர்களுக்கு பகவான் அக்நியிலிருக்கிறனென்றால் என்ன கருத்தென்னில்; “குளித்து மூன்றனலை யோம்புங் குறிகொளந்தணமை” என்று திருமாலையில் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரருளிச் செய்கிறபடி அந்தணர்கள் தங்களுக்குரியதான நித்யகர்மாநுஷ்டானத்தில் நிரதர்களாயிருந்தால்— * वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान् । विष्णुराराध्यते पन्था नान्यत्तत्तोषकारकः * என்னப்பட்ட பகவதாராதந நிரதர்களா யிருந்தால் அதன் மூலமாக பகவத் தர்சனம் கிடைக்குமென்றவாறு.

யோகிகளுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருக்கிறனென்றது—* மார்வ மென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தை நாட்டி, ஆர்வமென்பதோர் பூ விடவல்லார்க்கு என்று பெரியாழ்வா ரருளிச் செய்தபடி ஜிதேந்திரியர்களாய் தியானம் செய்யவல்லவர்களுக்கு அந்த தியானத்தின் மூலமாகவே பகவத் தரிசனம் கிடைக்குமென்றபடி.

அப்ரபுத்தர்களுக்கு ப்ரதிமைகளி லிருக்கிறனென்றது — அர்ச்சாமூர்த்திகளில் ஆழங்காற்பட்டு * உலகமேத்துங் கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டியுருய்யலல்லால் மற்றையார்க் குய்யலாமே * என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலில் திடநம்பிக்கை கொண்டு திவ்யதேச ப்ராவண்யமே போது போக்காயிருப்பார்க்கு அதன் மூலமாகவே பகவத் தர்சனம் எளிதாகு மென்றபடி.

ப்ரபுத்தர்களோடு அப்ரபுத்தர்களோடு வாசியற அனைவர்க்கும் அர்ச்சையே தஞ்சமாயிருக்க “अप्रबुद्धानां प्रतिमासु—அப்ரபுத்தாநாம் ப்ரதிமாஸு” என்று சொல்லியிருக்கிறதே, இதுவென்? ப்ரதிமைகளி லீடுபட்டிருந்த ஆழ்வார்களும் நாதயாமுந

யதிவராதிகளான பூர்வாசார்யர்களும் அப்ரபுத்தர்களோ? என்று கேள்வி பிறக்கும். இதைப் பற்றிப் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியே ஒன்றுள்ளது; அதைப் பற்றிப் பிறகு பேசுவோம்.

இனி, *ஸர்வத்ர ஸமதர்சிநாம்* என்றுள்ளது. அக்நிகார்யமும் வேண்டாமல் ஹ்ருதயத்தில் தியானமும் வேண்டாமல் அர்ச்சையில் ஆழங்காற் படுதலும் வேண்டாமல் ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போன்றிருப்பார்க்கு எங்கும் பகவத் தர்சனம் கிடைக்குமென்றபடி. 58

59. கண்ணபிரானும் குசேலமுனிவரும்

ஸத்யஸங்கல்பனான எம்பெருமான் இந்நிலவுலகில் அவதாரங்கள் செய்யாமலே தன்னுடைய ஸங்கல்ப-சக்தியினாலேயே எதையும் செய்து தலைக்கட்டிவிட முடியும். *நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய்* என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்கிறபடி கர்மவச்யர்களான நம்போல்வாரும் படாத கஷ்டங்களை அகர்மவச்யனான தான் பட்டு எதற்காக இந்நிலத்தில் வந்து பிறக்கவேணும்? எத்தனை அஸுர ராக்ஷஸர்களைக் கொல்ல வேணுமானாலும் * विश्वं धियैव विरचय्य निचाय्य भूय: संजहुष: * என்று ஆழ்வானருளிச் செய்த கணக்கிலே ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே அது செய்யமுடியாதா? ஸாது பரித்ராணம் எவ்வளவு பண்ண வேணுமானாலும் " नन्वस्ति विश्वपरिपालनजागरूक: संकल्प एव भवतो निपुणस्सहाय: " என்று தேசிகனருளிச் செய்கிறபடி ஸங்கல்பத்தாலே பண்ண முடியாதா? எதற்காக மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப்பிறவி பிறந்து வருந்த வேண்டும்? என்று பலர் கேட்பதுண்டு. இதற்கு நம் பூருவாசாரியர்கள் ஆச்சரியமான ஸமாதானத்தை அருளிச் செய்தேயுள்ளார்கள். துஷ்க்ருத் விநாசநம் ஒருவாறு ஸங்கல்ப ஸாத்யமானாலும் ஸாது பரித்ராணம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வ்யக்தமாக அருளிச் செய்துள்ளார். முடிவாகத் தேர்ந்த பொருள் யாதெனில், எம்பெருமான் ஸங்கல்ப சக்தியாலே செய்தருளுமளவில் ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாசநாதி ரூபங்களான காரியங்கள் ஒருவாறு நிறைவேறி விடுகின்றனவென்று கொண்டாலும் தன்னுடைய அற்புதமான திவ்ய கல்யாண குணங்களை வெளியிட ப்ராப்தமே யாகாது; திருக்கல்யாண குண ப்ரகாசனமே எம்பெருமானுக்கு ப்ரதானமான உத்தேச்யம். அதனை ஸங்கல்பத்தால் நிறைவேற்றவே முடியாது. அதற்காகவே அவதாரங்கள் செய்து போருவது—என்பதே. இதையே பட்டர் " गुणपरीवाहात्मनां जन्मनाम्—குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் " என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினால் வெளியிட்டருளினார். நீர் நிரம்பின காலத்தில் ஏரிகளுக்குக் கலுங்கல் எடுத்து விடாவிட்டால் எப்படி தரிப்பு அரிதோ, அப்படியே குணபுஷ்கலனான எம்பெருமானுக்கும் அவதாரங்கள் செய்யாவிடில் குணங்களைக் கொண்டு தரிப்பு அரிது என்பது காட்டப்பட்டது. இது தோன்றவே ஸ்ரீராமாயணத்தின ஆரம்பமே "को न्वस्मिन् सांप्रतं लोके गुणवान् कश्च वीर्यवान्। धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च सत्यवाक्यो दृढव्रत:॥" இத்யாதி குண ப்ரச்நமாகவே நிகழ்ந்திருக்கின்றது. ஸ்ரீராமாயணாதி இதிஹாஸ புராண ப்ரவசனம் செய்தருளும் மஹான்களும் கதா ஸந்தர்ப்பங்களில் முக்கியமான நோக்கு வையாதே ஆங்காங்கு ஆவிஷ்க்ருதமாகின்ற திருக்குணங்களிலேயே தாங்களு முருகி ச்ரோதாக்களையும் உருக்குகின்றார்கள்.

ராமராவணயோர் யுத்தம் ராமராவணயோரிவ என்னும்படி இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் ப்ரபல யுத்தம் நடந்ததென்று இதைப் பல ஸர்க்கங்களால் வான்மீகி முனிவர் பெருக்கிப் பேசினாலும் *பொல்லா வரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை* யென்று பேசலாம் படியான மஹாவீரன் ஒரு புழுவோடே போராடினதில் வியப்பார் ஆரேனு

முனரோ? அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் * यो वज्रपाताशनिसन्निपातान्न चुक्षुभे नापि चचाल राजा। स रामबाणाभिहतो भृशार्तः चचाल चापं च मुमोच वीरः * என்னும்படி நிசாசரர்கோமான் நிலை கலங்கி நின்றபோது "गच्छानुजानामि रणार्दितस्त्वं प्रविश्य रात्रिञ्चरराज! लङ्काम्। आश्वास्य निर्याहि— இன்று போய் நாளை வா" என்று பெருமாள் திருவுள்ளமிரங்கி விடைகொடுத்து விட்டாரே! இந்த திருக்குணம் என்னே என்னே! என்று இதற்கு உருகுகிறார்களே தவிர, சரமாரி பொழிந்த சேவகத்திற்கு உருகுவார் ஒருவருமிலரே. கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில்—

"यत्तादृशागसमरिं रघुवीर! वीक्ष्य विश्रम्यतामिति मुमोचिथ मुग्धमाजौ।
कोऽयं गुणः कतरकोटिगतः कियान्वा कस्य स्तुतेः पदमहो बत कस्य भूमिः!"

என்ற ச்லோகத்தினால் இந்தத் திருக்குணத்திற்கு உருகுந்திறம் மரங்களும் இரங்கும் வகையன்றோ அமைந்துளது. திருநாவீறுடைய பிரானை திருமங்கையாழ்வார் *சுரிகுழற் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன்* என்னும் படி நின்ற மஹாபாபியான இராவணனை உடனே தொலைத்தொழித்துத் திரும்ப வேண்டியிருக்க, 'रणार्दितस्त्वम्' என்று திருவுள்ளத்தில் புண்பாடு காட்டுவதும், (आश्वास्य என்று) உடம்புக்குத் தேற்றரவு செய்துகொள் என்பதும், 'गच्छानुजानामि' என்று வீட்டுக்குச் செல்ல விடை கொடுப்பதும் குணரஸிகர்களின் நெஞ்சை நீராயுருக்கக் கேட்க வேணுமோ?

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் காட்டின திருக்குணங்களிற் காட்டிலும் மிகச் சீரியனவ க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் காட்டின திருக்குணங்கள். நம்மாழ்வார் *பிறந்தவாறும் வளர்ந்த வாறும்* என்று சொல்லி ஆறு மாஸம் மோஹித்திருந்தது இவ்வவதாரத்திலேயன்றோ. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் எந்த கதாஸந்தர்ப்பத்தை யெடுத்துக் கொண்டாலும் ஆச்சரிய மான திருக்குணம் விளங்கியே தீரும். இளம்பிராயக் கதைகள் நிற்க. யௌவன பிராயக்கதைகளில் குசேல முனிவர் வந்து சேருங் காலத்துக் கதை மிக ரமணீயமானது. இது ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தத்தில் 80, 81 அத்யாயங்களில் உள்ளது. குசேலோ பாக்யானம் அறியாதாரில்லை, அனைவருமறிந்ததே. குசேல முனிவரை நோக்கிக் கண்ணபிரான் கூறும் வார்த்தைகளில் ஒன்றையே இங்கெடுத்துக்கொண்டு ரஸாநு பவம் செய்ய விரும்புகிறோம்.

கண்ணனைக் காணச்சென்ற குசேலர் கையில் அவல் கொண்டு போயிருக்கிறார். அதுவும் அவருடைய கந்தைத்துணியில் தங்காமல் கொட்டிப்போய்ச் சில கணங்களே தங்கியிருக்கலாயிற்று. அதையும் கொடுக்க லஜ்ஜித்திருக்கிறார். கண்ணபிரானோ "किमुपायनमानीतं ब्रह्मन्मे भवतो गृहात्—கிமுபாயநமாநீதம் ப்ரஹ்மந் மே பவதோ க்ருஹாத்" =ஐயா! உம் அகத்திலிருந்து எனக்கு என்ன உபஹாரம் கொணர்ந்தீர்? என்று மடி பிடித்துக் கேட்கிறான். இன்னது கொணர்ந்தேனென்று கூறுவதற்கு நா எழும்ப வில்லை. கொணர்ந்த அற்ப வஸ்துவை என்னவென்று கூறுவது! என்னவென்று கொடுப்பது! என்று தடுமாறி நிற்கிறார் பாவம்! அந்த ஸங்கோசத்தை யறிந்து கொண்ட கண்ணபிரான் அப்போது கூறுகின்றான்—

"अण्वप्युपाहृतं भक्तैः प्रेम्णा भूर्येव मे भवेत्। भूर्यप्यभक्तोपहृतं न मे तोषाय कल्पते॥

அண்வப்யுபாஹ்ருதம் பக்தை: ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத், பூர்யப்யபக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பதே" என்று. பக்திமான்கள் அணுவளவு இட்டாலும் அது அன்பின் கனத்தாலே என் புத்திக்கு மிகப் பெரிதாகவே தோற்றும்; அன்பிலா

தார் மிகக்கனக்க இட்டாலும் அதனால் நெஞ்சு கனியேன்—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். இதனால், பகவான் பக்தர்களிடத்துக் கடுகையும் மலையாகக் கொள்ளுமியல்பினன் என்பது பெறப்படும்.

கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் கூறியுள்ள "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்" என்ற ச்லோகமும் இந்த ப்ரகரணத்தில் கண்ணனால் பூர்த்தியாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ச்லோகத்தின் கடைசி பாதம் "அச்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்பது. இவ்விடத்து கீதாபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச் செய்வதாவது— "मनोरथपथदूरवर्ति प्रियं प्राप्येव अश्नामि" என்று. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான எனக்கும் கிடைக்கமாட்டாததான வொரு ப்ரியவஸ்து கிடைத்தாற்போல் அநுபவிக்கிறேனென்று எம்பெருமான் சொல்லுவதாக பாஷ்யமுள்ளது. ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்கள் அவ்விடத்து பாஷ்யபங்க்தியையெடுத்து ஸேவித்தால் கண்ணநீரைப் பெருக்காமலிருக்க முடியாது. அற்பத்தையும் அதிகமாகக் கொள்ளும் பரிசு தனக்குள்ளதென்பதைக் கண்ணபிரான் இங்கு [குசேலகதையில்] மேலே வெகு ரஸமாகக் காட்டுகிறான். குசேலரை நோக்கிக் கண்ணன் இங்ஙனே சொல்லச் செய்தேயும் அவர் வெட்கத்தினால் அவலைக் கொடுக்கவேயில்லை. கண்ணன் தானாகவே அவருடைய ஜீர்ணசித்ரமான உத்தரீய முடிப்பைப் பிடித்திழுக்க, சில அவல் துளிகளே கைப்பட்டனவாம். ஆனாலும் "அண்வபி பூர்யேவ மே பவேத்" என்று கீழே சொன்னது ப்ரத்யக்ஷமாக வேணுமே; அதற்காக, அந்த அவல் கணங்களும் கண்ணன் கைப்பற்றினவாறே முஷ்டியளவாக ஆயிற்றாம். அதை அமுதுசெய்ய, அவ்வளவிலும் அது ஓய்ந்ததில்லை; மற்றொரு முஷ்டியாகவும் பெருகிற்றாம். இவ்விஷயம் (ஸ்ரீபாகவதத்தில்) "इतिमुष्टिं सकृज्जग्ध्वा द्वितीयं मुष्टिमाददे" "இதி முஷ்டிம் ஸக்ருஜ்ஜக்த்வா த்விதீயம் முஷ்டிமாததே." என்பதனால் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

எவ்வளவு இட்டாலும் த்ருப்தி யடையாதே 'என்ன கொடுத்தாய்! உன்னைப்போன்ற க்ருபண சிரோமணியும் உலகிலுண்டோ?' என்று தூற்றும் நம்போல்வாரைப் போலன்றியே அல்பஸந்துஷ்டன் எம்பெருமான்—என்னும் இம்மஹாகுணத்தை எம்பெருமான் தன்னுடைய உக்திகளாலும் நடத்தைகளாலும் விளங்கக் காட்டிக் கொண்டிருப்பதை அஸூயையின்றிக்கே அநுபவிக்குங் குடியிலே ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவப்பயனாக நாம் பிறந்திருக்கிறோம். இத்தகைய மஹாகுணத்தை ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் "கேசவனைப்பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ" என்கிறபடியே ஆனந்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டுவது பக்தியுக்தர்களின் லக்ஷணம். கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுக்கு கீதை முழுவதும் உபதேசித்து விட்டு முடிவில் "इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन। न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति" நான் உனக்குச் சொன்ன இந்த பரமகுஹ்யமான சாஸ்த்ரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே, அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே, அசுச்ரூஷுவுக்குச் சொல்லாதே. என்னிடத்தில் அஸூயையுள்ளவனுக்குச் சொல்லாதேயென்று கட்டளையிடுகிறான்; இங்கு "ந ச மாம் யோப்யஸூயதி" என்றவிடத்தில் நம் பாஷ்யகாரர் பாஷ்யமிட்டருளுகிறார்; காணக் கண்ணாயிரம் வேண்டும்; கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டும்; நவில நாவாயிரம் வேண்டும்; "मत्स्वरूपे मदैश्वर्ये मद्गुणेषु च कथितेषु यो दोषमाविष्करोति न तस्मै वाच्यम्" என்று பாஷ்யஸூக்தியுள்ளது. 'என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய ஐச்வர்யத்தையும் என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் அவற்றில் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்பவனே என்னிடத்தில் அஸூயை கொண்டவன்; அவனுக்கு நீ ஒன்றும் சொல்லாதே. என்று கண்ணபிரான் கட்டளையிடுவதாக ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளுகிறார். பகவத் குண கீர்த்தனம் பண்ணினால் அதில் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்பவர் யார்? "கேட்பார் செவி சுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும் சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன்" என்று நம்மாழ்வாரால்

விசேஷிக்கப்பெற்றவன் போல்வார்—என்று இதுவரையில் எண்ணியிருந்தோம். அது தவறு; எம்பெருமானார் தர்சனத்திலேயே ஜனித்து, எம்பெருமானை அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணாகரனென்றும் இசைந்து வைத்து, "நம் போல்வாரிடத்து நம: என்கிற உக்தி மாத்ர முண்டானாலும் அது எம்பெருமானுக்கு ப்ரியிஷ்டமாகிறது" என்று இந்த மஹாகுணத்தைச் சொன்னவாறே கண்கள் சிவந்து தாபம் மிகுந்து விவாத யுத்தஸந்நத்தர்களாகின்றார்களே சில மஹாநுபாவர்கள், அவர்களே *மத்குணேஷு கதிதேஷு தோஷமாவிஷ்கரோதி யென்ற எம்பெருமானார் திவ்ய ஸூக்திக்கு இலக்கானவர்களென்று திண்ணமாக எண்ணத்தட்டுண்டோ?

"भूयिष्ठां ते नमउक्तिं विधेम" என்கிற வாக்யம் ஈசாவாஸ்யாதிகளான உபநிஷத்துக்களில் உள்ளதாகையாலும் தேசிகாதிகளால் பகவத் பரமாகவே வ்யாக்யாதமாகையாலும் இது எம்பெருமானைப் பற்றியதன்றென்று வாய்திறக்க வழியில்லை. 'தே பூயிஷ்டாம் நம உக்திம்' என்று அந்வயித்து, நம: என்கிற உக்தி மாத்ரமும் அவன் திருவுள்ளத்தாலே கனத்ததாகிறது என்று அர்த்தம் செய்தால் இது எம்பெருமானுக்குப் பொருந்தாத குணமென்று சொல்லமுடியுமா? சப்தசக்தியால் லப்யமாகாது என்ன முடியுமா? எதுவும் முடியாது.

"अण्वपि भूर्येव मे भवेत्" என்னுமெம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் இயல்பிற்கும் மிக விணங்கினதாய் பகவத் குணாதிசய குதூஹலிகளுக்குப் பரமானந்த ஸந்தோஹ ஸந்தாயகமாய் சப்தஸ்வரஸத: ப்ராப்தமுமாயிருக்கின்ற இந்த மஹார்த்தம் நம் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளுள் மஹாநிதியானது. 59

60. கண்ணனும் விதுரனும்

பாண்டவர்க்காய்த் தூதுசென்ற கண்ணபிரான் விதுரர் திருமாளிகையிலே புக்கவாறே "முன்னமே துயின்றருளிய முதுபயோததியோ, பன்னகாதிபப்பாயலோ பச்சையாலிலேயோ, சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ கருதி நீ யெய்தற்கு, என்ன மாதவம் செய்ததிச் சிறுகுடிலென்றான்" (வில்லிபாரதம்) என்றபடி பலவிதமாக நைச்யாநுஸந்தானம் செய்து விதுரர் கண்ணனுக்கு ஏதோவுண்ணக் கொடுத்தார். கண்ணனும் அதனைப் பரமானந்தமாகவுண்டான் என்று உலகம் சொல்லி வருகிறது. இவ்விடத்தை மஹாபாரதத்தில் எழுதுகின்ற வ்யாஸபகவான் எங்ஙனே யெழுதினாரென்று சிறிது பார்ப்போம். விதுரர் அன்னமிட்டாரென்பதைச் சொல்லுமிடத்து "विदुरोऽन्नमुपाहरत्—விதுரோந்நமுபாஹரத்" என்றுசொன்ன வியாஸர், கண்ணன் அதனை யமுது செய்தானென்பதைச் சொல்லுமிடத்து "विदुरान्नानि बुभुजे शुचीनि गुणवन्ति च— விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச" என்றார். "அப்திர் லங்கித ஏவ வாநர படை:" என்ற ரீதியிலே நின்று புராணப்ரஸங்கம் செய்து போருமவர்கள் 'விதுரர் அன்னமிட்டார்; அது பரம பரிசுத்தமாயும் பரம போக்யமாயு மிருந்தபடியாலே அதனைக் கண்ணனமுது செய்தான்' என்றிவ்வளவே சொல்லிப் போவர்கள். விதுரர் அன்னமிட்டாரென்பதைச் சொல்லும்போது "அந்நம் உபாஹரத்" என்று ஏகவசந ப்ரயோகம் செய்த முனிவர் உடனே கண்ணனமுது செய்ததைச் சொல்லுமிடத்து 'அந்நாநி புபுஜே' என்று பஹுவசநப்ரயோகம் செய்ததேன்? என்று ஆராய்ந்து நிதியெடுத்து ஊட்டவல்லவர்கள் மிகச் சிலரே. விதுரர் அன்னமிட்டபோது அது மிகவும் அல்பமாயிருந்ததென்பதைக் காட்ட அங்கு ஏகவசநப்ரயோகம் பண்ணினார். அது தானே "அண்வபி ப்ரேம்ணா பூர்யேவ மே பவேத்" என்ற கண்ணபிரானுடைய திருக்கைத் தலத்தில் சேர்ந்தவாறே அநல்பமாய் விட்டதென்பதைக் காட்ட அங்கு 'அந்நாநி புபுஜே' என்று பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணினார்—என்று மருமமறிந்து எடுத்துரைக்க வல்ல

வர்கள் யாராயிருக்க வேண்டும்? பகவத் குணஸாகரத்தில் நன்கு படிந்தவர்களாய் பகவானுடைய விசேஷ கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரபூதர்களாய் அவனுடைய திருக்குணங்களையே ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப் போலே வாய் வெருவுமவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

"இக்கருத்தை யுட்கொண்டுதான் வியாஸர் சுலோகமியற்றினரோ? ஏதோ ச்லோகம் கூடுகிறபடி சொல்லி வைத்தார்; அதற்கு இப்படி விசேஷார்த்தம் சொல்லுவது குநிஷ்டை" என்று ஸஹஸா சொல்லிவிட வல்லவர்கள் எங்கும் பரம்பியுள்ளார்களென்பதை நாமறிவோம். 'விதுரோங்நமுபாஹரத்' என்றதற்குப் பொருந்த 'புபுஜே விதுராந்நம் தத்' என்று ச்லோகமியற்ற அருமையில்லை. "ஜாமாதா வேத்தி நோ பிதா......வ்யாக்யாதா வேத்தி நோ கவி:" என்ற கணக்கிலே வ்யாஸர் இவ் விசேஷப்பொருளைக் கருதிற்றிலர் என்றே கொண்டாலும் இந்த இன்சுவைப் பொருளைக் கொள்ளக் குறைவில்லாதபடியன்றோ வசநஸந்தர்ப்பம் அமைந்திருக்கின்றது. பகவானுடைய ஆச்சரியமான குணவிசேஷமன்றோ குன்றிலிட்ட விளக்காகின்றது இப் பொருட்சுவையில்.

"கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நின்று" (ஸ்ரீவசநபூஷணம்) என்கிறபடியே கட்கிலியான எம்பெருமானை நாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து ஆனந்திக்க பாக்கியம் பண்ணிற்றிலோம். "கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்திருப்பேனே" என்று ஆண்டாளருளிச் செய்த கட்டளையிலே குணாநுபவம் பண்ணிப் போதுபோக்க நிற்கிறோம் மத்தனை. இந்த குணகீர்த்தனமும் எம்பெருமானார் தர்சனஸ்தர்களுக்கும் அஸஹ்யமாகிற தென்றால் இதனில் மிக்கோர் வியப்புண்டோ? பக்தனிட்ட அல்பமான அன்னம் ஸ்வீகர்த்தாவின் திருவுள்ளத்தால் அனல்பமாயிற்று என்று ஒரு குணரஸிகர் உபந்யஸித்தால் இதில் அநுபபத்திகளைக் கூற வழிதேடுவாருளரோ? *தே பூயிஷ்டாம் நமஉக்திம்* என்பதைப் பழிக்கப்பார்க்குமவர்கள் இங்கு வாளாவிருப்பர்களோ? 'நாம் கனக்க இட்டாலுங்கூட அதில் குற்றங் குறைகண்டு தள்ளுகிறவனன்றோ பகவான்' என்பதையே ரஸகநமான பொருளாகக் கொண்டு இதனையே சிஷ்ய கோஷ்டிகளுக்கு ப்ரவசனம் செய்து க்ருதக்ருத்யராமவர்களை நிரோதிப்பாராருமிலரே. 60

61. கோவிந்தராஜீயம்

ஸ்ரீராமாயண வியாக்கியானங்களுள் ஸ்ரீகோவிந்தராஜீயம் மிகச் சிறந்த வியாக்கியானமாகக் குலாவப்படுகிறது. ஸ்மார்த்த மாதவப்ரப்ருதிகளும் இந்த வியாக்கியானத்தை மெச்சுகிறார்களென்று தெரியவருகிறது. கோவிந்தராஜர் என்னும் பெரியார் செய்த வியாக்கியானமாதலால் கோவிந்தராஜீய மென்று பேர் பெற்றிருக்கிறது. சில விடங்களில் இவர் பூருவர்களின் வியாக்கியான ஸரணியை மறந்து வேறாக வியாக்கியை செய்திருப்பது முண்டென்று அடியேனுடைய ஆராய்ச்சியில் தோன்றியதைச் சிறிது விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதனால் கோவிந்தராஜீயத்திற்கு ஒரு மறுப்பு எழுதுவதாக ஒருவருமெண்ணத் தகாது.

பெருமாள் இராவணஸம்ஹாரம் செய்து தலைக் கட்டிப் புஷ்பகவிமானத்தில் திருவயோத்திக்கு மீண்டெழுந்தருளும் போது பரத்வாஜா ச்ரமத்தில் ஆதித்யம் ஸ்வீகரிக்கத் தங்கினரன்றோ. அப்போது பரதாழ்வானுடைய நிலைமையை பரத்வாஜ முனிவர் கூறுகின்றார்— "पङ्कदिग्धस्तु जटिलो भरतस्त्वां प्रतीक्षते—பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று. இங்கு பரதாழ்வானுக்கு பங்கதிக்த: என்று விசேஷணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சேறு பூசப்பெற்றவன் என்றபடி. பரதாழ்வான் எதனாலே சேறு படிந்தவனானனென்று ஜிஜ்ஞாஸை பிறக்குமே: இதற்கு

புனக்
கோவிந்தராஜர் இரண்டு வகையாக எழுதியுள்ளார். பாதாம்வான் சடை புனைந்து ஏறிக்
திருப்பதனால் ஸ்நானம் செய்வதே கிடையாது. அதனால் ... ஸரயூமவ
கிடக்கிறது. * कथं नु अपररात्रेषु सरयूमवगाहते—கதம் நு அபரராத்ரேஷு ஸரயூம் ஸ்நானம் செய்வ
காஹதே * என்கிற ஸ்ரீராமவசனத்தில் பரதாழ்வான் ஸரயுவில் இறங்கி ஸ்நானம் செய்யப்
தாகத் தெரியவருகிறதே யென்னில், அது நித்ய ஸ்நானபரமன்று, ... முதல் வகை. இனி
படுகிற நைமித்திக ஸ்நானத்தைச் சொன்னதாகலாம்—என்பது ... சயனிப்பவனுகையாலே
இரண்டாம் வகையாவது - பரதாழ்வான் மண்தரையிலேயே
சேறுபடிந்த மேனியனாயினன் என்பதாம்.

பரதாழ்வான் நாடோறும் த்ரிஷவணஸ்நானமும் செய்திருக்கக் கூடும்; நித்யஸ்
நானமும் செய்யாதிருந்தனன் என்பதை யாவரும் த்ருப்தியுடன் அங்கீகரிப்பர்களா
வென்று ஆலோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. தரைக்கிடை கிடப்பதனால் 'पांसुदिग्ध:—
பாம்ஸுதிக்த:' என்று சொல்லத் தகுமேயொழிய பங்கதிக்த: என்று சொல்ல
ஔசித்யமிருக்குமாவென்பது ஆலோசிக்கத் தக்கது. * கங்குலும் பகலும் கண்துயி
லறியாள் கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும் * என்னும்படியான நிலைமையையே பரதாழ்
வானுடைய நிலைமையாதலால் அருவி சோருங்கண்ணீரைப் பெருக்கித் தரைக்கிடை
கிடப்பதனால் சேறுபடிந்த மேனியனாகிறான். ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார் * ஏறடர்த்ததும்
மேனமாய் நிலங்கீண்டதும் * என்ற பாட்டில் * வண் பொன்னிப் பேராறு போல்
வருங் கண்ண நீர் கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு செய் தொண்டர் *
என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். அப்பாசுரத்திற்கும் பங்கதிக்த: என்பதற்கும் ஒரு சேர்த்தி
யிருப்பதாகப் பூருவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். அது ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்
(127ல்) வ்யக்தம்.

ப்ரஸங்காத் ஸ்ரீகோவிந்தராஜரைப்பற்றிச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன்
இங்கு. இவருடைய காலம் ஐந்நூறு வருஷங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டது; மணவாள
மாமுனிகளுக்கு மிகவும் பிற்பட்டவர். பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானங்களையும்
ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படியையும் மணவாளமாமுனிகளின் ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களை
யும் நன்றாக ஸேவித்தவர். அவற்றிலுள்ள இன்சுவைப் பொருள்களை அப்படியே
ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தியுள்ளார். இதைத் தாமே தம்முடைய வியாக்கியான உபக்ரமத்தில்
" पूर्वाचार्यकृतप्रबन्धजलधेस्तात्पर्यरत्नावली: आदाय... " என்கிற ச்லோகத்தினால் வெளியிட்
டிருக்கிறார். அயோத்யா காண்டம் 113-ஆம் ஸர்க்கம் 18,19-ஆம் ச்லோகங்களின்
வியாக்கியானத்திலும் மற்றும் சில விடங்களிலும் இவர் தம்மை ஸ்ரீமத் வரவரமுனி
ஸம்ப்ரதாயஸ்தராக விளங்கக் காட்டிக்கொண்டவர். அது நிற்க, இவருடைய வியாக்கி
யானத்தில் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை முதலானோருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை மொழி
பெயர்த்து எழுதியுள்ள பாகங்களில் [விஷயத்தை க்ரஹிக்கமாட்டாத முத்ராபகர்
களால்] அச்சுத்தவறுகள் ஏறியிருக்கின்றன. அத்தவறுகள் எல்லாப் பதிப்புகளிலும்
ஒரே ரீதியாகவே யிருக்கிறது. ஓரிடம் காட்டுகிறேனிங்கு; திருப்பாவை (2) *பாற்கட
லுள் பையத்துயின்ற பரமன் * என்றவிடத்து ஆறுயிரப்படியில் " [கௌஸல்யா
ஸுப்ரஜாராம!] உண்ணப்புக்கு வாயை மறப்பாரைப் போலே, வந்த காரியத்தை
மறந்தான்; ஒரு திருவாட்டி பிள்ளை பெறும்படியே! என்கிறான் " என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி
யுள்ளது, இந்த பங்க்திகளை மொழிபெயர்த்த கோவிந்தராஜர் (பால-23-2.)
" भोजनकाले विस्मृतमुखो मुनिरासीत् " என்று எழுதிவைத்தார். 'உண்ணப்புக்கு வாயை
மறப்பாரைப் போலே' என்ற தமிழ்வாக்கியத்திற்கு நேரான ப்ரதிச்சந்தமிது. உண்ப
தற்கு உட்கார்ந்தவன் இலையிலுள்ள பக்ஷ்யவர்க்கங்களை யெடுத்து உண்ணவேண்டி
யிருக்க அதைவிட்டு அந்த பக்ஷ்யங்களின் ஸௌஷ்டவாதிகளை வர்ணித்துக் கொண்டு
கிடப்பதுமுண்டு. அப்படியே விச்வாமித்ரனும் தன் வேள்வியை மறந்து * என்ன
நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்! * என்று பெற்றவளைக்

கொண்டாடத் தொடங்கிவிட்டானென்று ஆசாரியர்களின் வியாக்கியானம். அந்த மொழிபெயர்த்த விதில் (போஜநகாலே) என்பதும் (விஸ்ம்ருதமுக:) என்பதும் அருளிச் செயல் வியாக்கியானச் சுவடறியாதார்க்குப் பொருள் படாமையினாலே, மொழிபெயர்க்கும் போது போஜநப்ரஸக்தி ஏதென்று மயங்கி மிகவும் விரஸமாகத் திருத்தி அச்சிட்டு விட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் தனி வியாசத்திலே வெளிவரும். 61

62. கீதாபாஷ்யமும்—தாத்பர்ய சந்த்ரிகையும்

இக்காலத்தில் பகவத்கீதையின் அருமையை யறியாதார் இல்லை. எந்த மதத்தினரும் கீதையில் விசேஷமான ஆதரவு காட்டுகிறார்கள். பலர் தங்கள் சொக்காய் ஜோப்பியிலேயே கீதையை ஸதா வைத்துக்கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். எழுதக் கற்றவர்கள் பெரும்பாலும் கீதைக்கு வியாக்கியான மெழுதியே க்ருதக்ருத்யர் களாகிறார்கள். தற்காலம் உலகில் எத்தனை பாஷைகள் நடையாடுகின்றனவோ அத்தனை பாஷைகளிலும் கீதைக்குப் பலவாயிரக் கணக்கில் வியாக்கியானங்கள் தோன்றி யிருப்பதாக விமர்சகுசலர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஒவ்வொரு பாஷையிலும் உள்ள வியாக்கியானங்கள் எண்ணிறந்தவை என்கிறார்கள். பிற்காலத்தவர்கள் எழுதிய வியாக் கியானங்கள் கிடக்கட்டும். புராதனர்களாய் வைதிகர்களென்று கொண்டாடப்பட்ட வர்களின் ஆதிசங்கராசார்ய ஸ்வாமி போன்ற மஹான்களால் இயற்றப்பட்ட வியாக் கியானங்களும் பல இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவற்றுள் 'மதத்ரய பாஷ்யம்' என்று குலாவப்படுவன சங்கரபாஷ்யமும் ராமாநுஜ பாஷ்யமும் மத்வ பாஷ்யமுமாகும். இம் மூன்று பாஷ்யங்களும் டீகைகளோடுங்கூட ஒன்று சேர்த்து தேவநாகரலிபியில் பல வருஷங்களுக்கு முன்பு சென்னை ஆனந்தா அச்சுக்கூடத்தில் வெகு நேர்த்தியாக அச் சிடப்பட்டிருப்பதால், இவற்றை ஏககாலத்தில் அநுபவிக்க விரும்புமவர்களுக்கு வெகு ஸௌகரிய முண்டாகி யிருக்கிறது.

இவற்றுள் மத்வாசார்யருடைய பாஷ்யம் மிகவும் சுருக்கமாகவுள்ளது. அவ ருடைய ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யமே அதிஸம்க்ஷிப்த மென்னும்போது கீதாபாஷ்யத் தைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டாவே. இம்மஹாசார்யர் பல பல அபூர்வமான உபநிஷத் ப்ரமாணங்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுகிறாரென்பது இவருடைய பாஷ்யத்திற் குள்ள விசேஷமாகும். சங்கரபாஷ்யத்தின் பெருமை உலகறிந்ததே.

பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தை அநுபவிக்க அநுபவிக்க, அதனுடைய அருமை பெருமைகள் 'நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்ன வேண்டியதாகிறது. நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கு கீதாபாஷ்யம் ஒரு சிறந்த மஹாநிதி யென்றே சொல்ல வேண்டும். இதற்கு வேதாந்த தேசிகனுடைய டீகையான தாத்பர்ய சந்த்ரிகை அவதரிக்க வில்லையாகில் இது அவதரித்தும் நிஷ்ப்பலமே யென்று சொல்ல வேண்டிய தாகும். தேசிகனுடைய ஸகல க்ரந்தங்களுக்குள்ளும் கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகை தனிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த தென்றால் இது மிகையாகாது. கீதாபாஷ்யத்திற்கு அநு ரூபமாக நிர்மிக்கப்பட்ட டீகையன்றோ தாத்பர்ய சந்த்ரிகை. பாஷ்யத்தின் அருமை பெருமை களை இந்த டீகையினாலேயே அறியவேண்டியதாகிறது. மூலத்திற்கு ஸம்பந்தப்படா மல் ஸ்வதந்த்ரமாகப் பல விஷயங்களை வளர்த்தி க்ரந்தத்தைப் பெருக்குகிற முறை இதில் அடியோடு கிடையாது. அபேக்ஷித விஷயங்களை விடாமலும் அநபேக்ஷித விஷயங்களைத் தொடாமலும் அற்புதமாக எழுதப்பட்ட டீகையன்றோ இது. கீதா பாஷ்யத்திலும் இந்த சந்த்ரிகையிலுமுள்ள ரஸகனமான விசேஷங்களை வரிசையாக வெடுத்துக் காட்டி அபூர்வமான வியாஸங்களை யெழுதி உபகரிக்கவல்ல மஹான்களுக்கு பரிசுமளித்துத் தக்க பரிசு அளிக்க வேணுமென்றும் நாம் குதூஹலம் கொண்டிருக் கிறோம். அன்னவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக ஒரு விஷயமிங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் பத்தாவது ச்லோகம்—

" तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् । ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥

தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே " என்பது. இங்கு 'பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம்' என்பதற்கு எப்படிப் பட்ட பண்டிதர்களுடைய புத்தியிலும் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்கிற அந்வயம் தோன்றுமே யொழிய வேறுவிதமான அந்வயம் தோன்றவே மாட்டாது. பஜிப்ப தாவது வந்தடைவது; வந்தடைகிறவர்களெல்லாருமே ப்ரீதியோடு வந்தடைகிறார் களென்று சொல்ல முடியாது. அப்ரீதியோடு வந்தடைபவர்களும் இருக்கக் கூடுமாத லால் அப்படிப்பட்டவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம்' என்று சொல்லிற்று—என்பதாகப் பொருள் கூறவல்ல பண்டிதர்களே எங்கும் நிறைந்துள்ளார் கள். சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாஷ்யத்திலும் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்கிற அந்வயந்தான் காட்டப்பட்டது. 'ஸ்நேஹத்தோடு பஜிக்கின்றவர்களுக்கு' என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்வாமி ராமாநுஜரோ வென்னில்; அப்பொருளைக் கண்டனம் செய்யாமலும் அப்படிப் பொருள் கொள்ளுகிற விதம் ஒன்றிருப்பதாகக் கூடக் காட்டிக் கொள்ளாம லும் " तमेव बुद्धियोगं प्रीतिपूर्वकं ददामि " என்று ஆச்சரியமான அந்வயக்ரமத்தைக் காட்டி பாஷ்ய மிட்டருளினார். பூர்வார்த்தத்திலுள்ள பதத்தை உத்தரார்த்தத்தில் அந்வயிப்ப தென்பது அஸம்பாவிதமுமன்று. அபூர்வமுமன்று. व्यवः क्रमवर्तित्वात् "பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி" என்று ஸ்வாமி அந்வயித்த விது அதிசயிக்கக் கூடியதன்று, ஆச்சரி யப்படக் கூடியதன்று. ஆனாலும் இங்ஙனே யந்வயம் வித்வான்களுக்கும் ஸ்பூரிக்க மாட்டாது. 'பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம்' என்று பூர்வார்த்தம் முடிந்தபடியாலே 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்கிற அந்வயமே யாவர்க்கும் ஸ்வரஸமாகத் தோன்றக்கூடியது. கீதை ஒன்பதாமத்யாயத்தில் (29) *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு* என்ற ச்லோகத்தில், "ये भजन्ति तु मां भक्त्या—யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா" என்ற விடத்தில் 'பக்த்யா பஜந்தி' என்றிருப்பதனாலே அங்குப் போலவே இங்கும் 'ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம்' என்றிருப்பது யுக்தந்தானென்று க்ரஹிப்பதற்கே பண்டிதர்கள் ஸஜ்ஜர்களாயிருக்கிறார் கள். சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும் அப்படித் தானே க்ரஹித்தார்கள். ஸ்வாமி யெம் பெருமானாருடைய மேதை விலக்ஷணமாக ப்ரஸரித்தது. ப்ரீதிபூர்வகம் என்பதை பக்தர்களின் க்ரியையில் அந்வயிப்பதைவிட எம்பெருமானுடைய க்ரியையிலே அந்வயிப்பது ரஸவத்தரம் என்பது தோன்றவே அப்படி அந்வயித்து பாஷ்யமிட்டரு ளினார்.

மஹாஜ்ஞாநியான சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் காட்டியிருக்கிற அந்வயத்தைத் தள்ளி இங்ஙனே விலக்ஷணாந்வயம் காட்டினதால் என்ன லாபம் கிடைக்கிறதென்று கௌதஸ்குதர்கள் கேட்கக்கூடுமே. இதற்கு நம்போல்வாரால் என்ன விடை கூற முடியும்? ஸாமாந்யமாக கீதாபாஷ்யத்தை ஸேவித்துக் கொண்டு போமவர்கள், 'இங்குப் பிறர்களின் அந்வயக்ரமம் வேறு; ஸ்வாமியின் அந்வய்க்ரமம் வேறு' என் பதைக் கூட க்ரஹிப்பதில்லை. சிலர் க்ரஹித்தாலும் இதிலுள்ள ரஸ விசேஷம் இன்ன தென்பதை அடியோடு க்ரஹிக்க சக்தராவதில்லை.

இவ்விடத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் நிதியெடுத்துக் கொடுத் தருளுகிறார். சங்கராசார்யஸ்வாமிகள் 'ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்' என்று அந்வயித் திருக்கவும் ஸ்வாமி இப்படி விலக்ஷணாந்வயம் செய்தருளி யிருப்பதற்கு யாது காரணம்? இதில் என்ன விசேஷம்? என்று ஆராய்ந்தார் தேசிகன். ஆராய்ச்சியில் தேறினதை அழகாக எழுதி வைத்திருக்கிறார். "....प्रीतिपूर्वकमित्यस्य भजनान्वये प्रयोजनं मन्दम्; ददामीत्यने-

नान्वये तु .... परमोदारत्वादि भगवद्गुणगण प्रकाशनेन महत्प्रयोजनमित्यभिप्रायेण प्रीतिपूर्वकंददामीत्यन्वय उक्तः ” என்பன சந்த்ரிகா ஸ்ரீஸூக்திகள். இதனால் தெரிவிக்கப்படுகிறதென்னவென்றால், (ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்) என்று அந்வயிப்பதில் அநுபபத்தியொன்றும் சொல்லமுடியாது; ஆனால் அவ்வந்வயத்திற் காட்டிலும் ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி யென்னுமந்வயத்தில் அதிசயித்த ப்ரயோஜனமுள்ளது. அதாவது எம்பெருமானுடைய பரமோதாரத்வம் முதலான திருக்குணங்களை வெளியிடுவதுதான்—என்றதாயிற்று. உலகத்தில் தானம் செய்பவர்கள் வெறுப்புடனும் அழுகையுடனும் கொடுப்பது முண்டாகையால் எம்பெருமான் அப்படி கொடுப்பவனல்லன்; ஸத்பாத்ரத்தில் கொடுக்கப்பெற்றோமே! என்று உள்ளம் பூரித்துக் கொண்டே கொடுப்பவன் - என்று இப்படிப்பட்ட மஹாகுணம் இவ்வந்வயத்தில் தேறுகையாலே இதுதான் ஆதரிக்கத்தக்க அந்வயம் என்று காட்டியருளினாராயிற்று.

ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் 'ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி' என்று அந்வயித்ததற்கு முக்கியமான காரணம் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியேயாகும். திருவாய்மொழியில் (8-7-8) *அறியேன் மற்றருள்* என்றபாட்டில் “அருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு உகந்து” என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தானருள் செய்ய நினைத்தவர்கட்கு உகந்து அருள் செய்வதாக ஆழ்வாரருளிச் செய்ததற்கு இணங்கியிருக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியே ஸ்வாமி விலக்ஷணாந்வயம் காட்டியருளினாரென்பதை அறியவல்லார் ஆர்கொல்?

இதிலிருந்து ஒரு ந்யாயசிக்ஷணமும் செய்யப்பட்டதாகிறது. அதாவது, எந்த அந்வயத்தில் பகவத் குணாதிசயம் விளங்குகிறதோ அந்த அந்வயந்தான் சிறந்ததாகக் கொள்ளத்தக்கதென்பதாம். நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகளான பிறர் எம்பெருமானுக்கு ஒரு குணாதிசயம் தேறவேணுமென்று நெஞ்சாலும் நினைக்கமாட்டாதவர்களாகையாலே அவர்கள் ஸ்வகுல கூடஸ்தர் காட்டின அந்வயத்தையே (ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம் என்பதையே) பற்றிக் கொண்டு மன்றாடுவர்கள். அவர்கள் அந்த அந்வயத்திற்கே பலம் கட்டக் கடமைப்பட்டவர்கள். ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமியென்னுமந்வயத்தில் ஸ்வாரஸ்யாதிசயமிருக்கிறதென்று எவ்வளவு காட்டினாலும் அவர்கள் ஈடுபடப்போகிறதில்லை. ஈடுபடாமை மாத்திரமேயன்று; ராமாநுஜர் தாந்தோன்றியாக அந்வயித்துப் பொருள் கூறினாரென்று தூஷிக்கவும் தலைப்படுவர்கள். சங்கராசார்யர் காட்டின அந்வயக்ரமம் மந்த ப்ரயோஜநகம் என்பதுவும், ராமாநுஜர் காட்டின அந்வயக்ரமம் ரஸவத்தரந்தானென்பதுவும் அவர்கள் ஒரு நாளும் இசையப் போகிறதில்லையன்றோ. ஆனாலும், பகவத் ராமாநுஜருடைய மேதை விலக்ஷணமேயென்று நெஞ்சினுள்ளே நினையாதிரார்கள். அவர்கள் அப்படி நினையா தொழியினும் நமக்கு ஒரு ஹானியுமில்லையன்றோ.

இவ்வண்ணமாகவே *பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம* என்ற ச்ருதியிலும் 'பூயிஷ்டாம் நம உக்திம் தே விதேம' என்று காட்டுமந்வயம் அதுஷ்டமேயாகிலும் மந்தப்ரயோஜநகம்: தே பூயிஷ்டாமென்று கொள்ளுமந்வயத்தில் பகவத்குணாதிசயப்ரகாசநேந ப்ரயோஜநாதிசயமுண்டு. பகவத் குணாதிசய அஸஹிஷ்ணுக்களுக்கு இவ்வந்வயம் ரஸிக்க விரகில்லை. 62

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியின்

அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸமாலை

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

தமது அறுபத்திரண்டு திருநக்ஷத்ர பூர்த்திக்கு ஸ்மாரகசின்னமாக எழுதியருளின

அறுபத்திரண்டு அமுதக்களஞ்சியம்

1. எம்பெருமானாரறுபத்திரண்டு

2. சாரீரகமீமாம்ஸையறுபத்திரண்டு

3. பகவத்கீதையறுபத்திரண்டு

அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸமாலை தனிப்புத்தகம்

தனி விலை 1—8—0

இவை பஞ்சமாருதம் & அம்ருதலஹரி வெளியீடு.

கிடைக்குமிடம் :

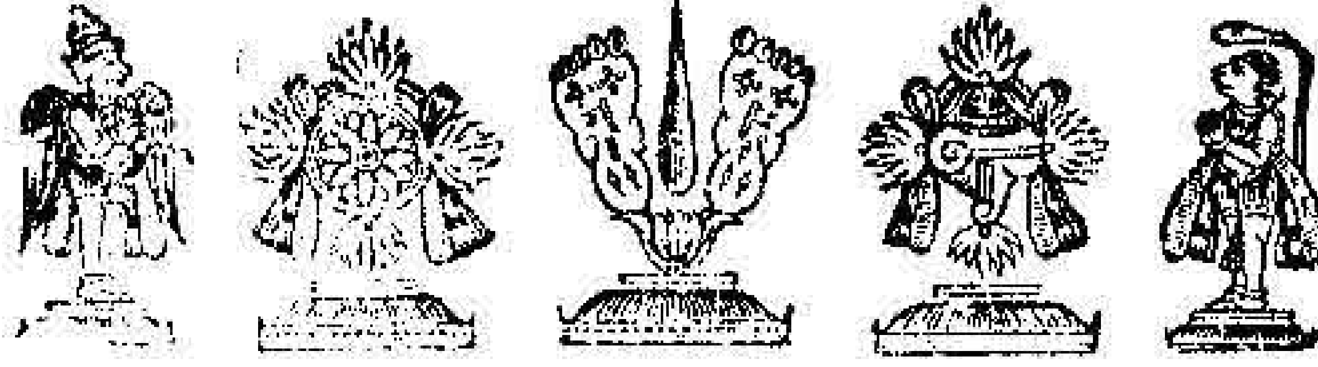
க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

P. B. ANNANGARACHARYA,
Editor, Granthamala Kancheepuram.

விலை 1—1—0

1953

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானாரறுபத்திரண்டு

(ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்)

[எம்பெருமானார் விஷயமாக அறுபத்திரண்டு வார்த்தைகளை விஜ்ஞாபிக்கும் முகத்தால் அவருடைய பலவகைப்பெருமைகளை வெளியிட்டு மகிழ்வேன்.]

1. "ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—எழ்பாருமுய்ய எதிராசர் உதித்தருளும் சித்திரையில் செய்யதிருவாதிரை" என்ற மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை முந்துற அநுஸந்தித்து, சித்திரையில் திருவாதிரையைச் சிறிது சிந்தனை செய்வோம். இந்த நன்னாளின் சிறப்பை நம் மணவாள மாமுனிகள் தாமே ஒரு சீரிய செய்யுளினால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார். அந்தப்பாசுரத்தில் ஸ்வாமியின் பெருமைகள் பெரும்பாலும் அடங்கியுள்ளன.

2. "சங்கரபாஸ்கரயாதவபாட்ட ப்ரபாகரர்தங்கள்மதம்
   சாய்வுற வாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறைவாழ்ந்திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலையென்று மிகத்தளர் நாள்
   மேதினி நஞ்சுமையாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கிய நாள்
மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர்வாழ்வு முளைத்திடுநாள்
   மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலைமற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல்வாவிகள்சூழ் வயல்நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
   சீமானிளையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே." என்பதேயது.
(இப்பாசுரத்தின் தாத்பர்யத்தைச் சுருங்க வுரைப்போமிங்கு.)

3. எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை எடுத்துரைத்துத் தத்துவார்த்தங்களை க்ஷேபப்படுத்தியிருந்தார்கள்; அதனால் வேதங்களும் "நமது கதி இப்படியாயிற்றே!" என்று காலமும் வருந்திக்கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன. "நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது" என்றார் அமுதனார். இதனால் ஸ்ரீமத்வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யத்வம் ஸ்வாமியொருவர்க்கே தகுமென்றதாயிற்று.

4. அன்றியும், இக்கலியுலகில் கலிபுருஷன் கொடுங்கோலாகச் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு தனது பராக்ரமமே ஓங்கி வளருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும்

எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே "கலியுங் கெடுங் கண்டுகொண்மின்!" என்ற மூதவர் மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனிநாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சியெய்தத் தொடங்கிவிட்டான். "இறந்தது வெங்கலி" என்றார் அமுதனாரும். "கலிகோலாஹலக்ரீடாமுதாச்ரஹபாஹாத்" என்றார் பட்டரும்.

5. அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் 'ஸர்வம்ஸஹா' என்று பெயர்பெற்றிருந்தாலும், நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச்சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கிநின்று, தீயவர் ஒருவரிருவர் இருப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனைப்போல் மிகமெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லவர்கள் மிக மெலிந்து தீயவர்களே மிக மலிந்திருக்கப்பெற்றதனால் பூமிப்பிராட்டி பொறுக்கொணாச் சுமையினால் மிகவும் துயருற்றுக் கிடந்தாள்; அன்னவள் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, 'இனி இவ்வுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லவராகவே வாழ்ச்சி பெறுவர்கள்' என்று சிக்கெனத்துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித் துயர்விடத் தொடங்கினாள். 'பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த இராமானுசன்' என்றார் அமுதனாரும்.

6. அன்றியும் பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்து, அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளியிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலுமிருந்ததனால் "நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப்பெரிதும் பயன்படவில்லையே" என்று அவர்களெல்லாரும் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே "இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயாதி க்ரந்தங்கள் ஓங்கி வளரப்பெறுமாதலால் நமக்கொரு குறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்கநற் சமயம் வந்துவிட்டது" என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்தமெய்தத் தொடங்கினர். "தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது" என்றார் அமுதனாரும்.

7. அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனாக வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்குமிருப்பிலும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்கள் கூக்குரல் செவிப்படுமாறு *வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்திருந்து அதைவிட்டுப் புறப்பட்டு ராவண கும்பகர்ண கம்ஸ சிசுபாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரிய உயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும் த்ருப்தி பெறாதே, கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே *பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாய் ஸந்நிதி பண்ணியிருந்து, அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் பயனற்றதாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்தவேண்டியிருந்தது எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே. இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே—"ஸர்வதேச தசாகாலேஷ்வவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம். ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸரமுஜ்ஜ்வலா, திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லோகஹிதைஷிணீ" என்று நீடூழியூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகல திவ்யதேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமல்குமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழத்தொடங்கினர். ஆக இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்

வுறவும், புருஷர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை யொன்றேயாம்.

8. இத்திருநன்னாளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்றும் மற்றும் பலவாறாகவும் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண் சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே இராமாநுசமுனியாயின இந்நிலத்தே." என்னும் பாசுரத்திலும், "ப்ரதயந் விபதேஷு நிஜ்ஞா பாவம் ப்ரபந்நபத் பரிரக்ஷணே யதீந்த்ர:, அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வைர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் "எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாம்சாவதாரங்களின் அவதாரம் என்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. "விச்வம் த்ராதும் விஷய நியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுக்ரஹஸ் ஸந் விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ர ஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தி யொன்றில் விஷ்வக்ஸேனாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

9. இராமாநுசமுனியுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசினார்கள். ஆதி சேஷாவதாரச் சிறப்புநூலில் விரியவுரைத்தோம். அங்கே காண்டல் எளிது. எம்பெருமானாருடைய பூர்ண கடாக்ஷ பாத்ரபூதராய் அவர் திறத்துத் தேவுமற்றறியாதே இருப்பதிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான கருட வாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரி சரிதமென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்புகுந்தவிடத்து "பௌஜங்கம் வபுராயஹாய சேஷபோகீ யத்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம" என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் "வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸமர்த்தநாய பாஷ்யாந்தராணாம் ப்ரதாபநுத்த்யை, சேஷாம்சக: கேசவயஜ்வதேவ்யாம் தேஜோநிதி: கச்சிது தைஜிஹீத" என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

10. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "நல்லார் பரவுமிராமாநுசன்" என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தில்—"அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத:பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:" என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் "கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி" என்கிற பாடமர்கவும் கடையாடிகாண்கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமானதென்பர்.

11. இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, நித்யமுக்தர்களிலொருவர் தோன்றினரோ திருவனந்தாழ்வானோ தாமரைக்கண்ணனோ ! என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவங்கள் நிறைந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் பிற்பட்ட ஆசாரியர்களுக்கும், தம்முடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்கள். இதைச் சிலர் அதிசயோக்தியென்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் நிறைவித்துக் கூறுவதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று கொள்ளத் தட்டில்லையாயிற்று. [இதைப்பற்றி மேலே விவரிப்போம்.]

12. எம்பெருமானாருடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலுமமுதுமாக உள்ளுந்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும். "காணினுமுருப்பொலார்"

யுறவும், முநிவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை யொன்றேயாம்.

8. இத்திருநன்னாளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்னும் மற்றும் பலவாறாகவும் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒண் சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே இராமா நுசமுனியாயின விந்நிலத்தே." என்னும் பாசுரத்திலும், "ப்ரதயந் விபதேஷு ரிக்ஷண பாவம் ப்ரபூஸ்யத் பரிரக்ஷிணே யதீந்த்ர:, அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வைர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் "எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. "விச்வம் தாதுர் விஷய நியதம் வ்யஞ்ஜிதா நுக்ரஹஸ் ஸந் விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தி யொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

9. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புநூலில் விரியவுரைத்தோம். அங்கே கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானாருடைய பூர்ண கடாக்ஷ பாத்ரபூதராய் அவர் இறக்குந் தேவு மற்றறியாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான கருட வாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரி சரிதமென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்புகுந்தவிடத்து "பௌஜங்கம் வபுர்மஹாய சேஷபோகீ யத்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம" என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் "வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸமர்த்தநாய பாஹ்ய ப்ரஹ்மாந்த பதாபநுத்த்யை, சேஷாம்சக: கேசவயஜ்வதேவ்யாம் தேஹோத்பவிஷ்டி: கலிஜிநிஜாவிராஸீத்" என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

10. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "நல்லார் பரவுமிராமாநுசன்" என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்— "அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத:பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருத:" என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் "கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி" என்கிற பாடமாகவும் கடையடிகாண்கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமானதென்பர்.

11. இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, நித்யமுக்தர்களிலொருவர் இறங்கிவந்த திருவவதாரத்தடியோ! என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச்சேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் சிறப்புற்ற ஆசாரியர்களுக்கும், தம்முடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச்சிலர் அதிசயோக்தியென்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுவதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று கொள்ளத் தட்டில்லையாயிற்று. [இதைப்பற்றி மேலே விவரிப்போம்.]

12. எம்பெருமானாருடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலுமமுதுமாக உள்ளுந்தோறுமுள்ளம் தித்திக்கும். "காணிலுமுருப்பொலார்"

என்னும்படி யிராநின்ற யதிகளின்படியன்றியே எம்பெருமானாருடைய பரம விலக்ஷணமான திவ்யாங்கள விக்ரஹ ஸந்நிவேச அமைதியை "காஷாய சோபி கமநீயசிகாநிவேசம் தண்டத்ர யோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவீதம், உத்யத்திநேசநிப மூல்லஸதூர்த்வ புண்ட்ரம் ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே" என்றும், "உபவீதிநமூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத்புண்யபலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், சரணாகதஸார்த்தவாஹமீடே சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம்" என்றும் பூருவர்கள் பரம போக்யமாகப் பேசி யநுபவித்துப்போந்தார்கள்.

13. இவ்வடிவழகு விஷயமாக இன்சுவையே வடிவெடுத்ததென்னலாம்படி எம்பார் அருளியுள்ள பாசுரம், "பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுந் தன் பல்லவமே விரலும், பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்தமருங்கழகும், முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல் தன்னழகும், முன்னவர்தந்திடு மொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல் நிலாவழகும், கற்பகமேவிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழகும், காரிசுதன்கழல் சூடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும், எப்பொழுதும் எதிராசன் வடிவழ கென்னிதயத்துளதால் இல்லையெனக்கெதிர் இல்லையெனக்கெதிர் இல்லையெனக்கெதிரே." என்பதாம்.

14. இவ்வாசிரியர்க்கு ராமாநுஜத் திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்ற ஆராயுமளவில், முன்னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாகிறது ;—ஸ்ரீராமாநுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய தம்பி யென்னும் பொருள்கொண்டது. தசரதாத்மஜனை இராமபிரானுக்கு இளையோனாக அவதரித்த லக்ஷ்மணனென்றபடி. இவன் இடைவிடாது கைங்கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உடையவரும் கைங்கரியத்தையே பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிறாரென்பதை அவதார ஸமயத்திலேயே யோகத்ருஷ்டியினாலறிந்தவரும் இவர் தமக்கு மாதுலருமான திருமலைநம்பியென்னு மாசிரியர் இவர்க்கு ஸ்ரீராமாநுஜனென்று நாமகரணஞ் செய்தருளினார்—என்பதாக.

15. ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயியின் வரப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் வியாஜமாகக் கானகஞ் செல்லப் புறப்படும்போது இளையோனான இலக்குமணன் தானும் நிர்ப்பந்தித்துத் தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினன். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பியது எதற்காகவென்னில்; * பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே * என்பது அப்போது இவ்விளைய பெருமாளுடைய வார்த்தையாக ஸ்ரீராமாயணத்தில் உலகறிய நிற்கும் ச்லோகம். "தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்திரகூடத்தாழ்வரை முதலான இடங்களில் இன்புறும் போது அடியேன் ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைகள் செய்யப்போகிறேன்" என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இப்படியே அவ்விளையோன் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் அடிமையென்னும் அந்தாணிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தனன். அதுபோலவே ஸ்வாமி உடையவரும் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் தொண்டுபூண்டே கழித்தருளினரென்பது அவரது திவ்ய சரிதையினால் மிகப் பிரசித்திபெற்ற விஷயம். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்ததும் மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்ததும் முதலானவை ஒப்புயர்வற்ற கைங்கரியங்களன்றோ. ஆக இக்காரணம் பற்றியே ஸ்வாமிக்கு ராமாநுஜனென்னுந் திருநாமமிடப்பட்டதென்பது மிகப் பொருத்தம். லக்ஷ்மண முனியென்றும் இளையாழ்வாரென்றும் வழங்குகின்ற அவரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

16. இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் லக்ஷ்மணனுக்குப்போலவே கண்ணபிரானுக்கும் பொருந்தியதே. 'பலராமனுடைய தம்பி' என்னுங்காரணத்தினால் கண்ணபிரானை

ராமாநுஜனென்னக் குறையில்லையன்றோ. ஆனதுபற்றியே முகுந்தமாலை யென்னும் உலகமறிந்த ஸ்தோத்ரத்தில் "ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ ! ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம் ஹே கோபீஜநநாத பாலய" என்று ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினாலே கண்ணபிரான் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணபிரானுடையதான அந்தத்திருநாமமே ஸ்வாமி உடையவர்க்குஞ் சாத்தப்பட்டதென்று கொள்ளுகிற ஸம்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகன் பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் "சமிதோதய சங்கராதிகர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவ ப்ரகாச:, அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:" என்ற ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்ததாகும்.

17. கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்கும் பலபடிகளாலும் ஸாம்யமுண்டு. கண்ணபிரானாகத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயல்களும் ஒத்திருக்கையாகிற ஒற்றுமையும் ஈண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய *சமிதோதய சங்கராதிகர்வ: இத்யாதியான யதிராஜஸப்ததிச்லோகரத்னத்தில் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யம் சிலேஷையினால் நிர்வஹிக்கப்பட்டுளது: அது வடமொழிப்புலமையில் ஆழ்ந்தவர்கட்கே ரஸிக்கக்கூடியது. அதைப்பற்றிப்பிறகு விரியவுரைப்போம்; முன்னையது இங்கு நாம் நிரூபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகும். எங்ஙனெனின் ;—

(கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் பதினாறு வகையான ஒற்றுமைகள்.)

18. கண்ணபிரான் திருவவதாரஞ் செய்த இடம் சிறைக் கூடம் என்பது உலகமறிந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே. எப்படியெனில் ; *அமரரோடு உயர்விற் சென்று அறுவர்தம் பிறவி யஞ்சிறையே* [திருவாய்மொழி 1—3—11] என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றோ. இங்கு * இருள்தருமா ஞாலமாதலால் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறந்தார் உடையவர். கண்ணனும் * இருள் நாள் பிறந்த அம்மான் * என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் *வேண்டித்தேவரிரக்க — வீங்கிருள்வாய் வந்து பிறந்ததும்* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் இருள்மலிந்த போதன்றோ வந்து பிறந்தது.

19. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது * ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர !* என்கிறபடியே சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையனாகவே சுடர்விளக்கத்தோடு திருவவதரித்தான். ஸ்வாமி அவதரிக்கும்போதும் நம்போலியரைப்போலே அழுதல் அரற்றுதல் செய்யாதே மிக்க ஞானமென்னும் சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறுமாறு அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்த விடம் ஒன்று ; இளமையில் வளர்ந்த விடம் வேறொன்று ; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதுரையிலே பிறந்தது ; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது ; பிறகு முதுமையில் த்வாரகை முதலான விடங்களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியரும் பிறந்தது ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ; இளமையில் வளர்ந்தது காஞ்சீபுரியில் ; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீரங்கம், திருநாராயணபுரம் முதலான விடங்களில். [மற்றொரு வகையுமுண்டு;] "திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து" என்கிற நம்முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தினால் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, த்வயம் என்கிற மந்த்ரரத்னத்தின் அநுஸந்தானத்தையும் அதன்படி அநுஷ்டானத்தையுமே செல்வவாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவரென்க. பிறக்குமிடம் திருமந்த்ரம் ; வளருமிடம் த்வயம் — ஆகையாலே இதனால் கண்ணனோடு ஒப்புமை.

ராமாநுஜனென்னக் குறையில்லையன்றே. ஆனதுபற்றியே முகுந்தமாலையென்னும் உலகறிந்த ஸ்தோத்ரத்தில் "ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ! ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம் ஹே கோபீஜநநாத! பாலய" என்று ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினாலே கண்ணபிரான் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணபிரானுடையதான அந்தத்திருநாமமே ஸ்வாமி உடையவர்க்குச் சாத்தப்பட்டதென்று கொள்ளுகிற ஸம்ப்ரதாயமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகன் பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் "சம்தோதய சங்காதிகர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவ ப்ரகாச:, அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:" என்ற ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்ததாகும்.

17. கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்கும் பலபடிகளாலும் ஸாம்யமுண்டு. கண்ணபிரானைத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயல்களும் ஒத்திருக்கையாகிற ஒற்றுமையாயும் கண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய *சம்தோதய சங்காதிகர்வ: இத்யாதியான யதிராஜஸப்ததிச்லோகரத்னத்தில் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யம் சிலேடையினால் நிர்வஹிக்கப்பட்டுளது: அது வடமொழிக்கடலில் ஆழ்ந்தவர்கட்கே ரஸிக்கக்கூடியது. அதைப்பற்றிப்பிறகு விரியவுரைப்போம்; இப்போது இங்கு நாம் நிரூபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகும். கேண்மின் ;—

(கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் பதினாறு வகையான ஒற்றுமைகள்.)

18. கண்ணபிரான் திருவவதாரஞ் செய்த இடம் சிறைக் கூடம் என்பது உலகமறிந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே. எப்படியெனில்; *அமரரோடு உயர்விற் சென்று அறுவர்தம் பிறவி யஞ்சிறையே* [திருவாய்மொழி 1—3—11] என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றே. இன்னது * இருள்தருமா ஞாலமாதலால் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறந்தார் உடையவர். கண்ணனும் * இருள் நாள் பிறந்த வம்மான் * என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் *வேண்டித்தேவரிரக்க—வீங்கிருள்வாய் வந்து பிறந்ததும்* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் இருள்மலிந்த போழ்தன்றே வந்து பிறந்தது.

19. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது * ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதர !* என்கிறபடியே சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையனாகவே சுடர்விளக்கத்தோடு திருவவதரித்தான். ஸ்வாமி அவதரிக்கும்போதும் நம்போலியரைப்போலே அழுதல் அரற்றுதல் செய்யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறுமாறு அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்த விடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்த விடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதுரையிலே பிறந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் த்வாரகை முதலான விடங்களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியரும் பிறந்தது ஸ்ரீபெரும்பூதூரில்; இளமையில் வளர்ந்தது காஞ்சீபுரியில்; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீரங்கம், திருநாராயணபுரம் முதலான விடங்களில். [மற்றொரு வகையுமுண்டு;] "திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து" என்கிற நம்முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்திரத்தினால் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, த்வயம் என்கிற மந்த்ரரத்னத்தின் அநுஸந்தானத்தையும் அதன்படி அநுஷ்டானத்தையுமே செல்வவாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவரென்க. பிறக்குமிடம் திருமந்த்ரம்; வளருமிடம் த்வயம்—ஆகையாலே இதனால் கண்ணனோடு ஒப்புமை.

20. கண்ணபிரான் பிறந்த வயிற்றில் இவனொருவனே பிறக்கவில்லை; *மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோத இழந்தவள் தன் வயிற்றில், சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய் * [பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1.] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு; ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளினால் உலகுக்கு யாதொரு உதவியும் நேர்ந்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்ததும் இறந்ததுமே தெரியவருகின்றது. இதுபோல, எம்பெருமானார் திருவவதரித்த இவ்வுலகத்தில் மற்றும் பலபேர்களும் ஒக்கப்பிறக்கின்றார்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு நன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத்தெரியும்.

21. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றும் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளும்போது "வசுதேவோ வஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயௌ" என்னும்படி பேராழமான பெருவெள்ளமும் முழந்தாளளவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரியவருகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர் சிறிது ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே "பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்" என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலும் வற்றத் தொடங்கிற்றென்க.

22. பராத்பரனான பெருமான் தனது பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்து அடக்கிக் கொண்டு நீறுபூத்த நெருப்புப்போலேயாகி இடக்கை வலக்கையறியாத ஆயர்களோடே கலந்து பழகினன்; அதுபோல எம்பெருமானாரும் மிகுஞானச் சிறுகுழவியாய்த் தமது ஞான சக்திப்பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அறிவிலா மனிசரோடே கலந்து பழகியிருந்தனர். கண்ணன் இடையர்களோடு மாத்திரம் கலந்து பழகியிருந்தானல்லன்; தன்னை வதைக்க வழிபார்த்திருந்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தனன். எம்பெருமானாரும் தம்மை மாய்க்கவெண்ணின யாதவப்ரகாசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங்கழித்ததுண்டே.

23. வளர்ந்தருளுமிடத்தில் தீயபுந்திக் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை தாய்வேஷம் பூண்டுவந்து நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்துபோனான். இந்தப் பூதனையின் வரலாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாதவாப்யுதயத்தில் * கம்ஸப்ரயுக்தா கில காபி மாயா * என்று மாயை என்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயையென்று மூலப்ரக்ருதிக்குப்பெயர். அது உண்மையில் விஷப்போன்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்யதா புத்தியை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு தன் பக்கலிலே ஈடுபடுத்தி நம்போல்வாரை முடிக்கப்பார்க்கிறது. இப்படியே ஆசாரியனையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவரை முடிக்கமாட்டாமல் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து நின்றது.

24. * கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி * [திருப்பாவை—6] என்றபடி அஸுராவேசம் பெற்றவொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிஸ்பர்சத்தால் நொறுக்கி முறித்து முடித்தனன் என்பது ப்ரஸித்தம். எம்பெருமானாரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தினால் சகடபங்கஞ் செய்தவரே. (எப்படியெனில்) ஸரீரத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகடமெனப்படுவது. இங்கிருந்து நாம் அப்பால் செல்லப் பல வழிகளுண்டு; நரகம் சுவர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கள்ளச் சகடமாகும்; ஆசாரியருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் அது தொலைந்தொழிந்ததேயாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகிய நல்வழியிற் செல்லும் ஸாதனமொழிய வேறுபட்ட தீவழிகளில் செல்லும் ஸாதனம் சிதைந்தொழிந்ததென்க.

25. வயிற்றிலுரல் கட்டி முற்றத்திலே பிணைத்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அந்த இரட்டை மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுன பங்க விருத்தாந்தமுள்ளது. இணைபிரியாதே நின்ற இரட்டை மருதமரங்கள்போல இணைபிரியாது நின்று நம்மை நலியுமவை பலவுண்டு; பகவத் கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர: * என்றும், ஏழாவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வமோஹேந பாரத * என்றும், பதினைந்தாமத்யாயத்தில் * த்வந்த்வைர் விமுக்தாஸ் ஸுக துக்கஸம்ஜ்ஞை: * என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்த்வம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன; இன்பு துன்பு அஹங்கார மமகாரம், காம க்ரோதம், புண்ணிய பாபம்... என்றிவைகளெல்லாம் இரட்டைகளாம். இவையெல்லாம் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவளவிலே இற்றொழிந்தனவென்க.

26. * வையமேழுங் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே * என்றும் * வாயுள் வையகங் கண்ட மட நல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் தனது திருவாயில் ஏழுலகங்களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினான். அதுபோல எம்பெருமானாரும் 1. ச்ருதிகள் 2. ஸ்ம்ருதிகள், 3. இதிஹாஸங்கள், 4. புராணங்கள், 5. பாஞ்சராத்ரங்கள், 6. ஆழ்வாருளிச்செயல்கள், 7. ஆசார்ய திவ்யஸூக்திகள் ஆகிய ஏழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்களுக்குக் காட்டினார்.

27. யமுனையாற்றின் ஒரு மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்னியினால் கொதிப்பித்து அந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னும் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வரலாற்றை யாதவாப்யுதய காவ்யத்தில் தேசிகன் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமானுஜர் செய்தருளின செயலையே உவமையாகக் காட்டியருளினார். துஷ்டனாய் நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலங்கிக் கெடுத்தது—வேதவாக்குகளை புறமதத்தவர்கள் மனம்போனபடியெல்லாம் கூறித் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்தது—ஸ்வாமி தவறான பொருள்களை நீக்கி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு போக்யமாக ஆக்கின படியாம். யமுனையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் குத்ருஷ்டிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். * தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை * என்றபடி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்தது போல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடைத்தாயிருக்குமிறே.

28. காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை யுமிழ்ந்து நாசம் விளைவித்ததுபோல புறமதத்தவர்கள், ஐந்துவிதமான அபவாதங்களாலே நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர்; (எப்படி யென்னில்) 1. ஈச்வரனே யில்லையென்னுதல், 2. ஈச்வரன் உண்டெனினும் அவன் அநுமானத்தால் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்த்ரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்னுதல்; 3. சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே ஈச்வரனை யங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்னுதல்; 4. ஈச்வரன் ஒருவனேயென்பதில்லை, பல ஈச்வரர்கள் உண்டென்னுதல், 5. ப்ரபஞ்சமெல்லாம்—ஸர்வம் சூந்யம் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்தங்களினால் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக்கெடுக்க, அந்தக் கெடுதல்களை எம்பெருமானார் போக்கியருளினார், காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போலே

25. வயிற்றினுல் கட்டி உரலிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினுலே அந்த இரட்டை மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுன பங்க விருத்தாந்தமுள்ளது. இணைபிரியாதே நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள்போல இணைபிரியாது நின்று நம்மை நலியுமவை பலவுண்டு; பகவத் கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர: * என்றும், ஏழாவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வமோஹேந பாரத * என்றும், பதினைந்தாமத்யாயத்தில் * த்வந்த்வைர் விமுக்தாஸ் ஸுகதுக்கஸம்ஜ்ஞை: * என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்த்வம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன; இன்பு துன்பு. அஹங்கார மமகாரம், காம க்ரோதம், புண்ணிய பாபம்...என்னுமிவையெல்லாம் இரட்டைகளாம். இவையெல்லாம் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவளவிலே இற்றொழிந்தனவென்க.

26. * வையமேழுங் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே * என்றும் * வாயுள் வையகங் கண்ட மட நல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் தனது திருவாயில் எழுலகங்களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினன். அதுபோல எம்பெருமானாரும் 1. ச்ருதிகள் 2. ஸ்ம்ருதிகள், 3. இதிஹாஸங்கள், 4. புராணங்கள், 5. பாஞ்சராத்ரங்கள், 6. ஆழ்வாரருளிச்செயல்கள், 7. ஆசார்ய திவ்யஸூக்திகள் ஆகிய ஏழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்கட்குக் காட்டினார்.

27. யமுனையாற்றில் ஒரு மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினுல் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னும் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வரலாற்றை யாதவாப்யுதய காவியத்தில் தேசிகர் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயலையே உவமையாகக் காட்டியருளினர். ஐந்தலைநாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்தது—வியாக்யாதாக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம்போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்தது—ஸ்வாமி தவறான பொருள்களை நீக்கி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கின படியாம். யமுனையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் குதார்க்கவாதிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். * தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனை * என்னும்படி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்தது போல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடைத்தாயிருக்குமிறே.

28. காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை யுமிழ்ந்து நாசம் விளைவித்ததுபோல புறமதத்தவர்கள், ஐந்துவிதமான துர்வாதங்களாலே நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர்; (எப்படியென்னில்) 1. ஈச்வரனே யில்லையென்னுதல், 2. ஈச்வரன் உண்டெனினும் அவன் அநுமானத்தால் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்த்ரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்னுதல்; 3. சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே ஈச்வரனை யங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்னுதல்; 4. ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை, பல ஈச்வரர்கள் உண்டென்னுதல், 5. ப்ரபஞ்சமேயில்லை—ஸர்வம் சூன்யம் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்தங்களினுல் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக்கெடுக்க, அந்தக் கெடுதல்களை எம்பெருமானார் போக்கியருளினர், காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாற்போலே

* நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகள்மீதே * (திருமாலை—1) என்ற கணக்கிலே கூத்தாடப்பெறுதலுங்காண்க.

29. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கரனாக வந்த கேசி யென்னும் அசுரனைக் கண்ணபிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல நம்பேராசிரியர் *இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹு:* என்ற உபநிஷத்தின்படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வலிமையையடக்கி ஜிதேந்த்ரியராய் *காமாதிதோஷஹரம் ஆத்மபதாச்ரிதாநாம்* என்றும் *மதநகதநைர் ந க்லிச்யந்தே யதீச்வரஸம்ச்ரயா:* என்றும் சொல்லும்படி வாழ்ந்தவர்.

30. கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஓரசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், தன் கீழே கண்ணன் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்லுவதாக எண்ணிவந்து நின்றான், மற்றோர் அசுரன் கண்ணனை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு நின்றான். இவற்றையறிந்த கண்ணபிரான் "விளவின் காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே", "கன்றுகொண்டு விளங்கனியெறிந்து" என்கிறபடியே கன்றைச்சுழற்றி விளவின்மேலெறிந்து இரண்டையும் ஒருசேரமுடித்தருளினன் என்ற வரலாறு முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக் களைகின்றபடியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் புறமதங்களை கண்டிக்குமிடத்து அவை பரஸ்பரவ்யாஹதங்களாயிருக்கும்படியை நன்கு நிரூபித்துக்காட்டி அவைகளைக்கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

31. இடையர்கள் வழக்கப்படி இந்திரனுக்கு பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளால் சோறும், தயிரும், நெய்யும், காய்கறிகளும் சேகரிப்பதைக்கண்டு கண்ணன் அப்பூசனையனைத்தையும் கோவர்த்தனமலைக்கே இடும்படி கட்டளையிட்டுத் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள, இந்திரன் பரிகோபத்தினால் மேகங்களை ஏவிக் கடூரமான கல்மழையை ஏழுநாள் பெய்விக்க, அதனால் யார்க்கும் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதபடி கண்ணன் அம்மலையையே குடையாக எடுத்துப்பிடித்து நின்றனன் என்பது ப்ரஸித்தமான கதை: தேவதாந்தரத்திற்கு வழிபாடு செய்வதைப் பொறாத தன்மையும் அந்தவழிபாடுகளையெல்லாம் தானே ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையும், அதனால் எதிரி என்ன தீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அதற்குப் ப்ரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினையாத பெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர்களைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்றலுமாகிய விஷயங்கள் இவ்விதிஹாஸத்தில் கிடைக்கின்றன. *மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்* என்றிருக்கும் ஆசிரியர் தேவதாந்தர பஜனத்தைச் சிறிதும் ஸஹியார். "திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு" என்று துணிந்து உபதேசிப்பர். *ஸாக்ஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும், மக்நாநுத்தாதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா* என்றும் *பீதகவாடைப்பிரான் பிரமகுருவாகி வந்து* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானே ஆசார்யனாக வந்து பிறந்ததனால் ஆராதனைகளெல்லாம் ஆசார்யனுக்கே சேரும். "குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்" [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 305] என்றிருப்பவர் ஆசார்யராகையாலே தீங்கிழைப்பார் திறத்திலும் ப்ரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினையார். பெருமழையில் நின்றும் கண்ணன் காத்தருளினதுபோல *அவிவேகக நாந்த திங்முகே பஹுதா ஸந்ததது:க்கவர்ஷிணி பவதுர்த்திநே* [ஸ்தோத்ரரத்னம் 49] என்னப்பட்ட பெருமழையில் நின்றும் (அதாவது, ஸம்ஸாரத் துயர்ப் பெருமழையினின்றும்) காத்தருளினர். கண்ணன் ஏழுநாள் காத்தனன். ஆசிரியர் காப்பதும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்.

32. கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டனன். நம் பரமாசார்யர் "எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூத்ரம்போலே திருமந்த்ரம்" [முமுக்ஷுப்படி 113] என்கிறபடியே திருமந்த்ரமாகிற திருமங்கலியத்தை சேதநர்களுக்குக் கட்டி விவாஹம் நடத்துகைக்கு அந்தராயமாக, காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம், அஹங்காரம் என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத்தருளினர்.

33. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் * நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களை அடியறுத்தவர். கண்ணன் குவலயாபீடமென்கிற மதயானையை முடித்தாற்போலே "மதக்களிறைந்தினையும் சேர் நிரியாமல் செக்கிலீஇ" என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தின்படியே மதகளிறாகிய இந்திரியத்தின் அட்டகாசத்தன்மையைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகாரர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகந்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:,ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத:. ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத் * என்னப்பட்ட எண்வகைப் பூவையும் சிஷ்யர்கள் பக்கலிலே செழித்து வளரக்காணப்பெற்றுக் களித்தனர்.

34. கண்ணபிரான் கம்ஸ சிசுபால கௌரவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டவாதிகளை வாழ்வித்ததுபோல நம் பரமாசார்யர் * தர்க்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்நீசரும் மாண்டனரென்னும்படியாக *பொட்டிய நீசச் சமயங்களை மாள்வித்து அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச் செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவும் காண்க.

35. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம்பெருமானாரை ராஜஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார்: *ஸ்ரீரங்கராஜசரணாம்புஜராஜஹம்ஸம் என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்றும். (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறியவாறு. எம்பெருமானார் * தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்ட அன்பாளன் * [இராமாநுச நூற்றந்தாதி—31] என்கிறபடியே தேவப் பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே பேரன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் விசேஷ கடாக்ஷம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து *யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* இவ்வுடல் விழுந்தளையும் இந்தத் திருவரங்கப்பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீர்—சரணாகதி கத்யம்-19.] என்று திருவரங்கச் செல்வனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே இனிது வாழ்ந்தபடியினால் ஸ்ரீரங்கராஜ சரணாம்புஜ ராஜஹம்ஸம் என்றருளிச் செய்யலாயிற்று. இனி ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினால்—ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படிந்திருப்பவரென்றது.

32. கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டனன். நம் பரமாசார்யர் "எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூத்ரம்போலே திருமந்த்ரம்" [முமுக்ஷுப்படி 113] என்கிறபடியே திருமந்த்ரமாகிற திருமங்கலியத்தை சேதநர்களுக்குக் கட்டி விவாஹம் நடத்துகைக்கு அங்கமாக, காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் அஸூயை என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத்தருளினர்.

33. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் * நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களை அடியறுத்தவர். கண்ணன் குவலயாபீடமென்கிற மதயானையை முடித்தாப்போலே "மதக்களிறைந்தினையும் சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ" என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தின்படியே மதகளிறுகிய இந்திரியத்தின் துஷ்டத்தன்மையைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகாரர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகந்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:,ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத:. ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத் * என்னப்பட்ட எண்வகைப் பூவையும் சிஷ்யர்கள் பக்கலிலே செழித்து வளரக்காணப்பெற்றுக் களித்தவர்.

34. கண்ணபிரான் கம்ஸ சிசுபால கௌரவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்சபாண்டவாதிகளை வாழ்வித்ததுபோல நம் பரமாசார்யர் * தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்நீசரும் மாண்டனரென்னும்படியாக *காட்டிய நீசச் சமயங்களை மாள்வித்து அர்த்தபஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச் செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவும் காண்க.

35. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம்பெருமானாரை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார்: *ஸ்ரீரங்கராஜசரணாம்புஜராஜஹம்ஸம் என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்றும். (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறியவாறு. எம்பெருமானார் * தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்ட அன்பாளன் * [இராமாநுச நூற்றந்தாதி—31] என்கிறபடியே தேவப்பெருமான் திருவடிவாரத்திலே பேரன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் விசேஷ கடாக்ஷம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து *யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* இவ்வுடல் விழுந்தளவும் இந்தத் திருவரங்கப்பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீர்—சரணாகதி கத்யம்-19.] என்று திருவரங்கச் செல்வனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே இனிது வாழ்ந்தபடியினால் ஸ்ரீரங்கராஜ சரணாம்புஜ ராஜஹம்ஸம் என்றருளிச் செய்யலாயிற்று. இனி ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினால்—ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படிந்திருப்பவரென்றது.

36. ஆகவிப்படி ஸ்வாமியை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறினதிலிருந்து தேற நின்ற ஸ்வாமியினது சில பெருமைகளை ஸ்வாபதேசார்த்தாநுபவப்ரணாளியாலே வெளியிடுகிறோமிங்கு. ஆழ்வார்கள் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அன்னங்களையும் வண்டுகளையும் தூது விடுவதாக அருளிச்செய்வதுண்டே; அங்கு எம்பெருமானார் போல்வாரான மஹாசார்யர்களையே தூது விடுவதாக உள்ளுறை பொருளாகையாலே அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்வாமியையிங்கு அன்னமாகவும் வண்டாகவுமருளிச் செய்வது மிகப்பொருத்தம். அன்னத்தின் படிகளும் வண்டின் படிகளும் ஸ்வாமி பக்கலிலே நிரூபிக்கப்படுகிறபடியைக் காணீர் ;—

37. ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்கலிலே குறையற்றிருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில் ; (1) நீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்கவல்லமையுடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களிலறிகின்றோம் ; *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவ அம்புமிச்ரம்* என்பது முதலான வசநங்கள் காண்க. இதனால் ஹம்ஸமானது ஸாராஸாரவிவேகத்தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது தேறும். ஸ்வாமி தாமும் * அஸாரமல்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே * என்றபடி ஸாராஸாரமிச்ரமாயிருந்த சாஸ்திரங்களிலே அஸாரமாயும் அல்பஸாரமாயுமுள்ளவற்றை யெடுத்துத்தள்ளி மிகவும் ஸாரமானவற்றையே கைக்கொண்டவர். பாஹ்யமதங்களையும் குத்ருஷ்டி மதங்களையும் நிரஸித்து ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தந ப்ரவீணராயெழுந்தருளியிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்களில் பஹிரங்கமான அர்த்தங்களைத் தள்ளி அந்தரங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினர் என்பது இங்கு விவக்ஷிதம்.

38. அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்று இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம் ;- திருவாய்மொழி வியாக்கியானத்தில் பல விடங்களில் எம்பெருமானாருடைய நிர்வாஹமென்று விலக்ஷணமான அர்த்தங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று கேண்மின் ; *உயர்வறவுயர்நலம்* என்கிற முதற்பாட்டினீற்றடியில் துயரறுசுடரடி என்றவிடத்திற்கு " அடியார்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் அறுக்கிற [அதாவது போக்கடிக்கிற] திருவடி " என்று எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானார் அப்படியன்றிக்கே [அதாவது, துயரறுக்குஞ் சுடரடி யென்று கொள்ளாமல்] 'துயரறும் சுடரடி' என்றுகொண்டு தனக்குண்டான துயரைத் தான் தவிர்த்துக்கொள்ளுந் திருவடியென்று பொருளருளிச் செய்ததாகவும் வியாக்கியானமுள்ளது. பூருவர்கள் பணித்த அர்த்தத்திற்காட்டிலும் ஸ்வாமிபணித்த அர்த்தத்தில் என்ன சிறப்பு ? என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேணும். எம்பெருமான் அடியார்கள் படுந்துயரைத் தீர்க்கிறானென்பது இதிஹாஸ புராணாதிகளில் தேறின அர்த்தமே ; அது மறுக்கத்தக்கதன்று. எம்பெருமானார் அதைத் தள்ளி வேறு பொருள் பணித்ததானது அப்பொருள் அஸம்பத்தம் என்கிற திருவுள்ளத்தினாலன்று; அதிற்காட்டிலும் மிகுந்த ஸ்வாரஸ்யம் பெற்று நெஞ்சுக்குப் படியுமான அர்த்தம் இது என்பதே ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அடியவர்கள் துயருறுங்காலத்தில் எம்பெருமான் தானும் துயருற்றிருப்பதாக இதிஹாஸங்களிலறிகின்றோம். துயருறுவது என்பது ஹேயகுணமாயிற்றே ; ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான எம்பெருமானிடத்தில் இந்த ஹேயகுணமிருப்பதாக இசையலாமோ வென்று சங்கிப்பாருடைய சங்கையைப் போக்கிக்கொண்டே வால்மீகி பகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தில் நகரத்து ஜனங்கள் இராமனுடைய திருக்குணங்களைப்புகழ்ந்து கூறுவதாக இட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் * பஹவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே * என்று திருக்கல்யாண குணங்களையே தாங்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியிடம் எடுத்துக் கூறப்போவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்வதை முன்னம் காட்டிவிட்டு,

நீரிலே வ்யஸனேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி துக்கித: * என்று [மனிதர்கள் துயருறுமிடத்து இராமபிரான் தான் மிகவும் துயருறுபவனாக] சொல்லி இதையொரு கல்யாண குணமாகக் காட்டிவைத்தார். அடியார்கள் படும் துயரை அறுக்கின்றான் பகவான் என்பது இருக்கட்டும்; அவ்வடியார்கள் துயர் தீருமளவில் தானும் துயருற்றவனாகவேயிருந்து அவர்கள் துயரற்றவிடமே தானும் துயரற்றவனாகுகை என்னுமிப்பொருள் பகவத்குணங்களிலெல்லா வற்றிலும் சிறந்ததாகையால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கும். இந்தக் குணத்தை வால்மீகிபகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஓரிடத்திலன்று, பல விடங்களிலும் அருளிச்செய்திருக்கிறபடி காண்மின்: *அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ * (...-85.) என்ற ச்லோகத்தில் விஜ்வர: என்கிறபதம் உயிரானது. விபீஷணாழ்வான் துயர்தீர்ந்து முடிசூடும் வரையில் பெருமாள் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடிசூட்டியே தாம் துயர்தீரப்பெற்றதாகவும் நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ விஜ்வர: என்னுமிப்பதம். இப்படிப்பட்ட ஸாரப்பொருள்களை விசேஷமாக வெளியிடுகைக்கும் ஸ்வாமி ஹேதுவென்னத்தகுந்தவர்.

39. இன்னமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜாநச்ருதியின் உபாக்யானமொன்று சொல்லப்படுகின்றது. ஜாநச்ருதியென்கிற க்ஷத்ரியன் மிக்க பெருஞ்செல்வம் படைத்தவனாகையாலே அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறான்; ஆனால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிதுமில்லாமலிருந்து. பல்ல பல்லாக்ஷ என்கிற இரண்டு மஹர்ஷிகள் அவனிடத்திலே இரக்கங்கொண்டு இவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அவன்மேலே பறந்துகொண்டு போகையில் பல்லனென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாக்ஷனென்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜாநச்ருதியினுடைய தேஜஸ்ஸின் மேலே படாதபடி கவனித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அதைக் கேட்ட அந்த ஹம்ஸம், "இவன்மேல் நிழல் பட்டாலென்ன? அதனாலென்ன கெடுதல்? இவன் ரைக்வனைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியா என்ன? ஞானஹீனனானவனை நாம் கௌரவிக்க வேணுமோ?" என்று அவஹேளனமாகச் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்ட ஜாநச்ருதி துக்கங் கொண்டவனாய் அந்த ரைக்வரைத்தேடிச்சென்று அநுவர்த்தித்து ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்து அவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றானென்பது அவ் வுபாக்யானத்தின் ஸாரம். இக்கதையின்படி ப்ரஹ்மஜ்ஞான ப்ராப்திக்கு ஹம்ஸம் ப்ரேரகமானதுபோல எம்பெருமானார் தாமும் அதற்கு ப்ரேரகர் என்பது அறியத்தக்கது. "பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார் பின்" என்று உபதேச ரத்தினமாலையிலருளிச் செய்தபடி ஸ்வாமி நியமனம் தந்தருளாவிடின் இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ராப்திக்கு வழியேயில்லையாமன்றோ.

40. எம்பெருமான் வேதசாஸ்திரங்களை வெளியிட திருவுள்ளம்பற்றியபோது ஹம்ஸரூபத்தையும் பரிக்ரஹித்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களிலுமறிகிறோம். * அன்னமாய் நூல் பயந்தான் * என்றும் * அன்னமாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த * என்றும் ஆழ்வார்களு மருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸமாயிருத்தல் அவசியமாயின்படி யாலே சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்தவர்களில் சிறந்தவரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸமென்னப் பொருந்துமே.

41. ஹம்ஸத்தினுடைய இயல்பைச் சொல்லுமவர்கள் * ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தமாம்பஸி * என்கிறார்கள்; அதாவது ஹம்ஸம் ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால்

மேலே "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்பவதி துக்கித:" என்று [மனிதர்கள் துயருறுமிடத்து இராமபிரான்தான் மிகமிகத் துயருறுபவனாக] சொல்லி இதையொரு கல்யாண குணமாக காட்டிவைத்தார். அடியார்கள் படுந்துயரை அறுக்கின்றான் பகவான் என்பது இருக்கட்டும்: அவ்வடியார்கள் துயர் தீரும்வரையில் தானும் துயருற்றவனாகவேயிருந்து அவர்கள் துயரற்றபிறகே தானும் துயரற்றவனாகுகை என்னுமிப்பொருள் பகவத்குணாநுபவரசிகர்களுடைய நெஞ்சையுருக்குமாதலால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றி ஸொன்ன. இத்திருக்குணத்தை வால்மீகிபகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஓரிடத்திலன்று, பலவிடங்களிலும் மூதலிக்கிறபடி காணீர்: *அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம்விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ * ([illegible]-85.) என்ற ச்லோகத்தில் விஜ்வர: என்கிறபதம் உயிரானது; விபீஷணாழ்வான் துயர்தீர்த்து முடிசூடும்வரையில் பெருமாள் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடிசூட்டியே தாம் துயர்தீரப்பெற்றதாகவும் நன்கு விளக்குகின்றதன்றோ விஜ்வர: என்னுமிப்பதம். இப்படிப்பட்ட சாரப்பொருள்களை விசேஷமாக வெளியிடுவதனால் ஸ்வாமி ஹம்ஸமென்னத்தகுந்தவர்.

39. இன்னமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜாநச்ருதியின் உபாக்யானமொன்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. ஜாநச்ருதியென்கிற க்ஷத்ரியன் மிக்க பெருஞ்செல்வம் படைத்தவனாகையாலே அன்னதானம் முதலியவை விசேஷமாகச் செய்துகொண்டிருந்தான்; ஆனால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிதுமில்லாமலிருந்தது. பல்ல பல்லாக்ஷ னென்கிற இரண்டு மஹரிஷிகள் அவனிடத்திலே இரக்கங்கொண்டு இவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை உண்டாக்கவேணுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபிகளாய் அவன்மேலே பறந்துகொண்டு போகையில் பல்ல னென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாக்ஷ னென்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜாநச்ருதியுடைய தேஜஸ்ஸின் மேலே நிழல்படாதபடி கவனித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அதுகேட்ட அந்த ஹம்ஸம், "இவன்மேல் நிழல் பட்டாலென்ன? அதனாலென்ன கெடுதல்? இவன் ரைக்வனைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியா என்ன? ஞானஹீனனானவனை நாம் கௌரவிக்கவேணுமோ?" என்று அவஹேளனமாகச் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்ட ஜாநச்ருதி துக்கங்கொண்டவனாய் அந்த ரைக்வனைத்தேடிச்சென்று அநுவர்த்தித்து ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்து அவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றானென்பது உபாக்கியானத்தின் ஸாரம். இக்கதையின்படி ப்ரஹ்மஜ்ஞான ப்ராப்திக்கு ஹம்ஸம் ப்ரேரகமானதுபோல எம்பெருமானார் தாமும் அதற்கு ப்ரேரகர் என்பது அறியத்தக்கது. "பாருலகில் ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காள் கூறுமென்று பேசிவரம்பறுத்தார்பின்" என்று உபதேச ரத்தினமாலையிலருளிச் செய்தபடி ஸ்வாமி நியமனம் தந்தருளாவிடின் இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரசாரத்திற்கு வழியேயில்லையாமன்றோ.

40. எம்பெருமான் வேதசாஸ்திரங்களை வெளியிட திருவுள்ளம்பற்றியபோது ஹம்ஸரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களிலுரைக்கிறதே. * அன்னமாய் நூல் பயந்தான் * என்றும் * அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த * என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸமாயிருத்தல் அவசியமாயினபடியாலே சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களில் தலைவரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸமென்றது பொருத்தமே.

41. ஹம்ஸத்தினுடைய இயல்பைச் சொல்லுமவர்கள் * ந பங்காதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி * என்கிறார்கள்; அதாவது ஹம்ஸம் ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால்

பொருந்தாதென்றபடி. அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானார்படியும். திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாசுரத்தில் "அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந் நிலத்தே" என்று இந்த ஸம்ஸாரநிலமே சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் கால்பொருந்தாதவர்களில் தலைவராயிற்று எம்பெருமானார்.

42. திவ்ய தேசங்களை வருணிக்கும்போது ஆழ்வார்கள் அன்னம் மாதர்களின் நடையைப் பின்சென்று நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; * பெடையோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின்சென்று நடையோடியலி * என்று திருமங்கையாழ்வார் திருநறையூர்ப்பதிகமொன்றில் கூறியுள்ளது காண்க. ஸ்வாமி தாமும் * அன்னநடைய அணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின் செல்பவர். (அதாவது—) பிராட்டியின் நடையாவது நடத்தை: சேதனர்களைக்குறித்து எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடிப் பேறு பெறுவிப்பதே பிராட்டியினுடைய முக்கியமான நடத்தையாகும். அதை ஸ்வாமி தாமும் அநுஸரிக்கையாவது—தாமும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடி இன்றிருக்கும் எம்போல்வார்க்கும் பேறு பெறுவித்ததேயாம். இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் * உக்த்யா தநஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாப்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வாவரம் * என்ற ச்லோகத்தினாலும், மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ விம்சதியில் * காலத்ரயேபி.......... க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ச்ரிதாநாம் * என்ற ச்லோகத்தினாலும் வெளியிட்டருளினார்கள். அவற்றின் வியாக்கியானங்களிலே விரியவுரைத்தோம், கண்டுகொள்வது. பொதுவாகவே ஆசார்யர்களின் புருஷகாரமில்லாமல் எம்பெருமான் பேறுதரமாட்டானென்பர். * தத்தே ரங்கீ நிஜமபி பதம் தேசிகாதேச காங்க்ஷீ * (ந்யாஸதிலகே) என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினால் கல்வெட்டாக அருளிச்செய்தார். எம்பெருமானார்க்கு இது விசேஷ நிரூபகமென்றுணர்க. இங்ஙனே மற்றும் பலவகையான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

43. இனி, "ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம்" என்று வண்டாக அருளிச்செய்ததன் பொருத்தங்களை நிரூபிப்போம். வண்டு மதுவ்ரத மென்று பேர்பெற்றிருக்கும். தேன்தவிர வேறொன்றைக் கொள்ளாது என்றபடி. அதுபோல * உளங்கனிந்திருக்குமடியவர்தங்களுள்ளத்துளூறியதேன் * என்றும் * தேனை நன்பாலைக் கன்னலையமுதை * என்றும் * எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே * என்றும் பல விடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானையே விரும்பி மற்றொன்றைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல் பகவதநுபவத்தையே விரதமாகக் கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார்.

44. * வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும் * என்று குலசேகராழ்வாரும், * யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும் * என்று பெரியாழ்வாரும், * வரிவண்டுதேதென வென்றிசைபாடும் * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே யாழிசைபோன்ற இசைகளைப்பாடுவதையே இயல்வாக உடையதாயிருக்கும் வண்டு; ஸ்வாமிதாமும் * யாழினிசை வேதத்தியல் * பண்ணார் பாடலாயிரம் * என்னப்பட்ட திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களின் கானத்தையே போதுபோக்காகவுடையாயிருந்தவர். " தமிழ் மறைகளாயிரமும் மொய்ப்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன் " " பண்டரு மாறன் பசுந்தமிழானந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமாநுசமுனிவேழம் " என்றவை காண்க.

45. வண்டு வடமொழியில் சஞ்சரீக மென்று பேர்பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தங்கியிராது; மதுவுள்ளவிடமெங்கும் பறந்து திரியுமது. அதுபோல் ஸ்வாமி தாமும் *ஸ்ரீ ரங்கம்

கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ் ச பதரீநாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத்த்வாரவதீ ப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாலக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோऽயம் முநி: *என்கிறபடியே * பதியேபரவித்தொழுந்தொண்டர்களில் தலைவராயிருந்தார்.

46. ஒன்று எந்த சமயத்தில் எங்குச் செல்லவேணுமென்று நினைத்தாலும் தட்டுத் தடங்கலின்றியே புகுந்து ஸேவிக்கலாம்; ஸந்நிதியில் கர்ப்பக்ருஹங்களிலுள்ளும் எம்பெருமான் திருமுடியிலும் தாராளமாகப் புகக்காணுகின்றோம். அதுபோல, * பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய * என்னும்படி திருவாசல்களிலே தேவரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கவொண்ணாதபடி நெருக்க, * மன்னிய தென்னரங் காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திடுவான் * என்னும்படியவதரித்தருளின எம்பெருமானார், கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான எந்த திவ்யதேசங்களிலும் தடையும் சங்கையு மொன்றுமின்றிக்கே அதிகார செல்வத்துடனே உள்ளே புகுந்து ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

47. ஒன்று சோலைகளிலே சுழலமிடும்; எம்பெருமானார் தாமும் * ஆராமஞ் சூழ்ந்தவரங்கம் * சிந்து பூ மகிழுந்திருவேங்கடம் * விரையார்பொழில் வேங்கடம் * என்னும்படியாக சோலைகள்மிக்க தலங்களிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மற்றும் பல பொருத்தங்களைக் காண்க.

48. நாடு நகரமும் நன்கறிய எங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டாள் வாழித்திருநாமத்தில் "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள் வாழியே" என்றுள்ளது. இதனால் பெரியாழ்வார் திருமகளாரான சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் எம்பெருமானார்க்குத் திருத்தங்கையாரென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் எம்பெருமானார் காலத்திற்கும் இடையே எவ்வளவோ காலவ்யவதாநமுள்ளதென்பதை உலகமறியும். ஆண்டாளுக்குப்பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் கடந்தபிறகு அவதரித்தவரான எம்பெருமானார் அவ்வாண்டாளுக்குத் திருத்தமையனாராக எப்படியாக முடியும்? என்கிற சங்கை ஸம்ப்ரதாய இதிஹாஸவிசேஷம் அறியாதவர்களுக்குத் தோன்றக்கூடியது, அவ்விதிஹாஸ மறிந்தவர்களுக்கு இந்த சங்கை தோன்ற நியாயமில்லை. அவ்விதிஹாஸத்தை இங்குச் சுருக்கமாக வரைகின்றோம். எம்பெருமானார் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உபயவேதாந்த க்ரந்த காலக்ஷேபம் நிர்வஹித்தருளுகிற நாளிலே நாச்சியார் திருமொழி காலக்ஷேபம் நடவாநிற்க, அதில் * நாறு நறும் பொழில் மாலிருஞ் சோலை நம்பிக்கு நான், நூறுதடாவில் வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவிவைத்தேன், நூறு தடா நிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன், ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்திவை கொள்ளுங் கொலோ * [9—6.] என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை விவரித்தருளுகையில் "திருமாலிருஞ்சோலையழகர்க்கு நூறு தடாநிறைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க ஆண்டாள் மனோரதித்துப் பாசுரம் பாடினாள்; அதை நாம் அநுஷ்டாநபர்யவஸாயியாக நிறைவேற்றிவைப்போம்" என்று கோஷ்டியிலேயருளிச் செய்து உடனே ஸகல சிஷ்யர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக் கெழுந்தருளி அங்கே ஸம்பாரங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளிப் பாசுரப்படியே நிறைவேற்றிவைத்து அழகருடைய பேரருளைப் பெற்று மகிழ்ந்து, அங்கு நின்றும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே ஆண்டாளையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்துவருவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கேற வெழுந்தருளி ஸந்நிதிக்குள் செல்லுகையில் ஆண்டாள் ஆனந்தம் பூரித்து அர்ச்சாவ

தாரஸமாதியைக் கடந்து எதிர்கொண்டு வந்து "எம் அண்ணரோ நீர்" என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்து ஆரத்தழுவியருளினான். தான் மனோரதித்து வாசிகமாகச் சொல்லி வைத்ததை ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்தாக நிறைவேற்றிவைத்தபடியினால், தங்கை மனோரதத்தைத் தமையனார் நிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலேயானதாகக் கொண்டு ஆண்டாள் இங்ஙனம் கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்று முதலாக எம்பெருமானார்க்கு அண்ணரென்கிற ப்ரஸித்தியும் ஆண்டாளுக்கு *பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாளென்கிற ப்ரஸித்தியு முண்டாயிற்று.

49. ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஒன்பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராநுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமாள், 2. பெரிய பிராட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4. நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், 6. உய்யக்கொண்டார், 7. மணக்கால் நம்பி, 8 ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி — ஆக, இப்படி குருபரம்பராநுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய பின் *ப்ரணமாம் லக்ஷ்மணமுநே:* என்கிற ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமானாருடைய குணாநுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார். மேற்குறித்த ஆரம்ப ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மணமுநி: என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்யபதேசித்தபடியினால், ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜர் என்னுந் திருநாமம், தசரதாத்மஜனான ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளையபெருமாளைக் குறிக்கொண்டதாமென்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ராமாநுஜனென்கிற திருநாமம், 'செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா!' என்னப்பட்ட நம்பிமூத்தபிரானென்னும் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணனையும் சொல்லக்கடவதென்பது முகுந்தமாலையில் *ஹேராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரயகுரோ ஹேபுண்டரீகாக்ஷ* என்கிற ஸுப்ரஸித்தமான ச்லோகத்தினால் அனைவரும் அறிந்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜரென்னுந் திருநாமம் கண்ணபிரானைக் குறிக்கொண்டதாகவும் கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணபிரானுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குமுள்ள ஒற்றுமையை இங்கு நாம் பதினாறு வகையாக விவரித்து நிரூபித்திருக்கின்றோம். அது, சரித்திரப்போக்கில் ஸ்வாபதேசார்த்த முறையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸாம்யம். வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் சப்த ச்லேஷ வகையினால் நிரூபித்தருளின ஸாம்யம் சுருக்கி விவரிக்கப்படுகிறது. (அந்த ச்லோகம் வருமாறு:—)

50. "சமிதோதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச: ।
அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய: ॥"

இந்த ச்லோகத்தில் மூன்று வகைகளினால் கண்ணபிரானுக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் ஸாம்யம், வடமொழி வல்லுநர்க்கு மிகவும் ரஸிக்கக்கூடிய ச்லேஷாலங்கார மர்யாதையினால் [சிலேடையணியில்] அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பல பொருள்படச் சொல்லுவது ச்லேஷம் [சிலேடை] எனப்படும். அது அபங்க ச்லேஷமென்றும் ஸபங்க ச்லேஷமென்றும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொடித்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டாமல் நாநார்த்த பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷமெனப்படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொடித்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரயோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷமெனப்படும். இப்போது நாமெடுத்துக்கொண்ட 'ஸமிதோதய' என்னும் யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகரத்னத்தில் முதலிரண்டு பாதங்களில் அபங்க ச்லேஷம்; மூன்றாவது பாதத்தில் மாத்திரம் ஸபங்க ச்லேஷம்.

இனி, ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

51. [II. சமிதோதய சங்கராதிர்வ:] இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானோருடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான்பரமாகப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரானென்று அர்த்தம். ஆதிபதத்தினால் அப்பிரானைச்சேர்ந்த கார்த்திகேயன் கஜமுகத்தான் முதலானோரை [ஸுப்ரஹ்மண்ய விநாயகாதிகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணாஸுர யுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானோருடைய செருக்கையடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் *சங்கர பாஸ்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற* என்றும் *ப்ராஸங்கர சங்கராதே:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரகுரு ப்ரப்ருதிகளான புறமதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிரூபித்ததாயிற்று. கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கையடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க எழுதப்படுகின்றது; பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணாஸுரனென்பான் ஒருகால் நடராஜனை சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தாளம் போட்டனன்; அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸந்தோஷ ஸமயத்தினால் அந்த பாணாஸுரனுக்கு ஆயிரங் கைகளை வரப்ரஸாதமாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங்களும் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அநுக்ரஹமும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணனுக்கு உஷையென்று ஒருமகள் இருந்தாள். அவள் ஒரு நாள் ஒரு பரமஸுந்தர புருஷனைத் தான் கூடியிருந்ததாகக் கனாக்கண்டு, தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகையென்பவளிடம் தெரிவித்தாள். அவள் உலகிலுள்ள பல ஸுந்தர புருஷர்களின் வடிவங்களைச் சித்திரத்தில் எழுதிக்காட்ட, க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்நனது புத்திரனுமான அநிருத்தனே தன்னோடு கூடியிருந்தனனாக உஷை சுட்டிக்காட்டி, அவனைப் பெறுதற்கு ஒரு உபாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று அத்தோழியை வேண்டினள். அவள் தன் யோகமஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை யநுபவித்து வந்தாள். இச்செய்தியைக் காவலாளரால் அறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினால் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினால் கட்டிப் போட்டிருந்தான். த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர் எல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரத முனிவரால் செய்தியுணர்ந்த பெருமானான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான், கருடாரூடனாய்ப் பலராமன் ப்ரத்யும்நன் முதலியோரொடு கூட பாணபுரமான சோணிதபுரத்திற் செழுந்தருளும்போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த ப்ரமத கணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை வெல்லாமழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளும் உடையதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் போர்புரிய, அதனையும் துரத்தி, பாணாஸுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசரர்களான அக்நிதேவர்கள் ஐவரையும் நாசஞ்செய்து, பாணாஸுரனோடு போர் செய்யத்தொடங்குகையில், அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்தேபோம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் துரத்தியோட்டி, பின்னர் சக்ராயுதத்தை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந் தோள்களையும் நான்கொழிய உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாகத் தொடங்குகையில், பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனால் சிவபஜனஞ்

51. [1. சமிதோதய சங்கராதிசர்வ:] இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானாருடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான்பரமாகப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரானென்று அர்த்தம். ஆதிசப்தத்தினால் அப்பிரானைச்சேர்ந்த கார்த்திகேயன் கரிமுகத்தான் முதலானாரை [ஸுப்ரஹ்மண்ய விநாயகாதிகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணாஸுரயுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானாருடைய செருக்கையடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் *சங்கர பாஸ்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற* என்றும் *நா சங்கர சங்கராதே:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரகுரு ப்ரப்ருதிகளான புறமதத்தலைவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிரூபித்ததாயிற்று. கண்ணபிரான் சங்கராதிகளின் செருக்கையடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க எழுதப்படுகின்றது; பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணாஸுர னென்பான் ஒருகால் நடராஜனான சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தாளம் போட்டனன்; அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் அந்த பாணாஸுரனுக்கு ஆயிரங் கைகளை வரப்ரஸாதமாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங்களும் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அநுக்ரஹமும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணாஸுரனுக்கு உஷையென்று ஒருமகள் இருந்தாள். அவள் ஒருநாள் ஒரு பரமஸுந்தரனான புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனாக்கண்டு, தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகையிடம் அச்செய்தியைத் தெரிவித்தாள். அவள் உலகிலுள்ள பல ஸுந்தர புருஷர்களின் வடிவங்களைச் சித்திரத்தில் எழுதிக்காட்ட, க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனே தன்னோடு கூடியிருந்தனனாக உஷை சுட்டிக்காட்டி, அவனைப்பெறுவதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று அத்தோழியை வேண்டினாள். அவள் தன் யோகவித்யையின் வலிமையினால் த்வாரகைக்குச்சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை யநுபவித்து வந்தாள். இச்செய்தியைக் காவலாளரால் அறிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினால் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினால் கட்டிப் போட்டிருந்தான். த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்க ளெல்லாரும் கலங்கி யிருந்தபோது, நாரத முனிவனால் செய்தி யுணரப்பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான், கருடாரூடனாய்ப் பலராமன் முதலானாரோடு கூட பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்திற் கெழுந்தருளும்போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமத கணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து. பிறகு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் போர்புரிய, அதனையும் தாக்கி, பாணாஸுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசரர்களான அக்நிதேவர்கள் ஐவரையும் நாசஞ்செய்து, பாணாஸுரனோடு போர் செய்யத்தொடங்குகையில், அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் ஒறுத்து ஓட்டி, பின்னர் சக்ராயுதத்தை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந் தோள்களையும் தாரை தாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக இருக்கையில், பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனால் சிவபஜனஞ்

செய்தார்க்குப் பலன் கைமேல் கண்டதாக இருக்கட்டுமென்றெண்ணிய கண்ணபிரான் நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் அவனை விட்டருளினன் என்பதாம். எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வஶமனம் பண்ணினது, ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்த ரசனையினாலும், அத்வைதி ப்ரப்ருதிகளை வாதப்போரில் வென்று ஆட்படுத்திக்கொண்டதனாலும் என்றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்திலும் விளங்கும்.

52. [2. ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:] கண்ணபிரான்பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் ப்ரகாசம் யயாதிசாபத்தினால் மங்கிக்கிடக்கையில், "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் புநருத்தாரம் செய்தவன் என்று கொள்ளக் கடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர் பரமான அர்த்தத்தில், 'யாதவப்ரகாச' என்று முழுச்சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாபலத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில் தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப்ரகாசனையும் தமக்கு அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளும்படியான ப்ரபாவ முடையவர் எம்பெருமானார் என்க. இவ்வரலாறு உடையவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

53. [3. அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந்] 'அபார்த்தாந் ச்ருதே: அவரோபிதவாந்' என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க ச்லேஷமுள்ளது. அபார்த்தாந் என்னும் பதம், (அ + பார்த்தாந்) என்றும் (அப + அர்த்தாந்) என்றும் பிரியும்; பார்த்தனென்று அர்ஜுனனைச் சொல்லி, பார்த்தனல்லாத [அர்ஜுந விரோதிகளான] துர்யோதனாதிகளை அபார்த்தர்களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன்பரமான அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதி என்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர்களான துர்யோதனாதிகளைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழேயிறக்கிவிட்டான்; பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருந்த * மல்லையுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியச்செய்து அவர்களைக் கீர்த்தியிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி. ஸ்வாமி ராமாநுஜரோ வென்னில்: [ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸமீசீநார்த்த ப்ரதர்சனத்தினால் நிரஸித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே * சமிதோதய சங்கராதி கர்வ " ராக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்று உணர்க.

54. இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் நிரஸித்தருளின விதம் விவரிக்கப்படுகிறது. "அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந்" என்கிற மூன்றாவது பாதத்தினால் ஸ்ரீராமாநுஜர் வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின இபார்த்தங்களைத் தள்ளி உண்மைப்பொருள்களை யுரைத்தருளினதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. 'எந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் ஸலாத பொருளைக் கூறினர்? அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தம் கூறி யருளினர்? என்பதைத் தெரிவிக்க ஈண்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்: உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்யங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வங்கள் இல்லை யென்பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். 'ந இஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந' என்று பதம் பிரியும். இஹ நாநா கிஞ்சந நாஸ்தி— இவ்வுலகில் பலவென்று சொல்லக்கூடியது எதுவுமில்லை என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருள். "ஏகமேவ அத்விதீயம்" என்கிற மற்றொரு ச்ருதி வாக்யமும் மேற்கூறிய பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தானுள்ளது என்னும் பொருளை)த் திடப்படுத்தியுள்ளது. இப்படிப் பல வாக்யங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உள்ளனவென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

55. அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றுஞ் சில விடங்களில் பல தத்துவங்கள் உள்ளன வென்று காட்டுகின்ற வாக்யங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களில் சிலவற்றை யெடுத்துக் காட்டுவோம்;—(1) *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மானௌ ஈசதே தேவ ஏக:* இது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனால், அசேதநப் பொருளும் சேதனப்பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனான ஒரு பகவானும் ஆக மூன்று தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. (2) * ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீச நீசௌ *—இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனாலும் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்களுண்டென்பது காட்டப்படுகிறது. (3) * த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அநச்நந்யோ அபிசாகசீதி.*—இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதிவாக்யம். இரண்டு பக்ஷிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக் கொண்டு ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் (அசேதநமான சரீரத்தில்) அணைந்துகிடக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜீவாத்மா) புண்யபாபரூப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு களிக்கின்றதென்றும், மற்றொரு பறவையானது (பரமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் மிக விளங்குகின்றதென்றும் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதந—அசேதந ஈச்வரர்களாகிற மூன்று தத்வங்களுள்ளன வென்பது தெளிவாக விளங்கிற்று. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பலவுள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

56. பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தானுள்ளதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அத்வைத ச்ருதி யென்பதும் மறுபெயர். பிறகு, பல தத்வங்களுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை பேத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதியென்று வழங்கப்பெறும். இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. 'பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்' என்று ஓரிடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்களுண்டென்று பிறிதோரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதே யன்றோ? ஒன்றுதான் தத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால், பல தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்லுதல் கூடாது, பல தத்வங்கள் உண்டென்றால் ஒன்றே தத்வமென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு ஜநிக்கப்பட்டதாயிற்று.

57. "வேதநூல் ஓதுகின்றது உண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்ற திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பரஸ்பர விருத்தமாகவோ அஸங்கதமாகவோ சொல்லமாட்டா வாகலால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்ருதி வாக்யங்களை முரண்பாடு சிறிது மின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருந்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப்படவேண்டும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்வமே யுள்ளதென்று கூறுகின்ற அத்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வஹித்தார்கள். பல தத்வங்களுண்டென்றோதுகின்ற த்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒருவாறு ஔபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலா மென்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதனப் பொருள்களும் அசேதநப் பொருள்களு முள்ளனவாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற்றமேயாதலால், அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக்கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவதரித்ததாக நிர்வஹித்துவிடலா மென்பது இவ்வத்வைதிகளின் கருத்து. ஆகவே த்வைத ச்ருதி

55. அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றுஞ் சில விடங்களில் பல தத்துவங்கள் உள்ளன வென்று காட்டுகின்ற வாக்யங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களில் சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுவோம்;—(1) *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநௌ ஈசதே தேவ ஏக:* இது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனால், அசேதநப் பொருளும் சேதனப்பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனான ஒரு பகவானும் ஆக மூன்று தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. (2) * ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீச நீசௌ *—இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனாலும் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்களுண்டென்பது காட்டப்படுகிறது. (3) * த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி.*—இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதிவாக்யம். இரண்டு பக்ஷிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக்கொண்டு ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் (அசேதநமான சரீரத்தில்) அணைந்துகிடக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜீவாத்மா) புண்யபாபரூப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு களிக்கின்றதென்றும், மற்றொரு பறவையானது (பரமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் மிக விளங்குகின்றதென்றும் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதந—அசேதந ஈச்வரர்களாகிற மூன்று தத்வங்களுள்ளன வென்பது தெளிவாக விளங்கிற்று. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பல வுள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

56. பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தா னுள்ளதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அத்வைத ச்ருதி யென்பதும் மறு பெயர். பிறகு, பல தத்வங்களுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை பேத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறும். இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. 'பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்' என்று ஓரிடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்களுண்டென்று பிறிதோரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதே யன்றோ? ஒன்றுதான் தத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால், பல தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்வது கூடாது, பல தத்வங்கள் உண்டென்றால் ஒன்றே தத்வமென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு மூதலிக்கப்பட்டதாயிற்று.

57. "வேதநூல் ஓதுகின்றது உண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்ற திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பரஸ்பர விருத்தமாகவோ அஸங்கதமாகவோ சொல்லமாட்டா வாதலால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்ருதி வாக்யங்களை முரண்பாடு சிறிது மின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருந்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப்படவேண்டும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்வமே யுள்ளதென்று ஓதுகின்ற அத்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வஹித்தார்கள். பல தத்வங்களுண்டென்றோதுகின்ற த்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒருவாறு ஔபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலா மென்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதநப் பொருள்களும் அசேதநப் பொருள்களு முள்ளனவாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற்றமே யாதலால், அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக்கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவதரித்ததாக நிர்வஹித்துவிடலா மென்பது இவ்வத்வைதிகளின் கருத்து. ஆகவே த்வைத ச்ருதி

கனிந்தன்னி அத்வைத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்டபடியால், இவர்கள் அத்வைதிக ளென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மாயைத்தோற்றம் என்கிறார்களாதலால் அவர்கள் மாயாவாதிக ளென்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீமத் ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் த்வைத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக்கொண்டு அத்வைத ச்ருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்று கருதுகின்றார்களாதலால், அவர்கள் (மத்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்) த்வைதிகள் என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

58. ஆக மேற்கூறிய (அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்யங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்யங்களே முக்யமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது. சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்வங்கள் ஸத்யமாக உள்ளனவென்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று. ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ மத்வாசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று.

59. அத்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்களைத் தள்ளவும், த்வைதிகள் சில ச்ருதி வாக்யங்களைத் தள்ளவும் நேர்ந்திருக்கின்றதென்பதை இதுவரையில் விவரித்தோமானோம். இனி, ஒரு ச்ருதி வாக்யத்தையும் தள்ளாமல் உபநிஷத் வாக்யங்களெல்லாவற்றையுமே ஸமரஸப்படுத்தி ஒன்றையு மொதுக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவே நிர்வஹித்தருளினவர்கள் நம் பூருவாசாரியர்கள். அவர்களில் தலைவர் பகவத் ராமாநுஜர். ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்யங்களையும், பல தத்வங்களுண்டென்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாக்யங்களையும் எப்படிப் பொருந்தவிட முடியு மென்னில்: நம்பெரியோர் எப்படிப் பொருந்தவிட்டிருக்கிறா ரென்பது இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவைப் பல வென்றும் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருத்தமுண்டு; உதாஹரணமாக ஒரு கடிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம்; அது ஒன்று பலவா? என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிகாரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். ஆனால் அதை நாம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வஸ்துக்கள் அவயவங்களாக (உறுப்புகளாக)ச் சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமறபோகாது. பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லது ஒரு வஸ்துவுக்குமேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஒருகாலும் ஏற்படாது. இப்படி கடிகாரமென்கிற ஒரு வஸ்துவேயல்ல; உலகிற்காணும் எந்த வஸ்துவை யெடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், இப்படி ஒரு விதத்தில் ஐக்யமும் மற்றொருவிதத்தில் அநேகத்வமும் தோன்றியே தீரும். படுக்கை, தலையணை, வண்டி, வீடு முதலிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஸ்தூல த்ருஷ்டியில் ஒரே வஸ்துவாகவும், உறுப்புகளை உற்றுக் காணுமிடத்துப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அநுபவஸித்தம். நம்மையே யெடுத்துக்கொள்வோம். 'ராமாநுஜ னென்பவன் ஒருவன்' என்று சொல்லுகிறோம். 'செவி வாய் கண் மூக்கு முதலான பல உறுப்புகளோடு கூடின ஆத்மா வாகிய அந்த வ்யக்தி ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறுமேயல்லது, அவ ... த்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை என்று சொன்னதாகத் தேறமாட்டாதன்றோ? இன்னமு மொன்று பாருங்கள். 'ராமாநுஜன் சிவப்பாயிருக்கிறான்' என்றும், 'ராமாநுஜன் மேதாவியாயிருக்கிறான்' என்றும் வழங்கி வருகிறோம், இவ்விரண்டு வார்த்தைகளிலும் 'ராமாநுஜன்' என்கிற சொல் உள்ளது. சிவப்பாயிருக்கிறா னென்னும்போது ராமாநுஜ னென்கிற சொல்லானது சரீரத்தை நோக்கியது; மேதாவியா யிருக்கிறானென்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவை

நோக்கியது. ஏன்? சிவப்பு நிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் (அதாவது அறிவுடைமை) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே, ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில சமயங்களில் உடம்பைக் குறிப்பதாயும் நேருகின்றதென்பது தெற்றெனவிளங்கிற்று.

60. இனி, நாம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையு மெடுத்துக்கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈச்வரனென மூன்று தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்களிருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றேயுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதந அசேதநப் பொருள்களை சரீரமாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணைபுரியும் ச்ருதி வாக்யங்கள், 'யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்..........யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்யாதியாக உள்ளவைகளாம். இவை சரீர சரீரிபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்யங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்தவிடுகிற வாக்யங்களாதலால் கடக ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறும். இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களில் த்வைதிகளும் அத்வைதிகளும் கண்செலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமரஸப்படுத்த அவகாசமில்லையாயிற்று.

61. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாதியில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழியில் 'உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்கிற அமுதமான கன்ஸ ஸ்ரீஸூக்தியினால் சரீராத்மபாவத்தை நிதியாகக் காட்டியருளினபடியால், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சிகாமணிகள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாயினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ராமாநுஜரைப்பற்றி 'ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயம்' கூறிய 'அமோகிதவாந் சருநோபார்த்நாந்' என்று கூறியது மிகப் பொருத்தமானதென்றுணரத்தக்கது. ஆக, இவ்வளவும் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கையை விளக்கமாக விவரித்தோமாயினும், இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் நெஞ்சிற் பதியவைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் தாமே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருளிச்செய்த ச்லோகரத்ந மொன்றுண்டு; அதைக் கண்டபாடம் செய்வது நலமென்று கருதிக் கீழே குறிப்பிடுகிறோம். "மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிலபதி பேதச்ருதிரதோ விசிஷ்டைக்யாத் ஐக்யச்ருதிரபி ச ஸார்த்தா பகவதி இமாவர்த்தௌ கோப்தும் நிகிலஜகதந்தர் யமயிதா நிரீசோ லக்ஷ்மீச: ச்ருதிபிரபாமி: ப்ரணிததே" என்பதாமது.

62. பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மபாவமே உயிரானதென்றும், அதை நிர்ணயமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பெறில் எந்த மதாந்தரஸ்தர்களையும் எளிதில் வென்றுவிடலாமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸ்ரீமந் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒரு ச்லோகரத்ந மருளியுள்ளார்; அதுவும் கண்டபாடஞ் செய்துகொள்ளத் தக்கதென்று கீழே குறிப்பிடலாகிறது,—

நோக்கியது. ஏன்? சிவப்பு நிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் (அதாவது அறிவுடைமை) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே, ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில சமயங்களில் உடம்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்றதென்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

60. இனி, நாம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையு மெடுத்துக்கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈச்வரனென்ன மூன்று தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்களிருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றேயுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்யங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதந அசேதநப் பொருள்களை சரீரமாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணை புரியும் ச்ருதி வாக்யங்கள், 'யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்..........யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்யாதியாக உள்ளவைகளாம். இவை சரீர சரீரிபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்யங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்தவிடுகிற வாக்யங்க ளாதலால் கடக ச்ருதி யென்று வழங்கப் பெறும். இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களில் த்வைதிகளும் அத்வைதிகளும் கண் செலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமரஸப்படுத்த அவகாசமில்லையாயிற்று.

61. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகத்தில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் 'உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்கிற அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்தியினால் சரீராத்மபாவத்தை நிதியாகக் காட்டி யருளினபடியால், ஸ்ரீரங்கநாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சிகாமணிகள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாயினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ராமானுஜரைப்பற்றி 'அவிரோதிதவாந் ச்ருதீரபார்த்தாந்' என்று கூறியது மிகப் பொருத்தமானதென்று உணரத்தக்கது. ஆக, இவ்வளவும் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கையை விளக்கமாக விவரித்தோமானோம். இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் நெஞ்சிற் பதியவைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் தாமே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருளிச்செய்த ச்லோகரத்ன மொன்றுண்டு; அதைக் கண்டபாடம் செய்வது நலமென்று கருதிக் கீழே குறிப்பிடுகிறோம். "மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிலபதி பேதச்ருதிரதோ விசிஷ்டைக்யாத் ஐக்யச்ருதிரபி ச ஸார்த்தா பகவதி இமாவர்த்தௌ கோப்தும் நிகிலஜகதந்தர் யமயிதா நிரீசோ லக்ஷ்மீச: ச்ருதிபிரபாபி: ப்ரணிததே" என்பதாமது.

62. பகவத்ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மபாவமே உயிரானதென்றும், அதைத் திடமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பெறில் எந்த மதாந்தரஸ்தர்களையும் எளிதில் வென்று விடலாமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒரு ச்லோகரத்ன மருளியுள்ளார்: அதுவும் கண்டபாடஞ் செய்துகொள்ளத் தக்கதென்று கீழே குறிப்பிடலாகிறது,—

“யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாத் அவித்யாதம:-
ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரமந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம: |
தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா—
ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுககதாகல்லோல கோலாஹல: ||” என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது—அகவிருள் நீங்குவதற்கு ஸுப்ரபாத காலம் போன்றதும் எம்பெருமானாராலே விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டதுமான சரீராத்மபாவமாகிற இந்த ப்ரதிதந்த்ரத்தை இந்த யுகத்தில் யாவனொருவன் நன்கு தெரிந்துகொள்ளப்பெறுகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஒரு வித்வானுடைய முன்னிலையில் மதாந்தரஸ்தர்கள் எத்தனைபேர் திரண்டு எவ்வளவு அட்டஹாஸங்கள் செய்தாலும் அவை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தொலைந்திடுமென்பதாம். மற்றுமுள்ள ஸித்தாந்திகள் ஒருவருமிசையாதே தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கே அஸாதாரணமுமாய் ப்ரதாநமுமான அர்த்தம்—சேதநாசேதநங்களுக்கு மீச்வரனுக்கு முண்டான சரீராத்மபாவம். இதனை நல்லபடி தெரிந்துகொள்ளப் பெற்ற பாக்யசாலிகளுக்கு எந்த வேதாந்த வாக்யமும் எளிதாகப் பொருந்திவிடும். அஸங்கதார்த்தமென்றோ ஔபசாரிகார்த்தமென்றோ ஒதுக்கவேண்டியதான வேதாந்தவாக்யம் ஏதுவுமேயிராது. இவ்வொரு விஷயத்தைக்கொண்டே எந்த ப்ரதிபக்ஷிகளையும் வென்றுவிடலாமென்றதாயிற்று. .... (*)

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

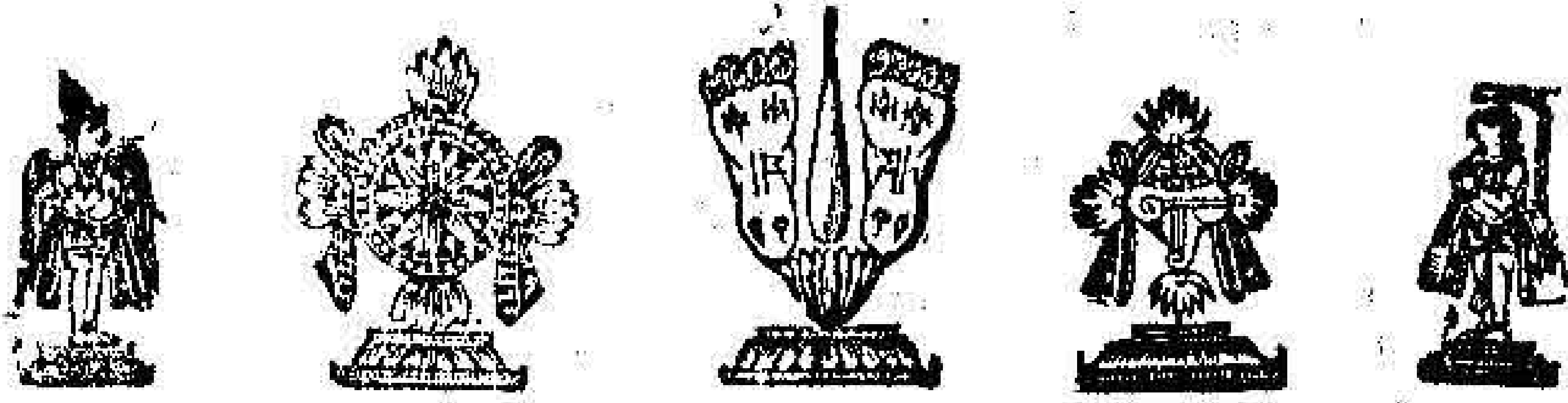
ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியார்

எழுதிய

எம்பெருமானாரறுபத்திரண்டு முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சாரீரகமீமாம்ஸையைப் பற்றின

அறுபத்திரண்டு வார்த்தாமாலை.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர்.)

ச்லோ || द्विषष्टितमहायनव्यपगमस्य लक्ष्मास्त्विति द्विषष्टिविषयावलीविलसिताः कृतीर्भूयसीः ।
अलीलिखमुदारधीविलसितात्मनां शासनात् प्रकाशमिह नीयते कृतिरियं द्वितीयोदिता ॥

1. இவ்விருள் தருமாஞாலத்திற் பிறப்பது வெறுக்கத்தக்கதாயினும் * இச்சுவை தவிர யான்போயிந்திரலோகமாளு மச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் * என்றும் * ஸம்ஸார ஏவ பகவந்! அபவர்க்க ஏவ * என்றும் * வைகுண்டவாஸேபி ந மேபிலாஷ:* என்றும் அநுஸந்திக்க நேரும்போது உள்ளத்திலுண்டாகின்ற உகப்பு நமக்கு எப்போதும் குன்றுதிருக்குமாகில் மீண்டுமீண்டும் இந்நிலத்தில் பிறக்கவேணுமென்கிற குதூஹலமே நமக்கு உற்றதாகும். ஆண்டாள் * எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் * என்றருளிச் செய்கையாலே அவள் இந்நிலத்தில் பல பிறவிகளும் பிறந்து பேரின்ப மநுபவிக்கப் பாரித்தாளென்பது தெரியவரும். நாமும் அவ்வாண்டாளுடைய ஆசம்ஸையின்படியே ஏழேழ்பிறப்பும் பிறந்து ப்ரஹ்மானந்தாநுபவம் பண்ணக் குதூஹலங் கொள்வோம். * இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான்வேண்டேன் * என்றும் * பேதை பாலகனதாகும் பிணி பசி மூப்புத் துன்பமாதலால் பிறவி வேண்டேன் * என்றும் வெறுத்துப் பேசின பேச்சு நமக்குவேண்டா. இப்போது நாம் பிறந்து எவ்விதமான ஆனந்தத்தை யநுபவித்து வருகிறோமோ, இவ்விதமான ஆனந்தத்திற்குச் சிறிதும் லோபமில்லாமல் மேன்மேலும் எத்தனை பிறவிகளை எம்பெருமான் தந்தருளினாலும் பெருமகிழ்ச்சியுடன் அவற்றை வரவேற்போமாக.

2. நன்மைகளுக்குதவாத த்வீபாந்தரங்களிலே நாம் பிறந்திலோம்; ஸகல ச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கும் ஆஸ்பதமான ‘ஜம்பூத்வீபே பாரதவர்ஷே பரதகண்டே’ ஜனிக்கப்பெற்றோமே; இதுதன்னிலும் க்ரிமிகீட பசுபக்ஷிகளாகப் பிறவாமலும் * துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ: * என்றும் * மானிடப் பிறவியந்தோ மதிக்கிலர் * என்றும் புகழப்படுகிற மானிடப் பிறவிபெற்றோம். இதுதன்னிலும் வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களை நிஸ்ஸங்கோசமாக அதிகரிப்பதற்குப் பாங்கான ஜாதியிலே ஜனிக்கப்பெற்றோம்: அதுதன்னிலும் * ஆழ்வார்களையுமருளிச் செயல்களையும் தாழ்வா நினைத்து நரகில் வீழ்வார்களது வகுப்பிலன்றிக்கே * தேவுமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித் திரிவனே என்னும் வகுப்பிலும், * அமானவனும் நம்மைக் கரத்தாலே தீண்டல் கடனும்படி மணவாள மாமுனிவன் பொன்னடியாஞ் செங்கமலப் போதுகளை யுன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டுங் குடியிலும் பிறக்கப்பெற்றோம். அவாங்மநஸ கோசரமென்று ஓதப்படுகிற எம்பெருமானுடைய ஆனந்தமும் நம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு நிகராகுமோ? * இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரே * என்று வானம்பிளக்க உத்கோஷித்து ஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் செய்யவன்றோ நாம் பிறந்திருக்கிறோம்.

3. இத்தகைய மஹாபாக்யம்பெற்ற நமக்கு "புநரபி ஜநநம் புநரபி மரணம் புநரபி ஜநநீஜடரே சயநம்" என்னும்படியான ஸம்ஸாரம் மறுவலிடாதாயினும் நாம் புந:புந: ஜன்மத்தையே பகவத் ஸந்நிதியில் ப்ரார்த்திக்கக் குதுகலிக்கின்றோம். திருநாட்டிலே சென்று என்ன செய்யப்போகிறோம். அங்கு ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயாதிகள் ஸேவிக்க ப்ரஸக்தியுண்டோ? ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்யஹ்ருதயாதிகள் அநுஸந்திக்க அவகாசமுண்டோ? * ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே *. என்று உபநிஷத்து ஓதினபடி ஹாவு ஹாவு ஹாவு என்று கானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கலாமத்தனை. இந்த கானம் யாருக்கு வேணும்? இங்கு நாம் ஓதுகிற உபயவேதங்களையும் ஸ்தோத்ரங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் நித்ய ஸூரிகளும் முக்தாத்மாக்களுங் கேட்டு அவர்களும் எம்பெருமானுடைய நியமனம்பெற்று இங்கேவந்து பிறக்க ஆசைப்படாநிற்க, நாம் அங்கேபோக நினைப்பது தகுதியோ?...

4. நமக்குண்டான ஸதாசார்ய ஸம்பந்த வைபவாதிகள் காரணமாக ஒருகால் நம்மை எம்பெருமான் அங்கே கொண்டுபோக நினைத்தாலும் கொண்டுபோய்விட்டாலும் "நச புநராவர்த்ததே நச புநராவர்த்ததே" என்கிற உபநிஷத்தையும், * அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் * என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தையும், * த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி * என்ற கீதையையும் கிழித்தெறிந்து நாம் மீண்டுமிங்கே ஓடிவந்துவிட வேணுமேயொழிய அங்கே தங்கியிருக்கத் தகாதென்பது அடியேனுடைய திண்ணிய அத்யவஸாயம். நம்முடைய யஜுர்வேதத்தில் ஆருவது காண்டத்தின் ஆரம்பத்தில் "கோ ஹி தத் வேத யத்யமுஷ்மிந் லோகே அஸ்தி வா ந வேதி" என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள் தெரியுமோ? 'மேலுலகத்தில் சேமமுண்டென்று யார் கண்டார்? உண்டோ இல்லையோ என்று ஸந்தேஹிக்கும்படியாகவே யுள்ளது' என்பது இந்த வாக்யத்தின் தாற்பரியம். இதற்கு முன்வாக்யத்தில் * नासाल्लोकात् स्वेतव्यमिवेत्याहुः * (* நாஸ்மால் லோகாத் ஸ்வேதவ்யமிவேத்யாஹு: என்பதில்) இந்த வுலகத்தை விட்டுப்போக விரும்பலாகாதென்றும் சொல்லிற்று. * ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போவதே * என்றருளிச் செய்த திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளமுமிதுவே.

5. இவ்விபூதியில் நாம் பலவகையான ஆனந்தங்களை யநுபவிக்கிறோம். லௌகிகமான ஆனந்தங்களை நெஞ்சாலும் நினைக்கவேண்டா. வைருபாநுரூபமாக நாம் அநுபவிக்கும் ஆனந்தங்கள் அபரிமிதம். வாசாமகோசரம். * நீரார் திருவேங்கடமே திருக்கோவலூரே மதிட்கச்சியூரகமே பேரகமே வெள்ளறையே வெஃகாவே பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர் ஆராமஞ் சூழ்ந்தவரங்கமென்று பதியேபரவித்தொழுந் தொண்டர்களாய்க் கொண்டு அநுபவிக்குமானந்தம் ஒருபுறமிருக்க நம் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அருமருந்தாக அருளிச்செய்திருக்கின்ற திவ்ய ஸூக்திகளை 'அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாராவமுதமே' என்னும்படி நித்யாபூர்வமான அம்ருதமாகப் பருகி நாமநுபவிக்குமானந்தம் இணையற்றது. இவ்வானந்தத்திற்கு எந்த ஆனந்தமும் ஈடாகாதென்பது அதிசயோக்தியன்று. அதிலும், நம்பிள்ளை தொடங்கி மணவாள மாமுனிகளீறாகவுள்ள ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்களின் அமுதிலுமாற்றவினிய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை யனுபவித்து எய்துமின்பம் * நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் என்னத்தகுமத்தனை. இதற்கு நாம் இட்டுப் பிறந்திருப்பது விலக்ஷணமானதொரு பாக்ய விசேஷமன்றோ. அநல்பமான தபஸ்ஸின் பலனன்றோ?

6. அந்த திவ்ய ஸூக்திகளில் ஆழவிழிந்து அபூர்வார்த்தங்களை ஸதாசார்ய ஸந்நிதானத்தில் கேட்டு அவற்றை நெஞ்சில் தேக்கி வைத்துக்கொள்வதுதான் நமக்கு ஜன்ம ஸாபல்யமாகும். ஆசார்ய சுச்ரூஷைகளுக்கு அவகாசம் பெருதவர்களும் அவ்வர்த்தங்களை இழக்கவொண்ணாதென்று கருதியே அடியேனிப்போது சில வார்த்தா மாலைகளினால் அந்த அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் ஆஸ்திகர்களுக்கு அறிவிக்கவிரும்பியிருக்கின்றேன். உபயவேதாந்தங்களிலும் ஸ்ரீவசநபூஷணாதி ரஹஸ்யங்களிலும் மற்றும்

ஸ்ரீராமாயண பகவத் கீதாதிகளிலும் முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னுமாக விளங்குகின்ற அர்த்த விசேஷங்களை எளிய வார்த்தைகள் மூலமாகவே வெளியிடக் கருதா ஆவலங் கொண்டிராநின்றேன். அறுபத்திரண்டு வார்த்தைகள் கொண்ட அனேகவார்த்தா மாலைகளுக்குள் இந்த வார்த்தாமாலையில் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமாகிய (ப்ரஹ்மஸூத்ர மென்கிற) சாரீரகமீமாம்ஸையின் அரியபெரியபொருள்களைப்பற்றி யெழுதுகின்றேன். மிகக் கடினமான விஷயங்களையும் கூடுமானவரையில் எளிய நடையில் எழுதுவேன். ஆனாலும் விஷயத்தின் காடிந்யம் நம்மால் தவிர்க்கமுடியாமல் நிற்குமிடங்களு முண்டு. அப்படிப்பட்ட விடங்களில் நாம் எவ்வளவு எளிதாக எழுதினாலுங்கூட சிலர்க்குப் பயன் படாமற் போகக்கூடும். அப்படிப்பட்ட சிலவிடங்களைப் பெரியார்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

7. வேதம் கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரு வகுப்பாக வுள்ளது. பூர்வ பாகம் கர்மகாண்டமென்றும் உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்ம காண்டமென்பது. பகவானுக்கு ஆராதந ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கர்ம விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேத பாகம் கர்ம காண்டமென்றும், அந்த கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை விரிவாகக்கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டம் (அதாவது உபநிஷத்து) என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

8. கர்ம காண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமிநி யென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸை யென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களை ஜைமினி மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்தியாயங்கள் காசக்ருத்ஸ்ந ரென்பவரால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும் ஒரு பக்ஷ முண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரம் அப்ரஸக்தம். “ஜைமிநீயம் ஷோடச லக்ஷணம்” என்பது பொதுவான வார்த்தை. வ்ருத்திக்ரந்தத்தில், பதினாறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநி ப்ரோக்தமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்திற்குப் பெயர்.)

9. ப்ரஹ்ம காண்டமென்னும் உபநிஷத்பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷியெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே சாரீரக மீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தர மீமாம்ஸையென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் என்பது இதனையே. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே பதினாறு பாதங்கள் கொண்டது சாரீரக மீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று.

10. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப்பற்றி சர்ச்சை செய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ரமிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் எண்ணிக்கை ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையுங் கொண்டது ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சாஸ்த்ர மென்றதாயிற்று.

11. தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே ஸாதநமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்சய விபர்யயமற நிர்ணயித்து விளக்கக் கூடியது ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமே யாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்கிற சாரீரக மீமாம்ஸையின் பொருளை

ஸ்ரீராமாயண பகவத்கீதாதிகளிலும் முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னுமாக விளங்குகின்ற அர்த்த விசேஷங்களை எளிய வார்த்தைகள்மூலமாகவே வெளியிடக் குதூஹலங் கொண்டிராநின்றேன். அறுபத்திரண்டு வார்த்தைகள்கொண்ட அனேகவார்த்தாமாலைகளுக்குள் இந்த வார்த்தாமாலையில் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமாகிய (ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்கிற) சாரீரகமீமாம்ஸையின் அரியபெரியபொருள்களைப்பற்றி யெழுதுகின்றேன். மிகக் கடினமான விஷயங்களையும் கூடுமானவரையில் எளிய நடையில் எழுதுவேன். ஆனாலும் விஷயத்தின் காடிந்யம் நம்மால் தவிர்க்கமுடியாமல் நிற்குமிடங்களுமுண்டு. அப்படிப்பட்ட விடங்களில் நாம் எவ்வளவு எளிதாக எழுதினாலுங்கூட சிலர்க்குப் பயன் படாமற் போகக்கூடும். அப்படிப்பட்ட சிலவிடங்களைப் பெரியார்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

7. வேதம் கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரு வகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வ பாகம் கர்மகாண்டமென்றும் உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்ம காண்டமென்பது. பகவானுக்கு ஆராதந ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கர்ம விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேத பாகம் கர்ம காண்டமென்றும், அந்த கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை விரிவாகக்கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டம் (அதாவது உபநிஷத்து) என்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

8. கர்ம காண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமிநி யென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினாறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினார். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸை யென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களை ஜைமிநி மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்தியாயங்கள் காசக்ருத்ஸ்ந ரென்பவரால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும் ஒரு பக்ஷ முண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரம் அப்ரஸக்தம். "ஜைமிநீயம் ஷோடச லக்ஷணம்" என்பது பொதுவான வார்த்தை. வ்ருத்திக்ரந்தத்தில், பதினாறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநி ப்ரோக்தமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்திற்குப் பெயர்.)

9. ப்ரஹ்ம காண்டமென்னும் உபநிஷத்பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷியெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினார். அதற்கே சாரீரக மீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தர மீமாம்ஸையென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் என்பது இதனையே. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன ஆகவே பதினாறு பாதங்கள் கொண்டது சாரீரக மீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று.

10. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப்பற்றி சர்ச்சை செய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ரமிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையுங் கொண்டது ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சாஸ்த்ர மென்றதாயிற்று.

11. தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே ஸாதனமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்சய விபர்யயமற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக் கூடியது ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமே யாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்கிற சாரீரக மீமாம்ஸையின் பொருளை

நிஷ்கர்ஷமாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்து கொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிகளென்றும் சொல்லத் தகுதியுடையார்.

12. மஹர்ஷிப்ரணீதங்களான ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியகில்லாராகளாதலால், நம் போன்ற அல்ப மதிகளிடத்தில் பரம கருணை கொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்றுமதங்கள் உலக ப்ரஸித்தமாக வழங்குமவை. இம்மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் பாஷ்யம் இயற்றினர். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்ததீர்த்த ஸ்வாமிகள் (மத்வாசார்யர்) பாஷ்யமியற்றினர். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமியெம் பெருமானர் ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்தார். வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்தி பெற்றுள்ள வல்லபமதம் நிம்பார்க்க மதம் முதலிய மதங்களுக்காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவமதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதத்ரயபாஷ்யமென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப் பட்டுலாவுவன.

13. விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும் பகவத்ராமாநுஜ தர்சநஸ்தர்களென்றும் வழங்கப் படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாஷ்யமே ஜீவாதுவென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப்பொருளை விளக்கி ஸூத்ர காரருடைய உள்ளத்திற்கு அநுகுணமாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருமிக்கப் பட்டது ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யமே யென மேனாட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அந்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உண்மைப் பொருளானது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலிய வியாக்கியான நூல்களின் உதவியினால் உணரப்படவேண்டும். அதற்கு ஸாமன்ய சாஸ்த்ரங்களின் உதவி இன்றியமையாதது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் நெடுநாள் குருகுல வாஸம் செய்து ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யதிகரித்து பாஷ்யாதிகாரிகளென்று பேர் பெற்றுச் சிறந்த வேதாந்திகளாகித் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளிவாக உணர்ந்து நிரதிசயானந்த சாலிகளாகின்றனர். அவ்வளவு அதிகாரம் வாய்க்கப் பெறாதவர்களையும் கைவிடமாட்டாத கருணை மிக்க நம் பூருவாசாரியர்கள் திவ்ய ப்ரபந்த தத் வ்யாக்யானங்களையும் ரஹஸ்ய தத் வ்யாக்யானங்களையும் மற்றும் பல திவ்ய க்ரந்தங்களையுமருளிச்செய்துள்ளார்களாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நேராக அவகாஹிக்க மாட்டாதவர்களும் இழவாமல் அதில் விவரிக்கப் பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை ஸதாசார்ய ஸகாசத்தில் உணரப் பெறுகின்றார்கள். அன்னவர்களது ஞானத்திலும் ஒரு குறையில்லை குற்றமில்லை யென்பதுமாத்திரமேயல்லாமல் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகளைக் காட்டிலும் மிக விசதமான ஞானத் தெளிவு பெற்றவர்களாகவும் விளங்குகிறார்கள்.

14. ஆனாலும் ப்ரஹ்ம ஸூத்திரத்தில் என்ன விஷயம் எந்த விதமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது? என்று தெரிந்துகொள்ளப் பலர்க்கு அபிலாஷை யுண்டு. விஸ்தாரமாகத் தெரிந்து கொள்ளாவிடினும் ஸாரஸங்க்ரஹமாகவாவது தெரிந்து கொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பமுண்டாகி, அப்படித் தெரிவிப்பதொரு நூல் தமிழிலுண்டாவென்று பலரும் விசாரிப்பதுண்டு. ஸ்ரீபாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு, ச்ருதப்ரகாசிகை மொழிபெயர்ப்பு என்றிப்படி சில நூல்கள் வெளிவந்தாலும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் ப்ரமேயத்தை ஸாரமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு உரிய நூல் ஒன்று இருக்க வேண்டியது அவசியமென்றே பலமஹான்கள் கருதுகின்றனர். அந்தக் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக மிகவும் ஊக்கங்கொண்டிருக்கின்றேன். தத் விஷயகமானஸூர்யோதயத்திற்கு இது அருணோதயமாக நினைக்கத்தகும்.

15. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் முதல் அதிகரணம் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண மெனப்படும். "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்பது ஸூத்ரம். அத = கர்ம விசாரம் செய்து முடிந்த

பிறகு, அத: = கர்மவிசாரம் முடிந்த காரணத்தினாலேயே, ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா = இச்சைக்கு இலக்கான ப்ரஹ்ம விசாரம் (செய்யத்தக்கது) என்று ஸூத்திரத்தின் மேல் பொருள் அறிக. கர்மவிசாரத்தைச் செய்து முடித்தவர்கள் அந்தக் கருமங்களினுடைய அற்பமும் அஸ்திரமுமான பலன்களில் ஆசையொழிந்து மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை விரும்புவர்களாகுவால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத் தக்கது என்றதாயிற்று. இதை இன்னமும் சிறிது விவரிப்போம். நம்முடைய வேதமோதின ஒருவர் ஜைமினி மஹர்ஷியின் கர்மமீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயங்களினால் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யஜ்ஞங்களின் (கருமங்களின்) தன்மை இன்னபடிப்பட்டது, அவற்றை யியற்ற வேண்டிய முறையின்னது, அவற்றின் பலனான ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபம் இத்தகைத்து என்று இவ்விஷயங்களை அறுதியிடப் பெற்ற பின்பு ஸ்வர்க்கம் முதலிய அந்தப் பலன்கள் நச்வரங்கள் என்று தெரிந்து கொண்டதன் பலனாக அவற்றைப் பெற வேணுமென்கிற விருப்பம் தொலைந்தொழியப் பெறுகின்றார். பரப்ரஹ்ம ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தில் மேலெழுந்தவொரு உணர்ச்சியிருப்பதனால் இதனைப் பெற வேணுமென்கிற விருப்பமும் அவர்க்கு உண்டாகின்றது. இப்படி ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் விருப்பமுண்டானவாறே, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது, அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமின்னது, பெற்று அநுபவிக்கும் பலன் இன்னபடிப்பட்டது என்றித்தகைய விஷயங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டுமாதலால் இந்த நிர்ணயம் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையிற் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயங்களினாலேயே விளையக் கூடியது என்றதாகத் தேறுகின்றது. 'அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா'* என்கிற இந்த ஸூத்திரத்திற்கு இவ்வளவே விஷயமாயிருக்க, இதற்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் மிக மிக வளர்ந்திருக்கின்றதே; அவ்வளவு விரிவுக்கு விஷயமென்ன? என்று பலர் அறிய விரும்பக் கூடும். கேண்மின், இந்த ஸூத்ரத்தில் மூன்றே பதங்கள் உள்ளன. (அத) என்கிற முதல் பதத்திற்கு 'அதற்குப் பிறகு' என்று அர்த்தம். 'எதற்குப் பிறகு? என்று கேள்வி உடனே உண்டாகின்றது. 'கர்மவிசாரம் செய்து முடிந்த பிறகு' என்று நாம் அர்த்தம் சொன்னோம். பிறர் இங்ஙனே அர்த்தம் கொள்ளாமல் வேறு அர்த்தம் கொள்ளுகின்றனர். ஸாதந ஸம்பத்தியின் ஆநந்தர்யமே அதசப்தார்த்தமென்று சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ளது. அது பொருந்தாதென்று மறுக்க அவசியம் ஏற்பட்டது. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிப் பிறர் கூறுவதும் அவசியம் மறுக்கவேண்டியதாயிற்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களில் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகப் பல பல விஷயங்கள் பெருகினபடியால் இவ்விடத்து ஸ்ரீபாஷ்யம் மிக வளர்ந்தது. அவ்விரிவு இங்கு வேண்டாவென்று விடுக்கப்பட்டது. ஸூத்ரத்தின்மேல் இங்குத் தோன்றியுள்ள பூர்வபக்ஷத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் ஸாரமாக வுணர்த்துகிறோம்; உணர்க.

10. இவ்வதிகரணத்தின் பூர்வபக்ஷம் வருமாறு:—கர்ம மீமாம்ஸையில் அர்த்தவாதாதிகரணத்தில் "ஆம்நாயஸ்ய க்ரியார்த்தத்வாத் ஆநர்த்தக்யம் அததர்த்தாநாம் தஸ்மாதநித்யமுச்யதே" என்கிற ஒரு ஸூத்திரத்தினால் ஒரு பூர்வபக்ஷம் கிளப்பப்பட்டது; அதாவது—வேத ஸாமாந்யமும் ஏதேனுமொருகார்யத்தைச் செய்யவேண்டியதாக வுணர்த்தித் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுடையது; அதைச் செய் இதைச் செய் என்று கர்த்தவ்யார்த்தங்களை நியமேந போதிப்பதே வேதங்களின் க்ருத்யம். அர்த்தவாதரூபங்களான வேறு வாக்யங்களானவை கர்த்தவ்யார்த்த மொன்றையும் போதிக்காமையினாலே அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்க மாட்டாது. (இதைச் சிறிது விவரிப்போம்-) "வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாம:" என்பது ஒரு வேத வாக்யம். இதில் ஒரு கருமம் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அடுத்த வாக்யம் 'வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா' என்பது. முன் சொன்ன கருமத்தில் ஆராத்யமான வாயுதேவதையின் ஒரு பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவது இந்தவாக்யம். "வாயு மிகவும் சீக்கிரமாகப் பலனளிக்க வல்ல தேவதை" என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட வாக்யங்களுக்கு அர்த்தவாத வாக்யமென்று பெயர். இவற்

றில் கர்மவிதி ஒன்றுமில்லாமையால் இவை விதிவாக்யங்களல்ல. விதிவாக்யமாயிருந்து கொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டா—என்கிற பூர்வபக்ஷம் * ஆம்நாயஸ்யேதி ஸூத்ரத்தினால் கிளப்பப் பட்டது. பிறகு "விதிநாது ஏகவாக்யத்வாத் ஸ்துத்யர்த்தேந விதீநாம் ஸ்யு:" என்கிற ஸூத்ரத்தினால் இதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில், அர்த்தவாத வாக்யங்கள் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி விதிக்காமற் போனாலும் ஸமீபத்திலுள்ள விதிவாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டதொரு க்ரியையில் அந்வயிக்கின்ற புகழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பதனால் அந்த விதிவாக்யத்தோடுகூட ஏக வாக்யமாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறத் தட்டில்லையென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது ஜைமினி மஹர்ஷியால். ஆக, விதி வாக்கியங்களுக்கோ அவற்றுக்கு சேஷ பூதங்களான வாக்யங்களுக்கோ ப்ராமாண்ய முண்டே யல்லது வேறு வகையான வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யம் கிடையாது. உலகத்திலும் முதன் முதலாகச் சிறுவர்களுக்கு வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே சக்தி க்ரஹண முண்டாகிறது. [சக்திக்ரஹணமாவது—இன்ன பதத்திற்கு இன்னது அர்த்தமென்கிற வுணர்ச்சி.] வ்யுத்பந்நனை யொருவன் வேறொரு வ்யுத்பந்நனை நோக்கி 'காம் ஆநய' என்கிறான். அதைக் கேட்ட அவன் ஒரு கோவைக் கொண்டு போகிறான். மறுபடியும் அவன் "காம் நய, அச்வம் ஆநய" என்கிறான். அதைக்கேட்ட அந்த வ்யுத்பந்நன் கோவைக் கொண்டுபோய்க் கட்டிவிட்டுக் குதிரையைக் கொண்டுவருகிறான். இவற்றைக் கண்டு கொண்டிருந்த வொரு சிறுவன் (காம்) என்றதற்கு இன்னது பொருள், (ஆநய) என்றதற்கு இன்னது பொருள், (நய) என்றதற்கு இன்னது பொருள்; அச்வமென்றதற்கு இன்னது பொருளென்று அங்கு நடந்த காரியங்களினால் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். 'கோ' பதமானது கொண்டுவருதல் கொண்டுபோதல் என்கிற இரண்டு க்ரியைகளில் அந்வயிக்கின்ற வஸ்துவை போதிப்பதனாலே பசுவைச்சொல்லுகின்றது, ஆநய என்கிற பதம் கொண்டுவருவதாகிற க்ரியையைச் சொல்லுமது என்றிப்படி அந்தந்த பதங்களுக்கு சக்தியை க்ரஹிக்கின்றான், எங்கும் இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்களினாலேயே அவ்வோ பதங்களுக்கு அவ்வோ அர்த்தங்களில் சக்தி க்ரஹண முண்டாகிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதேனுமொரு கார்யார்த்த பரங்களாகவே காணப்படுதலால் உலகில் எல்லாப் பதங்களும் யத்கிஞ்சித் கர்த்தவ்யார்த்த பரங்களேயென்று நிச்சயிக்கிறான். ஆக இப்படிப்பட்ட வ்யுத்பத்திக்கு இணங்க எல்லாப் பதங்களும் கார்யார்த்தபரங்களே. இப்படி லௌகிக பதங்கள் கார்ய பரங்களென்று தேறினால் 'ய ஏவ லௌகிகாஸ்த ஏவ வைதிகா:' என்கிற ந்யாயத்தாலே வைதிக பதங்களும் கார்ய பரங்களேயாகும். (கார்ய பரங்களான வாக்யங்களுக்கே ப்ராமாண்யமுண்டு என்றபடி.) ஏவஞ்ச, கார்ய ரூபமல்லாத பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வேதாந்த வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யமிருக்க முடியாமையினாலே வேதாந்த விசார ரூபமான ப்ரஹ்ம விசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதன்று—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாயிற்று.

17. இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு;—சிறுவர்களுக்கு முதல் வ்யுத்பத்தி வ்ருத்த வ்யவஹாரத்தினாலேயே உண்டாகிறது என்பது பிசகு; இது எல்லாருடையவும் அநுபவத்திற்கு விருத்தமானது. உலகில் அவரவர்களுக்கு முதல்வ்யுத்பத்தி உண்டாகிற விதம் வேறு வகையாகவே அநுபவ ஸித்தமாகவுள்ளது. எங்ஙனேயென்னில், தந்தை தாய் முதலியவர்கள் தம்தம் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்பத்தியை யுண்டுபண்ண வேண்டி கண்ணிற் காணும் பல பல பொருள்களை விரலால் சுட்டிக்காட்டி 'இதோ சந்திரன், இதோ கிளி, இதோ குதிரை, இதோ மாமா' என்றிப்படி ப்ரயோகித்து வருகிறார்கள். சிசுக்களும் பூர்வஜன்ம வாஸனையினால் காலக்ரமேண அவ்வோ பதங்களுக்கும் அவ்வோ அர்த்தங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைத் திடமாக வுணர்ந்து வ்யுத்பத்தி பெறுகின்றன. ஒரு கார்யத்தில் அந்வயித்த வஸ்துவிலேயே முதன் முதலாக சக்தி க்ரஹணமுண்டாகிறதென்றதற்கு முரணாக ஒரு கார்யத்திலும் அந்வயியாத வஸ்துவிலேயே முதன் முதலாகப் பதங்களுக்கு சக்திக்ரஹண முண்டாகின்றதென்று மூதலிக்கப்பட்டது.

18. கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹணமுண்டாகிறதென்பதும் மிகவும் தவறு. 'தேவதத்தா! உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது' என்பதாக ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இது ஸித்தார்த்தபரமான வாக்கியமே யொழிய, 'கா ரநய, காம் நய' இத்யாதி வாக்யங்கள்போலே கார்யபரவாக்கியமன்று. இந்த வாக்கியத்தினாலும் சிறுவர்களுக்கு வ்யுத்பத்தி விளையக் காணுகின்றோம். தேவதத்தனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடனே வேறோரிடத்திலிருந்த அவனுக்கு இதைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏவப்பட்டவொருவன் 'தேவதத்த! புத்ரஸ் தே ஜாதঃ' எனகிறான். அவ்யுத்பந்நனவொருவன், தேவதத்தனுடைய க்ருஹத்தில் அவனுக்குப் பிள்ளை பிறந்ததையும் அதைத் தெரிவிப்பதற்காக வொருவன் ஏவப்பட்டதையும் அவன் கூறினதைக் கேட்டு தேவதத்தனுக்கு முகவிகாஸமுண்டானதையும் நோக்கி "புத்ரஸ்தே ஜாதঃ" என்ற வாக்கியத்திற்கு இன்னது பொருளென்று உணரப்பெறுகிறான். ஆகவே கார்யபரமான வாக்கியத்திலிருந்தே சக்திக்ரஹண மென்கிற நியதி இல்லையென்றதாயிற்று. சிலவிடங்களில் ஸித்தபரமான வாக்யத்திலிருந்தும் கார்ய அந்விதவஸ்துக்களில் சக்திக்ரஹண முண்டாகிறது; சிலவிடங்களில் கார்யபர வாக்கியத்திலிருந்தும் உண்டாகிறது என்று லோகாநுபவத்தினால் ஸித்திக்கிறபடியால் ப்ராபாகரர்கள் ஸகலபதங்களும் கார்யார்த்தபரங்களென்று கூறுவது யுக்தியற்றதென்று தேறிற்று. ஆகவே வாக்கியங்களுக்கு ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் தாத்பர்யம் ஸம்பவிக்கலாமையாலே ததிவிசார சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதே யென்று ஸித்தாந்தமானதாக முடிந்தது.

19. இங்கு இப்படிப்பட்ட பூர்வபக்ஷம் தோன்றி இதற்குப் பரிஹாரம் செய்வதாகிற விஷயம் அந்த ஸூத்ரத்தில் எங்ஙனம் கிடைக்கிறதென்று கேள்வி தோன்றும். கார்யத்தில் அந்வயியாத ப்ரஹ்மமாகிற ஸித்தவஸ்துவை ஜிஜ்ஞாஸ்யமாக இங்குக் கூறியிருப்பதனால் இதிலிருந்து இந்தப் பூர்வ பக்ஷஸித்தாந்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்படக் குறையில்லை. வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் கார்யபரங்களாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறுமேயல்லது ஸித்தபரங்களாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறமாட்டாதென்கிற வாதம் ஸமஞ்ஜஸமா யிருந்தாலன்றோ வேதாந்த வாக்யங்களினால் ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தை விசாரிப்பது கூடாதென்று சொல்லநேரும்.

20. முதலில் நாமெடுத்துக்காட்டிய பூர்வ மீமாம்ஸா ஸூத்ரங்களிரண்டினால் தேறினவர்த்தம் இப்போது விரோதிக்கிறதாக இனி நினைக்கக்கூடும். கார்யபரங்களல்லாத ஸித்தபர வாக்கியங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யேண ப்ராமாண்யம் அஸம்பாவித மென்றன்றோ அங்கு ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது; அதற்கு முரணாக இப்போது முடிந்ததே என்று சங்கிக்க நேரும். இந்த சங்கை வேண்டா. எல்லா வேதவாக்கியங்களும் கார்யபரங்களாய்க்கொண்டே ப்ராமாண்யம் பெறுமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு அப்யுபகம்யவாத முறையில் பரிஹாரம் காட்டினார் ஜைமினிமஹர்ஷி. அதுவே அவருடைய அபிப்ராயமென்பது கிடையாது. கார்யபரமல்லாத அர்த்தவாத வாக்கியங்களும் விதி சேஷமாய்க் கொண்டு ப்ராமாண்யம் பெறுகின்றனவென்று சொன்ன வளவால் ஸித்தபர வாக்யங்களுக்கு ப்ராமாண்யமே கிடையாதென்று சொன்னபடியாகாது. ஆகவே இந்த ஸூத்ரத்தில் செய்யப்படுகிற ஸித்தாந்தமானது பூர்வ மீமாம்ஸா அர்த்தவாதாதிகரண ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமன்று என்றதாயிற்று.

21. இதில் (अथ अतः) என்கிற இரண்டு பதங்களினால் கர்ம விசாரத்திற்குப் பிறகு கர்மவிசாரம் முடிந்ததென்கிற காரணத்தாலேயே, ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்யத்தக்கதென்று கிடைப்பதனால் ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக் குறித்துக். கர்ம விசாரம் நியமேந பூர்வவ்ருத்தமென்று தேறுகின்றது. இதைப்பற்றியும் சிறிது விவரிக்கப்படுகிறது. வேத மோதின வொருவர் வேதவாக்யங்களில் கர்ம பலத்தைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மஜ்ஞான பலத்தைப்பற்றியும் ஸ்திரமென்று சிலவிடங்களிலும் அஸ்திரமென்று சிலவிடங்களிலும் மேலெழுந்த வாரியாக வுணர்ந்து இவற்றில் எது உண்மையென்று நிர்ணயம்

தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறான். அந்த விருப்பத்தினால் அதை நிர்ணயித்துத் தரக்கூடிய சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரவர்த்திக்கிறான். கர்மபலனைப் பற்றின வுண்மையை நிச்சயித்துத் தரவல்ல சாஸ்த்ரங்களில் முந்துற முன்னம் ப்ரவர்த்திக்கிறான். அநாதிவாஸனையினால் கருமங்களைச் செய்வது எளிதென்று பொதுவாகத் தோன்றியிருக்கும். ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தில் அப்யாஸமில்லாமையினாலே அது துஷ்கரமென்றும் தோன்றியிருக்கும். ஆகவே எளிதான உபாயத்தினால் அபிமதம் கைபுகுவதாயிருக்க அரிதான உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவிக்க மாட்டாதாகையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தின் பலனைப்பற்றி நிர்ணயிக்க வேணுமென்கிற விருப்பம் தடைபட்டு, கருமபலனைப் பற்றி நிர்ணயிக்கவேணுமென்கிற விருப்பமே தலையெடுத்திருக்கும். இங்ஙனம் முன்னம் கருமவிசாரம் செய்தவளவில் கருமபலன்கள் அஸ்திரம் என்கிற நிச்சயமுண்டாகிறது. இப்படி நிச்சயமுண்டானவளவில், கர்ம விசாரேச்சை தொலைந்ததாகிறது. இந்த கர்ம விசாரேச்சையே முன்பு ப்ரஹ்ம விசாரேச்சைக்கு இடையூறாயிருந்ததனால் இந்த ப்ரதிபந்தகம் தொலையவே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் இச்சையும் அதில் ப்ரவ்ருத்தியும் அடுத்தபடியாக உண்டாகிறது. எனவே, ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக் குறித்து கர்ம விசாரம் நியமேந அபேக்ஷிதமென்றதாகிறது. இதுவே பூர்வ வ்ருத்தமாக இருக்கத் தக்கதாதலால் (அத அத:) என்ற பதங்களுக்குப் பதவுரையில் நாம் கூறிய பொருளே பொருத்தமுடைத்தென்றதாயிற்று. இஜ்ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணார்த்தஸாரம் இவ்வளவு போதும்.

(இனி, இரண்டாவது—ஜந்மாத்யதிகரணம்.)

22. உலகில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ளவேணுமானால் லக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே பரப்ரஹ்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேணுமானாலும் ஒருலக்ஷணத்தை முன்னிட்டே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நாம் கண்ணால் காணக்கூடிய பொருள்களுக்கே லக்ஷணம் கூறமுடியுமேயல்லது கண்ணுக்குப் புலப்படாத பொருளுக்கு லக்ஷணம் கூறமுடியாது. பரப்ரஹ்மமோ கண்ணுக்குப் புலப்படாததேயன்றிப் புலப்படுமதன்று. ஆகவே அதற்கு ஒரு லக்ஷணம் கூற இயலாதபோது அது தெரிந்துகொள்ளமுடியாதென்று தேறிவிட்டபடியால் அந்த பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றின விசாரம் எப்படி செய்ய ப்ராப்தமாகும்? என்று ஆக்ஷேபம் தோன்ற, அவ்வாக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்க இந்த அதிகரணம் எழுகின்றது. இவ்வதிகரணத்தின் ஸூத்ரம் * ஜந்மாத்யஸ்ய யத: * என்பது. ஜந்மாதி, அஸ்ய, யத: என்று மூன்றுபதமாகவுள்ளது இந்த ஸூத்ரம். அஸ்ய—கண்ணால் காணப்படுகிற இந்த சேதந மிச்ரமான பிரபஞ்சத்திற்கு; ஜன்மாதி—உற்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்கள், யத:—எந்த வஸ்துவினிடத்தினின்று ஆகின்றனவோ, [அதுதான் பரப்ரஹ்மம்] என்பதாக ஸூத்திரத்தின் பொருள். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ப்ருகுவல்லியென்னும் ப்ரகரணத்திலுள்ளதான "யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி, தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத் ப்ரஹ்மேதி" என்னும் வாக்கியமானது பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வரூபமான லக்ஷணத்தைச் சொல்லியிருக்கின்றது. உலகில் நாம் ஆடுமாடுகளுக்கு ஒவ்வொரு லக்ஷணத்தைக் கொண்டு இதர பேதத்தை எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ அப்படியே ப்ரஹ்மம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயிருந்தாலுங்கூட ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணத்தைக் கொண்டு சேதநா சேதநங்களிற் காட்டில் வேறுபட்டதென்று நிச்சயிக்க முடியுமாதலால் அப்படிப் பட்ட ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றின விசாரம் கூடும் என்றதாயிற்று.

23. இங்கே பூர்வபக்ஷம்:—ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்ம காரணத்வம் முதலானவை லக்ஷணமாக ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது. "யத. இமாநி ஜாயந்தே" இத்தியாதியாக எடுத்துக்காட்டின உபநிஷத் வாக்யத்தில் அந்வய க்ரமம் எப்படி காணவேணுமென்றால், "யத இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத் ப்ரஹ்ம; யேந ஜாதாநி

ஜீவந்தி தந் ப்ரஹ்ம; யத் ப்ரயந்தி அபிஸம்விசந்தி தத் ப்ரஹ்ம என்று மூன்று வாக்யங்களாகப் பிரித்து அந்வயங் கொண்டு ஜந்மகாரணத்வம் ஒரு லக்ஷணமென்றும் ஸ்திதி காரணத்வம் மற்றொரு லக்ஷணமென்றும் லயகாரணத்வம் வேறொரு லக்ஷணமென்றும் ஆக வ்யாவர்த்தக லக்ஷணங்கள் மூன்று அங்கீகரிக்க வேண்டியதாகின்றது. இப்படியாகுமளவில், ஒரே ப்ரஹ்மம் என்றல்லாமல் பல ப்ரஹ்மங்கள் என்பதாகத்தேறும், வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவானால் வ்யாவர்த்யமும் பலவாக வேண்டுகையாலே.

24. இப்படி யொரு நிர்ப்பந்த முண்டோ? தேவதத்தன் கறுத்தவனும் பருத்தவனும் யுவாவாயும் செந்தாமரைக் கண்ணனாயு மிரா நின்றான் என்று ஒருவர் சொன்னால் கறுப்பு முதலிய வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவாயிருப்பது கொண்டு வ்யாவர்த்யனான தேவதத்தனும் பல வ்யக்திகளாகத் தேறிவிடுவனோ? ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு தேவதத்தனையே நாம் காண்கிறோம். அவ்வொரு வ்யக்தியினிடத்தில் கருமை, பருமை முதலான பலவும் கூடியிருக்கக் காண்கிறோம். இதுபோல ஒரு ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே ஜந்ம காரணத்வம் முதலானவை பலவும் கூடியிக்கக் குறையில்லையே. இவற்றால் ப்ரஹ்ம வ்யக்தியில் பஹுத்வத்தை எப்படி ஆபத்தி பண்ண முடியும்? என்று மத்யே சங்கை தோன்றும். இதற்கு ஸமாதானம். கருமை பருமை முதலிய பலவற்றால் தேவதத்த வ்யக்தியில் பஹுமை வந்துவிட மாட்டாதென்பது வாஸ்தவமே, தேவதத்தன் கண்ணுக்குப் புலப்படுமவனாதலால் அவ்விஷயம் வேறு, ப்ரஹ்மம் அப்படி ப்ரத்யக்ஷமன்றே. அதுவோ அப்ரத்யக்ஷமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் ஒன்றிலேயே கூடுமென்று க்ரஹிப்பிக்கவல்ல பிரமாண மெதுவும் புலப்படவில்லை. லக்ஷணங்கள் எல்லாம் இதர பேதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்குமவை என்பது உத்ஸர்க்கத: ப்ராப்தமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வமென்று மிந்த லக்ஷணங்கள் இதர பேதத்தை [வ்யாவ்ருத்தியை] ஸாதித்துக் கொடுக்குமளவில் இதற்கு அபவாதம் யாதொன்று மில்லாமையினாலே, ஜந்மகாரணத்வமாகிற லக்ஷணமானது என்ன செய்யுமென்றால், தன்னைக் கொண்டு லக்ஷணீயமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் லய காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். இப்படியே ஸ்திதி காரணத்வரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு-ஜந்மகாரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் லயகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். இப்படியே லய காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்மகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். ஆகவிப்படி லக்ஷண பேதங்களினால் ப்ரஹ்ம பஹுத்வம் தேறியே தீரும். இதற்காகப் பல லக்ஷணங்களைக் கொள்ளாமல் "ஜந்மகாரணத்வே ஸதி ஸ்திதி காரணத்வே ஸதி லய காரணத்வம் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம்" என்று கொள்ளுகிறோமென்னில்; இவற்றுள் ஒவ்வொன்றே லக்ஷணமாகப் போருமாதலால் மற்ற விசேஷணங்கள் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும். மேலும் ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் விருத்தங்களானவையாலே ஓரிடத்தில் இவை கூடியிருக்கவும் மாட்டா.

25. இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லுவோம். [அதோ பக்ஷி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதே; இவ்விடந்தான் தேவதத்தனுடைய கழனி] என்று ஒருவன் சொன்னால், தேவதத்தனுடைய கழனிக்கு பக்ஷியின் ஸம்பந்தத்தை லக்ஷணமாகச் சொன்னதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தினால் பக்ஷி யுறையுமிடமான கழனியில் தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதிகாரணத்வம் லயகாரணத்வம் ஆகிற மூன்றையும் உபலக்ஷணங்களாகக் கொண்டு இவற்றால் ஒரே வஸ்து ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாக ஏற்படுகிறது என்னலாம்.

26. இதுவும் பொருந்தாது. த்ருஷ்டாந்தத்தில் கழனியென்கிறவொரு வஸ்து ஏற்கெனவே அறியப்பட்டிருந்தது. அப்படி அறியப்பட்டிருந்ததிலே பக்ஷிவிசேஷத்

ஜீவந்தி தத் ப்ரஹ்ம; யத் ப்ரயந்தி அபிஸம்விசந்தி தத் ப்ரஹ்ம " என்று மூன்று வாக்யங்களாகப் பிரித்து அந்வயங் கொண்டு ஜந்மகாரணத்வம் ஒரு லக்ஷணமென்றும் ஸ்திதிகாரணத்வம் மற்றொரு லக்ஷணமென்றும் லயகாரணத்வம் வேறொரு லக்ஷணமென்றும் ஆக வ்யாவர்த்தக லக்ஷணங்கள் மூன்று அங்கீகரிக்க வேண்டியதாகின்றது. இப்படியாகுமளவில், ஒரே ப்ரஹ்மம் என்றல்லாமல் பல ப்ரஹ்மங்கள் என்பதாகத் தேறும், வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவானால் வ்யாவர்த்யமும் பலவாக வேண்டுகையாலே.

24. இப்படி யொரு நிர்ப்பந்த முண்டோ? தேவதத்தன் கறுத்தவனாயும் பருத்தவனாயும் யுவாவாயும் செந்தாமரைக் கண்ணனாயு மிரா நின்றான் என்று ஒருவர் சொன்னால் கறுப்பு முதலிய வ்யாவர்த்தகங்கள் பலவாயிருப்பது கொண்டு வ்யாவர்த்யனான தேவதத்தனும் பல வ்யக்திகளாகத் தேறிவிடுவனோ? ப்ரத்யக்ஷமாக ஒரு தேவதத்தனையே நாம் காண்கிறோம். அவ்வொரு வ்யக்தியினிடத்தில் கருமை, பருமை முதலான பலவும் கூடியிருக்கக் காண்கிறோம். இதுபோல ஒரு ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே ஜந்மகாரணத்வம் முதலானவை பலவும் கூடியிருக்கக் குறையில்லையே. இவற்றால் ப்ரஹ்ம வ்யக்தியில் பஹுத்வத்தை எப்படி ஆபத்தி பண்ண முடியும்? என்று மத்யே சங்கை தோன்றும். இதற்கு ஸமாதானம். கருமை பருமை முதலிய பலவற்றால் தேவதத்த வ்யக்தியில் பன்மை வந்துவிட மாட்டாதென்பது வாஸ்தவமே, தேவதத்தன் கண்ணுக்குப் புலப்படுமவனாதலால் அவ்விஷயம் வேறு, ப்ரஹ்மம் அப்படி ப்ரத்யக்ஷமன்றே, அதுவோ அப்ரத்யக்ஷமாயிரா நின்றது. ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் ஒன்றிலேயே கூடுமென்று க்ரஹிப்பிக்கவல்ல பிரமாண மெதுவும் புலப்படவில்லை. லக்ஷணங்கள் எல்லாம் இதர பேதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்குமவை என்பது உத்ஸர்க்கத: ப்ராப்தமாயிரா நின்றது. ஜந்மகாரணத்வம் ஸ்திதி காரணத்வம் லய காரணத்வமென்னு மிந்த லக்ஷணங்கள் இதர பேதத்தை [வ்யாவ்ருத்தியை] ஸாதித்துக் கொடுக்குமளவில் இதற்கு அபவாதம் யாதொன்று மில்லாமையினாலே, ஜந்மகாரணத்வமாகிற லக்ஷணமானது என்ன செய்யுமென்றால், தன்னைக் கொண்டு லக்ஷணீயமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் லய காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். இப்படியே ஸ்திதி காரணத்வரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு-ஜந்மகாரண பூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் லயகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். இப்படியே லய காரணத்வ ரூபமான லக்ஷணமும் ஸ்வலக்ஷ்யமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜந்மகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் ஸ்திதி காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டிலும் வேறுபாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தே தீரும். ஆகவிப்படி லக்ஷண பேதங்களினால் ப்ரஹ்ம பஹுத்வம் தேறியே தீரும். இதற்காகப் பல லக்ஷணங்களைக் கொள்ளாமல் " ஜந்மகாரணத்வே ஸதி ஸ்திதி காரணத்வே ஸதி லய காரணத்வம் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் " என்று கொள்ளுகிறோமென்னில்; இவற்றுள் ஒவ்வொன்றே லக்ஷணமாகப் போருமாதலால் மற்ற விசேஷணங்கள் வ்யர்த்தமாக வேண்டி வரும். மேலும் ஜந்ம காரணத்வமும் லயகாரணத்வமும் விருத்தங்களாகையாலே ஓரிடத்தில் இவை கூடியிருக்கவும் மாட்டா.

25. இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லலாம். [அதோ பக்ஷி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறதே; இவ்விடந்தான் தேவதத்தனுடைய கழனி] என்று ஒருவன் சொன்னால், தேவதத்தனுடைய கழனிக்கு பக்ஷியின் ஸம்பந்தத்தை லக்ஷணமாகச் சொன்னதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தினால் பக்ஷி யுறையுமிடமான கழனியில் தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஜந்ம காரணத்வம் ஸ்திதிகாரணத்வம் லயகாரணத்வம் ஆகிற மூன்றையும் ஜ்ஞாபக லக்ஷணங்களாகக் கொண்டு இவற்றால் ஒரே வஸ்து ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாக ஏற்படுகிறது-என்னலாம்.

26. இதுவும் பொருந்தாது. த்ருஷ்டாந்தத்தில், கழனியென்கிற வொரு வஸ்து ஏற்கெனவே அறியப்பட்டிருந்தது. அப்படி அறியப்பட்டிருந்தவதில் பக்ஷிவிசேஷத்

[illegible] ஸ்வாமித்வம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுபோல இங்கு [illegible] ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்ததொரு தன்மை சொல்லத் [illegible] ஒன்றும் சொல்லமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே ஜந்மகாரணத்வம் முதலியவற்றுக்கு [பக்ஷிவிசேஷஸம்பந்தாதிவத்] ஜ்ஞாபகத்வமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது ஏன்? ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்ததொரு தன்மை சொல்லமுடியாதா என்ன? நன்றாகச் சொல்லலாமே; "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யத்வம் முதலானவையே முன்னமறிந்த தன்மைகள் என்னக் கூடாதோ வென்னில்; அங்கும் இந்த தோஷம் ஸமானமேயாகும். ஸத்யத்வாதிகள் ஜ்ஞாபகமாகும்போது ஏற்கெனவே யறிந்த தன்மை யொன்று சொல்லியாகவேண்டும். ஜந்மகாரணத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறோமென்னவேணும்; அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ப்ரஹ்ம பதார்த்தம் தெரிவிக்க முடியாததலால் அந்யோந்யாச்ரயம் அபரிஹார்யமாகும். ஆகவே ஜந்மகாரணத்வாதிகள் லக்ஷணமாகப் பொருந்தமாட்டா வென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது.

27. பரப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாமையாலே அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்லமுடியாததலாலும், லக்ஷணத்தைக் கொண்டே எந்த வஸ்துவையும் அறிய வேண்டுமாதலாலும், லக்ஷணத்தின் அஸம்பவத்தினால் அறியமுடியாததான இந்தப் பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி விசாரம் செய்வதெப்படி? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்கிற இரண்டாவது ஸூத்ரம் தோன்றியுள்ளதென்று கூறி பூர்வபக்ஷத்தையும் விவரித்தோம். இனி ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—

28. ஒரு வஸ்துவுக்கு ஒருலக்ஷணம் சொன்னோமானால் அந்த லக்ஷணமானது "மற்ற வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் இந்த வஸ்து வேறுபட்டது" என்பதை நன்கு காட்டிக் கொடுக்குமென்று சொன்னோம். அப்படி வேறுபாட்டைக் காட்டுமென்றால் என்ன? என்பதைச் சிறிது தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேணும். விசேஷணங்களைக் கொண்டு நாம் வேறுபாட்டை யறியவேணும். விசேஷ்யத்தில் ஏதோ வொரு தர்மம் இருப்பதாக விசேஷணம் காட்டும்; அந்த தர்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதான எந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று அதனால் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமா? அல்லது அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோமா? என்று பரிசீலிக்க வேணும். விசேஷணத்தினால் ஏற்பட்ட தர்மம் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அதில் [விசேஷ்யத்தில்] இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோமென்று ஏற்படுமாகில் முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் நிர்ஜிதமாகும். உண்மையோ வென்னில் அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷணத்தினால விசேஷ்யத்தில் ஒரு தர்மம் காட்டப்பட்டதேயானால் அதற்கு எதிரிடையான வேறு தர்மம் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாமே யன்றி அவிருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதிலிருக்கமாட்டாதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள இயலாது. (உதாரணம்.) [illegible] [கறுத்த எருது] என்கிற வொரு வாக்யத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். இதில் கருமை விசேஷணம். எருது விசேஷ்யம். நீல: என்கிற விசேஷணமானது இதர வ்யாவ்ருத்தியை [வேறுபாட்டை]க் காட்டுவதற்காகவே ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. கறுப்பு நிறத்திற்கு விருத்தமான வெளுப்பு சிவப்பு முதலிய நிறங்கள் அந்த எருதினிடத்தில் இல்லையென்று இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாமே யல்லது இதற்கு அவிருத்தமான த்ரவ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களும் கூட அதில் இல்லையென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. லோகாநுபவம் அப்படி யில்லை. ஒரு விசேஷ்யத்தில் பல்பல தர்மங்கள் இருக்கலாம். விசேஷணத்தினால் அல்லது விசேஷணங்களினால் எவ்வெந்த தர்மங்களின் ஸத்பாவம் ஏற்படுமோ அந்த தர்மங்கள் தவிர வேறு [illegible] விசேஷ்யத்தில் கிடையாதென்கிற ப்ரதிபத்தி ஒரு [illegible] ஒருவ[illegible] அந்த தர்மங்களோடு முரண்படும்படியான [illegible] இரு[illegible] ப்ரதிபத்தியே விளையும். "[illegible] நீலோ [illegible] : பங்குச்ச[illegible]

நின் ஸம்பந்தத்தை யிட்டு தேவதத்த ஸ்வாமிகத்வம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுபோல இங்கு தெரிவிக்கப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்ததொரு தன்மை சொல்லித் தீரவேண்டும். அதுவோ ஒன்றும் சொல்லமுடியாததாயிருக்கின்றது. ஆகவே ஜந்மகாரணத்வம் முதலியவற்றுக்கு [பக்ஷிவிசேஷஸம்பந்தாதிவத்] ஜ்ஞாபகத்வமும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஏன்? ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்கெனவே அறிந்ததொரு தன்மை சொல்லமுடியாதா என்ன? நன்றாகச் சொல்லலாமே; "ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸத்யத்வம் முதலானவையே முன்னமறிந்த தன்மைகள் என்னக் கூடாதோ வென்னில்; அங்கும் இந்த தோஷம் ஸமானமேயாகும். ஸத்யத்வாதிகள் ஜ்ஞாபகமாகும் போது ஏற்கெனவே யறிந்த தன்மை யொன்று சொல்லியாகவேண்டும். ஜந்மகாரணத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறோமென்னவேணும்; அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ப்ரஹ்ம பதார்த்தம் தெரிவிக்க முடியாததலால் அந்யோந்யாச்ரயம் அபரிஹார்யமாகும். ஆகவே ஜந்மகாரணத்வாதிகள் லக்ஷணமாகப் பொருந்தமாட்டா வென்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது.

27. பரப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமல்லாமையாலே அதற்கு ஒரு லக்ஷணமும் சொல்ல முடியாததலாலும், லக்ஷணத்தைக் கொண்டே எந்த வஸ்துவையும் அறிய வேண்டுமாதலாலும், லக்ஷணத்தின் அஸம்பவத்தினால் அறியமுடியாததான இந்தப் பரப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி விசாரம் செய்வதெப்படி? என்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்கிற இரண்டாவது ஸூத்ரம் தோன்றியுள்ளதென்று கூறி பூர்வபக்ஷத்தையும் விவரித்தோம். இனி ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—

28. ஒரு வஸ்துவுக்கு ஒருலக்ஷணம் சொன்னோமானால் அந்த லக்ஷணமானது "மற்ற வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் இந்த வஸ்து வேறுபட்டது" என்பதை நன்கு காட்டிக் கொடுக்குமென்று சொன்னோம். அப்படி வேறுபாட்டைக் காட்டுவதென்றால் என்ன? என்பதைச் சிறிது தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேணும். விசேஷணங்களைக் கொண்டு நாம் வேறுபாட்டை யறியவேணும். விசேஷ்யத்தில் ஏதோ வொரு தர்மம் இருப்பதாக விசேஷணம் காட்டும்; அந்த தர்மத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதான எந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று அதனால் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமா? அல்லது அந்த தர்மத்திற்கு விருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறோமா? என்று பரிசீலிக்க வேணும். விசேஷணத்தினாலேற்பட்ட தர்மம் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அதில் [விசேஷ்யத்தில்] இருக்கமாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோமென்று தேறுமாகில் முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் ஊர்ஜிதமாகும். உண்மையோ வென்னில் அப்படியில்லை. ஒரு விசேஷணத்தினால விசேஷ்யத்தில் ஒரு தர்மம் காட்டப்பட்டதேயானால் அதற்கு எதிரிடையான வேறு தர்மம் அதில் இருக்கமாட்டாதென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளலாமே யன்றி அவிருத்தமான வேறெந்த தர்மமும் அதிலிருக்கமாட்டாதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள இயலாது. (உதாரணம்.) "நீலோ வ்ருஷப:" [கறுத்த எருது] என்கிற வொரு வாக்யத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். இதில் கருமை விசேஷணம், எருது விசேஷ்யம். நீல: என்கிற விசேஷணமானது இதர வ்யாவ்ருத்தியை [வேறுபாட்டை]க் காட்டுவதற்காகவே பிரயோகிக்கப் பட்டது. கறுப்புநிறத்திற்கு விருத்தமான வெளுப்பு சிவப்பு முதலிய நிறங்கள் அந்த எருதினிடத்தில் இல்லையென்று இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாமே யல்லது இதற்கு அவிருத்தமான த்ரவ்யத்வம் முதலிய தர்மங்களும் கூட அதில் இல்லையென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளமுடியாது. லோகாநுபவம் அப்படி யில்லை. ஒரு விசேஷ்யத்தில் பல பல தர்மங்கள் இருக்கலாம். விசேஷணத்தினால் அல்லது விசேஷணங்களினால் எந்தெந்த தர்மங்களின் ஸத்பாவம் ஏற்படுமோ அந்த தர்மங்கள் தவிர வேறு எந்த தர்மமும் அந்த விசேஷ்யத்தில் இடையாதென்கிற ப்ரதிபத்தி ஒரு நாளும் ஒருவற்கும் உண்டாகமாட்டாது. அந்த தர்மங்களோடு முரண்படும்படியான தர்மம் இருக்கமாட்டா தென்கிற ப்ரதிபத்தியே விளையும். "யுவா நீலோ வாமந: பங்குச்ச தேவ

தத்த:" என்றால் யுவாவாயும் கறுத்தவனாயும் குள்ளனாயும் நொண்டியாயும் தேவதத்
தனிருக்கிறான் என்று பொருள்படுகிறது. இதில் யுவா என்கிற விசேஷணமானது
யௌவனமுடையவ னென்று காட்டி, யௌவன மென்கிற அந்த தர்மத்திற்கு விருத்த
மான இளமையும் முதுமையுமில்லாதவன் என்று காட்டுமே யல்லது அதற்கு அவிருத்த
மான நீலத்வம் வாமநத்வம் முதலிய தர்மங்களுமில்லாதவன் என்று காட்டமாட்டா
தன்றோ? இப்படி ஒவ்வொரு விசேஷணத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு விமர்சித்தறிக.

29. விருத்தமான தர்மங்களும் ஏககாலத்தில் இருக்க முடியாதே யொழிய கால
பேதத்தினால் அவையும் ஒரே வ்யக்தியினிடத்தில் இருக்கத் தடையில்லை. "நீலவஸ்த்
ரதாரீ தேவதத்த:" என்றால் ஒருகாலத்தில் கறுப்புத் துணியை யணிந்தவனையும் மற்
றொரு காலத்தில் வெளுப்புத்துணியை யணிந்தவனையு மிருப்பதில் விரோதமில்லாமை
யாலே நீல வஸ்த்ரதாரீ என்கிற இந்த விசேஷமானது காலாந்தரத்தில் [அடுத்த க்ஷணத்
திலேயே] ஸம்பவிக்கக் கூடிய ச்வேத வஸ்த்ரதாரணத்தைத் தவிர்க்கமாட்டாதன்றோ.
விசேஷணங்களைப் பற்றி இங்ஙனே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய விஷயங்கள் பலவுள.

30. ப்ரக்ருதத்தில், ஜந்மகாரணத்வம் ஸ்திதிகாரணத்வம் லயகாரணத்வமென்
னுமிவை காலபேதத்தினால் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலேயே ஒன்று சேர்ந்திருக்கக் கூடி
யவை யாதலால் அவிருத்தங்களேயாகும். விலக்ஷண சக்தி யுக்தமான பர ப்ரஹ்மத்தி
னிடத்தில் ஏக காலத்திலேயும் இவை கூடும். ஆகவே ஜந்மகாரணத்வம் முதலிய லக்ஷ
ணங்களினால் பரப்ரஹ்மத்திற்கு பஹுத்வாபத்தியென்பதில்லை. பர ப்ரஹ்மம் க்ஷேத்ரஜ்
ஞர்களின் கருமங்களுக்குத் தக்கபடி ஸ்ருஷ்டிப்பதும் ப்ரளயம் செய்யவேண்டிய காலத்
தில் ஸம்ஹரிப்பதும் செய்கிறது. உலகில் உழவனானவன் விதை விதைக்க வேண்டிய
காலத்தில் அதை விதைப்பதும் அறுக்கவேண்டிய காலத்தில் அறுப்பதும் செய்வது
போல் இதனைக் கொள்க. அன்றியும், உத்தர நாராயணாநுவாகம் முதலானவற்றில்
லக்ஷ்மீபதித்வம் முதலிய அஸாதாரண சிஹ்னங்களினால் ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமான
வஸ்துவானது ஜன்ம காரணத்வம் முதலிய லக்ஷணங்களினால் ப்ரஹ்ம பதார்த்தமாக
ஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்ளக் குறையில்லாமையாலே இரண்டாவது பக்ஷத்தி
லும் தோஷமில்லை. [முன்னே விவரிக்கப்பட்ட பூர்வபக்ஷத்தை மீண்டு வாசிப்பது.]
ஏவஞ்ச, ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வமானது விசேஷணமாகவும் உபலக்ஷணமாகவும்
ப்ரஹ்மலக்ஷணமாவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை யென்று தேறிற்று. இன்னமும்
இங்கு விரிவாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமவை பலவுண்டு. அவை சாஸ்த்ரஜ்ஞர்க
ளுக்கே க்ரஹிக்கவும் ரஸிக்கவும் கூடியவையாதலால் இங்கு இவ்வளவோடு நிறுத்தப்
படுகிறது.

31. இனி, மூன்றாவதான சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணம் பற்றிப் பேசுவோம்.
ஜந்மாத்யதிகரணமென்கிற அதிகரணத்தில் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்
வம் லக்ஷணமென்று தேறிற்று. இப்படிப்பட்ட லக்ஷணத்தோடு கூடிய பரப்ரஹ்மமா
னது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தினால் தெரிந்துகொள்ளப்படாமற் போனாலும் அநுமானப்ர
மாணஸித்தமாகின்ற அந்தப்ரஹ்மத்தை வேதாந்தவாக்யங்களினால் விசாரிக்கவேண்டிய
அவச்யமில்லை என்றொரு ஆக்ஷேபந்தோன்ற, அதற்குப் பரிஹாரமாக இந்த அதிகரணம்
அவதரிக்கின்றது. இவ்வதிகரணத்திற்கு ஸூத்ரம் சாஸ்த்ரயோநித்வாத் என்பது. சாஸ்த்
ரத்தை யோநியாகக் கொண்டபடியாலே-என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். யோநியாவது
காரணம்; அறிவதற்குக்காரணம் என்கிற விவக்ஷையினால் இங்கு யோநிசப்தம் ப்ரயோ
கிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—ப்ரமாணம் என்றபடி. சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமா
கக் கொண்டபடியாலே என்றதாயிற்று. * அப்பக்ஷோ வாயுபக்ஷ: * என்னுமிடங்களில்
'தீர்த்தத்தைக் குடிப்பவன், வாயுவை பக்ஷிப்பவன்' என்று சபதார்த்தமானாலும் "அஸதி
பாதகே ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தினால் "தீர்த்த மொன்றையே
குடிப்பவன், வாயுவைமாத்திரமே பக்ஷிப்பவன்" என்று பொருள்தேறுவதுபோல,

இங்கும் "சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டபடியாலே" என்றதாகப் பொருள்தேறும். ஆகவே "சாஸ்த்ரமேவ யோநி: (ப்ரமாணம்) யஸ்ய தத்—சாஸ்த்ர யோநி; தஸ்ய பாவ:—சாஸ்த்ரயோநித்வம்; தஸ்மாத்—சாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்று ஸமாஸம் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. பரப்ரஹ்மமானது அநுமானத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகாமல் சாஸ்த்ரமொன்றையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டதாகையினால் அப்படிப்பட்ட (வேதாந்த) சாஸ்த்ரத்தினால் பரப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யவேண்டியது அவச்யமே என்பதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் முடிந்துநின்றது.

32. இங்குப் பூர்வபக்ஷம்:—"அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்" என்பர் சாஸ்த்ர வித்துக்கள். வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலும் ஏற்படாத விஷயத்தில்தான் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்திக்குமென்றும், வேறு ஏதேனுமொரு ப்ரமாணத்தினால் ப்ரஹ்மம் ஸித்தித்து விட்டால் அதில் சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தியாது என்றும் தேறுகின்றது. பரப்ரஹ்மமோ அநுமாந ப்ரமாணத்தினால் ஸித்திக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எங்ஙனேயென்னில் "பூம்யங்குராதிகம் ஸகர்த்ருகம்—கார்யத்வாத்; கடவத்" என்பது அநுமாநசரீரம். உலகத்தில் நாம் காண்கிற எல்லாப் பொருள்களும் ஒரு கர்த்தாவையுடையன; கர்த்தாவொருவனில்லாமல் எந்தப்பொருளும் உண்டாவதில்லை: வீடு பானை துணி முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் ஒரு கர்த்தாவை முன்னிட்டே உண்டானவையென்பதை அறிகிறோம். இதனால், கர்த்தாவொருவனில்லாமல் எந்தப்பொருளுமுண்டாகாதென்கிற உறுதி தோன்றுகின்றது. உடனே மற்றொன்றும் கவனிக்கிறோம்; வீட்டைக் கட்டினவனாக ஒரு கர்த்தா நமக்குத் தெரியவந்தாலும் அந்த வீடு எந்த நிலத்தில் கட்டப்பட்டதோ அந்த நிலத்திற்கு எவன் கர்த்தா என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. வீடுகட்டக் கருவியாயிருக்கின்ற மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தா இன்னானென்று அறிகின்றிலோம். பானையைச் செய்பவன் குயவனென்று காண்கிறோமானாலும் அந்தப் பானைக்கு உபாதானகாரணமான மண்ணைப் படைத்தவன் இன்னானென்று அறிகின்றிலோம். துணிக்குக் கர்த்தா சேணியனென்று அறிகின்றோமானாலும் அதற்கு உபாதான காரணமாகிய பஞ்சைப் படைத்தவன் இன்னானென்று அறிகின்றிலோம். ஆனால் கர்த்தாவொருவனில்லாமல் ஒரு காரியப்பொருளுமுண்டாகாதாதலால் கீழ்ச்சொன்ன மண் மணல் மரம் முதலிய பொருள்களுக்கும் கர்த்தாவொருவன் இருந்தே தீரவேண்டும். அவன்தான் ஈச்வரனென்பவன்—என்று இவ்விதமாக ஈச்வரனையறிவதானது அநுமான ப்ரமாணத்தினாலறிவதாகும். ஆக, இப்படிப்பட்ட அநுமாநமென்னும் பிரமாணத்தினால் ஈச்வரன் ஸித்திக்கவே, இப்படி ப்ரமாணாந்தர ப்ராப்தமாய் விட்ட பரப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சாஸ்த்ரமெனனும் ப்ரமாணம் ப்ரவர்த்திக்க மாட்டாதாதலால் [* அப்ராப்தே ஹி சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத் * என்றன்றோ நியமமுள்ளது.], வேதாந்த சாஸ்த்ரமானது ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணபூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே ப்ரமாணமாக முடியாதாதலால் அந்த வேதாந்த சாஸ்த்ர விசாரரூபமான ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத் தக்கதன்று—என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாயிற்று.

33. இதற்குமேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—அநுமானத்தினால் ஒன்றை ஸாதிப்பதானால் அது செவ்வனே ஸித்திக்கக்கூடிய விஷயமன்று. அநுமானத்தினால் ஈச்வரனே ஜகத்கர்த்தாவாக ஸித்திக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏனென்னில்; விச்வாமித்ர முனிவர் தவவலிமையினால் மிகுந்த பெருமைபெற்று நூதநஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினாரென்பதை நாம் ஸ்ரீராமாயணாதிகளில் வாசிக்கின்றோம். * அந்யமிந்த்ரம் கரிஷ்யாமி * இத்யாதி ச்லோகங்கள் பலர் அறிந்தனவே. அம்முனிவர் ஒரு ஜீவவ்யக்தியேயல்லது ஈச்வரனல்லர். இதனால் ஜீவகோடியிலேயே அதிசயித்த சக்தி படைத்த சிலர்க்கு விசித்ரஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண ஆற்றலுண்டு என்பது தேறுகிறபடியால், கீழே காட்டிய அநுமானத்தினால் ஈச்வரனே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணபூதனாக ஸித்திக்கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. விலக்ஷணசக்தியுக்தனான சேதநனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகத் தேறலாமாத

லால் அநுமானம் ஈச்வர ஸாதனத்தில் சக்தியுடையதல்ல. ஆகவே சாஸ்த்ரமே பரப்ரஹ்மஸித்தியில் ப்ரபலப்ரமாணமாகக்கடவது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரம் வேதாந்த சாஸ்த்ரமே. அதைக்கொண்டு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது நன்ருகப் பொருந்தும் என்றதாயிற்று.

34. இனி நான்காவதான ஸமந்வயாதிகரணம்பற்றிப் பேசுவோம். பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரம் தவிர வேறொரு பிரமாணத்தினுல்ப்ராப்தமாகக் கூடியதன்று என்றே கொண்டாலும் அந்த ப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு விஷயமல்லாமையினுல் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதநம் செய்வதில் பலனென்றுமில்லாமையினுல் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாததலால் அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமாவதற்கு வழியில்லை என்றொரு ஆக்ஷேபம் தோன்ற, அதற்குப்பரிஹாரமாக இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது. இவ்வதிகரணத்திற்கு ஸூத்ரம் *தத் து ஸமந்வயாத்* என்பது. இந்த ஸூத்ரத்தின், 'ப்ரஹ்மண;' என்றொரு பதமும் 'சாஸ்த்ரேண' என்றொருபதமும் அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டும். (அதாவது, வருவித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றபடி.) தத்—இந்த ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வமானது என்றபடி. ஸமந்வயாத்—நன்ருகப் புருஷார்த்தமாக அந்வயிக்கிறபடியினுல் என்றபடி. புருஷார்த்தத்வேந ஸம்பந்தமே ஸமந்வயமாவது. பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரத்தினுல் புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியினுலே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை என்றதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் தேறிற்று.

35. இங்குப் பூர்வபக்ஷம் :—பரப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வேண்டுமானுல் அது வேறொரு ப்ரமாணத்தினுல் அறியப்படாமலிருக்கவேணுமென்பது தவிர மற்றொரு தன்மையும் அதில் இருக்கவேணும். அது என்னென்னில்; தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மையாம். தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பம் எந்தவஸ்துவில் உண்டாகின்றதில்லையோ அந்தவஸ்துவைப்பற்றி சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதநம் செய்யமாட்டாதன்றே. பரப்ரஹ்மம் இதரப்ரமாணத்தினுல் தெரிந்துகொள்ள முடியாததென்பதை ஒப்புக்கொள்வோம். தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருக்கமுடியாதே, ஏனென்னில்; தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பமானது உலகில் ப்ரயோஜநவத்தான விஷயத்தில்தான் உண்டாகும். இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டபரிஹாரம் என்கிற இரண்டோ இரண்டத்திலொன்ருே உலகில் ப்ரயோஜனமென்னத் தகுந்தது. இஷ்டப்ராப்தியானது ப்ரவ்ருத்தியினுலே விளையக்கூடியது. [யாகமென்கிற காரியத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டானுல் ஸ்வர்க்கமென்கிற இஷ்டம் ப்ராப்தமாகிறது.] ப்ரவ்ருத்தியினுல் இஷ்டப்ராப்தியாவது போல், நிவ்ருத்தியினுல் அநிஷ்டபரிஹார முண்டாகிறது. [மாம்ஸபக்ஷணமென்கிற காரியத்தில் நிவ்ருத்தியுண்டானுல் அநிஷ்டபரிஹாரமுண்டாகிறது.] ப்ரக்ருதத்தில், பரப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்திக்கோ நிவ்ருத்திக்கோ இலக்கன்றே (வஸ்துவே கண்ணுக்குத் தெரியாமையினுல்.) ஆகவே ப்ரயோஜநவத்த்வம் சொல்லமுடியாது. ஆதலால், தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிறதன்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்க முடியாதாகையாலே அந்த ப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கவல்லதல்ல; ஆகவே சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யப்புகுவது ஒவ்வாது—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக;

36. இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரயோஜநவத்த்வம் ஸம்பவியாமற்போனுலும், பலபல வேதாந்தவாக்யங்களினுல் அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம்—பரமபுருஷார்த்தம் என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. "புத்ரஸ்தே ஜாத:" (உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது) என்றும், " தவ க்ருஹே நிதிரஸ்தி" (உன்வீட்டில் நிதியுள்ளது) என்றும் சொன்னுல் இந்தவாக்யங்களானவை ப்ரமாணங்களேயாவன. புத்ர ஜன்

லால் அநுமானம் ஈச்வர ஸாதனத்தில் சக்தியுடையதன்று; ஆகவே சாஸ்த்ரமே பரப்ரஹ்மஸித்தியில் ப்ரபலப்ரமாணமாகக்கடவது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரம் வேதாந்த சாஸ்த்ரமே. அதைக்கொண்டு ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வது நன்றாகப் பொருந்தும் என்றதாயிற்று.

34. இனி நான்காவதான ஸமந்வயாதிகரணம்பற்றிப் பேசுவோம். பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரம் தவிர வேறொரு பிரமாணத்தினால்ப்ராப்தமாகக் கூடியதன்று என்றே கொண்டாலும் அந்த ப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு விஷயமல்லாமையினால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதநம் செய்வதில் பலனொன்றுமில்லாமையினால் அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாததாலால் அந்த ப்ரஹ்மம் சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமாவதற்கு வழியில்லை என்றொரு ஆக்ஷேபம் தோன்ற, அதற்குப்பரிஹாரமாக இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது. இவ்வதிகரணத்திற்கு ஸூத்ரம் *தத் து ஸமந்வயாத்* என்பது. இந்த ஸூத்ரத்தில், பரஹ்மண; என்றொரு பதமும் 'சாஸ்த்ரேண' என்றொருபதமும் அத்யாஹாரம்செய்துகொள்ளவேண்டும். (அதாவது, வருவித்துக் கொள்ளவேண்டு மென்றபடி.) தத்—கீழ் ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வமானது என்றபடி. ஸமந்வயாத்—நன்றாகப் புருஷார்த்தமாக அந்வயிக்கிறபடியினால் என்றபடி. புருஷார்த்தத்வேந ஸம்பந்தமே ஸமந்வயமாவது. பரப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரத்தினால் புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியினாலே அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம் ஸம்பவிக்கக் குறையில்லை என்றதாக ஸூத்ரத்தின் பொருள் தேறிற்று.

35. இங்குப் பூர்வபக்ஷம் :—பரப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்க வேண்டுமானால் அது வேறொரு ப்ரமாணத்தினால் அறியப்படாமலிருக்கவேணு மென்பது தவிர மற்றொரு தன்மையும் அதில் இருக்கவேணும். அது என்னென்னில்; தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மையாம். தெரிந்துகொள்ளவேணு மென்கிற விருப்பம் எந்தவஸ்துவில் உண்டாகின்றதில்லையோ அந்தவஸ்துவைப்பற்றி சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதநம் செய்யமாட்டாதன்றோ. பரப்ரஹ்மம் இதரப்ரமாணத்தினால் தெரிந்துகொள்ள முடியாததென்பதை ஒப்புக்கொள்வோம். தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிற தன்மை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இருக்கமுடியாதே, ஏனென்னில்; தெரிந்துகொள்ளவேணுமென்கிற விருப்பமானது உலகில் ப்ரயோஜநவத்தான விஷயத்தில்தான் உண்டாகும். இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டபரிஹாரம் என்கிற இரண்டோ இரண்டத்திலொன்றோ உலகில் ப்ரயோஜன மென்னத் தகுந்தது. இஷ்டப்ராப்தியானது ப்ரவ்ருத்தியினாலே விளையக்கூடியது. [யாகமென்கிற காரியத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டானால் ஸ்வர்க்கமென்கிற இஷ்டம் ப்ராப்தமாகிறது.] ப்ரவ்ருத்தியினால் இஷ்டப்ராப்தியாவது போல், நிவ்ருத்தியினால் அநிஷ்டபரிஹார முண்டாகிறது. [மாம்ஸபக்ஷணமென்கிற காரியத்தில் நிவ்ருத்தியுண்டானால் அநிஷ்டபரிஹாரமுண்டாகிறது.] ப்ரக்ருதத்தில், பரப்ரஹ்மமானது ப்ரவ்ருத்திக்கோ நிவ்ருத்திக்கோ இலக்கன்றே: (வஸ்துவே கண்ணுக்குத் தெரியாமையினால்.) ஆகவே ப்ரயோஜநவத்த்வம் சொல்லமுடியாது. ஆதலால், தெரிந்துகொள்ள விரும்பக்கூடியதாயிருத்தல் என்கிறதன்மை பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பவிக்க முடியாதாகையாலே அந்த ப்ரஹ்மத்தை சாஸ்த்ரம் ப்ரதிபாதிக்கவல்லதல்ல; ஆகவே சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யப்புகுவது ஒவ்வாது—என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக;

36. இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—பரப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரயோஜநாந்தாவத்த்வம் ஸம்பவியாமற்போனாலும், பலபல வேதாந்தவாக்யங்களினால் அதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம்—பரமபுருஷார்த்தம் என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. "புத்ரஸ்தே ஜாத:" (உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது) என்றும், "தவ க்ருஹே நிதிரஸ்தி" (உன்வீட்டில் நிதியுள்ளது) என்றும் சொன்னால் இந்தவாக்யங்களானவை பரமானந்தஹேதுவான புத்ர ஜன

மத்தையும் [illegible] தெரிவிப்பதுபோல வேதாந்தவாக்யங்கள் பரமாநந்த [illegible] ஸ்வரூபமுமான பரப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதனம் பண்ணுவது [illegible] அவை அபௌருஷேயங்களாகையாலே புருஷபுத்தி யடியாக வரக்கூடிய ப்ரமப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகள் அங்கு எண்ணத்தகாதவை. ஆகவே பொய்சொல்லி வஞ்சிக்கும் பேச்சுகளல்ல வேதாந்த சாஸ்த்ரங்கள். அப்படிப்பட்டவற் றைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்வது பொருத்தமே யென்றதாயிற்று. இந்த அதி கரணத்தின் ப்ரமேயத்தை யிட்டுக்கொண்டு பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர [illegible] நகத்தில் (21) * அத்ராஸ்நே [illegible] த்வயி ஸகலாஸ் ஸமந்வயந்தே * என்கிற ச்லோகத் தையருளிச் செய்துள்ளார், அங்கு எம்முடைய வியாக்கியானம் நோக்கத்தக்கது.

37. கீழ் விளக்கப்பட்ட நான்கு அதிகரணங்களும் நான்கு ஸூத்ரங்கள். இவையே சதுஸ்ஸூத்ரியென்று வழங்கப்பெறும். இவை சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தன பரங்களென்றும், இனிமேல்தான் சாஸ்த்ராரம்பமாகிறதென்றும் நம் ஆசாரியர்களின் கொள்கை. எம்பெருமானார் திருவடிகளிலேயே ஆச்ரயித்தவரான ஸோமாசியாண்டா னென்பவர் முதல் ஸூத்ரமொன்று மாத்திரமே சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநபரமென்றும் (' ஜந்மாத்யஸ்ய யத: ' என்கிற) இரண்டாவது ஸூத்ரம் முதற்கொண்டே சாஸ்த்ரா ரம்பமாய் விட்டதென்றும் அபிப்ராயப்படுகிறார். சதுஸ்ஸூத்ரியும் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தனபரமென்பதே ஸித்தாந்தமாகக் கொள்ளத்தக்கது. சாரீரகமீமாம்ஸையென் கிற இந்த சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்க அவசியமில்லையென்று கிளர்ந்த சங்கைகள் கீழே நான்கு ஸூத்ரங்களினாலும் பரிஹரிக்கப்பட்டன வென்றதாயிற்று. இனிமேல் ஒவ் வோரதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தையும் நாம் விவரித்துக்கொண்டு போக இச்சிறு நூலில் அவகாச [illegible] முக்கியமான சில அதிகரணங்களின் ப்ரமேயத்தை மாத்திரம் மூதலி[illegible] நெறியில் செல்லுவோம்.

[illegible] தைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். இவ்வதிகரணமானது முதல[illegible] ஆறாவது அதிகரணமாகவுள்ளது. இதற்குக் கீழ் [illegible] அதில் ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷம் ஓதப் பட்டி[illegible] கௌணமன்றிக்கே முக்யமாகவே நிர்வஹிக்கப் வேண்டுதலால் அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பத்திற்கு ஆச்ரயபூதமான ஜகத்காரணவஸ்து அசேதநமான ப்ரதானமாயிருக்க முடியாதென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, அசேதந வஸ்து ஜகத்காரணமாக வேண்டா; ஜீவனே ஜகத்காரணமாயிருக்கட்டுமே; அவனுக்கு ஸங்கல்பமாகிற [illegible] முக்யமாகவே ஸம்பவிக்குமன்றோ வென்று சங்கையுண் டாக; அதற்குப் பரிஹாரமாய் இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது. இதற்குத் தலை யான ஸூத்ரம் " [illegible] ஆநந்தமயோப்யாஸாத் " (1-1-13) என்பது.—

ஆநந்தமய: அப்யாஸாத் [illegible] விபாகம். இதற்குமேலுள்ளதான அந்தரதிகரணத் தின் இரண்[illegible] பேகவ்யபதேசாச்சாந்ய: * என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து அந்ய: [illegible] இங்கு [illegible] துக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே, ஆநந்தமய: அந்ய: அப்யா[illegible] தாயிற்று. ஆநந்தமய:—ஆநந்தமய சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்ட புருஷன், [illegible]—ஜீவாத்மாவிற்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத் மாவே [illegible] அப்யாஸாத்—அளவு கடந்ததாக வோதப்பட்ட ஆனந்[illegible] ஸம்ஸாரியான ஜீவாத்மாவுக்கு இணங்கமாட்டாமல் பரமாத்மாவுக்கே இணங்குமதாகையாலே என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். தைத் திரீயோபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லியென்பது ஒருபகுதி; அதில் ஆநந்தமயவித்யா ப்ரகர ணத்தில் * தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத், அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய: * என்கிற வாக்கியத்தினால் ஆநந்தமயனான ஆத்மாவை ப்ரஸ்தாவித்து, அதற்குமேல் * ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி * என்று தொடங்கி * தே யே சதம் ப்ரஜாபதேராநந்தா:, ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:, ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய * என்னுமளவாக ஆனந்தமயனான ஆத்

மத்தையும் நிதிஸத்பாவத்தையும் தெரிவிப்பதுபோல வேதாந்தவாக்யங்கள் பரமாநந்த ஹேதுபூதமும் பரமாநந்தஸந்தோஹஸ்வரூபமுமான பரப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதனம் பண்ணுவது ஸமஞ்ஜஸமேயாகும், அவை அபௌருஷேயங்களாகையாலே புருஷபுத்தியடியாக வரக்கூடிய ப்ரமப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகள் அங்கு எண்ணத்தகாதவை. ஆகவே பொய்சொல்லி வஞ்சிக்கும் பேச்சுக்களல்ல வேதாந்த சாஸ்த்ரங்கள். அப்படிப்பட்டவற்றைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்வது பொருத்தமே யென்றதாயிற்று. இந்த அதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தையுட்கொண்டு பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் (21) * அக்ராஸ்நே நிதிரிதிவத்...ரங்கேச த்வயி ஸகலாஸ் ஸமந்வயந்தே * என்கிற ச்லோகத்தையருளிச் செய்துள்ளார், அங்கு எம்முடைய வியாக்கியானம் நோக்கத்தக்கது.

37. கீழ் விளக்கப்பட்ட நான்கு அதிகரணங்களும் நான்கு ஸூத்ரங்கள். இவையே சதுஸ்ஸூத்ரியென்று வழங்கப்பெறும். இவை சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தனபரங்களென்றும், இனிமேல்தான் சாஸ்த்ராரம்பமாகிறதென்றும் நம் ஆசாரியர்களின் கொள்கை. எம்பெருமானார் திருவடிகளிலேயே ஆச்ரயித்தவரான ஸோமாசியாண்டானென்பவர் முதல் ஸூத்ரமொன்று மாத்திரமே சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநபரமென்றும் (' ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ ' என்கிற) இரண்டாவது ஸூத்ரம் முதற்கொண்டே சாஸ்த்ராரம்பமாய் விட்டதென்றும் அபிப்ராயப்படுகிறார். சதுஸ்ஸூத்ரியும் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தனபரமென்பதே ஸித்தாந்தமாகக் கொள்ளத்தக்கது. சாரீரகமீமாம்ஸையென்கிற இந்த சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்க அவசியமில்லையென்று கிளர்ந்த சங்கைகள் கீழே நான்கு ஸூத்ரங்களினாலும் பரிஹரிக்கப்பட்டன வென்றதாயிற்று. இனிமேல் ஒவ்வோரதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தையும் நாம் விவரித்துக்கொண்டு போக இச்சிறு நூலில் அவகாசமில்லாமையால் முக்கியமான சில அதிகரணங்களின் ப்ரமேயத்தை மாத்திரம் மூதலித்துக்கொண்டு மண்டுகப்லுதியில் செல்லுவோம்.

38. ஆனந்தமயாதிகரணத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். இவ்வதிகரணமானது முதலத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தில் ஆறுவது அதிகரணமாகவுள்ளது. இதற்குக் கீழே ஈக்ஷத்யதிகரணமுள்ளது. அதில் ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு ஸங்கல்ப விசேஷம் ஓதப்பட்டிருத்தலால் அந்த ஸங்கல்பம் கௌணமன்றிக்கே முக்யமாகவே நிர்வஹிக்கப்பட வேண்டுதலால் அப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பத்திற்கு ஆச்ரயபூதமான ஜகத்காரணவஸ்து அசேதநமான ப்ரதாநமாயிருக்க முடியாதென்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, அசேதந வஸ்து ஜகத்காரணமாக வேண்டா; ஜீவனே ஜகத்காரணமாயிருக்கட்டுமே; அவனுக்கு ஸங்கல்பமாகிற ஈக்ஷணம் முக்யமானதே ஸம்பவிக்குமன்றோவென்று சங்கையுண்டாக; அதற்குப் பரிஹாரமாய் இந்த அதிகரணம் அவதரிக்கின்றது. இதற்குத் தலையான ஸூத்ரம் "आनन्दमयोऽभ्यासात् ஆநந்தமயோப்யாஸாத்" (1-1-13) என்பது.— ஆநந்தமயஃ அப்யாஸாத் என்று பதவிபாகம். இதற்குமேலுள்ளதான அந்தரதிகரணத்தின் இரண்டாவது ஸூத்ரமான * பேதவ்யபதேசாச்சாந்யஃ * என்கிற ஸூத்ரத்திலிருந்து அந்யஃ என்னும் பதமொன்று இங்கே வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே, ஆநந்தமயஃ அந்யஃ அப்யாஸாத் என்றதாயிற்று. ஆநந்தமய:—ஆநந்தமய சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்ட புருஷன், (அந்யஃ)—ஜீவாத்மாவிற்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவேயாகக் கடவன்; ஏனென்னில்; அப்யாஸாத்—அளவு கடந்ததாக வோதப்பட்ட ஆனந்த முடைமையானது துக்க மிச்ரனான ஜீவாத்மாவுக்கு இணங்கமாட்டாமல் பரமாத்மாவுக்கே இணங்குமதாகையாலே. என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். தைத்திரீயோபநிஷத்தில் ஆநந்தவல்லி யென்பது ஒரு பகுதி; அதில் ஆநந்தமயவித்யா ப்ரகரணத்தில் * தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத், அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமயஃ * என்கிற வாக்யத்தினால் ஆநந்தமயனான ஆத்மாவை ப்ரஸ்தாவித்து, அதற்குமேல் * ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி * என்று தொடங்கி * தே யே சதம் ப்ரஜாபதேராநந்தாஃ, ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்தஃ, ச்ரோத்ரியஸ்ய சாகாமஹதஸ்ய * என்னுமளவாக ஆனந்தமயனான ஆத்

மாவுக்குள்ள ஆனந்தத்திற்கு அளவு கூறுமடைவில் 'நான்முகனுக்கு யாதொரு ஆனந்தமோ, அதிற்காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகமான ஆனந்தம் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஓர் ஆனந்தம்' என்று சொல்லி * ச்ரோத்ரியஸ்யச அகாமஹதஸ்ய * என்கிற வாக்யத்திலுல் முக்தனுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஆனந்தமுடைமை சொல்லிற்று; அகாமஹதனென்றது விஷய விரக்தனென்றபடி. ச்ரோத்ரியனென்றது வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணினவனென்றபடி. வேதாந்த ச்ரவணம் செய்து ப்ரஹ்மோபாஸனத்தினுல் முக்தி பெற்றவனென்று தேர்ந்த பொருள். நூறு மடங்காகப் பெருக்கப்பட்ட சதுர்முகாநந்தமானது முக்தனுக்கு ஒரு ஆனந்தம் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இங்கு முக்தனுக்குச்சொல்லப்பட்ட ஆனந்தமானது பரப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனத்தினல விளைவது என்று [ச்ரோத்ரிய பதத்தினுல்] சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே முக்தாநந்தமானது உபாஸநப்ரீதனுன பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினுல் உண்டுபண்ணப்பட்டதென்னுமிடம் தேறுகின்றது. [முக்தாநந்தம் நிருபாதிகமன்று, ஸோபாதிகம் என்றதாகத் தேறுகிறது.] * ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த: * என்கிற விடத்திலோ வென்னில், 'காரணமொன்றும் சொல்லப்பட்டிராமையினுல் பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்தமானது வேறொருவருடைய ஸங்கல்பாதீந மன்றிக்கே இயற்கையானதென்னுமிடம் நன்கு தெரியவருகிறது. நிருபாதிகமான ஆனந்தமுடைமை பரப்ரஹ்மத்திற்கேயொழிய வேறொருவற்குமில்லை யென்று தேறுதலால் அப்படிப்பட்ட ஆனந்தமுடையதாக ஆனந்தமய சப்தத்தினுல் நிர்தேசிக்கப்பட்டவஸ்து ஜீவனிற் காட்டிலும் வேறான பரப்ரஹ்மமே என்றபடி.

39. தைத்திரீயோபநிஷத்திலுள்ள ஆனந்தவல்லியை 'ஆநந்தமயவித்யா' என்று வேதாந்திகள் வழங்குவர். அந்த வித்யையில் * को ह्येवान्यात् कः प्राण्यात्, यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्, एष ह्येवानन्दयाति *. [கோஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத், யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத், ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி.] என்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளாவது—கீழே சொல்லப்பட்ட ஆகாச சப்தவாச்யமான வஸ்துவானது நிருபாதிகமாயும் அபரிச்சின்னமாயுமிருக்கிற ஆநந்தத்தை உடையதல்லாமல் இருக்குமாகில், பிரமன் முதற்கொண்டு எறும்புவரையிலுள்ள ஜந்துஸமூஹங்களில், கோ வா அந்யாத்=எந்த ஜந்துதான் ப்ராக்ருதமான ஆனந்தத்தையடைய முடியும்? கோ வா ப்ராண்யாத்=எந்த ஜந்துதான் மோக்ஷானந்தத்தையடைய முடியும்? ஏஷ ஏவ ஹி =இந்த ஆனந்தமயனுன ஆத்மாவேயன்றோ, ஆநந்தயாதி—ப்ராக்ருதமாயும் அப்ராக்ருதமாயுமுள்ள எல்லாவிதமான ஆனந்தத்தையும் விளைவிக்கின்றது. [ஆநந்தயதி என்கிற சொல்வடிவத்தில் யகாரம் நீண்டிருப்பது சாந்தஸமென்றுணர்க.] இங்கே இப்படிச் சொல்லியிருப்பதும் தவிர, உத்தரநாராயணுநுவாகத்திலும் * तमेवं विद्वानमृत इह भवति, नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय *, தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி, நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய* என்பதனுலும் இவ்வர்த்தமே நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கின்றது ஏவம் தம் வித்வாந்—இவ்விதமாக அந்த மஹாபுருஷனை உபாஸிப்பவன், அம்ருத: பவதி—மோக்ஷாநந்தத்தைப் பெற்றவனுகிறுன், அயநாய—அந்த மோக்ஷானந்த ப்ராப்தியின் பொருட்டு, அந்ய: பந்தா ந வித்யதே—அந்த மஹாபுருஷனைத் தவிர்த்து வேறு உபாயமில்லை, என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருள். * ஏஷஹ் யேவாநந்தயாதி * என்ற ச்ருதிவாக்யத்தில் அந்வயமுகேந தெரிவிக்கப்பட்ட அர்த்தமே * நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய * என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தில் வ்யதிரேகமுகேந தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்னுமித்தனையே வாசி. ஆக உபயச்ருதிகளும் ஏகார்த்தமாயிருக்கையினுலே, உத்தரநாராயணுநுவாக வாக்யம் லக்ஷ்மீபதியையே விஷயமாகக் கொண்டிருப்பது போலவே ஆநந்தமய வித்யையிலும் அப்பெருமானே விஷயபூதன் என்னுமிடம் அறிய வெளிது. இன்னமும், ஆநந்தமய வித்யையில் * स यश्चायं पुरुषे, यश्चासावादित्ये । स एकः * [ஸ யச்சாயம்

புருஷே, யச்சாஸாவாதித்யே. ஸ ஏக:] என்கிற வாக்யத்தினால் ஆனந்தமயனையும் ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளேயுள்ள புண்டரீகாக்ஷனையும் ஒன்றாகச்சொல்லி யிருப்பதனாலே அந்த புண்டரீகாக்ஷனே ஆநந்தமயன் என்று தேறிநிற்கிறது. ஆக இப்படிப்பட்ட அடையாளங்களினால் ஆநந்தமய வித்யாவேத்யனும் புண்டரீகாக்ஷனுமானவன் பரம புருஷனே யென்று தேறிற்றாகிறது.

40. பூர்வபக்ஷம்:—ஆனந்த வல்லியில் * ब्रह्मविदाप्नोति परम् * [ப்ரஹ்மவிதாப் நோதி பரம்] என்று ப்ரஹ்மத்தை ப்ரஸ்தாவித்து * ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்தம் ப்ரஹ்ம *] என்று அந்த ப்ரஹ்மத்தின லக்ஷணங்கூறி [தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூத:.] இத்யாதி வாக்யத்தினால் அந்த ப்ரஹ்மம் ஆத்மாவென்னுமிடத்தையும் அதில் நின்றும் ஆகாசாதி பதார்த்தங்களின் உத்பத்தியையுஞ் சொல்லி, * [தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத். அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய:] என்றவளவால் உபக்ராந்த மான ஆத்மோபதேச பரம்பரையானது ஆனந்தமயனில் ஸமாப்தி செய்யப்பட்டிருக் கிறது. ஆகவே உபக்ரமிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மம் ஆநந்தமயனான ஆத்மாவே யென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த ஆனந்தமய ஆத்மாவுக்கு [தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா] என்ற உத்தரவாக்யத்தில் சரீரஸம்பந்தித்வமாகிற சாரீரத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின் றது. கர்மபரவசனான ஜீவாத்மாவுக்கே கர்மபலாநுபவார்த்தமாக சரீர ஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கும்; அகர்மவச்யனான பரமபுருஷனுக்கு அது ஸம்பவிக்க நியாயமில்லை. ஆகவே சரீரஸம்பந்த முடையவனாக ஓதப்பட்ட இந்த ஆனந்தமயனான ஆத்மா ஜீவாத்மாவென்றே நிச்சயிக்கலாகிறது.

41. என்கிற பூர்வபக்ஷத்தின் மேல் ஸித்தாந்தம். நிருபாதிகமான ஆனந்த முடைமை முதலிய குணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாவாகையாலும், ஸகல சராசரங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனாக வோதப்படுகின்ற பரமாத்மாவுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸகல சரீரகத்வமாகிற சாரீரத்வும் நன்றாக ஸம்பவிக்கக் கூடியதாதலால் நிருபாதிக ஆனந்த சாலியாகக்கடவன். ஆநந்தமய: என்றவிடத்திலுள்ள மயட்ப்ரத்ய யத்திற்கு விகாரம் அர்த்தமாகையாலே விகார மற்றவனான பரமாத்மாவுக்கு ஆநந்த விகாரத்வம் பொருந்தமாட்டாதென்கிற வாதமும் அநுபபந்நம்; மயட்டுக்கு விகாரமே அர்த்தம் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; "அந்நமயோ யஜ்ஞ:" என்று சொன்னால் அந்ந விகாரமென்று பொருளன்றே; இங்கு மயட்டுக்கு ப்ராசுர்யமேயன்றோ பொருள். (ப்ராசுர்யமாவது—மலிவு.) அன்னம் மலிந்த வேள்வி என்பது தானே பொருளா கிறது. இப்படியே இங்கும் 'ஆனந்தம் மலிந்தவன் பரமாத்மா' என்றே பொருள் படக் குறையில்லாமையாலே விகாரவாதம் அப்ரஸக்தம். அடுத்தபடியாக * யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ, ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந், நபிபேதி குதச்சந * என்று வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கு மெட்டாதபடி அப்ரமேயமான ஆனந்தமுடையனாக வோதப்பட்ட பரமாத்மாவினிடத்திலேயே யன்றோ மலிந்தஆனந்தமுடைமை தேறக் கூடியது.

42. இதற்குமேல் ஒருவாதம் தோன்றக்கூடும்: ஆநந்த ப்ராசுர்யமாவது ஆனந் தத்தினுடைய ஆதிக்யமேயாகும். ஆனந்தம் அதிகமென்று சொனால் ஆநந்த ப்ரதி கோடியான துக்கம் சிறிது உண்டென்று தோன்றியே தீருமல்லவா? [ஆதிக்யமென் பது ப்ரதியோகியை அபேக்ஷித்திருக்குமாகையாலே எதைக்காட்டிலும் அதிகமென்று சொல்லியாக வேண்டுமாகையாலே ஆநந்தமயனென்று கொள்ளப்பட்ட பரம புருஷ னிடத்தில் துக்க ஸம்பந்தம் இசையப்பட்டதாகவேயாயிற்று—என்றபடி.] ஏவஞ்ச, அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந மென்னப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்[illegible]—த்தில் சிறிதளவுகூட ஹேயஸம்பந்தம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதாகையாலே, ப்ரசுராநந்த சாலித்வ மென்று பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட ஆநந்த மயத்வமும் அங்குச் சொல்லுவதற்கில்லை என்ப

தாக.—இதுவும் பிசகு. அந்த ஆனந்த ப்ராசுர்யத்தை விவரிக்கப் புகுந்த * ஸைஷா ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி * இத்யாதியான ஆநந்தமீமாம்ஸையில் * தே யே சதம் ப்ரஜாபதே ராநந்தா: * என்கிற வளவாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட சதுர்முகபர்யந்த ஸகல ஜீவர்களின் ஆனந்தத்திற் காட்டிலும் நூறுமடங்கு அதிகமாயிருக்கையாகிற ப்ராசுர்யமே ஆநந்தமய சப்தத்தினுல் விவக்ஷிதமாக விவரித்திருக்கையாலே ப்ரஸ்துதனை ஆநந்தமய ஆத்மாவில் ஆநந்தமயனென்கிற சொல்லிலிருந்து துக்க ஸம்பந்தம் ப்ரஸக்திக்க விரவில்லை.

43. இவ்விடத்தில் ப்ராஸங்கிகமாக வொருவிஷயம் எழுதவேண்டியதாகிறது. மேலே அநுவதிக்கப்பட்டதொரு ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கையில் பரம புருஷனுக்கு ஸ்வல்பதுக்க ஸம்பந்தமும் கிடையாதென்று இங்கே நிர்வஹித்துவிட்டு, அந்தப் பரம புருஷனுடைய தயை யென்னும் குணத்தை நிரூபணம் செய்யுமிடத்து எம்பெருமான் அடியார்களின் துக்கத்தை யநுஸந்தித்துத் தானும் துக்கிப்பதுதான் தயாளுத்வமென்று ஸ்வாமி பாஷ்யகாரரே அருளிச் செய்ததாகக் காணப்படுகிறதே; இது எப்படி பொருந்தும்? எம்பெருமானிடத்தில் துக்கமுமுண்டு என்று இசைந்தால் ஆநந்தமயத்வம் கொள்வதற்கு இடமில்லாமலன்றோ இருக்கிறது—என்பதாக ஒரு சங்கை தோன்றக் கூடியதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது வேதாந்திகளுக்கு மிக அவசியமே. இப்படியொரு சங்கை தோன்றுமென்று ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் தாமே திருவுள்ளம்பற்றி இவ்வதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சில பங்க்திகளையருளிச் செய்திருக்கிறார்; அவற்றை அநுவதித்துக் காட்டிப் பொருளும் விவரித்துத் தெளிவு பிறப்பிக்கின்றோம். இவ்வதிகரணத்தில் இரண்டாவது ஸூத்ரம் [விகாரசப்தாந் நேதி சேந்ந ப்ராசுர்யாத்] என்பது. இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் மேல்வரும் பங்க்திகள் உள்ளன ;—

" यदुक्तम्——आनन्दप्राचुर्यमल्पदुःखसद्भावमवगमयतीति, तदसत्। तत्प्रचुरत्वं हि तत्प्रभूतत्वम्; तच्च इतरस्य सत्तां नावगमयति, इतरसद्भावासद्भावौ तु प्रमाणान्तरावसेयौ। इहच प्रमाणान्तरेण तदभावोऽवगम्यते * अपहतपाप्मेत्यादिना। तत्रैतावदेव वक्तव्यम्-ब्रह्मानन्दस्य प्रभूतत्वम् अन्यानन्दस्याल्पत्वमपेक्षत इति। उच्यते च तत् * स एको मानुष आनन्द इत्यादिना जीवानन्दापेक्षया ब्रह्मानन्दो निरतिशयदशापन्नः प्रभूत इति ॥ " என்று. இந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் தாற்பரிய மென்ன வென்றால்; பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆனந்தம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்வதனால் சிறிது துக்கமிருப்பதாகச் சொன்னதாகிறது என்கிற வாதம் பிசகு. ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆனந்தம் அபரிமிதம் என்றால் இவனுடைய ஆனந்தம் பரிமிதம் என்று இவ்வளவுதான் ஏற்படுமே யொழிய ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸ்வல்பதுக்க மிருக்கிறது என்றும் சொன்னதாகத் தேறுவதற்கு வழியே யில்லை. துக்கம் இருக்கிறதோ இல்லையோ அது வேறு ப்ரமாணத்தினால் ஏற்படவேண்டுமே யொழிய ஆநந்த ப்ராசுர்யத்தைத் தெவிக்கிற ஆநந்தமய பதத்தினால் அது ஏற்படாது. ஆனந்தத்திற்கு ப்ரதி கோடியான வஸ்து ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இல்லையென்பது * அபஹதபாப்மா * இத்யாதியான வேறு ச்ருதியினால் தெரியவருகிறது. அதைப் பற்றி இங்கென்ன? இங்குத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயம் இவ்வளவே—பரப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் அளவு கடந்ததென்றால் மற்றையோருடைய ஆனந்தம் இப்படியல்லாமல் அற்பமானது என்பதே தேறி நிற்கும்; அது ஆனந்த வல்லியில் ஸ்பஷ்டமாகவே தெரிவிக்கப்படுகிறது.—என்பதாக.

இங்கு ஸ்வாமி * அபஹதபாப்மா* என்கிற ச்ருதிவாக்கியத்தை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அதன் கருத்தை ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் நன்கு விவரித்துள்ளார். அதை உபநிஷத்பாஷ்யகாரரான ரங்கராமநுஜஸ்வாமி, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் * அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விசோக: * என்னுமிடத்துத் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

"परमात्मप्रकरणेषु पापशब्दः सुकृतसाधारणः। .... अपहतपाप्मत्वम् अश्लिष्टपाप्मत्व-मित्यर्थः। अकृतकर्माश्लेषस्य सर्वसाधारणत्वात् कृतेऽपि कर्मणि तत्फलाश्लेष उच्यते। अत ईश्वरेण कृतानि पुण्यपापसजातीयानि कर्माणि न शुभाशुभफलजननशक्तानीत्यर्थः। कृतेऽपि पापे तत्फलजननशक्तिप्रतिभटत्व-लक्षणः कश्चिदीश्वरस्य स्वभावविशेषः अपहतपाप्मत्वम्।" என்பன அவருடைய பங்க்திகள். இதன் தாத்பர்யஸாரமாவது—பரமாத்மாவை அபஹதபாப்மா வென்று சொல்லுவதன் கருத்து பாபம் செய்யாதவனென்பதல்ல; பாபம் செய்தாலுங்கூட அதன் பலனாக ஹேயஸ்பர்சமுண்டாகப் பெறாதவனென்றபடி. பாபத்தைச் சொன்னது புண்யத்தையும் சொன்னபடியே. பகவான் புண்யபாபங்களைச் செய்தாலுங்கூட அவற்றின் பலன்கள் தன்மீது ஸம்பந்திக்கப் பெறாதவன் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். பாபம் செய்தால் அதன்பலன் ஸம்பந்திக்காமல் எப்படியிருக்குமென்று கேட்கலாகாது; அதுதான் பகவானுடைய விலக்ஷணமான வொரு தன்மை என்பதாம். நம்போல்வார் பாபம் செய்தால் ஹேயஸம்பந்தமுண்டாகியே தீருகிறது. பகவானுக்கோ அப்படியில்லை. நாம் செய்கிற கருமங்கள் போன்ற கருமங்களைப் பகவானும் செய்வதுண்டு; செய்தாலும் அதனால் அவனுக்கு ஹேயஸம்பந்த முண்டாவதில்லை. காரணமான கர்மமிருந்தால் கார்யமான ஹேயஸம்பந்தமில்லாமற்போகுமோவென்று சங்கிக்கக்கூடாது; இதுதான் பகவானுடைய விலக்ஷணமான வைபவம்—என்று இவ்வளவும் உபநிஷத்பாஷ்யகாருடைய நிரூபணங்கள். இவ்விஷயத்திற்கு அந்தரதிகரணச்ருதப்ரகாசிகையையும் ஸம்வாதமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அபஹதபாப்மா என்பது எந்த வாக்யத்திலிருக்கிறதோ அதே வாக்கியத்தில் தான் விசோக: என்பதுமிருக்கிறது. அங்கும் இதே நியாயமாகத்தான் அர்த்தமாகும். சோகமுண்டானாலும் இதனால் ஹேயஸம்பந்த முண்டாகப் பெறாதவன் என்றபடி. ஹேயமான சோகமன்றிக்கே கல்யாண குணங்களிற் சிறந்ததான சோகத்தையுடையவன் என்றதாகத் தேறும். எப்படியானாலென்ன? சோகமுள்ளதாக ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் அது ஆநந்தமயத்வத்திற்குக் கொத்தைதானே என்கிறவிந்த வாதத்தையே சிலர் செய்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்கள், மேலே யெடுத்துக்காட்டிய உபநிஷத்பாஷ்ய பங்க்திகளில் "ஈச்வரேண க்ருதாநி புண்யபாபஸஜாதீயாநி கர்மாணி" "க்ருதேபி பாபே" என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் மேலும் ஓயாது சோத்யங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கலாமத்தனை. இதைப்பற்றின விரிவு இங்கு இவ்வளவு போதும்.

44. இனி இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள ஸ்ம்ருத்யதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் விளக்கப்படுகிறது. * स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्न अन्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् * (2—1—1.) என்பது ஸூத்ரம். கீழ் முதலத்யாயத்தில்—வேதாந்த ப்ரதிபாதிதமான ஜகத்காரணவஸ்து சேதநாசேதந விலக்ஷணமான பரப்ரஹ்மமென்று அறுதியிடப்பட்டது. பரப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமென்கிற பக்ஷத்தில் எத்தனைவகையான தோஷசங்கைகள் தோன்றக்கூடுமோ அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கழிப்பதற்காக இரண்டாமத்யாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. உலகில் ஓரிடத்தில் பெரிய கம்பமொன்றை நடுகிறவர்கள் நட்டுவிட்டு அதை ஆட்டிப்பார்ப்பது வழக்கம். எதற்காக வென்னில், அது அவிசால்யமாக வேணுமென்பதற்காகவே. அதுபோலவே இங்கும் கொள்க. முன்னத்யாயத்தில் பரப்ரஹ்மத்திற்குச் சொன்ன ஜகத் காரணத்வம் இவ்வத்யாயத்தில் நன்கு த்ருடீகரிக்கப்படுகிறதென்றதாயிற்று. இதில் முதற்பாதத்தில் ஸாங்க்யர் முதலானவர்களால் கிளப்பப்படும் தோஷங்கள் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. முன்னத்யாயத்தில் நிரீச்வரஸாங்க்யர்களும் ஸேச்வரஸாங்க்யர்களும் நிரஸிக்கப்பட்டனர். அதில் நிரீச்வரஸாங்க்யன் கபிலஸ்ம்ருதி விரோதத்தைக்காட்டி ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமன்று என்று வாதிப்பதொன்றுண்டு; அந்த வாதத்தை நிராகரிக்க இவ்வதிகரணம் எழுகின்றது. இதில் (ஸூ) ஸ்ம்ருத்யநவகாச தோஷப்ரஸங்க இதி சேந்—சேதநாசேதந விலக்ஷண

" परमात्मप्रकरणेषु पापशब्दः सुकृतसाधारणः। .... अपहतपाप्मत्वम् अश्लिष्टपाप्मत्वमित्यर्थः। अकृतकर्माश्लेषस्य सर्वसाधारणत्वात् कृतेऽपि कर्मणि तत्फलाश्लेष उच्यते। अत ईश्वरेण कृतानि पुण्यपापसजातीयानि कर्माणि न शुभाशुभफलजननशक्तानीत्यर्थः। कृतेऽपि पापे तत्फलजननशक्तिप्रतिभटत्वलक्षणः कश्चिदीश्वरस्य स्वभावविशेषः अपहतपाप्मत्वम्।" என்பன அவருடைய பங்க்திகள். இதன் தாத்பர்யஸாரமாவது—பரமாத்மாவை அபஹதபாப்மா வென்று சொல்லுவதன் கருத்து பாபம் செய்யாதவனென்பதல்ல; பாபம் செய்தாலுங்கூட அதன் பலனாக ஹேயஸ்பர்ச முண்டாகப் பெறுதவனென்றபடி. பாபத்தைச் சொன்னது புண்யத்தையும் சொன்ன படியே. பகவான் புண்யபாபங்களைச் செய்தாலுங்கூட அவற்றின் பலன்கள் தன்மீது ஸம்பந்திக்கப் பெறுதவன் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். பாபம் செய்தால் அதன்பலன் ஸம்பந்திக்காமல் எப்படியிருக்குமென்று கேட்கலாகாது: அதுதான் பகவானுடைய விலக்ஷணமான வொரு தன்மை என்பதாம். நம்போல்வார் பாபம் செய்தால் ஹேய ஸம்பந்தமுண்டாகியே தீருகிறது. பகவானுக்கோ அப்படியில்லை. நாம் செய்கிற கருமங்கள் போன்ற கருமங்களைப் பகவானும் செய்வதுண்டு; செய்தாலும் அதனால் அவனுக்கு ஹேயஸம்பந்த முண்டாவதில்லை. காரணமான கர்மமிருந்தால் கார்யமான ஹேயஸம்பந்தமில்லாமற்போகுமோவென்று சங்கிக்கக்கூடாது: இதுதான் பகவானுடைய விலக்ஷணமான வைபவம்—என்று இவ்வளவும் உபநிஷத்பாஷ்யகாரருடைய நிரூபணங்கள். இவ்விஷயத்திற்கு அந்தரதிகரணச்ருதப்ரகாசிகையையும் ஸம்வாதமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அபஹதபாப்மா என்பது எந்த வாக்யத்திலிருக்கிறதோ அதே வாக்கியத்தில் தான் விசோக: என்பதுமிருக்கிறது. அங்கும் இதே நியாயமாகத்தான் அர்த்தமாகும். சோகமுண்டானாலும் இதனால் ஹேயஸம்பந்த முண்டாகப் பெறுதவன் என்றபடி. ஹேயமான சோகமன்றிக்கே கல்யாண குணங்களிற் சிறந்ததான சோகத்தை யுடையவன் என்றதாகத் தேறும். எப்படியானாலென்ன? சோகமுள்ளதாக ஒப்புக் கொண்டுவிட்டால் அது ஆநந்தமயத்வத்திற்குக் கொத்தைதானே என்கிறவிந்த வாதத் தையே சிலர் செய்து கொண்டிருக்கலாம். அவர்கள், மேலே யெடுத்துக்காட்டிய உப நிஷத்பாஷ்ய பங்க்திகளில் "ஈச்வரேண க்ருதாநி புண்யபாபஸஜாதீயாநி கர்மாணி" "க்ருதேபி பாபே" என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் மேலும் ஓயாது சோத்யங்களைச் செய்து கொண் டிருக்கலாமத்தனை. இதைப்பற்றின விரிவு இங்கு இவ்வளவு போதும்.

44. இனி இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்திலுள்ள ஸ்ம்ருத்யதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் விளக்கப்படுகிறது. * स्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग इति चेन्न अन्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्गात् * (2—1—1.) என்பது ஸூத்ரம். கீழ் முதலத்யாயத்தில்—வேதாந்த ப்ரதிபாதிதமான ஜகத்காரணவஸ்து சேதநாசேதந விலக்ஷணமான பரப்ரஹ்மமென்று அறுதியிடப் பட்டது. பரப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமென்கிற பக்ஷத்தில் எத்தனைவகையான தோஷ சங்கைகள் தோன்றக்கூடுமோ அவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கழிப்பதற்காக இரண்டா மத்யாயம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. உலகில் ஓரிடத்தில் பெரிய கம்பமொன்றை நடுகிற வர்கள் நட்டுவிட்டு அதை ஆட்டிப்பார்ப்பது வழக்கம். எதற்காக வென்னில், அது அவிசால்யமாக வேணுமென்பதற்காகவே. அதுபோலவே இங்கும் கொள்க. முன் னத்யாயத்தில் பரப்ரஹ்மத்திற்குச் சொன்ன ஜகத் காரணத்வம் இவ்வத்யாயத்தில் நன்கு த்ருடீகரிக்கப்படுகிறதென்றதாயிற்று. இதில் முதற்பாதத்தில் ஸாங்க்யர் முதலானவர்களால் கிளப்பப்படும் தோஷங்கள் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. முன்னத் யாயத்தில் நிரீச்வரஸாங்க்யர்களும் ஸேச்வரஸாங்க்யர்களும் நிரஸிக்கப்பட்டனர். அதில் நிரீச்வரஸாங்க்யன் கபிலஸ்ம்ருதி விரோதத்தைக்காட்டி ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரண மன்றென்று வாதிப்பதொன்றுண்டு; அந்த வாதத்தை நிராகரிக்க இவ்வதிகரணம் எழுகின்றது. (ஸூ) ஸ்ம்ருத்யநவகாச தோஷப்ரஸங்க இதி சேந்—சேதநாசேதந விலக்ஷண

மான ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமென்று கொண்டால், ப்ரதானம் காரணமென்று சொல்லுகிற கபிலஸ்ம்ருதி அப்ரமாணமாய் விடுமேயென்னில்; ந—அப்படி சொல்லக்கூடாது: அந்யஸ்ம்ருத்யநவகாச தோஷப்ரஸங்காத்—ப்ரஹ்ம காரணத்வத்தைச் சொல்லுகிற மற்ற ஸ்ம்ருதிகள் அப்ரமாணமாய் விடுமாதலால்—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். தங்கள் யோகமஹிமையினால் பராவரதத்வங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத் கரித்தவர்களான மநு பராசராதி மஹர்ஷிகளின் ஸ்ம்ருதிகளையெல்லாம் அப்ரமாணமாக்குவதிற் காட்டிலும் கபில ஸ்ம்ருதியொன்றை அப்ரமாணமாக்குவதுதான் யுக்தம் என்பது கருத்து. இங்கே பூர்வபக்ஷம் வருமாறு:—*ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்* என்பது முதலான வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரப்ரதாந காரணத்வத்தில் தாத்பரியமா? அல்லது சேதநாசேதநவிலக்ஷண ப்ரஹ்ம காரணத்வத்தில் தாத்பர்யமா? என்று ஸந்தேஹம் வந்தால், வேதாந்த வாக்ய தாத்பரியத்தை நிர்ணயிப்பதற்கென்றே தோன்றிய கபிலஸ்மிருதியை யநுஸரித்துத் தான் தாத்பர்ய நிர்ணயம் செய்யவேண்டும்; இல்லையாகில் அந்த ஸ்ம்ருதிக்கு ஸர்வாத்மநா அப்ராமாண்யம் சொல்ல வேண்டிவரும். அப்படிச் சொல்லுவதற்கில்லை; வேதாந்தங்களில் ஆப்தராகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற கபிலமஹர்ஷி அயதார்த்தவக்தாவாக இருக்க முடியாதாகையாலே அவரியற்றிய ஸ்ம்ருதிக்கு அப்ராமாண்யம் சொல்லவே முடியாது. ஆனால் ப்ரஹ்மகாரணத்வத்தைச் சொல்லுகின்ற மநுஸ்ம்ருதி முதலானவற்றுக்கு மாத்திரம் அப்ராமாண்யம் சொல்லி விடலாமோவென்று கேட்கக்கூடும். கர்மகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட கருமங்களையும் மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் விசதீகரிப்பனவாதலால் அந்த அம்சத்திலே அவற்றுக்கு ப்ராமாண்யம் கொள்ள இடமுள்ளது. ஆகவே அவற்றுக்கு ஸர்வாத்மநா அப்ராமாண்யமில்லை; கபிலஸ்ம்ருதியோ வென்னில், கர்மகாண்டத்தில் அடியோடு ப்ரவேசியாமல் ஜ்ஞாநகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களை விசதீகரிப்பதற்கென்றே தோன்றினதாகையாலே அதற்கு விருத்தமான ப்ரஹ்மகாரணத்வத்தைக் கொள்ளுமளவில் ப்ரதாநகாரணத்வத்தைக் கூறுகின்ற அந்த கபிலஸ்ம்ருதிக்கு வேறு விஷயமில்லாமையாலே ஸர்வாத்மநா அப்ராமாண்யம் வந்து தீரும். ஆகையாலே அதற்கு ஒருவாறு ப்ராமாண்யம் கொள்ளுவதற்காகவும் நிரவகாசத்வ ஆபத்தியைப் பரிஹரிப்பதற்காகவும் அது சொன்ன ப்ரதாநகாரணத்வத்தில் தான் வேதாந்தங்களுக்குத் தாத்பர்யம் கொள்ள வேணும்.

45. என்கிற இந்த பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு: கபிலஸ்ம்ருதியானது வேதாந்த வாக்யங்களின் தாத்பர்ய நிர்ணயத்திற்கென்றே தோன்றினதாகையாலே அதை யநுஸரித்தே வேதாந்த தாத்பர்யமறுதியிட வேணுமென்பது யுக்தமென்றாலும், தங்களுடைய யோகமஹிமையினால் பராவரதத்வங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத் கரித்தவர்களான மநுமஹர்ஷி, பராசரமஹர்ஷி முதலான பல மஹர்ஷிகளியற்றிய ஸ்ம்ருதிகளை உபேக்ஷிப்பது தகாது. ஒரு கபிலமஹர்ஷியின் உக்தியைக் கொண்டு பல மஹாயோகிகளின் உக்திகளை உபமர்திப்பது யுக்தமாகாது. கபிலஸ்ம்ருதிக்கும் மந்வாதிகளின் ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் பரஸ்பர விரோதம் நேர்ந்தால் ' भूयसां स्याद्बलीयस्त्वम् " என்கிற நியாயத்தாலே மந்வாதிஸ்ம்ருதிகள் பலிஷ்டங்களாகையாலே அவற்றோடு முரண்படுகின்ற கபிலஸ்ம்ருதிக்கு ப்ராந்திமூலகத்வ நிர்ணயம் பண்ணுவதே பொருத்தமானது. மந்வாதிஸ்ம்ருதிகளில் பரப்ரஹ்மத்திற்குத்தான் ஜகத்காரணத்வம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே கபிலஸ்மிருதியைத் தள்ளி மநுபராசராதி ஸூக்திகளின்படியே ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்று கொள்வதுதான் யுக்தம். *ருஷிம் ப்ரஸூதம் கபிலம்* என்று கபிலரை ஆப்தராகச் சொல்லியிருக்கையாலே அவருடைய உக்தியைத் தழுவியேயாகவேணுமென்றதும் அஸங்கதம். ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ப்ருஹஸ்பதியையும் கொண்டாடியிருப்பதைக் காண்கிறோம். அவ்வளவால் அவரியற்றிய லோகாயதத்தைக் கொண்டு ச்ருதியின் பொருளை நிர்ணயிப்பாருண்டோ? இல்லையே.

46. இனி, க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்தி யதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் விளக்கப்படுகிறது: இதுவும் இரண்டாமத்யாயத்தின் முதற்பாதத்திலுள்ளது. * कृत्स्नप्रसक्तिर्निरवयवत्वशब्दकोपो वा *, என்பது பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரம். *ச்ருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத்* என்பது ஸித்தாந்த ஸூத்ரம். ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணம் என்னும் வாதத்தில் ப்ரஹ்மமே ஜகத்தாகப் பரிணமிப்பதாய்த் தேறுகிறது. ப்ரஹ்மமோ நிரவயவமானது; அது ஜகத்தாகப் பரிணமிக்கும்போது ப்ரஹ்மம் முழுவதுமே காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்க வேண்டியதாகிறது. ஏகதேசே பரிணமிக்கிறதென்னும் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்று சொல்லுகிற ச்ருதி விரோதிக்கும். ஆகையாலே ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகவொண்ணாது—என்கிற பூர்வபக்ஷமே முந்தின ஸூத்ரத்தின் பொருள். (இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.) கீழே உபஸம்ஹாராதிகரணத்தில் * क्षीरवद्धि * என்று க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. க்ஷீரத்ருஷ்டாந்தம் பொருந்தாது. க்ஷீரம் ஸாவயவமாகையாலே அதுபோல ப்ரஹ்மமும் ஸாவயவமென்ன வேணும். அப்படி கொண்டால் நிரவயவத்வ ச்ருதி கோபிக்கும்; நிரவயவமாகில் ப்ரஹ்மம் க்ருத்ஸ்நபாகத்தாலும் பரிணாமமடைந்ததாக வேணும். ஆகட்டுமேயென்னில், க்ருத்ஸ்நமும் ஒரு கார்யப் பொருளாகப் பரிணமித்தபோது மற்றொரு காரியப்பொருளாகப் பரிணமிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகையாலே ப்ரஹ்மகாரணத்வவாதம் ஒவ்வாது—என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம்.

47. இதன்மேல் ஸித்தாந்தமுணர்த்தும் ஸூத்ரம்—*ச்ருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத்* என்பது. துசப்தம் பூர்வபக்ஷத்தை வ்யாவர்த்திப்பிக்க வந்தது. ப்ரஹ்மம் நிரவயவமென்பதும், அது கார்யப்பொருளாகப் பரிணமிக்கிறதென்பதும் ஆகிய இரண்டும் ச்ருதிஸித்தமான அர்த்தங்கள். ப்ரஹ்மமோ சப்த ப்ரமாணமொன்றினாலேயே அறியப்படுமது; ஆகையாலே கீழே தோன்றின பூர்வபக்ஷம் யுக்தமன்று என்பதாக ஸூத்ரார்த்தம். இதைச்சிறிது விவரிப்போம். ஸாவயவமான வஸ்துதான் ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்க முடியுமென்றும், நிரவயவமான வஸ்துவானது அப்படி ஏகதேசத்தாலே பரிணமிக்கமாட்டாமல் க்ருத்ஸ்நாம்சத்தாலும் பரிணமித்தாக வேணுமென்றும் ஒரு நியதி சொல்லுவதானது லௌகிக பதார்த்த த்ருஷ்டியினால்தானே. இப்படியொரு வ்யாப்தி கல்பிக்க வேணுமானால் பரப்ரஹ்மம் தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் மாத்திரமே கல்பிக்கலாம். ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் இந்த வ்யாப்தி கொள்ள அவசியமில்லை. ஏனென்னில், ப்ரஹ்மத்தை நாம் சாஸ்த்ரங்கொண்டே அறிகிறோம். அந்த சாஸ்த்ரமானது ப்ரஹ்மத்திற்கு நிரவயவத்வத்தையும் பஹுபவநத்தையும் [அதாவது, நாநா வஸ்துக்களாகப் பரிணமிப்பதையும்] ஓதியிருக்கின்றது. அது ப்ரஹ்மத்தினுடைய அநிர்வசநீயமான சக்தி விசேஷத்தைப் பொறுத்தது. அத்புத சக்தியுக்தமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலே நாம் லௌகிகவஸ்து த்ருஷ்ட்யா சோத்யம் செய்வது தகாது. ஒன்று பாருங்கள். கண்ணுடையவன்தான் காணமுடியும், காதுடையவன்தா... கேட்கமுடியும்; கண்ணிலாதான் காணகில்லான்; செவியிலாதான் கேட்ககில்லான்—என்று ஒரு வ்யாப்தி சொல்ல நினைத்தால் பரப்ரஹ்மந்தவிர மற்ற பேர்களிடத்தில்தானே இப்படிச் சொல்ல முடியும். * पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः, अपाणिपादो जवनो ग्रहीता * என்று ஓதப்படுகிற பரமபுருஷனிடத்திலே இந்த வ்யாப்தி பயன் பெறுதன்றோ. ஆகவே உலகில் காணும் நியாயத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சோத்யம் செய்வது கூடாது.

48. வேதாந்திகள் இங்கு விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமுண்டு: பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகதாத்மநா பரிணாமம் போலவே ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமும் ச்ருதிஸித்தமாயிருக்கின்றது. நிரவயவமான ப்ரஹ்மம் வஸ்துதோறும் எங்ஙனே பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கமுடியும்? என்று சிலர் சோத்யம் செய்வதுண்டு. அந்த சோத்யமும் * ச்ருதேஸ்து சப்தமூலத்வாத் * என்கிற இந்த ஸூத்ரத்தினால் சிக்ஷிக்கப்

பட்ட ந்யாயத்திலேயே மடிந்தொழிகின்றது. இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் வெகு சதுரமாக அருளிச்செய்து முடித்திருக்கிறார். அப்படியிருந்தும் இதில் இன்னமும் சிலர் தெளிவுபெறாமல் கலங்கியிருக்கிறார்கள். பகவான் ஒரு வஸ்துவிலே பரிஸமாப்ய வர்த்தித்துவிட்டால் அவ்வளவோடு பகவான் உபாதிீணயை விடுகிறபடியால் மற்றொரு பொருளில் வியாபிக்க எப்படி முடியுமென்று இந்த சோத்யத்தையே திருப்பித்திருப்பிச் செய்துகொண்டு காலங் கழிக்கிறார்கள். அந்தோ! அன்னவர்கள் * ச்ருதேஸ் து சப்தமூலத்வாத் * என்கிற ஸூத்ரம் என்ன சிக்ஷிக்கிறதென்பதையும் இந்த ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி என்ன அருளிச்செய்கிறாரென்பதையும் சிறிதும் நோக்கமாட்டிற்றிலர். * शब्दैकप्रमाणकत्वेन सकलेतरवस्तुविसजातीयत्वादस्यार्थस्य विचित्रशक्तियोगो न विरुध्यते * என்பது ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தி. இதைப்பற்றின விரிவுகளை நம்முடைய ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா, அத்புதசக்தி முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்க.

49. இனி, ப்ரயோஜநவத்த்வாதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் பற்றிப் பேசுவோம். கீழே விவரித்த அதிகரணத்திற்கு அடுத்த அதிகரணமே இது. பரமபுருஷன் ஸர்வசக்தியுக்தனாகையாலும் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலும் அவன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிற விஷயம் ஸம்பாவிதமன்று; ஏனென்னில்; ப்ரஹ்மம் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் போது ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜனம் இருந்து தீர வேண்டும். உலகில் ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது நிஷ்ப்ரயோஜநமாகச் செய்யமாட்டான். ப்ரயோஜன மென்பது தன்னையுஞ் சேரும், பிறரையும் சேரும். ப்ரக்ருதத்தில் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான பகவானுக்கு ஸ்ருஷ்டியினால் ஒரு ப்ரயோஜநமும் உண்டாக விரகில்லை. உண்டாகுமாகில் அவனை அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்னப் போகாது. ஸ்ருஷ்டியினால் பகவானுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையாகிலும் நம் போன்ற ஜீவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமாகிறதென்னவும் இடமில்லை; ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களுக்கே ஹேதுவாகின்ற ஸ்ருஷ்டியானது ஜீவர்களுக்கு ப்ரயோஜநப்பட விரகில்லையன்றோ. பகவானுக்குப் பக்ஷபாதித்வம் நிர்தயத்வமாகிற தோஷங்களை சங்கிக்கச் செய்வதாயுமுள்ளது ஜகத்ஸ்ருஷ்டி. ஆகவே பகவான் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக இருக்க முடியாதென்று பூர்வபக்ஷம் செய்வதாகவுள்ளது இவ்வதிகரணத்தில் முதல் ஸூத்ரம் * ந ப்ரயோஜநவத்த்வாத் * என்பது. இங்கு ஸ்ருஷ்டே: என்றொருபதம் வருவித்துக்கொள்ள வேணும். ஸ்ருஷ்டியானது ப்ரயோஜனத்தோடு கூடியிருக்கவேண்டியதாகையாலே ப்ரஹ்மம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக இருக்கமுடியாதென்று ஸூத்ரத்திற்குப்பொருள். இதன் மேல் ஸித்தாந்த ஸூத்ரம் * லோகவத் து லீலா கைவல்யம் * என்பது. உலகில் ஸார்வபௌமனையிருக்கு மோரரசன் ப்ரயோஜநாந்தர மொன்றையும் கணிசியாமலே லீலையாகவே பந்துவிளையாடல் முதலியன செய்யக் காணுகின்றோம். அதனால் அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்திற்குக் கொத்தை யொன்றுமில்லை. அதுபோலவே பரமபுருஷனும் லீலார்த்தமாகவே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணக்குறையில்லையென்றபடி. * மன் பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபல மாயமயக்குக்களால், இன்புறுமிவ் விளையாட்டுடையான் * என்று நம்மாழ்வாரும், * நாட்டைப் படையென்று அயன் முதலாத்தந்த நளிர்மாமலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன் * என்று ஆண்டாளு மருளிச்செய்தவை இங்கே அநுஸந்தேயம். விஷமஸ்ருஷ்டி காண்பதனாலே பகவானுக்குப் பக்ஷபாதித்வமும் நிர்தயத்வமும் சங்கிக்க நேர்கின்றதேயென்னில், அந்த சங்கை * வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததா ஹி தர்சயதி * என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தினால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அந்தந்த ஜீவர்கள் செய்த கருமங்களுக்குத் தக்கபடி நீசோச்ச ஸ்ருஷ்டிகள் ஏற்படுகிறபடியாலே பரமபுருஷனுக்கு வைஷம்யமோ நைர்க்ருண்யமோ ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாதென்றபடி. இதன்மேலும் தோன்றுகிற சங்கைக்கு அடுத்த ஸூத்ரம் பரிஹாரமுணர்த்துகின்றமை கண்டுகொள்வது.

50. இனி இரண்டாமத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில் ஸர்வதாநுபபத்த்யதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸர்வசூந்யத்வவாதிகளான பௌத்த ஏகதேசிகளின் பக்ஷம் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்று நன்கு நிலைநாட்டத் தோன்றிய இந்த அத்யாயத்தில் ஸர்வசூந்யத்வ வாதத்தை நிரஸிக்க என்ன ப்ரஸக்தியென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரதாநமா? பரமாணுவா? பரப்ரஹ்மமா? என்கிற விசாரம் எப்போது பொருந்துமென்னில்; உண்மையில் ஜகதுத்பத்தி யென்பதொன்று நிரூபிக்க முடியுமானால் அப்போது பொருந்தும். அடியோடு இல்லாதவொரு பிள்ளைக்கு மாதாபிதாக்களைப்பற்றி விசாரம் செய்வதுண்டோ? ஜகதுத்பத்தியே நிரூபிக்கமுடியாததாயிருக்க, எது ஜகத்காரணம்? என்கிற சர்ச்சை எதுக்கு? உத்பத்தியானது भाव (பாவ) த்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதா? அபாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதாவென்று கேட்கிறோம். भाव த்திலிருந்து என்பது சேராது; மண்பிண்டத்திலிருந்து பானை முதலியன உண்டாகின்றனவென்றால் மண்பிண்டத்தை உபமர்த்தித்துக் கொண்டுதானே யுண்டாகின்றன. எந்த காரியப்பொருளும் காரணப்பொருளை உபமர்த்தியாமல் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் காணுகின்றோம். காரணாகாரத்தின் விநாசந்தானே உபமர்த்தமாவது; அதுதான் அபாவமே. ஆக भाव த்தில் நின்றும் உத்பத்தியில்லை யென்று தேறிற்று. அபாவத்தில் நின்றுங்கூட உத்பத்தியில்லையென்பது அநாயாஸமாகத் தெரியவரும். அபாவத்திலிருந்து भावோத்பத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. ஆக உத்பத்தியே நிரூபிக்க முடியாதிருப்பதால் உத்பத்திக்குப் பிற்பட்டனவான விகாரங்கள் எதுவுமே கிடையாவென்பது ஸித்தம். லோகவ்யவஹாரமெல்லாம் ப்ரம மூலகமே. ஆக சூந்யமே தான் தத்துவம் = என்பவர்கள் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள். * सर्वथाऽनुपपत्तेश्च * [ஸர்வதாநுபபத்தேச்ச] என்பது ஸூத்ரம். ப்ரமேயங்களோ ப்ரமாணங்களோ எதுவும் உண்டாகிலுமாம், இல்லையாகிலுமாம்; பூர்வபக்ஷிக்கு அபிமதமான சூந்யத்வம் தேறாதாகையாலே மாத்யமிகதர்சநம் அஸமஞ்ஜஸமென்றபடி. 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்று சொல்லுபவர்கள் தங்களுக்கு அபிமதமான இவ்வர்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரும்படியான ப்ரமாணமொன்று உண்டென்று இசையும் பக்ஷத்தில் ப்ரமாண ஸத்பாவத்தை யிசைந்தபோதே ஸர்வசூந்ய வாதம் தொலைந்தது. ப்ரமாணமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரமாணமில்லாமையினாலேயே தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் அஸித்தமென்று முடிந்தது. மேலும், 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்கிற விந்தவார்த்தையினால் நாஸ்தித்வந்தானே விவக்ஷிதமாக வேணும். ஒரு ரூபத்தை விட்டு மற்றொரு ரூபத்தையடைவதே நாஸ்தி பதார்த்தமாகையாலே ரூபாந்தரத்தாலே அஸ்தித்வமே சொல்லப்பட்டதாக முடிகிறது. மண்ணுண்டையொன்று இருந்தது. அது நசித்தவளவிலே 'ம்ருத்பிண்டோ நாஸ்தி' என்று சொல்லுகிறான். இந்த வ்யவஹாரத்தில் பானையென்கிற அவஸ்தைதானே விஷயமாகிறது.

51. உலகில் அஸ்தி நாஸ்தித்வங்களை வழங்குகிறவர்கள் 'இப்போது மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை; இங்கு மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இங்கு மண்ணுண்டையில்லை' என்றிப்படி இடத்தையும் காலத்தையும் உட்படுத்தியே வ்யவஹரிக்கிறார்கள். தேச காலங்களைச் சேர்க்காமல் வெறுமனே 'மண்ணுண்டையில்லை' என்கிற ப்ரதீதியோ வ்யவஹாரமோ எங்கும் காண்பதில்லை. 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ ஒருவன் வ்யவஹரித்தால் மண் என்னும் த்ரவ்யத்திற்கு பிண்டத்வாவஸ்தை விஷயம். 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ வ்யவஹரித்தால் பிண்டத்வாவஸ்தையின் நாசமாகிய घट (கட) த்வாவஸ்தை விஷயம். ஆக நாஸ்தித்வவ்யவஹாரம் பண்ணினாலுங்கூட வேறொரு ஆகாரத்தாலே அஸ்தித்வமே தேறி நிற்கிறதென்பதை ஸர்வாநுபவஸாக்ஷிகமாகக் காணலாம். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றோரிடத்திலுள்ளதாகத் தேறியே தீரும். இப்போதில்லையென்றா

50. இனி இரண்டாமத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில் ஸர்வதாநுபபத்த்யதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஸர்வசூந்யத்வவாதிகளான பௌத்த ஏகதேசிகளின் பக்ஷம் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரண மென்று நன்கு நிலைநாட்டத் தோன்றிய இந்த அத்யாயத்தில் ஸர்வசூந்யத்வ வாதத்தை நிரஸிக்க என்ன ப்ரஸக்தியென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். ஜகத்காரணவஸ்து ப்ரதாநமா? பரமாணுவா? பரப்ரஹ்மமா? என்கிற விசாரம் எப்போது பொருந்துமென்னில்; உண்மையில ஜகதுத்பத்தி யென்பதொன்று நிரூபிக்க முடியுமானால் அப்போது பொருந்தும். அடியோடு இல்லாதவொரு பிள்ளைக்கு மாதாபிதாக்களைப்பற்றி விசாரம் செய்வதுண்டோ? ஜகதுத்பத்தியே நிரூபிக்கமுடியாததாயிருக்க, எது ஜகத்காரணம்? என்கிற சர்ச்சை ஏதுக்கு? உத்பத்தியானது भाव (பாவ) த்திலிருந்து அங்கிகரிக்கப்படுகிறதா? அபாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதாவென்று கேட்கிறோம். भाव த்திலிருந்து என்பது சேராது; மண்பிண்டத்திலிருந்து பானை முதலியன உண்டாகின்றனவென்றால் மண்பிண்டத்தை உபமர்த்தித்துக் கொண்டுதானே யுண்டாகின்றன. எந்த காரியப்பொருளும் காரணப்பொருளை உபமர்த்தியாமல் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் காணுகின்றோம். காரணாகாரத்தின் விநாசந்தானே உபமர்த்தமாவது; அதுதான் அபாவமே. ஆக भाव த்தில் நின்றும் உத்பத்தியில்லை யென்று தேறிற்று. அபாவத்தில் நின்றுங்கூட உத்பத்தியில்லையென்பது அநாயாஸமாகத் தெரியவரும். அபாவத்திலிருந்து भावோத்பத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. ஆக உத்பத்தியே நிரூபிக்க முடியாதிருப்பதால் உத்பத்திக்குப் பிற்பட்டனவான விகாரங்கள் எதுவுமே கிடையாவென்பது ஸித்தம். லோகவ்யவஹாரமெல்லாம் ப்ரம மூலகமே. ஆக சூந்யமே தான் தத்துவம் = என்பவர்கள் இங்கு நிரஸிக்கப்படுகிறார்கள். * सर्वथाऽनुपपत्तेश्च * [ஸர்வதாநுபபத்தேச்ச] என்பது ஸூத்ரம். ப்ரமேயங்களோ ப்ரமாணங்களோ எதுவும் உண்டாகிலுமாம், இல்லையாகிலுமாம்; பூர்வபக்ஷிக்கு அபிமதமான சூந்யத்வம் தேறாதாகையாலே மாத்யமிகதர்சநம் அஸமஞ்ஜஸ மென்றபடி. ‘ஸர்வம் சூந்யம்’ என்று சொல்லுபவர்கள் தங்களுக்கு அபிமதமான இவ்வர்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரும்படியான ப்ரமாணமொன்று உண்டென்று இசையும் பக்ஷத்தில் ப்ரமாண ஸத்பாவத்தை யிசைந்தபோதே ஸர்வசூந்ய வாதம் தொலைந்தது. ப்ரமாணமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரமாணமில்லாமையினாலேயே தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் அஸித்தமென்று முடிந்தது. மேலும், ‘ஸர்வம் சூந்யம்’ என்கிற விந்தவார்த்தையினால் நாஸ்தித்வந்தானே விவக்ஷிதமாக வேணும். ஒரு ரூபத்தை விட்டு மற்றொரு ரூபத்தையடைவதே நாஸ்தி பதார்த்தமாகையாலே ரூபாந்தரத்தாலே அஸ்தித்வமே சொல்லப்பட்டதாக முடிகிறது. மண்ணுண்டையொன்று இருந்தது. அது நசித்தவளவிலே ‘ம்ருத்பிண்டோ நாஸ்தி’ என்று சொல்லுகிறான். இந்த வ்யவஹாரத்தில் பானையென்கிற அவஸ்தைதானே விஷயமாகிறது.

51. உலகில் அஸ்தி நாஸ்தித்வங்களை வழங்குகிறவர்கள் ‘இப்போது மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை; இங்கு மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இங்கு மண்ணுண்டையில்லை’ என்றிப்படி இடத்தையும் காலத்தையும் உட்படுத்தியே வ்யவஹரிக்கிறார்கள். தேச காலங்களைச் சேர்க்காமல் வெறுமனே ‘மண்ணுண்டையில்லை’ என்கிற ப்ரதீதியோ வ்யவஹாரமோ எங்கும் காண்பதில்லை. ‘இப்போது ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது’ என்றோ ‘இங்கு ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது’ என்றோ ஒருவன் வ்யவஹரித்தால் மண் என்னும் த்ரவ்யத்திற்கு பிண்டத்வாவஸ்தை விஷயம். ‘இப்போது ம்ருத்பிண்டமில்லை’ என்றோ ‘இங்கு ம்ருத்பிண்டமில்லை’ என்றோ வ்யவஹரித்தால் பிண்டத்வாவஸ்தையின் நாசமாகிய घट (கட) த்வாவஸ்தை விஷயம். ஆக நாஸ்தித்வவ்யவஹாரம் பண்ணினாலுங்கூட வேறொரு ஆகாரத்தாலே அஸ்தித்வமே தேறி நிற்கிறதென்பதை ஸர்வாநுபவஸாக்ஷிகமாகக் காணலாம். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றோரிடத்திலுள்ளதாகத் தேறியே தீரும். இப்போதில்லையென்றா

னும் மற்றொருபோதில் உண்டென்றதாகத் தேறியேவிடும். ஆகவே ஒருபடியாலும் ஸர்வசூந்யவாதம் ஸித்தியாது என்றதாயிற்று. ஸூத்ரத்தின்மேலே பொருள் காண்பது எங்ஙனே யென்னில்; ஸர்வதா—ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அநுபபத்தே:—ஸ்வாபிமதமான ஸர்வசூந்யவாதம் உபபந்நமாகாமையினாலே என்றபடி. ‘ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் என்றதை ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளில் ஸ்வாமி விவரித்தருளும்போது “ सदितिप्रतिज्ञायां असदितिप्रतिज्ञायां च ” என்றருளிச்செய்கிறார். சங்கரபாஷ்யத்தில் இவ்விதமாக அர்த்தம் செய்யப்படவில்லை. ‘ देवदत्तः सर्वथा अयोग्यः, यज्ञदत्तः सर्वथा मूर्खः ’ என்றால் இதற்கு எவ்விதமாகப் பொருள் கொள்கிறோமோ அவ்விதமாகவே சங்கராசாரியர் பொருள் கொண்டார். உடையவர் கொண்ட பொருள்தான் உண்மையில் ஸமஞ்ஜஸமானது. ஸ்வாமிக்கு இப்பொருள் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருவாய்மொழியில் (1—1—9) ‘ உளனெனிலுளனவனுருவமிவ்வுருவுகள், உளனலனெனிலவனருவமிவ்வருவுகள், உளனெனவிலனெனவிவைகுண முடைமையின், உளனிருதகைமையோ டொழிவிலன் பரந்தே ’ என்ற பாசுரங்கொண்டே இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருளை ஸ்வாமி அறுதியிட்டருளினாரென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். அப்பாசுரத்தின் ஆறாயிரப்படியை ஸேவித்தால் இஃது எளிதிற் புலனாம். அப்பாட்டிற்குத் தமிழ் மொழியாலெழுதப்பட்டுள்ள பொருள்தான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலெழுதப்பட்டுள்ளதென்க.

52. இனி மூன்று மத்யாயத்தில் சிறிது செல்வோம். கீழ்க்கழிந்த இரண்டு அத்யாயங்களுள் முதலத்யாயத்தினால்—ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணமாய் ஸர்வ சேஷியான வஸ்து பரப்ரஹ்மமே யென்றும், நான்முகன் சிவன் இந்திரன் முதலானவர்கள் அப் பரம புருஷனாலேயே தன்னுடைய லீலைக்காக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு உபஸம்ஹரிக்கப்படுகிறார்களென்றும், அந்த பரமபுருஷன் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்குப் புறம்பாய் நித்யஸூரி ஸேவிதமான ஸ்தாநவிசேஷத்திலே ஸ்வேச்சையினாலே சுடரொளி மயமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அப்ரமேயமான ஆனந்தத்தை யுடையனாய் தன்னடிபணிந்தார்க்கும் அபரிமிதமான ஆனந்தத்தை யளிப்பவனாய் ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்ட முக்த புருஷர்களினால் அநுபவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிரா நின்றானென்றும் தெரிவிக்கும் முகத்தினால்—ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவதநுபவ குதூஹலத்தை யுண்டாக்குவதற்காக பரம புருஷார்த்தமான பகவத்ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகள் நிரூபிக்கப்பட்டன. பிறகு இரண்டாமத்யாயம் செய்ததென்னென்னில்; முதலத்யாயத்தினால் நிரூபிக்கப்பட்ட அர்த்தம் ஸர்வாத்மநா அசைக்கமுடியாததென்று பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப பூர்வகமாக ஸாதித்ததுடன் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர மென்கிற பகவத் ப்ரணீத சாஸ்த்ர விசேஷத்தினால் தேறிய பொருளென்றும் நிரூபித்து ஸகல சேதநாசேதநப் பொருள்களும் பரமபுருஷகார்யபூதங்களே யென்பதை நன்கு சோதிக்கும் முகத்தால் கார்ய ஸாமாந்யமும் பரப்ரஹ்ம கார்யமே யென்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஆக இரண்டத்யாயங்களாலும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் நிச்சயிக்கப் பட்டதாகத் தேறிற்று. இப்படி புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் நிச்சயிக்கப்பட்டாலும், அநாதிவாஸநா பலத்தாலே க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களையே நச்சிக்கிடக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியில் பதற்றமுண்டாகாமைக்குக் காரணம்—தாங்கள் விரும்பிய புருஷார்த்தங்கள் அல்பாஸ்திரங்களென்பதை ஆராய்ந்துணராமையே யென்று கருதிய சாஸ்த்ரகாரர், அந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு இதர புருஷார்த்தங்களில் வைராக்யத்தையும் பரம புருஷார்த்தத்தில் மிகுந்த ருசியையுமுண்டாக்குவதற்காக கர்மபலங்களெல்லாம் க்ஷயிஷ்ணுக்களென்றும் பரமபுருஷ உபாஸநபலமான அபவர்க்கமொன்றே நித்ய புருஷார்த்தமென்றும் தெரிவித்து இவ்வழியாலே பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியில் த்வராதிசயத்தை யுண்டாக்கவே பின்னிரண்டு அத்யாயங்களை அவதரிப்பிக்கின்றார். ஏற்கெனவே கர்மவிசாரம் செய்து அதன்பலன்களை நச்வரங்களென்றறிந்து வைராக்யம் பெற்றவனுக்கே ப்ரஹ்மமீமாம்

ஸையில் அதிகாரமென்று ஜிஜ்ஞாஸா ஸூத்ரத்திலேயே நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதனால் மறுபடியும் வைராக்யத்தை யுண்டாக்குவதற்காக இந்த ப்ரயத்நம் வீணல்லவோ வென்று சிலர் சங்கிக்கவுங் கூடும்; ஆகிலும் கேண்மின்; பஞ்சாக்நி வித்யா நிரூபணத்தினால் விஷயங்களில் எப்படிப்பட்ட வைராக்யம் உண்டாகுமோ அது கர்ம விசாரத்தினால் உண்டாகமாட்டாதென்று கருதியே இங்கு புந:ப்ரயத்நம் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே இது நிஷ்ப்பலமன்று, ஸபலமே. இந்த மூன்றாமத்யாயத்தின் முதற் பாதத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யா நிரூபணம் செய்து கர்ம பலன்களெல்லாமும் நச்வரங்களென்றும் நரகதுல்யங்களென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மூன்றாமத்யாயமானது பரம புருஷப்ராப்திக்கு உபாயத்தைத் தெரிவிப்பதென்றும், நான்காமத்யாயமானது உபாய பலமான உபேயத்தைத் தெரிவிப்பதென்றும் நெஞ்சிற்கொள்க.

53. உபய லிங்காதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இது மூன்றா மத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்திலுள்ளது. ஜீவாத்மாவானவன் ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதி அவஸ்தைகளுக்கு ஹேதுவான நாநா சரீரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வவஸ்தைகளில் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிறானென்னுமிடம் கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஜீவனாலே அதிஷ்டிதமான சரீரத்தில் பரமாத்மாவும் ஸம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும் தத்ப்ரயுக்தமான ஸுகதுக்காதி அபுருஷார்த்தலேசமும் தன்னிடத்தில் ஒட்டப்பெறாமலிருக்கிறானென்பதையும் கல்யாணகுணக்கடலாயிருக்கிறானென்பதையும் நிரூபிக்க இவ்வதிகரணம் தோன்றியது. * न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि * [ந ஸ்தாநதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி] என்பது இவ்வதிகரணத்திற்குத் தலையான ஸூத்ரம். பரஸ்ய-பரமபுருஷனுக்கு, ஸ்தாநத: அபி-ஜீவாதிஷ்டித நாநாசரீரங்களில் இருப்பு இருந்தாலும், ந—அபுருஷார்த்த ஸுகதுக்க ஸம்பந்தம் கிடையாது. (இதற்கு ஹேதுவென்னெனில்;) ஸர்வத்ர ஹி உபயலிங்கம்—பரமபுருஷன் ஸர்வச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் கல்யாணைகதாநத்வம் என்கிற இரண்டு அஸா[illegible] தர்மங்களோடு கூடியவனாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள். இதைச்சிறிது விவரிப்போம். * अपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोकोऽविजिघत्सोऽपिपासस्सत्यकामस्सत्यसंकल्पः * இத்யாதிச்ருதிகளும், *परः पराणां सकला न यत्र क्लेशादयस्सन्ति परावरेशे* இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளிலும் பரமபுருஷன் இயற்கையாகவே ஹேயப்ரத்யநீகனாயும் கல்யாணகுணாகரனாயுமிருக்கிறானென்று சொல்லப்படுகையாலே ஹேயப்ரதிபடனான அப்பரமபுருஷனிடத்தில் சரீரஸம்பந்தமானது அபுருஷார்த்த ஸுகது:க்காபத்திக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. அவன் அபஹதபாப்மாவெனப்படுகிறான். அபஹதபாப்மத்வமாவது இன்னதென்பதைக் கீழே ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் விவரித்திருக்கிறோம். புண்யபாபரூப கருமங்களின் பலன் ஸ்பர்சிக்கப்பெறாதிருத்தலே அபஹதபாப்மத்வமாம். அதாவது, புண்ய பாப ஸஜாதீயங்களான கருமங்களைத்தான் செய்தாலும் அவை பலன் கொடுக்கும்படியான சக்தியைப் பெறாதபடி அந்த சக்தியைத் தொலைத்திடுகையேயாம். ஹேயப்ரத்யநீகத்வமென்பதும் இதுவே. இப்படி விலக்ஷணசக்தியுக்தனான பரமபுருஷனிடத்தில் ஹேயதேஹஸம்பந்த முண்டானாலும் அது அபுருஷார்த்த ஸுகதுக்க ஸமுத்பாதகமாக ஆகமாட்டாது. ஹேயதேஹஸம்பந்தமானது கர்மாதீநமன்றிக்கே ஸ்வேச்சாக்ருதமாகையாலே. இதற்குமேல் ஒரு சங்கைதோன்றும்: பரமபுருஷனுக்கு தேஹஸம்பந்தம் கர்மப்ரயுக்தமன்றிக்கே ஸ்வேச்சாக்ருதமாகவே யிருக்கட்டும். ஹேயஸம்பந்தமானது வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே அபுருஷார்த்தாபாதகமாகியே தீருமன்றோ. மாம்ஸாஸ்ருக்பூய விண்மூத்ரவெள்ளத்தில் ஒருவன் ஸ்வேச்சையினாலே அமிழ்ந்தாலும் ஹேயஸம்பந்த முண்டாகித்தானே தீரும்—என்று சங்கிக்கக்கூடும். இங்கு உணரவேண்டிய தத்துவமாவது—ஹேயத்வமென்பது கர்மக்ருதமேயொழிய வஸ்துஸ்வபாவப்ரயுக்தமன்று. ஸம்

ஸாரதசையில் எந்தவஸ்துவும் அநுகூலமாகத் தோன்றுவதும் ப்ரதிகூலமாகத்தோன்று
வதும் வஸ்துஸ்வபாவத்தாலன்று. அப்படியாகில் எதுவும் எவனுக்கும் அநுகூலமாக
வேயோ ப்ரதிகூலமாகவேயோ இருந்து தீரவேணும். இப்படி எங்கும் காணப்படவில்லை.
இன்று அநுகூலமானதே நாளைக்கு ப்ரதிகூலமாகிறது. அதுதானே மற்றொருநாள் அநு
கூலமாகிறது. ஆகவே எந்த வஸ்துவும் ஸம்ஸார தசையில் அநுகூலமாயிருப்பதும் ப்ரதி
கூலமாயிருப்பதும் கர்மக்ருதமேயாதலால் அகர்மவச்யனான பரமபுருஷனுக்கு ஸர்வவஸ்
துக்களும் தன் விபூதியாய்க்கொண்டு அநுகூலமாகவேயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது.
ஆகவே ஹேயபூத தேஹஸம்பந்தம் பரமபுருஷனிடத்தில் அபுருஷார்த்தாபாதகமாகா
தென்க. இந்த சாரீரக மீமாம்ஸையிலேயே முதலத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில்
* संभोगप्राप्तिरिति चेन्न वैशेष्यात् * भोक्त्रापत्तेरविभागश्चेत्स्याल्लोकवत् * என்கிற ஸூத்திரங்களில்—
பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாதிஷ்டித சரீர ஸம்பந்தமிருந்தாலும் அகர்மவச்யனாகையாலே
ஸுகதுக்காதிரூப கர்மபலஸ்பர்சமில்லை யென்னுமிடம் நிரூபிக்கப்பட்டேயிருப்ப
தால் இவ்வதிகரணம் அதனோடு புநருக்தமாகிறதே யென்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்.
அவ்விடத்துப் பூர்வபக்ஷ சரீரம் வேறு, இவ்விடத்துப் பூர்வபக்ஷ சரீரம் வேறு என்பதை
ஸூக்ஷ்மேக்ஷிகையாலுணரவேணும். இங்கு விரிவுக்கு அஞ்சி நிறுத்துகிறோம்.

54. இனி, மூன்றாமத்யாயத்தின் கடைசி பாதத்திலுள்ள ஸர்வாந்நாநுமத்யதி
கரணம் பற்றிப் பேசுவோம். இதற்கு முந்தின அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்ட
னுக்கு சமம் ஆவச்யகமென்று சொல்லிற்று. போஜந நியமமாகிற சமவிசேஷம்
ப்ரஹ்மவித்துக்கு உண்டா இல்லையா என்பதை விசாரித்து நிர்ணயிக்க இவ்வதிகரணம்
தோன்றியது. * सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् * [ஸர்வாந்நாநுமதிச்ச ப்ராணாத்யயே
தத்தர்சநாத்] என்பது ஸூத்ரம். சசப்தமானது அவதாரணப்பொருளது. ப்ராண
வித்யா நிஷ்டன் எந்த அன்னத்தையும் புஜிக்கலாமென்று அநுமதிப்பது ப்ராணாபத்
தசையைப்பற்றியதேயாம்; ப்ரஹ்மவித்தான அதிகாரியின் விஷயத்தில் ப்ராணாபத்
விஷயமாகவே காண்கையாலே—என்று ஸூத்ரார்த்தம். இங்கு பூர்வபக்ஷம்; சாந்
தோக்யத்தில் ஐந்தாவது ப்ரபாடகத்தில் ப்ராண வித்யாப்ரகரணத்தில் * न ह वा एवंविदि
किञ्चन अनन्नं भवति * என்று ஓதப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராண வித்யா நிஷ்டனுக்கு அன்ன
மாகாதது எதுவுமில்லை யென்று இதற்குப் பொருள். ப்ராண வித்யா நிஷ்டனுக்கு
நிஷித்தாந்ந போஜனமும் ஸர்வதா கூடுமென்றும், வித்யா மாஹாத்மியத்தினால் இதில்
தவறில்லை யென்றும் சொல்லுவதாகத் தெரிகிறது. அல்ப சக்திகனான ப்ராண வித்யா
நிஷ்டனுக்கே நிஷித்தாந்ந போஜனம் அநுமதிக்கப்படுமானால் ப்ரஹ்ம வித்யா நிஷ்ட
னுக்கு அந்த அநுமதி கைமுதிக ந்யாய ஸித்தமே—என்று பூர்வபக்ஷம். இதன்மேல்
ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—ப்ரஹ்ம வித்யா நிஷ்டனான உஷஸ்தன் ப்ராணாபத் தசையில்
ஒரு யானைப் பாகன் உண்டு மிகுந்த காருமணியை புஜித்து அதனால் உயிர்தரிக்கப்
பெற்றானென்றும், பிறகு அந்த ஆனைப்பாகன் கொடுத்த பானத்தை அவன் [உஷஸ்தன்]
ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றும் சாந்தோக்யத்தில் முதல் ப்ரபாடகத்தில் (கண்டம்-9)
உஷஸ்த வ்ருத்தாந்த ப்ரகரணத்தில் காண்கிறது. இதனால், மஹா மஹிமசாலியான
ப்ரஹ்மவித்துக்கும் நிஷித்தாந்நபக்ஷணம் ஆபத்விஷயமென்று தெரிவதனாலும்,
* आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः ; सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः * என்று ஆஹார சுத்தி ஆவச்யகமென்று
தெரிவதாலும், * प्राणसंशयमापन्नो योऽन्नमत्ति यतस्ततः । लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा *
என்று ப்ராஹ்மண ஸாமாந்யத்திற்கும் ஆபத்காலத்தில் ஸர்வாந்நமும் அநுமதிக்கப்
படுவதாகக் காண்கையாலும் ப்ரஹ்மவித்தான அதிகாரி விசேஷத்திற்கும் ஸர்வாந்நாநு
மதியானது ஆபத்கால மாத்ரவிஷயகமென்று ஸித்திக்கும்போது, அல்பசக்தியான
ப்ராணோபாஸகனுக்குக் காணும் ஸர்வாந்நாநுமதியும் ஆபத் விஷயகந்தானென்பது
பற்றிச் சொல்லவேணுமோ?

55. இனி நான்காவது அத்யாயத்திற்குச் செல்வோம். பெரும்பாலும் உபா
ஸனபரமாகச் சென்றது மூன்றாமத்யாயம். உபாஸநத்தின் பலனை நிரூபிக்க அவதரிக்

4

கின்றது நாலாமத்யாயம். இதில் முதலதிகரணம் ஆவ்ருத்த்யதிகரணம். மோக்ஷத்திற்கு உபாயபூதமான பகவதுபாஸநம் அஸக்ருதாவ்ருத்தி ரூபம் (அதாவது), தைலதாராவத் அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தான ரூபம்; ஏனென்னில், * ब्रह्मविदाप्नोति परम् * இத்யாதிகளில் விதிக்கப்பட்ட வேதநமானது அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தாந ரூபத்யாநத்வாவஸ்தையை யுடையதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே—என்னும் பொருளதான ஸூத்ரம் * आवृत्तिरसकृदुपदेशात् * [ஆவ்ருத்தி ரஸக்ருதுபதேசாத்] என்பது முதல் ஸூத்ரம். இங்கு பூர்வபக்ஷம் :—* ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत * இத்யாதிகளில் ஸ்வர்க்க ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட யாகாதிகள் ஸக்ருத்கரணத்தாலேயே எப்படி ஸ்வர்க்காதி பல ஸாதநமாகிறதோ அப்படி இங்கும் *ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்* இத்யாதிகளில் மோக்ஷஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட பகவச்சிந்தநரூபமான வேதநமும் ஸக்ருதநுஷ்டாநத்தாலேயே மோக்ஷ ஸாதநமாகக் கூடுமாதலால் அது ஒருகாலே செய்யப்பட வேண்டுமென்று. இப்பூர்வ பக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு :—வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் மோக்ஷஸாதநமானதைச் சொல்லி வருமிடைவுகளில் வேதநம், உபாஸநம், த்யாநம், த்ருவாஸ்ம்ருதி, ஸாக்ஷாத்காரம், பக்தி என்கிற சப்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் பர்யாயபதங்களென்று நிச்சயிக்கப்படுமிடத்து தைலதாராவத் அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்தாந ரூபமானதென்றே அறுதியிட வேண்டியதாகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (6—7—91). * तद्रूपप्रत्यये चैका सन्ततिश्चान्यनिःस्पृहा । तद्ध्यानं प्रथमैः षड्भिरङ्गैर्निष्पाद्यते नृप * இத்யாதி ச்லோகங்களும் *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம் விதோர்ஜுந* இத்யாதி கீதா ச்லோகங்களும் இதையே வற்புறுத்துகின்றன. மேலே ஆறுவதாக ஆப்ரயாணாதிகரண முள்ளது. *ஆப்ரயாணாத் தத்ராபி ஹி த்ருஷ்டம்* என்பது ஸூத்ரம். மோக்ஷஸாதநமான ப்ரஹ்மோபாஸநமானது மரணாந்தமாக அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று அதில் நிகமிக்கப்படுகின்றமையறிக.

56. இனி, தததிகமாதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. * तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात् * [தததிகம உத்தரபூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ தத்வ்யபதேசாத்] என்பது ஸூத்ரம். ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுக்கு ஸாக்ஷாத்காராவஸ்தையையடைந்த ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்பத்தியுண்டாகுமளவில் ப்ரஹ்மவித்யாமஹிமையினாலே பூர்வபாபங்களுக்கு விநாசமும் உத்தரபாபங்களுக்கு அச்லேஷமுமாகும்; ச்ருதிகளில் அப்படி சொல்லியிருப்பதனாலே—என்பது ஸூத்ரார்த்தம். ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்திற்கு முன்பு செய்த பாபங்கள் நசித்துப் போய்விடும்; பிறகு அபுத்தி பூர்வகமாக நேரும் பாபங்கள் தாமரையிலையில் தண்ணீர்போல ஒட்டமாட்டா என்றபடி. சாந்தோக்யச்ருதியில் உபகோஸல வித்யாப்ரகரணத்தில் * यथा पुष्करपलाशे आपो न श्लिष्यन्ते एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते " என்றும், அவ்விடத்திலேயே வைச்வாநரவித்யாப்ரகரணத்தில் * यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते * என்றும் ப்ரஹ்மவித்யையின் பலன் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையாலே உத்தரபாபங்களுக்கு அச்லேஷமும் பூர்வபாபங்களுக்கு விநாசமும் சொல்லப்படுகிறதென்கை. இங்குப் பூர்வபக்ஷம் : * नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि * [நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிசதைரபி] என்று பலனை யநுபவித்தே கருமங்களைத் தொலைக்க வேணுமென்று ப்ரஹ்மவைவர்த்தத்தில் சொல்லியிருக்கையாலே கர்மபலன்களை அநுபவித்தே தீரவேண்டும்; ப்ரஹ்மவித்யையினாலேயே கருமங்கள் தீர்ந்து போவதாகச் சொல்லுவது ப்ரசம்ஸாபரமான வார்த்தையாமத்தனை—என்று. இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு : பூர்வபாபங்களுக்கு விநாசமும் உத்தரபாபங்களுக்கு அச்லேஷமும் ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரபாவத்தாலே நேருவதாகப்பல உபநிஷத்துக்கள் கூறியிருப்பது அபலபிக்க முடியாதது. *நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம* என்ற வசனமும் யுக்தமானதே; அது ப்ரஹ்மவித்துக்களல்லாத ஸாமாந்யர் விஷயமாக ஒதுக்கத்தகும். ஆகவே இவை பரஸ்பரம் அவிருத்தங்களான வசனங்களேயாம். ‘நெருப்பு வீட்டைக் கொளுத்தியே தீரும்’

என்று ஒருவன் சொல்லுகிறான்: 'பற்றியெரிகிற நெருப்பைத் தண்ணீர் அணைத்தே தீரும்' என்று மற்றொருவன் சொல்லுகிறான். இவற்றில் பரஸ்பரவிரோதம் சிறிதேனுமுண்டோ? தண்ணீர் இல்லையானால் படர்ந்தெரிகிற நெருப்பு வீட்டைக் கொளுத்தியே தீருமென்றும், தண்ணீரையிட்டு அணைத்தால் நெருப்பு ஓய்ந்துவிடுமென்றும் அர்த்தமாகவில்லையோ. அதுபோல, ப்ரஹ்மவித்யை இல்லாதவளவில் கர்மங்கள் பலனைக் கொடுத்தேதீருமென்றும், ப்ரஹ்மவித்யையுண்டாகில் கருமங்களின் சக்தி ப்ரதிஹதமாய் விடுமென்றும் எளிதாக அர்த்தமாகுமன்றோ.

57. இனி நிசாதிகரணத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். * निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वात् दर्शयति च * என்கிற ஒரு ஸூத்ரமே கொண்டது இவ்வதிகரணம். இரவில் இறந்தவற்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டா இல்லையா என்று விசாரிக்கப்படுகிறது. நிசி மரணத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்களில் இழிவாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமானது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. பகலில் மரணமே சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரசஸ்தமாகக் காண்கிறது. நிசாமரணம் இதற்கு விபரீதமானது. * दिवा च शुक्लपक्षश्च उत्तरायणमेव च । मुमूर्षतां प्रशस्तानि विपरीतं तु गर्हितम् ॥ * என்று ஸ்பஷ்டமாக சாஸ்த்ரமிருப்பதால் நிசிமரணம் அதமகதிக்கே ஹேதுவாகுமாதலால் இரவில் இறந்தவர்க்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம். இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு கர்மஸம்பந்தம் தேஹமுள்ள வரைக்குமேயாதலால் நிசிமரணம் ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு பாதகமாகாது. (இதைச்சிறிது விவரிப்போம்.) பாபகருமங்கள் ஆரப்தகார்யங்களென்றும் அநாரப்தகார்யங்களென்றும் இருவகைப்படும். இன்னமும் பூர்வபாபங்களென்றும் உத்தரபாபங்களென்றும் இருவகைப்படும். பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்ட கருமங்கள் ஆரப்தகார்யங்களெனப்படும். இவையே ப்ராரப்த கர்மமென்று வழங்கப்பெறும். பலன் கொடுக்கத் தொடங்காத தீவினைகள் அநாரப்தகார்யங்களெனப்படும். ஸஞ்சிதகர்மமென்பது இதுவே. ப்ரஹ்மவித்யையை ஸம்பாதிப்பதற்கு முன்னே செய்யப்பட்ட பாபங்கள் பூர்வபாபங்களெனப்படும். அதற்குப் பிறகு புத்திபூர்வமான பாபங்கள் நேருவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே அபுத்திபூர்வமாகவும் அகதிகமாகவும் நேருமவை உத்தரபாபங்களெனப்படுமென்று இதை முன்னமே சொன்னோம். இவற்றுள் அநாரப்த கார்யங்களான கருமங்கள் ப்ரஹ்மவித்யாஸம்பந்த முண்டானவன்றே தொலைந்து போயினவாதலாலும், உத்தரபாபங்கள் ப்ரஹ்மவித்துக்களிடத்தில் ஒட்டமாட்டாவென்று சொல்லப்படுகையாலும் ப்ராரப்த கர்மமொன்றே சேஷித்து நிற்கிறது. அக்கருமம சரமதேஹத்தோடு கழியுமாதலால் பந்தஹேதுவாகமாட்டாது. ஆகவே ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு நிசிமரணம் நேர்ந்தாலும் பரமபுருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மப்ராப்திக்குக் குறையில்லையென்றதாயிற்று. *திவா ச சுக்லபக்ஷச் ச* என்று கீழே காட்டின வசனம் ப்ரஹ்மவித்துக்களல்லாதார் விஷயமென்றும் முடிந்தது.

58. இதற்கு மேலுள்ள தக்ஷிணாயநாதிகரணத்தின் ப்ரமேயமும் விவரிக்கப்படுகிறது. * अतश्च अयनेऽपि दक्षिणे * என்கிற ஒரு ஸூத்ரமே கொண்டது இவ்வதிகரணமும். நிசிமரணமடைந்தாலும் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்குக் குறையில்லையென்பதற்கு முந்தின அதிகரணத்தில் எந்த ஹேது சொல்லப்பட்டதோ, அந்த ஹேதுவினாலேயே தக்ஷிணாயநத்தில் மரணமடைந்தவற்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியில் குறையில்லை யென்பது ஸித்தமே. ஆனாலும் இவ்வதிகரணத்தில் அதிகப்படியான சங்கை என்னவென்றால், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் * अथ यो दक्षिणे प्रमीयते पितॄणामेव महिमानं गत्वा चन्द्रमसस्सायुज्यं गच्छति * என்று, தக்ஷிணாயநத்தில் மரணமடைந்தவற்கு சந்த்ரப்ராப்தி சொல்லப்படுகிறது; சந்த்ரப்ராப்தி பெற்றவர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தியும் சொல்லப்படுகிறது. பீஷ்மர் முதலான சில ப்ரஹ்மவித்துக்களும் உத்தராயணப்ரதீக்ஷை பண்ணினதாகத் தெரியவருகிறது. ஆக இக்காரணங்களினால் தக்ஷிணாயனத்தில் இறந்தவற்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸம்பவிக்க ஔசித்யமில்லை—என்பதாம். இதற்குப் பரிஹாரமாவது, சந்த்ரப்ராப்தியினால் புநராவ்ருத்தியென்பது ப்ரஹ்மவித்துக்களல்லாதார்க்கேயொழிய ப்ரஹ்ம

என்று ஒருவன் சொல்லுகிறான்: 'பற்றியெரிகிற நெருப்பைத் தண்ணீர் அணைத்தே தீரும்' என்று மற்றொருவன் சொல்லுகிறான். இவற்றில் பரஸ்பரவிரோதம் சிறிதேனுமுண்டோ? தண்ணீர் இல்லையானால் படர்ந்தெரிகிற நெருப்பு வீட்டைக் கொளுத்தியே தீருமென்றும், தண்ணீரையிட்டு அணைத்தால் நெருப்பு ஓய்ந்துவிடுமென்றும் அர்த்தமாகவில்லையோ. அதுபோல, ப்ரஹ்மவித்யை இல்லாதவளவில் கர்மங்கள் பலனைக் கொடுத்தேதீருமென்றும், ப்ரஹ்மவித்யையுண்டாகில் கருமங்களின் சக்தி ப்ரதிஹதமாய் விடுமென்றும் எளிதாக அர்த்தமாகுமன்றோ.

57. இனி நிசாதிகரணத்தைப் பற்றிப் பேசுவோம். * निशि नेतिचेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वात् दर्शयति च * என்கிற ஒரு ஸூத்ரமே கொண்டது இவ்வதிகரணம். இரவில் இறந்தவற்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி உண்டா இல்லையா என்று விசாரிக்கப்படுகிறது. நிசி மரணத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்களில் இழிவாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதனால் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமானது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. பகலில் மரணமே சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரசஸ்தமாகக் காண்கிறது. நிசாமரணம் இதற்கு விபரீதமானது. * दिवा च शुक्लपक्षश्च उत्तरायणमेव च। मुमूर्षतां प्रशस्तानि विपरीतं तु गर्हितम्॥ * என்று ஸ்பஷ்டமாக சாஸ்த்ரமிருப்பதால் நிசிமரணம் அதமகதிக்கே ஹேதுவாகுமாதலால் இரவில் இறப்பவற்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாக இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு:—ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு கர்மஸம்பந்தம் தேஹமுள்ள வரைக்குமேயாதலால் நிசிமரணம் ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு பாதகமாகாது. (இதைச்சிறிது விவரிப்போம்.) பாபகருமங்கள் ஆரப்தகார்யங்களென்றும் அநாரப்தகார்யங்களென்றும் இருவகைப்படும். இன்னமும் பூர்வபாபங்களென்றும் உத்தரபாபங்களென்றும் இருவகைப்படும். பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்ட கருமங்கள் ஆரப்தகார்யங்களெனப்படும். இவையே ப்ராரப்த கர்மமென்று வழங்கப்பெறும். பலன் கொடுக்கத் தொடங்காத தீவினைகள் அநாரப்தகார்யங்களெனப்படும். ஸஞ்சிதகர்மமென்பது இதுவே. ப்ரஹ்மவித்யையை ஸம்பாதிப்பதற்கு முன்னே செய்யப்பட்ட பாபங்கள் பூர்வபாபங்களெனப்படும். அதற்குப் பிறகு புத்திபூர்வமான பாபங்கள் நேருவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே அபுத்திபூர்வமாகவும் அகதிகமாகவும் நேருமவை உத்தரபாபமெனப்படுமென்று இதை முன்னமே சொன்னோம். இவற்றுள் அநாரப்த கார்யங்களான கருமங்கள் ப்ரஹ்மவித்யாஸம்பந்த முண்டானவன்றே தொலைந்து போயினவாதலாலும், உத்தரபாபங்கள் ப்ரஹ்மவித்துக்களிடத்தில் ஒட்டமாட்டாவென்று சொல்லப்படுகையாலும் ப்ராரப்த கர்மமொன்றே சேஷித்து நிற்கிறது. அக்கருமம சரமதேஹத்தோடு கழியுமாதலால் பந்தஹேதுவாகமாட்டாது. ஆகவே ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு நிசிமரணம் நேர்ந்தாலும் பரமபுருஷார்த்தமான ப்ரஹ்மப்ராப்திக்குக் குறையில்லையென்றதாயிற்று. *திவா ச சுக்லபக்ஷச் ச* என்று கீழே காட்டின வசனம் ப்ரஹ்மவித்துக்களல்லாதார் விஷயமென்றும் முடிந்தது.

58. இதற்கு மேலுள்ள தக்ஷிணாயநாதிகரணத்தின் ப்ரமேயமும் விவரிக்கப்படுகிறது. * अतश्च अयनेऽपि दक्षिणे * என்கிற ஒரு ஸூத்ரமே கொண்டது இவ்வதிகரணமும். நிசிமரணமடைந்தாலும் ப்ரஹ்மப்ராப்திக்குக் குறையில்லையென்பதற்கு பூர்வின அதிகரணத்தில் எந்த ஹேது சொல்லப்பட்டதோ, அந்த ஹேதுவினாலேயே தக்ஷிணாயநத்தில் மரணமடைந்தவற்கும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியில் குறையில்லை யென்பது ஸித்தமே. ஆனாலும் இவ்வதிகரணத்தில் அதிகப்படியான சங்கை என்னவென்றால், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் * अथ यो दक्षिणे प्रमीयते पितॄणामेव महिमानं गत्वा चन्द्रमसस्सायुज्यं गच्छति * என்று, தக்ஷிணாயநத்தில் மரணமடைந்தவற்கு சந்த்ரப்ராப்தி சொல்லப்படுகிறது; சந்த்ரப்ராப்தி பெற்றவர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தியும் சொல்லப்படுகிறது. பீஷ்மர் முதலான சில ப்ரஹ்மவித்துக்களும் உத்தராயணப்ரதீக்ஷை பண்ணினதாகத் தெரியவருகிறது. ஆக இக்காரணங்களினால் தக்ஷிணாயனத்தில் இறந்தவற்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸம்பவிக்க ஔசித்யமில்லை—என்பதாம். இதற்குப் பரிஹாரமாவது, சந்த்ரப்ராப்தியினால் புநராவ்ருத்தியென்பது ப்ரஹ்மவித்துக்களல்லாதார்க்கேயொழிய ப்ரஹ்ம

வித்துக்களுக்கன்று. ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கும் சந்த்ரப்ராப்தியுண்டானாலும் அது இடையில் இளைப்பாறும் ஸ்தானமாகுமத்தனை. பந்தஹேதுவான கருமம் தொலைந்து விட்டதென்கிற பூர்வோக்த ஹேதுவுக்குக் கண்ணழிவில்லாமையாலே ப்ரஹ்மப்ராப்தி அவர்ஜநீயமாகவே தேறும். பீஷ்மர் உத்தராயணப்ரதீக்ஷை பண்ணினரென்ற விஷயத்தில் அறியத்தக்கதொன்றுண்டு. அவர் மதுவித்யாநிஷ்டர். மதுவித்யா ப்ரபாவத்தினால் ஸ்வச்சந்த மரணத்வமுள்ளது. அதனாலும், உத்தராயணத்தின் மேன்மையைக் காட்டவேண்டியும் அவர் உத்தராயணப்ரதீக்ஷை பண்ணினவளவால் தக்ஷிணாயனத்தில் மரணமடைந்தவர்களுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியில் கண்ணழிவு சொல்லமுடியாது. ஆக இவ்வளவால், ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு நிசிமரணமோ க்ருஷ்ணபக்ஷமரணமோ தக்ஷிணாயனமரணமோ நேர்ந்தாலுங்கூட பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியில் குறையில்லையென்றதாயிற்று.

59. இனி, சாரீரக மீமாம்ஸையில் முடிவான அதிகரணமாகிய ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. முக்த புருஷனுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் அதிகாரமில்லையென்பதும் பரம பதத்தினின்று மீட்சியில்லையென்பதும் இவ்வதிகரணத்தில் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. இவ்வதிகரணத்திற்கு * जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च * என்பது முதல் ஸூத்ரம்; * अनावृत्तिश्शब्दादनावृत्तिश्शब्दात् * என்பது முடிவான ஸூத்ரம். முதல் ஸூத்ரத்தின் அர்த்தமாவது, முக்தனுடைய ஐச்வர்யம் ஜகந்நியமனத்தைத் தவிர்த்தேயாம். ஏனென்னில்; பரப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துச் சொல்லும் ப்ரகரணங்களிலேயே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும், அவற்றைச் சொல்லும் ப்ரகரணங்களில் ஜீவன் ப்ரஸ்துதனாக இல்லாமையாலும்—என்பதாம். இங்கு பூர்வபக்ஷம் வருமாறு;—முண்டகோபநிஷத்தில் *यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम् । तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति * என்று முக்தனுக்குப் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்யம் ஓதப்பட்டுள்ளது. இன்னமும் சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் * स यदि पितृलोककामो भवति संकल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ति * இத்யாதி வாக்யங்களாலே முக்த புருஷனுக்கு ஸத்ய ஸங்கல்ப த்வமும் ஓதப்படுகிறது. இவ்விரண்டும் முக்தனுக்கு ஜகந்நியாமகத்வரூபமான ஜகதீச்வரத்வமிருந்தாலொழியப் பொருந்தமாட்டாது. முக்தனுக்கு ஈச்வரத்வமில்லையானால் ப்ரஹ்மத்தோடு பரமஸாம்யமுண்டாவதாகச் சொல்வது சேராது. ஆகையாலே முக்தனுக்கும் பரப்ரஹ்மத்திற்குப் போலவே ஜகந்நியாமகத்வரூபமான ஈச்வரத்வத்தை அவசியம் இசைந்து தரவேண்டும். ஆனது பற்றியே முக்தனைப்பற்றி ஓதுமிடங்களில் *स स्वराड् भवति ; तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति । * என்றும் * इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन् * என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸர்வலோக ஸஞ்சாரமும் காமாந்நித்வமும் காமரூபித்வமும் பொருந்துகின்றன. ஸர்வலோக ஸஞ்சாரமென்பது ஸர்வலோக நியமனத்திற்காகத்தானே; அது தவிர மற்றொரு பலனும் தேறுகின்றதில்லையாகையாலே ஜகந்நியமனம் முக்தனுக்கு ஸித்தி[illegible]த்திடும். காமாந்நித்வாதிகள் சொன்னபோதே லோகங்கள் அவனுக்கு அதீனமென்பது தேறிநிற்கும். ஆனால் இதற்கு மேல் ஒன்று சொல்லலாம்; முக்தனுக்கு ஸர்வலோக ஸஞ்சாரமானது ஆங்காங்கு போக்ய பதார்த்தங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயொழிய உலகங்களை நியமிப்பதற்காகவன்று என்று சொல்லலாம்: இதுவும் சொல்லமுடியாது; விகாராஸ்பதங்களாகையாலே ஹேயங்களாயிருக்கின்ற லோகங்களையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களையும் போக்யமாகக் கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ, அவை ஹேயங்களானாலும் ஸ்வாமியான பரமபுருஷனுடைய விபூதியாகையாலே அவற்றில் போக்யதாபுத்தி ஸம்பவிக்கலாமாகையாலே அவற்றை புஜிக்கைக்காகவே அவ்வோ லோகங்களில் ஸஞ்சாரம் ப்ராப்தமாகிறது என்கிற வாதமும் ஒவ்வாது. சாந்தோக்யத்தில் * ஸ ஸ்வராட் பவதி * என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே முக்தனுக்கு வேறு யாரும் அதிபதியல்லரென்று நன்கு அறியலாகிறது. முக்திதசையில் முக்தனைக்குறித்து பரப்ரஹ்மம் சேஷியன்று என்று தேறுவதால் ஸ்வாமியின் விபூதிகளை யநுபவிப்பதற்காக ஸர்வலோக

வித்துக்களுக்கன்று. ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கும் சந்த்ரப்ராப்தியுண்டானாலும் அது இடையில் இளைப்பாறும் ஸ்தானமாகுமத்தனை. பந்தஹேதுவான கருமம் தொலைந்து விட்டதென்கிற பூர்வோக்த ஹேதுவுக்குக் கண்ணழிவில்லாமையாலே ப்ரஹ்மப்ராப்தி அவர்ஜநீயமாகவே தேறும். பீஷ்மர் உத்தராயணப்ரதீக்ஷை பண்ணினாரென்ற விஷயத்தில் அறியத்தக்கதொன்றுண்டு. அவர் மதுவித்யாநிஷ்டர். மதுவித்யா ப்ரபாவத்தினால் ஸ்வச்சந்த மரணத்வமுள்ளது. அதனாலும், உத்தராயணத்தின் மேன்மையைக் காட்டவேண்டியும் அவர் உத்தராயணப்ரதீக்ஷை பண்ணினவளவால் தக்ஷிணாயனத்தில் மரணமடைந்தவர்களுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியில் கண்ணழிவு சொல்லமுடியாது. ஆக இவ்வளவால், ப்ரஹ்மவித்துக்களுக்கு நிசிமரணமோ க்ருஷ்ணபக்ஷமரணமோ தக்ஷிணாயநமரணமோ நேர்ந்தாலுங்கூட பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியில் குறையில்லையென்றதாயிற்று.

59. இனி, சாரீரக மீமாம்ஸையில் முடிவான அதிகரணமாகிய ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. முக்த புருஷனுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் அதிகாரமில்லையென்பதும் பரம பதத்தினின்று மீட்சியில்லையென்பதும் இவ்வதிகரணத்தில் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. இவ்வதிகரணத்திற்கு * जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणादसन्निहितत्वाच्च * என்பது முதல் ஸூத்ரம்; * अनावृत्तिश्शब्दादनावृत्तिश्शब्दात् * என்பது முடிவான ஸூத்ரம். முதல் ஸூத்ரத்தின் அர்த்தமாவது, முக்தனுடைய ஐச்வர்யம் ஜகந்நியமனத்தைத் தவிர்த்தேயாம். ஏனென்னில்; பரப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துச் சொல்லும் ப்ரகரணங்களிலேயே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லியிருக்கிறபடியாலும், அவற்றைச் சொல்லும் ப்ரகரணங்களில் ஜீவன் ப்ரஸ்துதனாக இல்லாமையாலும்—என்பதாம். இங்கு பூர்வபக்ஷம் வருமாறு ;— முண்டகோபநிஷத்தில் *यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम् । तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति * என்று முக்தனுக்குப் பரப்ரஹ்மத்தோடு ஸாம்யம் ஓதப்பட்டுள்ளது. இன்னமும் சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் * स यदि पितृलोककामो भवति संकल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ति * இத்யாதி வாக்யங்களாலே முக்த புருஷனுக்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்வமும் ஓதப்படுகிறது. இவ்விரண்டும் முக்தனுக்கு ஜகந்நியாமகத்வரூபமான ஜகதீச்வரத்வமிருந்தாலொழியப் பொருந்தமாட்டாது. முக்தனுக்கு ஈச்வரத்வமில்லையானால் ப்ரஹ்மத்தோடு பரமஸாம்யமுண்டாவதாகச் சொல்வது சேராது. ஆகையாலே முக்தனுக்கும் பரப்ரஹ்மத்திற்குப் போலவே ஜகந்நியாமகத்வரூபமான ஈச்வரத்வத்தை அவசியம் இசைந்து தீரவேண்டும். அனது பற்றியே முக்தனைப்பற்றி ஓதுமிடங்களில் *स स्वराड् भवति ; तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारोभवति । * என்றும் * इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन् * என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸர்வலோக ஸஞ்சாரமும் காமாந்நித்வமும் காமரூபித்வமும் பொருந்துகின்றன. ஸர்வலோக ஸஞ்சாரமென்பது ஸர்வலோக நியமனத்திற்காகத்தானே ; அது தவிர மற்றொரு பலனும் தேறுகின்றதில்லையாகையாலே ஜகந்நியமனம் முக்தனுக்கு ஸித்தி[illegible]த்தேறும். காமாந்நித்வாதிகள் சொன்னபோதே லோகங்கள் அவனுக்கு அதீன மென்பது தேறி நிற்கும். ஆனால் இதற்கு மேல் ஒன்று சொல்லலாம்; முக்தனுக்கு ஸர்வலோக ஸஞ்சாரமானது ஆங்காங்கு போக்ய பதார்த்தங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயொழிய உலகங்களை நியமிப்பதற்காகவன்று என்று சொல்லலாம் : இதுவும் சொல்லமுடியாது : விகாராஸ்பதங்களாகையாலே ஹேயங்களாயிருக்கின்ற லோகங்களையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களையும் போக்யமாகக் கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ, அவை ஹேயங்களானாலும் ஸ்வாமியான பரமபுருஷனுடைய விபூதியாகையாலே அவற்றில் போக்யதாபுத்தி ஸம்பவிக்கலாமாகையாலே அவற்றை புஜிக்கைக்காகவே அவ்வோ லோகங்களில் ஸஞ்சாரம் ப்ராப்தமாகிறது என்கிற வாதமும் ஒவ்வாது. சாந்தோக்யத்தில் * ஸ ஸ்வராட் பவதி * என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே முக்தனுக்கு வேறு யாரும் அதிபதியல்லரென்று நன்கு அறியலாகிறது. முக்திதசையில் முக்தனைக்குறித்து பரப்ரஹ்மம் சேஷியன்று என்று தேறுவதால் ஸ்வாமியின் விபூதிகளை யநுபவிப்பதற்காக ஸர்வலோக

ஸஞ்சாரமென்பது பொருந்தாது; அது நியமநார்த்தமாகவே தான்; ஆகவே முக்த னுக்கும் ஜகத்வ்யாபாரமுண்டு—என்பதாகப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது.

60. இதன்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு :— *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே* இத்யாதியுபநிஷத் வாக்யத்தில் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ரூபமான நியாமகத்வத்தைப் பரப்ரஹ்ம லக்ஷணமாகச் சொல்லி யிருக்கையாலே அது பரப்ரஹ்மத்திற்கு அஸாதாரணமானதென்று விளங்குகிறது. அஸாதாரண தர்மந்தானோ லக்ஷணமாயிருக்க முடியும் ஆகவே பரப்ரஹ்மத்திற்கு அஸா தாரணதர்மமாக ஓதப்பட்ட ஜகந்நியாமகத்வரூபமான ஜகதீச்வரத்வமானது முக்த னுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஸம்பவிக்குமாகில் அது பரப்ரஹ்மத்திற்கு அஸாதாரண லக்ஷணமாக வழியில்லை. * भीषाऽस्माद्वातः पवते....* एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठतः * இத்யாதிச்ருதிகளாலும் ஜகந்நியாமகத்வம் பரப்ரஹ்மத்திற்கே அஸா தாரணமென்று காண்கிறது. * एकः शास्ता न द्वितीयोऽस्ति शास्ता * என்று பரமாத்மா தவிர மற்றையோர்க்கு நியாமகத்வமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகவும் சொல்லப்படு கிறது. ஆகவே முக்தனுக்கு ஜகந்நியாமகத்வரூபமான ஜகதீச்வரத்வம் ஸம்பவிக்க மாட்டாது. * பரமம் ஸாம்ய முபைதி * என்று பரமபுருஷனோடு முக்தனுக்கு வெறும் ஸாம்யம் சொல்லாதே பரமஸாம்யாபத்தி சொல்லியிருக்கையாலே அவனுக்குள்ள தெல்லாம் இவனுக்கும் ப்ராப்தமானாலொழிய பரமஸாம்யம் நிர்வஹிக்க வழியில்லையே யென்றதற்குச் சொல்லுகிறோம். * तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति * என்றவிடத்தில் யாரோடே எந்த அம்சத்தில் ஸாம்யமென்று விசாரிக்குமளவில், "வித் வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்ற சொற்செறி வால் என்ன கிடைக்கிறதென்னில், வித்யா ஸாத்யமான யாதொரு புண்யபாப விதூநந முண்டோ, அதனாலாகும்பலனில் ஸாம்யமென்று ஏற்படுகிறது. வித்யையென்பது ப்ரஹ்மப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான புண்ணிய பாபரூபகருமத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமானது. ஏவஞ்ச, புண்யபாபரூப கர்மவிதூநந ஸாத்யமான பலன் ப்ரஹ்மாநுபவமே யென்று தேறிற்று. அதில்தான ஸாம்யம் விவக்ஷிதமாகும். முன்னே பரமபுருஷ ப்ரஸ்தாவமிருக்கையாலே அவனோடுதான் ஸாம்யமென்றும் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸாம்யத்தில் பரமம்யமாவது, ப்ரஹ்மாநுபவம் செய்யுமிடத்து தத்குணங் களிலும் தத்விபூதிகளிலும் ஏகதேசத்தையும் விடாமல் பூர்த்தியாக அநுபவிப்பதே யாம். ஆக ஸமஸ்த கல்யாணகுண விபூதிவிசிஷ்ட ப்ரஹ்மாநுபவத்தில் ஸாம்யமென்று தேறிற்று. இந்த ஸாம்யந்தான் * सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति* என்றவிடத் திலும் சொல்லப்படுகிறது. ஆக முக்தனுக்கு பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் ஸித்தித்த போது ஆந்த ஸாம்யமும் இந்த ச்ருதியினாலேயே ஸித்தம். * स स्वराड् भवति * [ஸ ஸ்வ ராட் பவதி] என்றதும் கர்மவச்யத்வமில்லாமையைச் சொல்லுகிறதத்தனை. * ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி * இத்யாதி ச்ருதிகளாலே முக்தனுடைய ஸத்தாஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளெல் லாம் பரமபுருஷாதீந மென்று தேறுகையாலும், முக்தனுக்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் இயற்கையாயிருந்தாலும் ஸம்ஸாரதசையில் மறைந்திருந்தவது பரமபுருஷனுடைய அநு க்ரஹத்தாலேயே ஆவிர்பவிப்பதாக ஓதுகையாலும் முகத்தைச்வர்யம் முழுவதும் பகவததீநமாயிருக்கையாலே பரம புருஷனுடைய அஸாதாரணதர்மமான ஜகந்நிய மகரூபஐச்வர்யம் முக்தனுக்கு இல்லையென்று முடிந்தது.

61. இப்படி முக்தனுடைய ஐச்வர்யம் பரமபுருஷாதீநமாகில் அந்த பரம புருஷன்தான் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவன் தனது ஸங்கல்பத்தாலே ஒருஸமயம் முக்தனைப் பரமபதத்தில் நின்றும் இந்நிலத்திற்குத் திருப்பியனுப்பிவிடவுங் கூடுமாகை யாலே மோக்ஷபுருஷார்த்தமும் அநித்யமாக வேண்டிவருமே என்கிற சங்கை அடுத்தபடி யாக உண்டாகக் கூடியது. அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக * अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् * [அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்] என்கிற சரமஸூத்ரமவதரிக்

கிறது. சங்காபரிஹாரப்ரகாரம் யாதெனில்; அநந்யதாஸித்தமான ச்ருதிவாக்கியங்களைக் கொண்டே அறியக்கடவதான பொருளை சாஸ்த்ரம் சொன்னபடியே தான் அறிய வேண்டும். பரம புருஷனொருவனுளனென்பதை நாம் எந்த சாஸ்த்ரங்கொண்டு அறிகிறோமோ அந்த சாஸ்த்ரமே முக்தர்களுக்கு மீட்சியில்லை யென்பதையுமறிவிக்கின்றது: * स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते न च पुनरावर्तते नच पुनरावर्तते * मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते * இத்யாதி சாஸ்த்ரங்கள் காண்க.

62. முக்தர்களுக்கு மீட்சியில்லையென்பதை ஸூத்ரகாரர் சாஸ்த்ரத்தைக்காட்டி ஸ்தாபித்தார். பகவானோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன். சாஸ்த்ரத்தையும் மீறிச்செய்வதற்கு அவன் அசக்தனல்லன். * स्वातन्त्र्यमैश्वरमपर्यनुयोज्यमाहुः * என்னப்பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஈச்வரன் ஒன்று செய்யப்புகுந்தால் சாஸ்த்ரம் குறுக்கே நிற்குமோ? என்று சோத்யம் பண்ணினால் இதற்கு ஸூத்ரகாரர் சொன்ன ஸமாதானம் த்ருப்தியை விளைக்காது. சங்கராசார்யரும் தம்முடைய பாஷ்யத்தில் சாஸ்த்ரத்தை யெடுத்துக் காட்டினவளவோடு நின்றுவிட்டார். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ஆழ்வாரருளிச்செயற் கடலில் ஆழ்ந்து அரும்பெரும் பொருள்களை யறிந்தவராகையாலே அவ்வருளிச்செயல் பரிமளம்கமழ இங்கு அருளிச்செய்திருக்கும் அர்த்தவிசேஷம் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்குச் சிகரமாக விளங்குகின்றது. அவ்வர்த்த விசேஷம் கேண்மின்; ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனே யானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன், அரஸிகனல்லன். ஸத்ய ஸங்கல்பனென்று பேர்பெற்றவன். தன்னுடைய மநோரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்து கொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு அப்பரமபுருஷன் என்ன பாடுபடுகிறான்! எவ்வளவு க்ருஷிபண்ணுகிறான்! தெரியுமோ? அவன் ஸ்ருஷ்டிபண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை லபிக்கைக்காகவன்றோ. எவ்வளவோ தவப்பயனாக ஒரு சேதநன் வந்துசேர, அவனை லபித்த பின்பும் இழப்பனோ? என்னுமபிப்ராயத்தை * न च परमपुरुषः सत्यसंकल्पः अत्यर्थप्रियं ज्ञानिनं लब्ध्वा कदाचिदावर्तयिष्यति * என்கிற இன்சுவையே வடிவெடுத்த திவ்யஸூக்தியாலே காட்டியருளி சங்காபரிஹாரத்தை மிகவழகாகத் தலைக்கட்டினார். இதில் "பரமபுருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸமானது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தில் திருவாய்மொழி யமுதக்கடல் அலையெறிகிற படியை நன்கு காட்டுகின்றது. *யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன், தானொட்டிவந்தென் தனி நெஞ்சை வஞ்சித்து, ஊனொட்டி நின்று என்னுயிருள்கலந்து, இயல்வானொட்டுமோ இனி யென்னை நெகிழ்க்கவே (2747) * என்றும், *வாரிக் கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற வென்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்து, தானென்னை முற்றப்பருகினான், காரொக்கும் காட்கரையப்பன் கடியனே (3621) *என்றுமுள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களின் திவ்யார்த்த ஸௌரபத்தோடே ஸ்ரீபாஷ்யம் தலைக்கட்டப்பட்டிருக்கின்றதென்பதை உபய வேதாந்த ரஸிகர்களே அறியவல்லார். ... ... *

इत्थं द्विषष्टिवार्ताविन्यसनेन प्रधानपरमार्थान् । शारीरकमीमांसाभाष्यात्संगृह्य लिखितवानस्मि ॥

काञ्चीवादिभयङ्करवंशीयाण्णङ्गरार्यदासोऽहम् । इह यदि गुणलवलेशः स्यात्तेन परं बुधाः प्रमोदन्ताम् ॥

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

எழுதிய

அறுபத்திரண்டு வார்த்தாமாலை

முற்றிற்று.

விஜய பங்குனி விசாக நன்னாள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத்கீதையறுபத்திரண்டு.

[ஸ்ரீகாஞ்சி, ப்ர. அண்ணங்கராசார்யர்.]

द्विषष्ठितमहायनव्ययगमस्य लक्ष्मास्विति द्विषष्टिविषयावली विलसिता कृतीर्भूयसीः ।
व्यलेखिषमुदारधीविलसितात्मनां शासनात् प्रकाशमिह नीयते प्रथमजा कृतिस्तत्र च ॥

1. ஸர்வேச்வரன் உபயவிபூதிநாதனென்று கொண்டாடப்படுகிறான். லீலாவிபூதியும் நித்யவிபூதியுமாகிய மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் உபய விபூதிகளெனப்படும். * அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனும் இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் * என்று (திருவிருத்தத்தில்) நம்மாழ்வாரும், * பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்றவெம்பெருமான் * என்று (நாச்சியார் திருமொழியில்) ஆண்டாளும் எம்பெருமானுடைய உபயவிபூதி நிர்வாஹகத்வத்தைப் பற்றிப் பேசின பாசுரங்கள் அறியத்தக்கன. நித்யவிபூதிக்கு எதிராயிருக்கின்ற இந்த லீலாவிபூதியை மாஞானிகள் 'இருள் தருமாஞாலம்' என்று வழங்குகிறார்கள். இம்மண்ணுலகம் இருளே மலிந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யன் சந்திரன் அக்னி முதலிய சுடர்ப்பொருள்களால் போக்க முடியாத அகவிருள் [அஜ்ஞாநாந்தகாரம்] இங்கு இருளெனப்படுகிறது. "अन्धं तम इवाज्ञानम्— அந்தம் தம இவாஜ்ஞாநம்" என்று ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷியும் சொல்லிவைத்தார்.

2. இப்படிப்பட்ட அகவிருளை அகற்றுவதற்காகப் பேரருளாளனான எம்பெருமான் * கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்து * என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளான நாநாசாஸ்த்ரங்களை யுபகரித்தருளினான். அப்படி உபகரித்தவிடத்தில் ஸத்வாரகமாகப் பலநூல்களையும் அத்வாரகமாகச் சில நூல்களையும் இவ்வுலகில் அவதரிப்பித்தருளினன். வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளை த்வாரமாகக் கொண்டு அவர்கள் வாயிலாக வெளியிட்டவை ஸத்வாரகமெனப்படும். அப்படியன்றிக்கே தானே ஸாக்ஷாத்தாக வெளியிட்டவை அத்வாரகமெனப்படும். இப்படிப்பட்ட அத்வாரக சாஸ்த்ரங்களுள் பகவத்கீதாசாஸ்த்ரமென்பது தலைசிறந்து விளங்குகின்றது.

3. * वेदेषु पौरुषं सूक्तं धर्मशास्त्रेषु मानवम् । भारते भगवद्गीता पुराणेषु च वैष्णवम्— வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்மசாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம் * வேதங்களுக்குள்ளே புருஷஸூக்தமும், தர்மசாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே மநுஸ்ம்ருதியும், மஹாபாரதத்திற்குள்ளே ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களுக்குள்ளே ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும் சிறந்தவையென்று சொல்லிற்று. பஞ்சமவேதமாகப் புகழப்படுகின்ற மஹாபாரதத்தினுள்ளே கீதோபநிஷத்தென்று குலாவப்

படுகின்ற பகவத்கீதையானது பெரும்பாலும் ஸர்வமதஸ்தர்களாலும் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சப்படுகின்றதென்பது உலகமறிந்தது. உபநிஷத்துக்களின் அரிய பெரிய பொருள்களெல்லாம் இதுதன்னில் அடங்கிக் கிடக்கின்றமையால் எப்படிப்பட்ட பண்டிதர்களுக்கும் வியாக்கியானங்களின் உதவியின்றி இதன் பொருள் அறிய முடியாததாயிருக்கும். ஆனதுபற்றியே பலபல மஹான்களும் மஹாசார்யர்களும் மேதாவிகளும் இதற்கு அனேக வியாக்கியானங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். மூலத்தின் மேல் ப்ரதிபதவியாக்கியானமாகவும் பொழிப்புரையாகவும், கருத்துரையாகவும், உபந்யாஸ ரூபமாகவும், ஆராய்ச்சி யுருவமாகவும் மற்றும் பலவிதமாகவும் கீதைக்கு அமைந்திருக்கின்ற விவரணங்கள் எண்ணுதற்கரியன. இவை இரண்டொரு பாஷைகளிலல்ல; ஐந்தாறு பாஷைகளிலுமல்ல; உலகில் எத்தனை பாஷைகள் நடையாடுகின்றனவோ, அத்தனை பாஷைகளிலும் தோன்றியுள்ளன. இது கொண்டே இதன் ஒப்புயர்வற்ற மஹிமை அறியற்பாலது.

4. எத்தனை வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் 'மதத்ரய பாஷ்யம்' என்று ப்ரஸித்தமாக வழங்கப் பட்டு வருகின்ற மூன்று பாஷ்யங்களே வைதிகவுலகில் அதிகமான ப்ரஸித்தியை யடைந்திருக்கின்றன. வட இந்தியாவில் வல்லபமதத்திற்கு அதிகப்ரசாரம் காண்பதனால் அங்கே வல்லபாசார்ய வியாக்கியானமும் சிறந்ததாகக் குலாவப்படும். நமது நாட்டில் சங்கராசார்யரியற்றிய அத்வைதபரமான பாஷ்யமும், ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரியற்றியருளின விசிஷ்டாத்வைதபரமான பாஷ்யமும், ஸ்ரீமத் ஆனந்த தீர்த்தரென்னும் மத்வாசார்யரியற்றிய த்வைத பரமான பாஷ்யமும் இவற்றுக்கு சிஷ்யகோடிகள் இயற்றிய டீகைகளும் ப்ரஸித்திபெற்று விளங்குகின்றன. பகவத்ராமாநுஜர் அருளிச் செய்த பாஷ்யமும் அதற்கு வேதாந்த தேசிகனருளிய தாத்பர்யசந்த்ரிகை யென்னும் டீகையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் மிகவுயர்ந்த ஸ்தானத்தை யலங்கரித்து வருகின்றன.

5. மதத்ரய பாஷ்யங்களென்று குலாவப்படுகின்ற மேலே குறித்த மூன்று பாஷ்யங்களும் ஸம்க்ஷேபமான முறையில் அவதரித்தவை யெனினும், மத்வாசார்ய பாஷ்யமானது மிகவும் ஸம்க்ஷிப்தமாகத் தோன்றியது. சங்கராசார்ய பாஷ்யமானது அதைவிட சிறிது விரிவாகத் தோன்றியது. பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமானது ஆவச்யக விஷயங்களைச் சிறிதும் விடாமலும் அநாவச்யக விஷயங்களை அடியோடு ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் பரம போக்யமான பத்ததியில் அவதரித்துள்ளது. உலகில் அவரவர்கள் தம்தம் ஸம்பிரதாய நூல்களைப் புகழப் பிறந்தவர்களாதலால் அதற்குச் சேர நாம் பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தை ப்ரசம்ஸிப்பதாகச் சிலர் நினைக்கவுங்கூடும். வஸ்து ஸ்திதியில், எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவரும் பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தைக் கண்டு ஈடுபடுவதை நாம் காண்கிறோம். மூலத்திலுள்ள ஒரு பதத்திற்கும் அர்த்தம் செய்வதை விடாமலும் பொருத்தமான அந்வயக்ரமங்களையும் அர்த்தங்களையும் காட்டியும் அருளிச்செய்யப்பட்ட பாஷ்யம் இஃதொன்றே யென்று நாம் கூசாமல் கூறலாம். இது அபிமானத்தினால் சொல்லப்படுகிற வார்த்தை யென்று பிறர் நினைத்தாலும் நினைத்திடுக. விவேகிகளான யாவருடைய மனமும் ஒருங்கே இசையக்கூடிய வார்த்தையே இது என்பது வஸ்துஸ்திதி.

6. அடியேன் ஒரு ஸமயம் இம்மூன்று பாஷ்யங்களையும் டீகைகளுடனும் பூர்த்தியாக ஸேவிக்கவும் ஆராய்ச்சி செய்யவும் ப்ராப்தமாயிற்று. அப்போது பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையுடன் ஆர அமர அநுபவிக்க நேர்ந்தது. அப்போதே எழுத நினைத்த இந்த வியாஸம் பகவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தினால் இப்போ தெழுதப் ப்ராப்தமாகிறது. இதற்கு முன்பும் பல பல விசேஷங்களில் அடியேனெழுதியுள்ள பலவகைப்பட்ட வியாஸங்களில் கீதைக்கு ஸம்பந்தப் பட்டதாக எழுதியுள்ள விஷயங்களைப் பெரும்பாலும் இதில் சேர்த்துக் கொள்வேன். மிக விரிவாக எழுத வேண்டிய பலபல விஷயங்கள் நெஞ்சில் தோன்றியிருந்தாலும், வாசகர்கள் எளிதாக வாசித்து உணர்ந்து இன்புறவேணுமென்னும் நோக்கத்தினால் அதிஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களின்றி யெழுதுகிறேன். ஒவ்வொரு க்ரந்தத்திற்கும் அவதாரிகையுண்டு. ஆனால் அந்த அவதாரிகையானது பெரும்பாலும் வியாக்கியானகாரர்களால் விவரிக்கப் படும். அது மூலக்ரந்தத்தில் இல்லாமலிருக்கும். திருவாய்மொழிக்கு முதல் ச்ரிய:பதியென்றும் இரண்டாம் ச்ரிய:பதியென்றும் மூன்றாம் ச்ரிய:பதியென்றும் அவதரித்தருளின அவதாரிகைகள் வியாக்கியான காரர்களினால் அமைக்கப்பட்டவையொழிய மூலமான திருவாய்மொழியில் அவதாரிகையாக ஓரக்ஷரமும் கிடையாது. கீதையில் அப்படியன்றிக்கே முதலத்யாயம் முழுதும் அவதாரிகையாகவே தோன்றியுள்ளது. 'இந்த நூல் எதற்காக அவதரிக்கின்றது' என்பதை விசதமாக நிரூபிப்பதுதானே அவதாரிகை. அதனை நாம் பிறர் வாயினால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமல் கீதையைக் கொண்டே நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறோமாதலால் இதற்கு அவதாரிகையும் இதிலேயே பொருந்தியிருக்கிறதென்று சொல்லத் தட்டில்லை.

7. கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதனனிடம் தூதுசென்று ஸமாதான வழிகள் பல பேசியும் "வீரபோக்யா வஸுந்தரா" ஆகையாலே போர்க்களத்தில் வீரத்தனத்தைக் காட்டி வெற்றி பெறுமவர்களே ராஜ்யமாளக் கடவர்கள் என்று த்ருதராஷ்ட்ர வகுப்பினர் கூற, பிறகு யுத்தமே நடத்தக் கடவதாக முடிவு பெற்றது. இருவகுப்பினரும் படைத்துணை வேண்டிக் கண்ணபிரான் பக்கலிலே வந்தார்கள். துரியோதனன் கண்ணபிரானைத் துணையாக விரும்பவில்லை. * कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः — க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: * என்னும் புகழ் பெற்ற பாண்டவர்களுக்கே கண்ணபிரான் துணைவனாக நிற்க வேண்டிற்று. பக்த பராதந்த்ரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா தன்னுடைய பரமபக்தனான அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து கொண்டு குருக்ஷேத்ரமென்னுமிடத்தில் வந்து போர் புரிய அணிவகுத்து நின்றனன். அப்பொழுது அர்ஜுனன் கண்ணபிரானை நோக்கி 'பெருமானே! இந்தப் போரில் யான் யாருடன் போர் புரிவது தகுதியானது? துர்ப்புத்தி வாய்ந்த துரியோதனனுக்குத் துணைபுரிவதற்காக யார் யார் வந்திருக்கிறார்களென்பதை நான் கண்டு தெரிந்து கொள்ளுமாறு தேரை இரண்டு சேனைகளினிடையில் நிறுத்த வேணும்' என்று கூற, அப்படியே கண்ணபிரான் இரண்டு படைகளினிடையே தேரை நிறுத்தி 'அர்ஜுநா! இவ்விரு படைகளிலுமிருக்கின்ற போர்வீரர்களைப் பாராய்' என்றனன்.

8. அப்போது அர்ஜுனன் போர்க்களத்தில் வந்து நின்றிருக்குமவர்கள் தந்தை-
களாயும் புத்திரர்களாயும் பேரன்மார்களாயும் தோழன்மார்களாயு மிருப்பது கண்டு
அவர்களிடத்து இரக்கங் கொண்ட மனத்தனாய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நோக்கி 'கண்ணா!
போர்புரிய ஆயத்தர்களாயிரா நின்ற இந்த உற்றுருறவினரைக் காணவே எனது
காண்டீவ தனுசு கையில் நின்றும் சோருகின்றது; என்னுடல் எரிகின்றது; மயிர்க்
கூச்செறிகின்றது; தேஹம் நடுங்குகின்றது; நான் நிற்கமாட்டேன்; என் மனம்
குழம்புகின்றது; அபசகுனங்கள் காண்கின்றன; அமர்க்களத்தில் இவ்வுறவினர்
களைக்கொன்று நான் என்ன நன்மையடையப் போகிறேன்? எனக்கு யுத்தமும்
வேண்டா, யுத்தத்தில் வெற்றியும் வேண்டா; இராச்சியமும் வேண்டா, இன்பமும்
வேண்டா; உற்றுருறவினர்களோடு கூடிக் களித்து வாழ்வதற்காகவன்றோ
பொருட் செல்வம் விரும்பப்படுகின்றது; அன்னவர்களனைவரும் உடலையும் உயிரை
யும் செல்வத்தையும் பொருள்படுத்தாது போர்புரிய வந்து நிற்கின்றனரே. அவர்
களை வென்று கொன்ற பின்பு இந்த ராஜ்யத்தினாலுண்டாகு மின்பம் யாதோ?
பிறகு நான் பிழைத்திருந்துதான் என்ன பயன்? மூவுலகவின்பமும் கிடைப்பதா
யிருந்தாலும் நான் இவர்களைக் கொல்லமாட்டேன். இந்த அற்ப பூமிக்காக இவர்
களைக் கொல்ல நினைப்பதும் ஏலாதது. நெருப்பிட்டுக் கொல்பவர்கள், விஷமிட்டுக்
கொல்பவர்கள், பிறருடைய தனங்களையும் பூமியையும் மாதரையும் கொள்ளை
கொள்பவர்களான ஆததாயிகளைக் கொலை செய்வதில் குற்றமில்லையாகையாலே அப்
படிப்பட்டவர்களில் தலைவர்களான இத்துரியோதனாதியர் கொலை செய்யத் தகுந்த
வர்களேயானாலும் இவர்களைக் கொல்ல நான் விரும்புகின்றிலேன். இந்த பந்துக்
களைக் கொன்று நான் எப்படி ஸுகமடைவேன்? க்ருஷ்ணா! ராஜ்ய ஸுகங்களுக்
காக உறவினரைக் கொல்வது பெரும்பாதகமல்லவோ? ஆகையால் அஸ்த்ர சஸ்த்
ரங்களை நான் பிரயோகிக்கப் போகிறதில்லை! பிரயோகியாமல் வாளா நிற்கு மென்
னைத் துரியோதனாதிகள் கொன்றபோதிலும் அதனால் எனக்கு வருத்தமில்லை; அது
எனக்கு க்ஷேமமேயாகும்— என்று கூறி வில்லைக் கீழே போகட்டு வருத்தமும் கலக்க
மும் மிகப் பெற்றுத் தேரிடையே உட்கார்ந்து விட்டான்; என்கிற விதுவே நாற்பத்
தேழு சுலோகங்கள் கொண்ட முதலத்யாயத்தின் பிரமேயம்.

9. இப்படி அஸ்தானே கலங்கின அர்ஜுனனுடைய கலக்கத்தைப் போக்கி
அவனை யுத்தத்திலே மூட்டுவதற்காகக் கண்ணபிரான் இரண்டாமத்யாயத்திலிருந்து
பல பல வுபதேசங்களைச் செய்தருள அவனும் தெளிவு பெற்று "स्थितोऽस्मि गतसंदेहः
करिष्ये वचनं तव- ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ" என்று சொல்லிப்
போர் புரிய இசைந்தானென்பது கீதையின் முழப்பொருள். இவ்விஷயத்தில் புத்தி
மான்கள் முக்கியமாக ஆலோசிக்கத் தக்கவை இரண்டு விஷயங்களுண்டு. யுத்தத்திற்
குக் குதூஹலியாய்வந்து சேர்ந்த அர்ஜுனன் யுத்தாடம்பரம் செய்ய வேண்டியிருக்க
அது செய்யாமல் தேர்ப்பாகனாயிரா நின்ற தேவனை நோக்கி உபயஸைன்யங்களிலு
மிருக்கிற பந்துக்களை இன்னாரின்னாரென்று பார்ப்பதற்காக இந்தத் தேரைச் சிறிது
முன்னே கொண்டு போய் உபயஸேனைகளின் முன்னே நிறுத்து என்றானே; இப்
போது அர்ஜுனன் இப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. ஏற்கெனவே
இவன் தெரிந்துகொள்ளாத அம்சம் என்ன இருக்கிறது? யுத்தத்தில் எதிரிகளாக

வரப்போகிறவர்கள் அல்லது வந்திருக்கிறவர்கள் இன்னாரின்னாரென்பதை அர்ஜுனன் இதற்குமுன் தெரிந்து கொள்ளாமல் இனிமேலா தெரிந்து கொள்ளப்போகிறான்; இல்லையே. அவர்களையெல்லாம் வதைத்தொழிக்க வேணுமென்கிற ஸங்கல்பங் கொண்டே போர்புரிய ஆயத்தனாய் வந்துநின்றவன் இப்போது இன்னாரின்னார் போர் புரிய வந்திருக்கிறார்களென்பதைக் கண்டறிந்து கொள்ளவேணுமென்றது சிறிதும் பொருத்தமாக இல்லையே. இது எப்படி பொருந்தும்? இது முதன் முதலாக ஆலோசிக்க வேண்டிய விஷயம். இனி மற்றொரு விஷயமாவது, யுத்தம் பண்ணமாட்டே னென்ற அர்ஜுனனை யுத்தஞ்செய்ய இசைவிக்க வேண்டியதுதானே கண்ணபிரானுக் குக் கருத்தல்லவா; அதற்கு இவ்வளவு விஸ்தாரமான மோக்ஷசாஸ்த்ரம் வேணுமோ? ' அப்பா! நீ க்ஷத்ரியனாகையாலே யுத்தஞ்செய்யக் கடமைப்பட்டவனாகிறாய் ' என்கிற விஷயத்தை உபதேசித்துடன் சொன்னாற்போதும்; இதற்கு ஒரு அத்யாயமே அதிகம். அத்தனை யத்யாயங்கள் வளர்த்திவிருப்பது எதற்காக?; என்பது. ஆக இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் ஆலோசித்துப் பொருத்தமான முடிவுகட்ட வேண்டியது அவச்ய மாயிருக்கின்றது.

10. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த இரண்டு விஷயங்களுள் முந்தின விஷயத்திற்கு முன்னம் ஸமாதானம் தெரிவிக்கின்றோம். பகவான் ஸ்ரீ ராமாவதாரஞ்செய்து * தச வர்ஷஸஹஸ்ராணி தச வர்ஷசதாநி ச, ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா * என்றபடி பதினோ ராயிரமாண்டு இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்திருந்தும் ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஒரு சாஸ்த்ரமும் இட்டருளவில்லை; தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளின பிறகு திருவுள்ளத்தில் இக்குறை மிகவும் தோன்றிற்று. அப்போதே திடமாக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டான் — அடுத்தபடி மண்ணுலகில் அவதாரம் செய்யும்போது மிகச் சிறந்ததொரு சாஸ்த்ரத்தை அவதரிப்பித்தே தீருவேனென்று. சாஸ்த்ரத்தை அவதரிப்பித்தலென்றால் ஓலைப்புறத்திலே எழுதிவைப்பதன்று. அப்படியெழுதி வைத்தால் மஹர்ஷிப்ரணீதங்களான இதிஹாஸபுராணாதிக்ரந்தங்கள் போலே இதுவு மொன்று என்று நினைக்கும்படியாகுமத்தனை. ஒரு உத்தமாதிகாரிக்குத் தன் திருவாக்காலே நேராக உபதேசித்து அம்முகத்தாலே உலகில் பரவ வைக்க வேணு மென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தான்.

11. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் " ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய் * கேசவஸ்யாத்மா * என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு " என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் புகழும்படியான பெருமைவாய்ந்த அர்ஜுனனையே உபதேசஸத்பாத்ரமாகத் திருவுள்ளம்பற்றினான் கண்ணபிரான். அரும்பெரும் பொருள்களை சிஷ்யனானவனுக்கு உபதேசிக்கலாமே யல்லது மற்றையோர்க்கு உப தேசிக்கத் தகாது. அர்ஜுனன் இப்போது நண்பனென்னும் முறையிலுள்ளானே யன்றி சிஷ்யனென்னும் முறையிலில்லை. * अतिपरिचयादवज्ञा सन्ततगमनादनादरो भवति । मलये भिल्लपुरन्ध्री चन्दनतरुकाष्ठमिन्धनं कुरुते– அதிபரிசயாதவஜ்ஞா ஸந்ததகமநாத் அநாதரோ பவதி, மலயே பில்லபுரந்த்ரீ சந்தநதருகாஷ்டமிந்தநம் குருதே. * என்று ஒரு ஸுபாஷிதமுண்டே. மலயபர்வதத்தில் வாழும் குறத்திகள் சந்தனக் கட்டைகளை விறகாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களாம்; எதனாலே? அவ்விடத்தில்

சந்தனகாஷ்டங்கள் மலிந்துகிடக்கின்றன. அவற்றோடே அவர்களுக்குப் பரிசயம் அதிகம். அதிக பரிசயமுள்ளவிடத்தில் அவஜ்ஞை தோன்றுவது இயல்பு. ஆகவே அவர்கள் சந்தனக்கட்டைகளின் பெருமையை யுணராமல் அவற்றை யிட்டுச் சமையல் செய்வதும் குளிர்காய்வது மாயிருக்கிறார்கள். அதுபோல, கண்ணன்பக்கலில் அதிக பரிசயமுள்ள அர்ஜுனனுக்கு சிஷ்யத்வமிருக்க ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ. சிஷ்ய வ்ருத்தி செய்யாதவனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாதாதலால் இவ்வர்ஜுனனை எப்படியாவது சிஷ்யனாக்கிக்கொண்டு இவனுக்கே கீதாசாஸ்த்ரத்தை யுபதேசிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றினான் கண்ணபிரான்.

12. "கண்ணபிரானே! உனக்கு நான் சிஷ்யனாயிருக்கின்றேன், எனக்குத் தத்வோபதேசம் செய்தருளவேணும்" என்று பிரார்த்திக்கும் படியாக அர்ஜுநனைச் செய்து பிறகு அவனுக்கு உபதேசிக்கவேணும். சிஷ்யத்வமென்பது எளிதாக உண்டாய்விடுமோ? * परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमायात्... तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्..." இத்யாதியுபநிஷத்தின்படி நிர்வேத முண்டானாலல்லது சிஷ்யத்வ முண்டாக மாட்டாதாகையாலே அர்ஜுனனுக்கு சிஷ்யத்வ ப்ராப்திக்கு அங்கமாக நிர்வேத முண்டாகவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அந்த நிர்வேதத்தை யுண்டாக்குவதற்கு ஸமயமெதிர்பார்த்திருக்கிறான் கண்ணபிரான்.

13. இப்பெருமான் ஸந்தியபண்ணிவைப்பதாகப் புகுந்து, முடிவில் போர்செய்வதையே நிடப்படுத்திக்கொண்டு, ஸமயத்தில் கீதாசாஸ்த்ரத்தையுபதேசிக்க இடம் பெறுவதற்காக அர்ஜுநனோடு ஸாமாநாதிகரண்யம் [சேர்த்தி] வித்திக்கும் பொருட்டு அவனுடைய தேரில் இருப்புப் பெறுவதற்குத் தேர்ப்பாகனாயிருக்க இசைந்து அவனோடும் அவனுடையாரோடுங்கூட குருக்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்து, யுத்தத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னே பந்துக்களைக் கண்டு மோஹிப்பதென்ன; அதனால் சோக விஷாதங்களை யடைவதென்ன ஆகிய இவற்றை யுண்டாக்கி, ஆக இவ்வளவால் சிஷ்யத்வத்திற்கு அங்கமான நிர்வேதத்தை யுண்டாக்குவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, மேலே பத்தாவது அத்தியாயத்தில் * अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तस्सर्वं प्रवर्तते- அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே * என்று தானே யருளிச்செய்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாக விருக்கும் சக்தியினால் இப்போது போர்புரிய வந்து நிற்கும் உற்றுருறவினர்களைப் பார்க்கவேணு மென்பதோராசையை அர்ஜுனனுக்கு உண்டு பண்ணினனாயிற்று.

14. இரண்டாமத்யாயத்தில் பதினோராவது ச்லோகமாகிய "अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे। गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः- அசோச்யாந் அந்வசோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஸ்ச பாஷஸே, கதாஸூந் அகதாஸூம்ச்ச நாநுசோசந்தி பண்டிதா:" என்கிற ச்லோகந்தான் உபதேசத்தின் உபக்ரமமாகவுள்ளது. இதற்கு முன்னே அர்ஜுனன் வாயில் "शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्- சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று வெளிவந்திருக்கிறது. 'கண்ணா! எனக்கு தர்மாதர்மங்கள் தெரியவில்லை; எனக்கு ச்ரேயஸ்ஸென்று நீ அறுதியிட்ட பொருளை எனக்கு உரைப்பாயாக. உனக்கு நான் மித்திரன் மாத்திரமல்லேன்; சிஷ்யனுமாகிறேன்;

இதோ உன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து யாசிக்கிறேன் [illegible] எனக்கு ஹிதா ஹிதங்களை யுபதேசிப்பாயாக' என்று அர்ஜுனன் சொல்லும்படி செய்து விட்டான் கண்ணபிரான். இந்த ப்ரார்த்தனையைப் பெருமல் சிறந்த சாஸ்த்ரத்தை யுபதேசிப்பது தகுதியன்றாதலாலும், நிர்வேத மில்லாதவனது வாயில் இந்த பிரார்த்தனை வெளிவராதாகையாலும் இத்தனையும் கண்ணபிரான் செய்துவைத்த வொரு நாடகம் என்பது அறியத்தக்கது. ஆகவே அர்ஜுனனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் அவன் றன்னுடைய ஸ்வபாவத்தாலுண்டானதன்று, மாயப் போர்த் தேர்ப்பாகனுடைய மாய மந்திரம் செய்வித்த செயல் என்றதாயிற்று. இல்லையாகில் கீதாசாஸ்த்ரம அவதரிக்க அவகாசமே யிராதன்றோ.

15. போர்புரிய மாட்டேனென்ற அர்ஜுனனைப் போரில் மூட்டுவதற்கு இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற விஷயங்களித்தனையும் வேணுமோ? க்ஷத்ரியதர்மோபதேச மொன்று போதுமே; ப்ரக்ருதத்திற்கு அநபேக்ஷிதங்களான அதிகவிஷயங்களை இதில் பரக்கக்கூறி யிருப்பது ஏன்? என்கிற இரண்டாவதான ஆலோசனைக்கு இனிச் சொல்லுகிறோம். ஏதோ வொரு வியாஜத்தையிட்டு அரியபெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை வெளியிட வேணுமென்று துணிந்த கண்ணபிரானது திருவாக்கில் இது ஆவச்யகம், இது அநாவச்யகம் என்று வரையறுக்க நாமார்? விஷயங்களானவை ப்ரஸக்தம் அநுப்ரஸக்தம் என்று இருவகைப்படுமன்றோ. எந்த சாஸ்த்ரமும் ப்ரஸக்த விஷயங்களோடு மட்டும் நிற்காது. அநுப்ரஸக்த விஷயங்களும் சேர்ந்தே நிற்கும். ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தம்முடைய கீதாபாஷ்ய அவதாரிகையின் முடிவில் "पाण्डुतनय युद्धप्रोत्साहनव्याजेन परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञानकर्मानुगृहीतं भक्तियोगमवतारयामास" என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளை இங்கே அநுஸந்திப்பது. அர்ஜுனனை யுத்தத்தில் உத்ஸாஹப்படுத்துவது என்பது வ்யாஜமாத்ரமென்றும், பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக வேதாந்தங்களில் ஓதப்பட்டதாய் ஜ்ஞானகர்மங்களை அங்கமாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பக்தியோகத்தை அவதரிப்பிப்பதுதான் இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரதான லக்ஷ்யமென்றும் தெரிவித்தருளினாராயிற்று. ஆகவே முமுக்ஷுக்களுக்கு ஜ்ஞாதவ்யங்களான ஸகலார்த்த ஸாரங்களும் இந்த கீதாசாஸ்த்ரத்தில் தெள்ளமுதாக அமைந்துள்ளனவென்றதாயிற்று.

16. இந்த கீதாசாஸ்த்ரமானது அர்ஜுனனுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் ஸம்வாதரூபமாக அவதரித்திருக்கச்செய்தேயும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கும் ஸஞ்ஜயனுக்கும் ஸம்வாதரூபமாகவும் அவதரித்ததாயிற்று. கீதை தொடங்கும்போதே "த்ருதராஷ்ட்ர உவாச" என்று அவன் பெயரைத்தான் நினைக்கவும் சொல்லவும் ப்ராப்தமாகிறது. த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனை நோக்கிக் கேட்க, குருக்ஷேத்ரத்தில் நடந்த செய்திகளையெல்லாம் அவனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லுவதாகவும், கீதாசாஸ்த்ரமும் ஸஞ்ஜயன் வாயிலாகவே வெளிவருவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. பதினெட்டாமத்தியாயத்தில் எழுபத்து மூன்றாவது ச்லோகத்தோடு க்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதம் முடிந்து விட்டது. அதற்குமேலுள்ள ஐந்து ச்லோகங்களும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லி முடிப்பதாக அமைந்திருக்கின்றன.

17. பாண்டவர்களும் கௌரவர்களுமாகிற இருவகுப்பினருடையவும் சேனைகள் போர்புரிய ஆயத்தமாயிருந்த வளவில் வேதவ்யாஸ பகவான் தன் புதல்வனை த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் வந்து 'மன்னவனே! இனி நடக்கப்போகிற யுத்தத்தில் உனது புத்திரர்கள் தவறாது விநாசமடையப் போகிறார்கள்; அந்த யுத்தத்தை நீ நேரில் காண விரும்புகின்றாயாகில் அதைக் காண்பதற்கேற்ற சக்ஷுஸ்ஸை உனக்கு அளிப்பேன்' என்றார். அதுகேட்ட த்ருதராஷ்ட்ரன் 'நான் அதைக் காண விரும்புகின்றிலேன்; உள்ளபடி அதைத்தையும் கேட்பிக்க வேணும்' என்றான். அப்போது வேதவ்யாஸர் தம்முடைய சிஷ்யனும் த்ருதராஷ்ட்ர ஸாரதியுமான ஸஞ்ஜயனை யழைத்து யுத்தவிஷயத்தில் அவன் ஸர்வஜ்ஞனாம்படி அநுக்ரஹம் செய்து, 'ஆதியோடந்தமாக யுத்த விருத்தாந்தங்கள் முழுவதையும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு நீ சொல்லக்கடவாய்' என்று நியமித்து (வியாஸர்) தம் இருப்பிடம் சென்று சேர்ந்தார். பிறகு ஸஞ்ஜயன் யுத்தரங்கத்தில் வந்து, அர்ஜுனனுக்கு கீதோபதேசம் செய்தருளாநின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் முகாரவிந்தத்தில் நின்றும் கீதாம்ருதத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ச்ரவணம் பண்ணி வியாஸருடைய அநுக்ரஹத்தினால் கிடைத்திருந்த திவ்யஜ்ஞானத்தாலே விவித விசித்ர யுத்த விருத்தாந்தங்களெல்லாவற்றையும் தனக்கோர் அபாயமின்றிக்கே கரதலாமலகமாகக் கண்டுணர்ந்து அந்த யுத்தரங்கத்தில் நின்றும் போய் த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் சேர்ந்து, யுத்தத்தைப்பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு யுத்தச்செய்திகளை முதலே பிடித்துச் சொன்னான். ஆக இந்த ஸம்வாதம் கீதாசாஸ்த்ரமாக உலகில் பரவி அனைவரையும் புனிதமாக்கிக்கொண்டு வருகின்றது.

18. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபரமாத்மா வாஸ்தவமாகத் திருவவதாரம் செய்து, வாஸ்தவமான அர்த்தங்களை நிரப்பி வாஸ்தவமாக கீதாசாஸ்த்ரத்தை யவதரிப்பித்தருளினதாக ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனடியார்களான நாம் நம்பியிருக்கிறோம். ஸ்வாமியிட்டருளின கீதாபாஷ்யத்தின் அவதாரிகையிலும் மேலே பலச்லோகங்களின் பாஷ்யத்திலும் இந்த நம்பிக்கையே நமக்கு ஊர்ஜிதமாக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யஸ்வாமிகளியற்றிய பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை இதற்கு மாறாகவுள்ளது. அவர் தம்முடைய பாஷ்ய அவதாரிகையில் "भगवान्…स्वमायया देहवानिव जात इव च लोकानुग्रहं कुर्वन् लक्ष्यते" [பகவான் …ஸ்வமாயயா தேஹவாநிவ ஜாத இவ ச லோகாநுக்ரஹம் குர்வந் லக்ஷ்யதே] என்றெழுதியிருக்கக் காண்கிறோம். இதனால், பகவான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் செய்தருளவில்லையென்றும், உண்மையான அவதாரம் செய்தருளவில்லையென்றும், மாயையினால் ஏதோ ஜனங்களை மயக்கிக் காட்டினதாகவும் சங்கராசாரியர் அபிப்ராயப் படுவதாக விளங்குகின்றது. இப்படி இவர் அபிப்ராயப்படுவதற்கு ஒரு காரணாபாஸமுண்டு; அதாவதென்னென்னில்; மேலே நான்காமத்யாயத்திலே பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசிவருகையில் (4-6) "अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया ॥" என்றதில் 'ஆத்ம மாயயா ஸம்பவாமி' என்றுள்ளது. இதற்கு உண்மையான பொருள் எதுவோ அது பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரமாண ப்ரதர்சக புரஸ்ஸரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "आत्ममायया— आत्मीयया मायया। *माया वयुनं ज्ञानम्* इति ज्ञानपर्यायोऽत्र मायाशब्दः। तथा चाभियुक्तप्रयोगः— *मायया सततं वेत्ति प्राणिनां च शुभाशुभम्* इति।

आत्मीयेन ज्ञानेन— आत्मसंकल्पेनेत्यर्थ: ॥" என்பன கீதாபாஷ்யத்தில் அங்கு ஸ்வாமியருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள். வைதிகநிகண்டுவையும் அதையநுஸரித்த அபியுக்த ப்ரயோகத்தையும் காட்டி ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானமே இங்கு மாயா சப்தார்த்த மென்று ஸ்வாமி நிர்ணயித்திருக்கிறார். இதுதான் மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயத்திற்கு மிகவும் இணங்கிய ப்ராமாணிகமான பொருள். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (6—5—84) * इच्छा-गृहीताभिमतोरुदेह:— இச்சாக்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ: * என்று, மாயாசப்தஸ்தானத்தில் இச்சாசப்தத்தை நிஸ்ஸந்தேஹமாக இட்டு, பகவான் தன்னுடைய இச்சையினாலே தனக்கு அபிமதமான பல திவ்யமங்கல விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு அவதரிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

19. இங்கு சங்கராசார்யர் "संभवामि— देहवानिव भवामि ; जात इव, आत्ममायया— आत्मनो मायया, न परमार्थत: लोकवत्" என்று எழுதியுள்ளார். காரணமானது தன்னிடத்தில் தண்ணீர் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் அது இருப்பதுபோல் காட்டுகிறதல்லவா? அப்படியே பகவானும் தான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணாதவனாகையாலே தன்னிடத்தில் தேஹமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் இருப்பதுபோல் மாயையினால் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான் என்பது சங்கராசார்யருடைய அபிப்ராயம். மாயா என்னுஞ் சொல்லுக்கு பொய்யென்பதே இவர் கொண்ட பொருளாகும். அந்த நாலாவது அத்யாயத்திலேயே மேல் ஒன்பதாவது ச்லோகத்தில் * जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वत: । त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ * [ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந.] என்பதில் பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தையும் அவதார சேஷ்டிதத்தையும் ஸத்யமாக எவன் அறிகிறானோ அவன் வர்த்தமாந தேஹத்தை விட்டொழிந்து மறு பிறவியடையாமல் தன்னையே யடைவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றான். 'மே ஜந்ம கர்ம ச ய: தத்த்வத: வேத்தி' என்றிருப்பதை ஸ்வமதப்ரதிகூலமாக நினைத்த சங்கராசார்யர் வெகு சாதுர்யமாய் வேறுவிதமாக அந்வயம் காட்டியுள்ளார். தத்த்வத: என்பதை 'யோ வேத்தி' என்பதில் கூட்டாமல் 'தத்த்வத: தேஹம் த்யக்த்வா' என்று உத்தரார்த்தத்திலே அந்வயித்துப் பொருளுரைத்தார். அவர் இவ்வளவு ச்ரமம் எதற்காகப் படுகிறாரென்றால், 'ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா' என்றுள்ள விடத்தில் மாயா சப்தத்திற்குத் தாம் கொண்ட பொருளே பொருளென்கிற வொரு அபிநிவேசத்தினால் தான்.

20. ப்ராமாணிகர்கள் இங்கு மத்யஸ்த நிலையில் நின்று ஒன்று குறிக்கொள்ள வேண்டும். தைத்திரீய யஜுர்ப்ராஹ்மணத்தில் காடக (काठक) ச்ருதியில் மூன்றாம் ப்ரச்நத்தில் "यावन्त: पांसवो भूमे: संख्याता देवमायया" என்று ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. பூமியிலுள்ள மண்துகளனைத்தும் தேவர்களின் மாயையினால் கணக்கிடப் பெற்றவையாக இதில் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு மாயையென்பதற்கு பிறர் கூறும் பொருள் பொருந்தமாட்டாதென்பது வெளிப்படை. பூமியிலுள்ள மண்துகள்கள் மனிதர்களின் ஞானத்தினால் கணக்கிட முடியாதவையாயினும் தேவர்களின் ஞானத்தினால் கணக்கிடக்கூடியவையேயாதலால் இங்கு 'தேவமாயயா' என்றதற்கு 'தேவர்களின் ஞானத்தாலே' என்பதுதான் பொருளென்று யாவரும் நிராக்ஷேபமாக இசை

யத்தக்கதாகும். வித்யாரண்யர் முதலான வேதபாஷ்யகாரர்களும் இப்படித்தான் இங்குப் பொருள் வரைந்துள்ளார்கள். ஆகவே (மாயா) என்பதற்கு 'மித்யா' என்று பொருள்கொள்வது பொருத்தமற்றதென்று தெளியக்கடவது.

21. அஸுரராக்ஷஸாதிகள் செய்கிற செயல்களை மாயை யென்று சொல்லுவதுண்டு. அங்கும் மித்யா என்கிற அர்த்தம் கிடையாது. ஆச்சர்யகரம் என்பதுபற்றியே அங்கு மாயாசப்த ப்ரயோகம் பண்ணுவது. பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தில் அசித் ப்ரகரணத்தில் (10) "மாயையென்கிறது விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே" என்றருளிச் செய்த விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் "அஸுரராக்ஷஸாதி க்ரியைகளை ஆச்சர்யகரத்வத்தைப் பற்று மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகிறாப்போலே இத்தையும் [ப்ரக்ருதியையும்] மாயை யென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது, ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விஸ்மயநீயங்களான கார்யங்களை ஜனிப்பிக்கை" என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம். "தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா" (7-14) என்ற கீதா ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி வெகு விசதமாக நிரூபித்தருளுகிறார். "अस्या माया-शब्दवाच्यत्वम् आसुरराक्षसास्त्रादीनामिव विचित्रकार्यकरत्वेन ... अतो मायाशब्दो न मिथ्यार्थवाची। ऐन्द्रजालिकादिष्वपि केनचिन्मन्त्रौषधादिना मिथ्यार्थविषयायाः पारमार्थिक्या एव बुद्धेरुत्पादकत्वेन मायावीति प्रयोगः। तथा मन्त्रौषधादिरेव च तत्र माया" இத்யாதி திவ்யஸூக்திகள் அங்கு ஸேவிக்கத் தக்கவை. மாயாசப்தத்தின் உண்மைப் பொருளையுணராதே தவறான பொருளைக் கொண்டதன்பயனாகவே மாயாவாதிகளின் வாதங்கள் மிக மிக வளர்ந்துவிட்டன.

22. கண்ணபிரான் அவதரித்ததும் பொய், தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணினதும் பொய் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்ததும் பொய்யென்றே சொன்னதாகத் தேறிவிடும். பொய்யான சாஸ்த்ரம் நம்முடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு எப்படி ஸாதனமாகும். வேங்கடாத்வரி இயற்றிய விச்வகுணாதர்சத்தில் வேதாந்தி வர்ணனத்தில் "दृश्यं मिथ्या दृष्टिकर्ता च मिथ्या दोषो मिथ्येत्येव या धीरमीषाम्। साऽधिष्ठानांशेऽपि किं नेति चिन्ता साधिष्ठानां पण्डितानामुदेति॥" என்றொரு ச்லோகம் வெகு அற்புதமாகக் காண்கிறது. 'பார்க்கப்படுகிற பொருள்களெல்லாம் பொய், பார்க்கிறவனும் பொய், அவித்யையாகிற தோஷமும் பொய் என்று கொள்ளுகிற இந்த மாயாவாதிகள், இவற்றுக்கு ஆச்ரய பூதமான ப்ரஹ்மமும் பொய்யென்று முடித்திருக்கலாமே; ஏன் அதை மாத்திரம் ஸத்யமென்று கொண்டார்களோ தெரியவில்லை—என்பதே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. பொய்யன் சொல்லுகிற வார்த்தைகளும் பொய்யாகுமாகையாலே தம்மைப் பொய்யரென்று நிலைகாட்டிக் கொள்ளுகின்ற இந்த மாயாவாதிகள் சொல்லுமதெல்லாம் பொய்யே என்பது இவர்கள் தம்மாலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டுத் திருவதனால் இவர்களைக் கண்டிக்க நாம் சிறிதும் ப்ரயாஸம் கொள்ளவேண்டியதில்லை யென்றும் ஒரு ரஸிக பண்டிதர் எழுதிவைத்திருக்கக் காண்கிறோம்.

23. கீதையின் இரண்டாமத்யாயத்தின் பன்னிரண்டாவது ச்லோகத்திலிருந்தே சாஸ்த்ராரம்பமென்று சொல்லலாம். அதற்குக் கீழுள்ள பாகங்களெல்லாம் அவதாரிகையாக நிற்கிறது. அந்த பன்னிரண்டாவது ச்லோகம் எவ்விதமாகவுள்ள

தென்று பார்க்கவேணும். "न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः। न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम्" [ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா:, ந சைவ நபவிஷ்யாமஸ்ஸர்வே வயமத: பரம்] என்பதே அந்த ச்லோகம். இதன் பொருள் யாதெனில், ஸர்வேச்வரனுகிய நானும் இதற்கு முன்கழிந்த அநாதிகாலத்திலும் இருந்தவனே; அர்ஜுநா! நீயும் இந்த அரசர்களுமான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுங்கூட முன்பும் இருந்தவர்களே. முன்பு இருந்தது மாத்திரமேயன்றிக்கே மேலுள்ளகாலமுமெல்லாம் நானும் நீங்களும் இருக்கப்போகிறவர்களே என்பதாம். ஸர்வேச்வரனும் பரமாத்மாவான நான் நித்யன் என்பதில் எப்படி ஸந்தேஹமில்லையோ, அப்படியே க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களாய் ஜீவாத்மாக்களான நீங்களும் நித்யர்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று பகவான்தானே சோதிவாய்திறந்து பணித்துளன். இதனால் ஸர்வேச்வரனை பகவானிற் காட்டிலும் ஜீவாத்மாக்களுக்குண்டான பேதமும், அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரமுண்டான பேதமும் பாரமார்த்திகமென்று பகவான் தானே வ்யக்தமாகத் தெரிவித்ததாய்த் தேறுகிறது. இந்த ச்லோகம் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அடிப்படையாக வுள்ளதென்று நன்குணரலாம். நமது பாஷ்யகாரர் இந்த ச்லோகத்திற்கு இட்டருளியிருக்கின்ற பாஷ்யம் மிகவும் விபுலமாக வுள்ளது.

24. கீழே அர்ஜுனன் (2-7.) *पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः। यच्छ्रेयस्स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्* என்று, தத்வார்த்தம் தெரியாமையினாலே தான் கலங்கியிருப்பதாகவும் தன்னுடைய கலக்கம் தீர தத்வார்த்தத்தை அறுதியிட்டு அருளிச் செய்யவேணுமென்றும் சொல்லித் திருவடிகளில் விழுந்து யாசித்திருக்கிறான். அப்படிப்பட்டவனுக்கு தத்வோபதேசம் செய்யவே இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்தது. கீதாசார்யன், கலங்கினவனுக்குச் சொல்லும்போது தெளிவான பொருளைச் சொல்லுவனே யல்லது கலங்கின பொருளையே சொல்லமாட்டானன்றோ. ஆகவே இந்த சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படும் பொருள்கள் யாவும் ஸர்வாத்மநா பாரமார்த்திகமென்றே வைதிகர்கள் கொள்ளக்கடவர்கள். அதிலும் ஆரம்ப ச்லோகமான இதனில் கூறப்படும் விஷயம் உபநிஷதாதிகளில் வடிக்கட்டின பொருளாகவேயிருக்கத்தகும். இதில் ஜீவாத்ம பரமாத்மபேதம் முதலியன தெரிவிக்கப்படுமவை அபாரமார்த்திகமாக இருக்கச் சிறிதும் ஔசித்யமில்லை. ஆக இந்த நிரூபணங்களினால் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் உபநிஷத்து, ப்ரஹ்மஸூத்ரம், கீதை முதலானவற்றின் பொருள்களை ஆர்ஜவத்துடன் அறிந்து அறுதியிடுபவர் என்பது நிஷ்பக்ஷபாதர்களுக்குக் கைபிலங்கு நெல்லிக்கனியாகும். இப்பெருமை பொலியவே யதிராஜஸப்ததியில் "यथाभूतस्वार्था यतिनृपतिसूक्तिर्विजयते-யதாபூதஸ்வார்த்தா யதிந்ருபதிஸூக்திர் விஜயதே" என்று பொருத்தமாகப் பேசப்பட்டது.

25. இனி ப்ரக்ருதத்திலே செல்லுவோம்; *நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்* என்கிற ச்லோகத்திலே ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதமும் ஜீவர்களுக்குப் பரஸ்பரபேதமுமாகிற விவை காட்டப்பட்டது போல அதற்கடுத்த (13) ச்லோகத்தில் *देहिनोऽस्मिन् यथा देहे कौमारं यौवनं जरा। तथा देहान्तरप्राप्तिः धीरस्तत्र न मुह्यति* என்பதில் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமும் காட்டப்பட்டது. அசேதநம் வேறு, சேதநன் வேறு என்கிற பகுத்துணர்வே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமெனப்படும். நிர்விசேஷ சின்மாத்ரமான ப்ரஹ்ம

மொன்று தவிர வேறு சேதநா சேதநங்கள் உண்மையில் கிடையா என்கிறவாதம்* இங்கு நிராகரிக்கப்பட்டதாகிறது. *अन्तवन्त इमे देहाः* न जायते म्रियते वा कदाचित्* वासांसि जीर्णानि यथा विहाय* இத்யாதிகளான ச்லோகங்களினால் ஆத்மா நித்யனென்றும், தேஹம் அநித்யமென்றும் பரக்கச் சொல்லுகிற முகத்தாலும் சேதநா சேதநங்களின் ஸத்பாவம் பாரமார்த்திகமாகவே ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆக, கீதாசாஸ்த்ரம் விசிஷ்டாத்வைதிகளுக்கே நிதியானதென்றும் மற்றையோர்க்கு இதுகொண்டு பணியில்லையென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி அத்யாயக்ரமேண சில விசேஷார்த்தங்களை விளக்குவோம்.

26. (2-27.) *जातस्य हि ध्रुवो मृत्युः ध्रुवं जन्म मृतस्य च। तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि॥* உத்பந்நனுக்கு மரணம் நிச்சயம்; மரணமடைந்தவனுக்கு புநர் ஜன்மம் நிச்சயம்; ஆகவே பரிஹாரமற்ற இவ்விஷயத்தில் நீ சோகிக்கக்கடவையல்லை-என்று இந்த ச்லோகத்தினால் சொல்லப்படுவதாகக் கொண்டு சிலர் சங்கிப்பதொன்றுண்டு; அதாவது, உத்பந்நனுக்கு மரணம் நிச்சயம் என்பது நிராக்ஷேபமான விஷயந்தான்; ஆயினும் உடனே "த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச" என்றிருக்கிறதே, இது எப்படி பொருந்தும்? மரணமடைந்தவனெல்லாம் மறுபடியும் பிறந்தே தீருகிறானென்று சொன்னால் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷம் இல்லையென்று தேறிவிடுமல்லவா? "त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन!—த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந!" இத்யாதிகளான பல ச்லோகங்களாலே கீதையில் பலகால் சொல்லப்படுவதும், "மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" இத்யாதிகளான பல பாசுரங்களும் பழுதாமே என்று சங்கிக்க நேர்கின்றது. இந்த சங்கை சிறிதும் யுக்தமன்று. 'ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு:' என்றதும் ஆத்மாவைப்பற்றினதன்று; 'த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச' என்றதும் ஆத்மாவைப் பற்றினதன்று. ஆத்மாவுக்கு உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் இல்லையென்று பலகால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (2—20) "न जायते म्रियते वा कदाचिन्नायं भूत्वा भविता वा न भूयः। अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे॥" என்கிற ச்லோகத்தினால் ஜந்மமரணாதிகளெல்லாம் அசேதநமான தேஹத்தின் தருமங்களேயொழிய நித்யனாய் அபரிணாமியாயிருக்கிற ஆத்மாவின் தருமங்களல்லவென்று அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, 'ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு:' என்றதும் அசேதநமான தேஹத்திற்கே; 'த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச' என்றதும் அதற்கே. ஆதலால் முன் சொன்ன சங்கைக்கு இடமில்லை.

27. "த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச" என்றதில் மற்றொரு சங்கை தோன்றும். நஷ்டமாய்ப்போனது மறுபடியும் எப்படி உத்பத்தியை யடைய முடியும்? நம்முடைய சரீரமானது ச்மசானத்தில் கொளுத்தப்பட்டு நீறாகியொழிகின்றது. அது மறுபடியும் உத்பத்தியடைகின்றதென்றால் இது எப்படி ஸம்பாவிதமாகும்? என்று சங்கிக்க நேரும். இதற்குச் சொல்லுகிறோம். உத்பத்தியாவது என்ன? விநாசமாவது என்ன? என்பதை முதலில் நன்கு தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். புதிதாக ஒரு வஸ்து உண்டாவதும் கிடையாது, உள்ளவஸ்து அடியோடு நசித்துப்போவதும் கிடையாது. ஸத்தான த்ரவ்யத்திற்கு அவஸ்தாவிசேஷங்களே உத்பத்தி விநாசங்

களாகும். தேஹம் உண்டாயிற்றென்ருல் என்ன? ப்ருதிவி அப்பு தேஜஸ்ஸு வாயு ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதங்களின் அம்சங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவிதமான அவஸ்தையை யடைந்ததென்றபடி. "மண்ணாய் நீரெரிகால் மஞ்சுலாவுமாகாசமுமாம் புண்ணாராக்கை" என்றும், "மஞ்சுசேர் வானெரி நீர் நிலம் காலிவை மயங்கிநின்ற அஞ்சுசேராக்கை" என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே பாஞ்சபௌதிக பிண்டமான தேஹம் புதிதாக ஆகாசத்திலின்றும் குதித்து விட்டதன்றே. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை விட்டு ஸ்தூலாவஸ்தையை பஜிப்பதுதான் உற்பத்தியாகும். மறுபடியும் ஸ்தூலாவஸ்தையை விட்டு ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை பஜிப்பதுதான் விநாசமாகும். வஸ்த்ரம் என்கிற ஒரு வஸ்துவை யெடுத்துக் கொள்வோம். நூல் முதலான சில த்ரவ்யங்கள் ஏற்கெனவே இருந்தவைகளே ரசனாவிசேஷத்தாலே வஸ்த்ரமென்னும் பெயரையடைகின்றன. இங்கு நூற்களின் சேர்க்கை தவிர வேறொரு த்ரவ்யம் உள்ளதாவென்று பார்க்கவேணும். பார்க்குமிடத்து வேறொரு த்ரவ்யம் காண்பரிது. "उत्पत्तिविनाशादयः सतो द्रव्यस्य अवस्थाविशेषाः" என்கிற கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை இங்கே அநுஸந்திப்பது. தென்மொழியால் 'உள்ளது, இல்லது' என்றும், வடமொழியால் 'ஸத், அஸத்' என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுவன--ஸ்தூலாவஸ்தையைப் பற்றவும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையைப் பற்றவுமே யென்று உணர்க. வேதாந்திகளுக்கு ஸத்கார்யவாதிகளென்று பெயர். "सदेव नीयते व्यक्तिम्— ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம்" என்கிற ப்ரமாணத்தைத் திடமாகக் கொள்க.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

28. (2-45) *त्रैगुण्यविषया वेदाः निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन!* [த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா: நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந!] இங்கு சங்கராசார்யருடைய பாஷ்யத்தில், த்ரைகுண்யமாவது ஸம்ஸாரம் என்றும், 'நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவ' என்பதற்கு (நிஷ்காமோ பவ) என்று பொருளென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் மிக விளக்கமும் விரிவுமுள்ளது. ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற முக்குணங்கள் மலிந்த புருஷர்கள் இங்கு த்ரைகுண்ய சப்தத்தினுல் சொல்லப்படுகிருர்கள். அன்னவர்களைப் பற்றியவை வேதங்கள் என்றபடி. வேதங்களானவை கேவலம் ஸாத்விகர்களுக்கே வழிகாட்டுகின்றன வென்றில்லை. உலகிலுள்ள சேதநர்கள் சிலர் ஸாத்விகர்களாயும் பலர் ராஜஸர்களாயும் தாமஸர்களாயுமிருக்கக் காண்கிறோம்; வேதங்கள் எல்லார்க்கும் வழிகாட்டியாக வேண்டும். பலசரக்குக் கடைகளில் சர்க்கரை வெல்லம் குங்குமப்பூ கடுகு மிளகு சீரகம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் (சேர்வாளமுட்பட) விற்கப்படுவது போல, வேதங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கும் வழிகாட்டுகின்றன; புபுக்ஷுக்களுக்கும் வழிகாட்டுகின்றன; பரஹிம்ஸைக்குரிய உபாயங்களையும் காட்டுகின்றன. ஆனுல் வேதம் காட்டுகின்றவற்றை யெல்லாம் நாம் கொள்ள வேணுமென்பது கிடையாது. கடையில் விற்கப்படுகிற விஷத்தையுமா நாம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறோம்; இல்லையே. அதுபோல, ராஜஸர்களுக்கும் தாமஸர்

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

களாகும். தேஹம் உண்டாயிற்றென்றால் என்ன? ப்ருதிவி அப்பு தேஜஸ்ஸு வாயு ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதங்களின் அம்சங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவிதமான அவஸ்தையை யடைந்ததென்றபடி. "மண்ணாய் நீ ரெரிகால் மஞ்சுலாவுமாகாசமுமாம் புண்ணாராக்கை" என்றும், "மஞ்சுசேர் வானெரி நீர் நிலம் காலிவை மயங்கிநின்ற அஞ்சு சேராக்கை" என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே பாஞ்சபௌதிக பிண்டமான தேஹம் புதிதாக ஆகாசத்திலின்றும் குதித்து விட்டதன்றே. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை விட்டு ஸ்தூலாவஸ்தையை பஜிப்பதுதான் உற்பத்தியாகும். மறுபடியும் ஸ்தூலாவஸ்தையை விட்டு ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை பஜிப்பதுதான் விநாசமாகும். வஸ்த்ரம் என்கிற ஒரு வஸ்துவை யெடுத்துக் கொள்வோம். நூல் முதலான சில த்ரவ்யங்கள் ஏற்கெனவே இருந்தவைகளே ரசனாவிசேஷத்தாலே வஸ்த்ரமென்னும் பெயரையடைகின்றன. இங்கு நூற்களின் சேர்க்கை தவிர வேறொரு த்ரவ்யம் உள்ளதா வென்று பார்க்கவேணும். பார்க்குமிடத்து வேறொரு த்ரவ்யம் காண்பரிது. "उत्पत्तिविनाशादयः सतो द्रव्यस्य अवस्थाविशेषाः" என்கிற கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தியை இங்கே அநுஸந்திப்பது. தென்மொழியால் 'உள்ளது, இல்லது' என்றும், வடமொழியால் 'ஸத், அஸத்' என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுவன—ஸ்தூலாவஸ்தையைப் பற்றவும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையைப் பற்றவுமே யென்று உணர்க. வேதாந்திகளுக்கு ஸத்கார்ய வாதிகளென்று பெயர். "सदेव नीयते व्यक्तिम्— ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம்" என்கிற ப்ரமாணத்தைத் திடமாகக் கொள்க.

28. (2–45.) * त्रैगुण्यविषया वेदाः निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन! * [த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா: நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந!] இங்கு சங்கராசார்யருடைய பாஷ்யத்தில், த்ரைகுண்யமாவது ஸம்ஸாரம் என்றும், 'நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவ' என்பதற்கு (நிஷ்காமோ பவ) என்று பொருளென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் மிக விளக்கமும் விரிவுமுள்ளது. ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற முக்குணங்கள் மலிந்த புருஷர்கள் இங்கு த்ரைகுண்ய சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறார்கள். அன்னவர்களைப்பற்றியவை வேதங்கள் என்றபடி. வேதங்களானவை கேவலம் ஸாத்விகர்களுக்கே வழிகாட்டுகின்றன வென்றில்லை. உலகிலுள்ள சேதநர்கள் சிலர் ஸாத்விகர்களாயும் பலர் ராஜஸர்களாயும் தாமஸர்களாயுமிருக்கக் காண்கிறோம்; வேதங்கள் எல்லார்க்கும் வழிகாட்டியாக வேண்டும். பல சரக்குக் கடைகளில் சர்க்கரை வெல்லம் குங்குமப்பூ கடுகு மிளகு சீரகம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் (சேர்வாளமுட்பட) விற்கப்படுவது போல, வேதங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கும் வழிகாட்டுகின்றன; புபுக்ஷுக்களுக்கும் வழிகாட்டுகின்றன; பரஹிம்ஸைக்குரிய உபாயங்களையும் காட்டுகின்றன. ஆனால் வேதம் காட்டுகின்றவற்றை யெல்லாம் நாம் கொள்ள வேணுமென்பது கிடையாது. கடையில் விற்கப்படுகிற விஷத்தையுமா நாம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறோம்; இல்லையே. அதுபோல, ராஜஸர்களுக்கும் தாமஸர்

களுக்கும் வேதம் காட்டுகிற வழிகளை நாம் பற்றலாகாது. [நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவ அர்ஜுந !] இதற்கு ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யம் அற்புதமானது. "इदानीं सत्त्वप्रचुरस्त्वं तदेव वर्धय। नान्योन्यसंकीर्णगुणत्रयप्रचुरो भव। न तत्प्राचुर्यं वर्धयेत्यर्थः।" என்பது பாஷ்ய ஸூக்தி. 'நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவ' என்கிற மூலத்தை நோக்கும்போது 'ஸத்வ குணமுட்பட ஒரு குணத்தையும் நீ கைக் கொள்ளாதே' என்று கண்ணபிரானருளிச் செய்வதாகத் தோன்றும். "முக்குணத் திரண்டவை யகற்றி, ஒன்றிலொன்றி நின்று" என்று திருமங்கையாழ்வார் திருவெழுகூற்றிருக்கையிலருளிச் செய்தபடியே ரஜஸ்தமோ குணங்களை விட்டு ஸத்வகுண மொன்றிலேயே ஊன்றியிருக்கக்கடவாய்-என்று ஸ்வாமி பாஷ்ய மருளிச் செய்வதற்கு மூலத்தில் ஆதாரமில்லை போல் தோன்றும். மேலே உத்தரார்த்தத்தில் 'நித்ய ஸத்வஸ்த:' என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதற்குச் சேரவே ஸ்வாமி உரைத்தருளினரென்று கொள்ளவேணும். ஆனாலும் 'நிஸ்த்ரைகுண்ய:' என்பதற்கு முக்குணங்களு மில்லாதவனென்று தானே பொருள் படும்; ஸத்வகுண ப்ரசுரன் என்று பொருள்பட வழியுண்டோ வென்று கேள்வி தோன்றும். கேண்மின். (நிஸ்த்ரைகுண்ய:) என்பதற்கு மூன்று குணங்களும் பிசிறியிருக்கப் பெறாதவன் என்பதே அக்ஷரலப்யமான பொருள். 'अन्योन्यसंकीर्णगुणत्रय-प्रचुरो न भव' என்று ஸ்வாமியருளிச் செய்தது பொருத்தமானதே. வேதங்களில் ராஜஸதாமஸர்களுக்குக் காட்டியுள்ள உபாயங்களில் கண்வையாதே ஸாத்விகர்களுக்குக் காட்டியுள்ள உபாயங்களில் மாத்ரமே நீ கண்வைக்கக் கடவாய் என்றதாகத் தேறுகின்றது.

29. (2—47.) *कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ॥* [கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசந.] நித்யம் நைமித்திகம் காம்யம் என்று சொல்லப் படுகிற கருமங்களைச் செய்வதில் மாத்திரம் நீ அதிகரிக்கலாமே யல்லது அவற்றின் பலனில் அதிகரிக்கலாகாது-என்பதாக இதற்குப் பொருள். பலனை விரும்பக்கூடாதென்று சொல்லப்படுகிறதா? அன்றி, பலன்கிடைத்தாலும் அதனை அநுபவிக்கலாகாதென்று சொல்லப்படுகிறதா வென்று இங்கு விமர்சிக்க நேர்கின்றது. *प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते— ப்ரயோஜநமநுத்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே* என்று, பலனை விரும்பாமல் மூடன்கூட ஒரு காரியத்தில் கைவைக்க மாட்டானென்று சாஸ்த்ரமே சொல்லுகையாலே பலனை விரும்பக் கூடாதென்கை பொருந்தாது. பலன் கிடைத்தால் அதையநுபவியாமல் விட்டுவிடுவது புருஷதந்த்ரமன்றே, ஸுகமோ துக்கமோ எது நேர்ந்தாலும் அநுபவித்துக்கொண்டு தானே யிருக்கிறோம். அநுபவிப்பதும் விட்டிடுவதும் நம்மிஷ்டமன்றே. ஆகவே, பலன் கிடைத்தாலும் அதனை யநுபவிக்கலாகாதென்று சொல்லப் படுவதாகக் கொள்வதற்கும் ஔசித்ய மில்லை. பின்னை யாது பொருளென்னில்; செய்கிற காரியங்களுக்குப் பலன் கிடைத்தே திரும்; பலனை நீ கோலாதே. உன்னுடைய அற்பபுத்தியினால் நீ கோலுவாயாகில் க்ஷுத்ரபலனுக்கு மேற்பட்ட உத்தம பலனைக் கோலுவதற்கு உனக்குத் தெரியாது.

அந்தப் பொறுப்பை என்னிடமே விட்டுவிடுவாயானால் என் கருத்தால் உத்தமமான பலனே உனக்குக் கொடுக்கப்படும் — என்று இங்ஙனம் திருவுள்ளம்பற்றியே "மா ஃபலேஷு கதாசந" என்றருளிச் செய்ததாகக் கொள்க.

30. "या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी । यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः— யா நிசா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ, யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிசா பச்யதோ முநே:" (2-69.) என்னுமிந்த ச்லோகம் புதிர் போலுள்ளது. ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் எது இரவோ அவ்விரவில் ஜிதேந்த்ரியனானவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; ஸர்வப்ராணிகளும் கண்விழித்துக் கொண்டிருக்கும்படியான பகலானது ஜிதேந்த்ரியனுக்கு இரவாகிறது, என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. நாம் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க விரும்பாமல் வெறுத்திருக்கும் விஷயத்தை ஜிதேந்த்ரியர்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென்றும், நாம் விரும்பிப்பார்க்கும் விஷயங்களை அவர்கள் காணவில்லாமல் வெறுத்திருக்கிறார்களென்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. பகவத் பாகவத விஷயங்களை நாம் விரும்பிப் பாராமல் வெறுப்புக் கொண்டிருக்கிறோம்; அவ்விஷயங்களையே ஸாதுக்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். லௌகிக விஷயங்களை நாம் விரும்பிப் பார்க்கிறோம்; அவற்றைக் காணக் கண்கூசியிருக்கிறார்கள் ஸாதுக்கள். நம்முடைய பகல் ஸாதுக்களுக்கு இரவாகிறது; ஸாதுக்களின் பகல் நமக்கு இரவாகிறது. ஸ்வரூபாநுரூபங்களான விஷயங்களில் கண்ணோட்டம் செலுத்தாமல் ஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களிலேயே நாம் கண்ணோட்டம் செலுத்தியிருப்பது வர்ஜிக்கத் தகுந்தது என்னுமிடம் இதனால் சிக்ஷிதமாகிறதென்று கொள்க.

31. யாவரும் நினைப்படியாக தேவதாராதனம் செய்து நிவேதனம் செய்துச் சேஷத்தைக் கொண்டே தேஹதாரணம் பண்ணவேணுமென்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் கொள்கை. இவ்வர்த்தம் மூன்றாமத்யாயத்தில் பல ச்லோகங்களில் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. 10, 11, 12 ச்லோகங்கள் இவற்றுள் மிக முக்கியமானவை. (10) *सह यज्ञैः प्रजास्सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः । अनेन प्रसविष्यध्वम् एष वोऽस्त्विष्टकामधुक्— ஸஹ யஜ்ஞை: ப்ரஜாஸ் ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:, அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம் ஏஷ வோஸ்த்விஷ்டகாமதுக்.* இந்த ச்லோகத்தில் "ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா:" என்று சங்கரபாஷ்ய பாடம். அப்பாடத்தில் 'ஸஹயஜ்ஞா:' என்பது ஏகபதம். 'யஜ்ஞஸஹிதா: ப்ரஜா:' என்று சங்கரபாஷ்யம். "सहयज्ञा इति शंकरयादवप्रकाशीयपाठस्तु अप्रसिद्धेरनादृत:" என்பது தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸூக்தி. அன்றியும் (ப்ரஜாபதி:) என்பதற்கு நான்முகனை பொருளாக சங்கரபாஷ்யம் காட்டுகிறது. ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிக ப்ரஜாபதியாகையால் ஸ்ரீமந் நாராயணனே இங்கு ப்ரஜாபதி சப்தார்த்தமென்று பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமுள்ளது. இதில் ஸ்வாரஸ்யமேதென்னில்: இங்குச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் நான்முகனுட்பட ஸம்ஸாரவசவர்த்திகளான ஸகல ப்ராணிகளையும் நோக்கியது. அவர்களையும் நோக்கியே இக்கட்டளை இடப்படுகிறபடியால் நான்முகனை ஆஜ்ஞாபக கோடியில் சேர்ப்பது உசிதமன்று; ஆஜ்ஞாப்ய கோடியில் சேர்ப்பதுதான் உசிதம் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். நான்முகனையும் இங்கு ப்ரஜைகளின் கோடியிலே சேர்த்துப் பொருள் செய்வதுதான் பொருத்தமானது. ப்ரளயத்திற்கடுத்தபடியாக ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பகவான் யஜ்ஞங்களோடு

4

கூடவே ப்ரஜைகளைப் படைத்து இங்ஙனே சொன்னான்—இந்த யஜ்ஞத்தைக் கொண்டே நீங்கள் அபிவிருத்தியடையக் கடவீர்கள்; இந்த யஜ்ஞமானது உங்களுக்குப் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்கிற காமத்தையும் அதற்குச் சார்பான மற்ற காமங்களையும் பூர்த்திசெய்யக் கடவது-என்று ச்லோகத்திற்குப் பொருள். * யஜ—தேவபூஜாயாம் * என்று தாதுவாகையாலே பகவதாராதனந்தான் யஜ்ஞமெனப் படுகிறது. பகவதாராதனம் செய்தே அவரவர்கள் அபிவிருத்தியடைய முடியுமென்றும், பகவதாராதனத்தினால்தான் அபீஷ்டகாமங்கள் நிறைவேறுமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. இது தன்னை அடுத்த ச்லோகம் விளக்கிறது; (11) * देवान् भावयताऽनेन ते देवा भावयन्तु वः। परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ– தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ:, பரஸ்பரம் பாவயந்த: ச்ரேய: பரம் அவாப்ஸ்யத. * பகவதாராதனமான இந்த யஜ்ஞத்தினாலே எனக்கு சரீர பூதர்களான தேவர்களை ஆராதியுங்கள்; அப்படி ஆராதிக்கப்பட்ட அந்த தேவர்கள் மேன் மேலும் தங்களுடைய ஆராதனைக்கு வேண்டிய பொருள்களினால் உங்களைப் போஷிக்கக் கடவர்கள். இப்படி பரஸ்பரம் த்ருப்தி பெறுவித்துக் கொண்டு சிறந்த ச்ரேயஸ்ஸான மோக்ஷத்தை அடைவீர்கள் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இதில் பூர்வார்த்தம் இப்படியிருக்கலாமோ? வேறு விதமாக இருக்கவேண்டாவா? 'நீங்கள் என்னை ஆராதியுங்கள்; நான் உங்களை த்ருப்தி செய்விக்கிறேன்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, தன்னிற்காட்டில் நீசர்களான தேவதைகளை ஆராதிக்கும்படி நியமிப்பதும், அந்த தேவதைகள் உங்களுக்குப் பலன் கொடுப்பார்களென்று சொல்லுவதும் எதற்காக? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின். விஷயங்களைப் படிப்படியாகத் தானே சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. மேலே ஒன்பதாமத்யாயத்தில் (22) * அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே * என்கிற ச்லோகத்தினால் தன்னையே உபாஸிக்கும்படி சொல்லி, அதற்கடுத்த (23) ச்லோகத்தில் * ये त्वन्यदेवता भक्ता यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः। तेऽपि मामेव कौन्तेय! यजन्त्यविधिपूर्वकम्– யே த்வந்யதேவதா பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் * என்று. இதரதேவதைகளை பஜிப்பவர்களும் ஒருவாறு தன்னையே பஜித்து ஆராதனை செய்கிறார்களென்று சொல்லி, அதற்கடுத்த (24) ச்லோகத்தில்— * अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च— அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவச * என்று. எந்த தேவதையை நோக்கி எந்த ஆராதனம் செய்தாலும் அதெல்லாம் தன்னையே சேருகிறதென்றும் அதற்குப் பலனும் தானே (ஸத்வாரகமாக) கொடுப்பதாகவும் சொல்லியிருப்பதால் "देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः" என்றவிதில் யாதொரு குறையுமில்லையென்றுணர்க.

32. இனி ப்ரக்ருத விஷயத்திற் செல்வோம். (3—12.) * इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः। तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः— இஷ்டாந் போகாந் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபாவிதா:, தைர்தத்தாந் அப்ரதாயைப்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: * இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது—உங்களுடைய யஜ்ஞங்களாலே ஆராதிக்கப்பட்டவர்களும் என்னுடைய சரீர பூதர்களுமான தேவர்கள் உங்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான போகங்களைக் கொடுப்பார்கள், ஆராதனோபகரணங்களாக உங்களிடமுள்ள பொருள்களெல்லாம் அந்த தேவர்களாலேயே கொடுக்கப்பட்டவைகளாத்

லால் அவற்றை அவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் கள்வனேயாவன், நரகமேயவனுக்குப் பலிக்கும்—என்றபடி. இதில் [தைர் தத்தாந்] என்றது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் மூன்றாவது காண்டத்தில் இரண்டாவது ப்ரச்நத்தில் "इतः प्रदानं देवा उपजीवन्ति अमुतः प्रदानं मनुष्याः" என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இதன் கருத்தாவது, தேவதைகளுக்கு ஆகவேண்டிய உணவு இங்கிருந்து செல்லுகிறது; மனிதர்களான நமக்கு ஆகவேண்டிய உணவு அங்கிருந்து வருகிறது என்பதாம். * முந்திவானம் மழைபொழியு மூவாவுருவின் மறையாளர், அந்திமூன்று மனலோம்புமணியார்வீதி யழுந்தூரே * என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே இங்கிருக்கும் நாம் யஜ்ஞபாகங்களைச் செய்து தேவர்களை ஸந்த்ருப்தி பண்ணிவைத்தால் த்ருப்தர்களான அவர்கள் அங்கிருந்து மழையையனுப்பி நம்மை ஜீவிக்கச் செய்கிறார்களென்கை. ஆகவே நாம் தேவதாராதனம் பண்ணாமல் வெறுமனே வயிற்றை வளர்த்தால் ஜீவிப்பதும் அரிதாம் என்றதாயிற்று. பலபேர்கள் தேவதாஸத்பாவத்தையே அங்கீகரியாதவர்களாயும் அவர்களுக்கு ஆராதனம் செய்யாதவர்களாயும் உண்டுடுத்துத் திரியவில்லையா? அவர்கள் சுகமாக ஜீவிக்கவில்லையா? என்கிற ஆக்ஷேபத்தை இங்குச் சிலர் செய்யக்கூடும். அவர்கள் "अधर्मेणैधते तावत् ततो भद्राणि पश्यति। शनैरावर्तमानस्तु कर्तुर्मूलानि कृन्तति ॥" என்கிற மநுமஹர்ஷிவசனத்தை நோக்கித் தெளியக்கடவர்கள். அதர்மம் செய்பவர்கள் மேன்மேலும் க்ஷேமங்களை யடைவதாக உலகில் நாம் காண நேர்ந்தாலும், அதர்மம் உடனே ஹானியை விளைத்திடாமல் நாளடைவில் மூலஹானியை விளைத்திடுமென்று கொள்ளவேணும். இதை மநுமஹர்ஷி பல ச்லோகங்களால் விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

33. இனி (3—21) * यद्यदाचरति श्रेष्ठः तत्तदेवेतरो जनः। स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते— யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந:, ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே. * என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது. ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் "सः श्रेष्ठः यत् प्रमाणं कुरुते- लौकिकं वैदिकं वा; लोकः तत् अनुवर्तते- तदेव प्रमाणीकरोतीत्यर्थः" என்று உரைத்தார். ச்ரேஷ்டராயிருப்பவர் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ, அதனையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்ததீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத்தார். "स यद्वाक्यादिकं प्रमाणीकुरुते- यदुक्तप्रकारेण वर्ततीत्यर्थः" என்பது அவருடைய வாக்யபங்க்தி. ஆக இவற்றால் "யத்ப்ரமாணம்" என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர்களுக்கு விவக்ஷிதம் என்று தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று ப்ராப்தம். இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ப்ரக்ரியையைப் பார்ப்போம். அவர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸங் கொண்டு ஓரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் "ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி" என்றதற்கு— ச்ரேஷ்டராயிருப்பவர் எந்தெந்த கருமத்தை யநுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கர்மத்தைப் பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லு

கிறதென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். 'பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்' என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆவச்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அபேக்ஷிதமாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமியின் செல்லவில்லை. 'யத் ப்ரமாணம் குருதே' என்றதற்கு இங்ஙனே பொருள் கொண்டால் "லோகஸ் தத்நுவர்த்ததே" என்ற மேல் வாக்யத்தில் தத் என்றது ஸ்வாரஸ்யமாகப் பொருள் தருமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலேயே தகுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டு கொள்க. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றாத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருப்பாவை ஜீயரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனாலேயே என்னலாம். திருப்பாவையில் "மாலே மணிவண்ணா" என்கிற பாசுரத்தில் "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்" என்றுள்ளது. இங்கு "மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க இடையில் 'வேண்டுவன' என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

34. இதற்கடுத்த ச்லோகம் (3-22) "न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन। नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि— ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந, நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி" என்பது. இதில் பகவான் தானும் கர்மாநுஷ்டானத்தில் ஊன்றியிருப்பதாக வற்புறுத்திச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு முந்தின அவதாரமான ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் இது நன்கு ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காணலாம். விச்வாமித்ர முனிவன் தசரத மன்னவனிடம் வந்து "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" இத்யாதிகளைச் சொல்லி ஸ்ரீராமபிரானைக் கொண்டு சென்றான். "ஊநஷோடச வர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவ லோசந:" என்று சக்ரவர்த்தி சொன்னபடி இராமன் செந்தாமரைக் கண்ணனாகையாலே ஸூர்யன் அஸ்தமித்தவாறே தாமரை முகுளிதமாகுங் கணக்கிலே இராமனும் கண் மூடினான். பிறகு ஸுப்ரபாத காலத்திலே முனிவன் "கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே" என்று சொல்லித் துயிலுணர்த்துகிறான். "இராமா! எழுந்திரு; நாம் சீக்கிரமாக ஆச்ரமம் சென்று சேர்ந்து யாகம் தொடங்கவேணும்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அங்ஙனே சொல்லாதே "உத்திஷ்ட நரசார்தூல! கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்" என்றான் முனிவன். ப்ராதஸ் ஸந்த்யாநுஷ்டானம் வழுவாமற் செய்யவேண்டுமே, அதற்காக எழுந்திராய் என்று சொன்னவிதனால் எம்பெருமானுடைய அவதாரம் முக்கியமாக தர்மாநுஷ்டானத்திற்காகவே யென்பது நன்கு விளங்கும். மேலே பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்திக் கிடக்கிற காலங்களிலும்

பெருமான் ஸந்தியாகாலங்களில் தவறாது ஸந்தியாவந்தனம் அனுஷ்டித்தபடியை வான்மீகி பகவான் அழகாகக் கூறியிருக்கின்றார். ஆகவே பகவான் " वर्त एव च कर्मणि " என்று சொன்னது மிகப்பொருந்தும்.

35. இனி நான்காமத்யாயத்தைப் பற்றிச் சிறிது விரிவாக வரைக்க விரும்புகிறோம். கீதையில் 'अर्जुन उवाच, भगवानुवाच' என்றுயிவை மாறி மாறி வருவதைக் காணலாம். அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்பான்; அதற்குக் கண்ணபிரான் விடை கூறுவன். வினாவுக்குப் பிறகு விடை, விடைக்குப் பிறகு வினா—என்றிப்படி மாறி மாறி நடந்து செல்லும். மூன்றாமத்யாயத் தொடக்கத்தில் 1, 2 ச்லோகங்கள் அர்ஜுனனுடைய வினா. அதன் பிறகு 3 முதல் 35 ச்லோகம் வரை பகவானுடைய விடை. அதன் பிறகு முப்பத்தாறாவது ச்லோகமொன்று அர்ஜுனனுடைய வினா. அது 37 முதல் 43 வரை அத்யாயம் பூர்த்தியாக பகவானுடைய விடை. கண்ணபிரானின் அத்யாயம் முடிந்திருக்கிறது. இனி, மேல் விஷயம் நடைபெற வேணுமானால் நான்காமத்யாயத் தொடக்கத்தில் [अर्जुन उवाच] என்று அர்ஜுனனுடைய வினா ஆரம்பமாக வேணும். கீழே பகவானுடைய விடை முடிந்திருப்பதால் அதற்கு மேல் அர்ஜுனன் வினவினால் பகவான் விடை கூறவேணும். அப்படிப்போலத் தாமாகச் சொல்லக் காரணமின்றே அர்ஜுனனை ஒன்றும் கேட்டிலன். அப்படியிருந்தும் நான்காமத்யாயம் [श्रीभगवानुवाच] என்றே தொடங்குகிறது. இதை ஆழ்ந்து விமர்சிக்குமளவில் ஒன்று தோன்றுகிறது. கீழே கர்மயோகத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லக் கேட்ட அர்ஜுனனுக்குத் தலைவேதனையுண்டாயிற்றுப் போலும். அதனால் இதை கேட்டது போதுமென்றெண்ணித் தலைகுனிந்து வாளாவிருந்தான்; 'நாம் ஏதாவது கேட்டால் தானே கண்ணன் வாய்திறக்கப்போகிறான், நாம் வாய்மூடிக் கிடந்தோமாகில் தானே நிற்கிறான்; கீதையும் ஸமாப்தமாகிறது' என்று நினைத்தான் போலு மர்ஜுனன். இன்னுமெவ்வளவோ அர்த்தவிசேஷங்களைச் சொல்ல நினைத்திருக்கிற கண்ணபிரான் எங்ஙனம் வாய்மூடி நிற்பன்? இவ்வளவோடு கீதையை எப்படி முடிக்கிறவன்? "चातकस्त्रिचतुरान् पयःकणान् याचते जलधरं पिपासया। सोऽपि पूरयति विश्वमम्भसा हन्त हन्त! महतामुदारता॥" என்கிறான் பண்டிதராஜன். கேட்பவர்கள் சிறிதே கேட்டாலும் மேன்மைதாரர்கள் தாராளமாகவன்றோ கொட்டுவார்கள். அதுபோல் கண்ணபிரானும் "यच्छ्रेयस्स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्।" என்று முன்பு முறையிட்டு அர்ஜுனன் பிரார்த்தித்ததையே குறியாகக் கொண்டு இடையிடையே அவனுடைய அபேக்ஷையை பிரதீக்ஷியாமல் திருவுள்ளத்தில் தோன்றின அரும்பெரும் பொருள்களையெல்லாம் தானே ப்ரஸக்தியிட்டுக் கொண்டு வெளியிடுகிறானாயிற்று. இப்படி மேலும் பல விடங்களிற் காணலாம். அர்ஜுனன் கேளாமலிருக்க பகவான் தானாகவே அடியிட்டுச் சொல்லுகிற அத்யாயங்கள் மேலேயும் பலவுள.

36. இப்போது நான்காமத்யாயத் தொடக்கத்தில் "इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम्। विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत्॥ एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः। स कालेनेह महता योगो नष्टः परन्तप। स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः। भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम्॥" என்று பகவான் சொன்னான். எப்படியாவது அர்ஜுனன் வாய்திறந்து

பெருமான் ஸந்தியாகாலங்களில் தவறாது ஸந்தியாவந்தனம் அனுஷ்டித்தபடியை வான்மீகி பகவான் அனேகம் கூறியிருக்கின்றார். ஆகவே பகவான் "वर्त एव च कर्मणि" என்று சொன்னது பொருந்தும்.

35. இனி நான்காமத்யாயத்தைப் பற்றிச் சிறிது விரிவாக வரைக்க விரும்புகிறோம். கீதையில் 'अर्जुन उवाच, भगवानुवाच' என்னுமிவை மாறி மாறி வருவதைக் காணலாம். அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்பன்; அதற்குக் கண்ணபிரான் விடை கூறுவன். வினாவுக்குப் பிறகு விடை, விடைக்குப் பிறகு வினா—என்றிப்படி மாறி மாறி நடந்து செல்லும். மூன்றாமத்யாயத் தொடக்கத்தில் 1, 2 ச்லோகங்கள் அர்ஜுனனுடைய வினா. அதன் பிறகு 3 முதல் 35 ச்லோகம் வரை பகவானுடைய விடை. அதன் பிறகு முப்பத்தாறாவது ச்லோகமொன்று அர்ஜுனனுடைய வினா. 37 முதல் 43 வரை அத்யாயம் பூர்த்தியாக பகவானுடைய விடை. அவ்வளவிலே அத்யாயம் முடிந்திருக்கிறது. இனி, மேல் விஷயம் நடைபெற வேணுமானால் நான்காமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் [अर्जुन उवाच] என்று அர்ஜுனனுடைய வினா ஆரம்பமாகவேணும். மேற்படி பகவானுடைய விடை முடிந்திருப்பதால் அதற்குமேல் அர்ஜுனன் வினாவினால் பகவான் விடை கூறவேணும். அப்ருஷ்டோத்தரமாகச் சொல்லத்தகாதன்றோ. அர்ஜுனனோ ஒன்றும் கேட்டிலன். அப்படியிருந்தும் நான்காமத்யாயம் [श्रीभगवानुवाच] என்றே தொடங்குகிறது. இதை ஆழ்ந்து விமர்சிக்குமளவில் ஒன்று தோன்றுகிறது. மேற்படி கர்மயோகத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லக் கேட்ட அர்ஜுனனுக்குத் தலைவேதனையுண்டாயிற்றுப் போலும். அதனால் இதை கேட்டது போது மென்றெண்ணித் தலைகுனிந்து வாளாவிருந்தான்; 'நாம் ஏதாவது கேட்டால் தானே கண்ணன் வாய்திறக்கப்போகிறான், நாம் வாய்மூடிக் கிடந்தோமாகில் தானே நிற்கிறான்; இதையும் ஸமாப்தமாகிறது' என்று நினைத்தான் போலு மர்ஜுனன். இன்னுமெவ்வளவோ அர்த்தவிசேஷங்களைச் சொரிய நினைத்திருக்கிற கண்ணபிரான் எங்ஙனம் வாய்மூடி நிற்பன்? இவ்வளவோடு இதனை எப்படி முடித்திடுவன்? "चातकस्त्रिचतुरान् पयःकणान् याचते जलधरं पिपासया। सोऽपि पूरयति विश्वमम्भसा हन्त हन्त! महतामुदारता॥" என்கிறான் பண்டிதராஜன். கேட்பவர்கள் சிறிதே கேட்டாலும் கொடைக்காரர்கள் தாராளமாகவன்றோ கொட்டுவர்கள். அதுபோல் கண்ணபிரானும் "यच्छ्रेयस्स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्" என்று முந்துற முன்னம் அர்ஜுனன் பிரார்த்தித்ததையே குவாலாகக் கொண்டு இடையிடையே அவனுடைய அபேக்ஷையை ப்ரதீக்ஷியாமல் திருவுள்ளத்தில் தோன்றுகிற அரும்பொருள்களை யெல்லாம் தானே ப்ரஸங்கியிட்டுக்கொண்டு வெளியிடுகிறானாயிற்று. இப்படி மேலும் பல விடங்களிற் காணலாம். அர்ஜுனன் கேளாமலிருக்க பகவான் தானே அடியிட்டுச் சொல்லுகிற அத்யாயங்கள் மேலேயும் பலவுள.

36. இப்போது நான்காமத்யாயத் தொடக்கத்தில் "इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम्। विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत्॥ एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः। स कालेनेह महता योगो नष्टः परन्तप। स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः। भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम्॥" என்று பகவான் சொன்னான். எப்படியாவது அர்ஜுனன் வாய்திறந்து

[illegible]குப்படி செய்யவேணுமென்றே கண்ணன் இது கூறினன். இந்த ச்லோகங்களின் பொருள் யாதெனில்; அப்பா அர்ஜுநா! இப்போது நான் உனக்குக் கர்மயோகத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொன்னேனே. இது கேவலம் யுத்தப்ரோத்ஸாஹநத்திற்காக இப்போது புதிதாய்ச் சொல்லப்பட்டதென்று நினையாதே; மந்வந்தரத்தின் ஆதியிலேயே ஸகல ஜகதுத்தாரணார்த்தமாக பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாய் இந்த யோகத்தை நானே விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன்; விவஸ்வான் மனுவுக்குச் சொன்னார்; மநு இக்ஷ்வாகுவுக்குச் சொன்னார்; இப்படியாக ஸம்ப்ரதாய பரம்பரயா ப்ராப்தமான இந்த யோகத்தை பூருவர்களான ராஜர்ஷிகள் உபதேசமுறையில் தெரிந்து கொண்டார்கள்; அப்படிப்பட்ட யோகம் இடையில் நெடுங்காலம் தகுந்த அதிகாரிகளில்லாமையாலே விநஷ்டப்ராயமாயிருந்தது; அந்த புராதந யோகமே தான் இப்போது உன்னுடைய பக்தியும் நேசமும் காரணமாக உனக்கு என்னாலுபதேசிக்கப்பட்டது. இதை நான் தவிர வேறொருவரும் தெரிந்து கொள்ளவும் சொல்லவும் முடியாது; இது வேதாந்தோதிதமான உத்தமரஹஸ்யமன்றோ—என்பதாம். பகவான் இப்படி சொன்னதில் எவ்விதமான அநுபபத்தியுமில்லை; உண்மையான இவ்விஷயத்தில் எவ்விதமான ஆக்ஷேபமும் ஆஸ்திகர்கள் செய்ய ப்ரஸக்தியில்லை. ஆனாலும் அர்ஜுநன் இதில் ப்ரபலமான ஆக்ஷேபம் செய்திருக்கிறான். அது அடுத்த ச்லோகத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது— "अवरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः। कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥" என்று. இதன் பொருள் யாதெனில்; கண்ணா! நீயோ என்னோடு ஸமகாலத்தில் ஜனித்த என்னைப்போலவே சிறு வயதுடையவனாயிராநின்றாய்; எந்த விவஸ்வானுக்கு நீ உபதேசித்ததாகச் சொல்லுகிறாயோ, அந்த விவஸ்வான் இருபத்தெட்டு சதுர்யுகங்களுக்கு முன்னேயிருந்தவனாகையால் மிகமிக முற்பட்டவன். அவனுக்கு நீ உபதேசித்தாயென்பது அஸம்பாவிதமாகவன்றோவுள்ளது. இதை நான் எப்படி நம்புவது? என்பதாம்.

37. மேலே யெடுத்த * அவரம் பவதோ ஜந்ம * என்கிற அர்ஜுந ப்ரச்நமான ச்லோகத்திற்கு பாஷ்யம் செய்யாநின்ற சங்கராசார்யரும் மத்வாசார்யரும் வாளா சென்றார்கள். நம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் இங்கு தமது பாஷ்யத்தில் விசேஷ சர்ச்சை செய்தருளுகிறார். கண்ணபிரானை நோக்கி அர்ஜுநன் இப்படி கேள்வி கேட்டிருக்கிறானே, இது ஸம்பாவிதமான கேள்வியாக இல்லை. ஏனெனில்; அர்ஜுநனானவன் கண்ணபிரானை வெறும் இடைப்பிள்ளையாக நினைத்திருக்கிறானா? அல்லது ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனாக நினைத்திருக்கிறானா? என்பதை முன்னம் விமர்சித்து முடிக்கவேண்டும். கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே நினைத்திருந்தானாகில் இங்ஙனம் கேள்வி கேட்க ஔசித்யமுண்டு. ஸாக்ஷாத் பரம புருஷனாகவே நினைத்திருக்கிறானென்று தேறுமாகில் இங்ஙனம் கேள்வி கேட்க இடமே கிடையாது. பரமபுருஷன் எப்போதுமுள்ளவனாகையாலே அவன் விவஸ்வானுக்கு உபதேசிப்பதில் அஸம்பவமொன்றுமில்லையாகையாலே 'அவரம் பவதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத:' என்று வாய்திறக்கவே வழியில்லை. ஆகவே அர்ஜுநன் கண்ணனை கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே கொண்டு இங்ஙனம் கேள்வி கேட்டிருக்கிறானென்று கொள்ளவேணும். இது முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களுக்கு அடியோடு ஒவ்வாது. தர்மபுத்ரருடைய ராஜஸூயாதிகளில்

கேள்வி கேட்கும்படி செய்யவேணுமென்றே கண்ணன் இது கூறினன். இந்த ச்லோகங்களின் பொருள் யாதெனில்; அப்பா அர்ஜுநா! இப்போது நான் உனக்குக் கர்மயோகத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொன்னேனே. இது கேவலம் யுத்தப்ரோத்ஸாஹநத்திற்காக இப்போது புதிதாய்ச் சொல்லப்பட்டதென்று நினையாதே; மந்வந்தரத்தின் ஆதியிலேயே ஸகல ஜகதுத்தாரணார்த்தமாக பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாய் இந்த யோகத்தை நானே விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன்; விவஸ்வான் மனுவுக்குச் சொன்னார்; மநு இக்ஷ்வாகுவுக்குச் சொன்னார்; இப்படியாக ஸம்ப்ரதாய பரம்பரயா ப்ராப்தமான இந்த யோகத்தை பூருவர்களான ராஜர்ஷிகள் உபதேசமுறையில் தெரிந்து கொண்டார்கள்; அப்படிப்பட்ட யோகம் இடையில் நெடுங்காலம் தகுந்த அதிகாரிகளில்லாமையாலே விநஷ்டப்ராயமாயிருந்தது; அந்த புராதந யோகமே தான் இப்போது உன்னுடைய பக்தியும் நேசமும் காரணமாக உனக்கு என்னாலுபதேசிக்கப்பட்டது. இதை நான் தவிர வேறொருவரும் தெரிந்து கொள்ளவும் சொல்லவும் முடியாது; இது வேதாந்தோதிதமான உத்தமரஹஸ்யமன்றோ—என்பதாம். பகவான் இப்படி சொன்னதில் எவ்விதமான அநுபபத்தியுமில்லை; உண்மையான இவ்விஷயத்தில் எவ்விதமான ஆக்ஷேபமும் ஆஸ்திகர்கள் செய்ய ப்ரஸக்தியில்லை. ஆனாலும் அர்ஜுநன் இதில் ப்ரபலமான ஆக்ஷேபம் செய்திருக்கிறான். அது அடுத்த ச்லோகத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது— "अवरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः। कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥" என்று. இதன் பொருள் யாதெனில்; கண்ணா! நீயோ என்னோடு ஸமகாலத்தில் ஜநித்து என்னைப்போலவே சிறு வயதுடையவனாயிராநின்றாய்; எந்த விவஸ்வானுக்கு நீ உபதேசித்ததாகச் சொல்லுகிறாயோ, அந்த விவஸ்வான் இருபத்தெட்டு சதுர்யுகங்களுக்கு முன்னேயிருந்தவனாதலால் மிகமிக முற்பட்டவன், அவனுக்கு நீ உபதேசித்தாயென்பது அஸம்பாவிதமாகவன்றோவுள்ளது. இதை நான் எப்படி நம்புவது? என்பதாம்.

37. மேலே யெடுத்த * அவரம் பவதோ ஜந்ம * என்கிற அர்ஜுந ப்ரச்நமான ச்லோகத்திற்கு பாஷ்யம் செய்யாநின்ற சங்கராசார்யரும் மத்வாசார்யரும் வாளா சென்றார்கள். நம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் இங்கு தமது பாஷ்யத்தில் விசேஷ சர்ச்சை செய்தருளுகிறார். கண்ணபிரானை நோக்கி அர்ஜுநன் இப்படி கேள்வி கேட்டிருக்கிறானே, இது ஸம்பாவிதமான கேள்வியாக இல்லை. ஏனெனில்; அர்ஜுநனானவன் கண்ணபிரானை வெறும் இடைப்பிள்ளையாக நினைத்திருக்கிறானா? அல்லது ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனாக நினைத்திருக்கிறானா? என்பதை முன்னம் விமர்சித்து முடிக்கவேண்டும். கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே நினைத்திருந்தானாகில் இங்ஙனம் கேள்வி கேட்க ஔசித்யமுண்டு. ஸாக்ஷாத் பரம புருஷனாகவே நினைத்திருக்கிறானென்று தேறுமாகில் இங்ஙனம் கேள்வி கேட்க இடமே கிடையாது. பரமபுருஷன் எப்போதுமுள்ளவனாகையாலே அவன் விவஸ்வானுக்கு உபதேசிப்பதில் அஸம்பவமொன்றுமில்லையாகையாலே 'அவரம் பவதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத:' என்று வாய்திறக்கவே வழியில்லை. ஆகவே அர்ஜுநன் கண்ணனை கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே கொண்டு இங்ஙனம் கேள்வி கேட்டிருக்கிறானென்று கொள்ளவேணும். இது முன் பின் ஸந்தர்ப்பங்களுக்கு அடியோடு ஒவ்வாது. தர்மபுத்ரருடைய ராஜஸூயாதிகளில்

பீஷ்மர்போல்வாரிடத்தில் "कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः । कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम् ॥" இத்யாதிகள் பலவும் கேட்டிருக்கிறானர்ஜுனன். மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் இவ்வர்ஜுனன் தானே கண்ணபிரானை நோக்கி "परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् । पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥ आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा । असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥" என்று கூறுகிறான். கண்ணன் பரமபுருஷனென்பதைப் பலரிடத்தில் பலகால் தான் கேட்டிருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளான். இப்படியிருக்கும்போது 'அவரம் பவதோ ஜந்ம' என்கிற கேள்வி உதிக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது என்பதை ஸ்வாமி உபபாதித்துக் காட்டியுள்ளார். அஸம்பாவிதமான ப்ரச்னம் எப்படித் தோன்றிற்று? என்னில்; இதற்கு ஸமாதானமும் ஸ்வாமி வெகு பொருத்தமாக அருளிச் செய்துள்ளார்; அதை உபபாதிக்கிறோம் கேண்மின்.

38. இந்த ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்ய ஸூக்தி பரமரஸகனமாகையாலே கண்டபாடம் செய்து தரிக்கப்படவேண்டுமென்பதற்காக அதை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகிறோம் :— "अत्रोच्यते । जानात्येवायं भगवन्तं वसुदेवसूनुं पार्थः । जानतोऽपि अजानत इव पृच्छतः अयमाशयः ; निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्य सर्वेश्वरस्य सर्वज्ञस्य सत्यसंकल्पस्य अवाप्तसमस्तकामस्य कर्मपरवशदेवमनुष्यादिसजातीयं जन्म किमिन्द्रजालादिवन्मिथ्या ? उत सत्यम् ? सत्यत्वे च कथं जन्मप्रकारः ? किमात्मकोऽयं देहः ? कश्च जन्महेतुः ? कदा च जन्म ? किमर्थं च जन्म ? इति परिहारप्रकारेण प्रश्नार्थो विज्ञायते ॥"

என்பன கீதாபாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்றின் ஸாரமான கருத்து என்னவென்றால் அர்ஜுனன் கண்ணபிரானை ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனாகவே தான் உறுதி கொண்டிருக்கிறான். அப்படியிருந்தும் அவனது பெருமையை அறியாதவன்போல் கேள்வி கேட்டிருப்பது ஏனென்னில், மேலே கண்ணபிரான் இவனுக்கு விடை கூறுகின்ற ப்ரகாரங்களை நோக்குமிடத்து, அர்ஜுனன் என்ன அபிப்ராயங்கொண்டு இக்கேள்வி கேட்டிருக்கிறானென்பதை எளிதாக நிர்ணயிக்கலாம். மேலே பகவான் நாலைந்து ச்லோகங்களாலே விடை கூறுவதில், தன்னுடைய அவதாரம் இந்த்ரஜாலாதிகள் போலே அஸத்யமன்று, ஸத்யமேயென்பதையும், தன்னுடைய அவதாரப்ரகாரத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத் தன்மையையும் அவதார ஹேதுவையும் அவதாரகாலத்தையும் அவதார ப்ரயோஜநத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறான். இவையெல்லாம் அப்ரஸ்தோத்தரமாகக் கூடாது. அர்ஜுனன் கேளாத அம்சங்களுக்குக் கண்ணன் விடை கூறுவதாகத் தேறினால் அது மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமாகும். இத்தனையும் அர்ஜுனனுடைய உள்ளத்திலுறைந்தவை; அவன் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினபோதே இவ்வளவும் இவன் கேட்க நினைத்திருக்கிறானென்று கண்ணபிரான் தெரிந்துகொண்டு அவனை வாயடக்கித் தான் விரிவாக விடையளிக்கிறார். இல்லையாகில் "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி" என்ற அடுத்த ச்லோகத்தோடே கண்ணன் தன் விடையை முடித்திருக்கவேண்டுமே. 'அர்ஜுனா! நீ நினைக்கிறபடி நான் இப்போதாகப் பிறந்தவனல்லேன்; அநேகமாகப் பலபிறவியும் பிறந்துகொண்டிருக்கிறேன்; ஆகவே முன்பொரு பிறப்பில் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேனென்பது அஸம்பாவிதமன்று காண்' என்று இவ்வளவே மாத்திரம் சொல்லி முடித்திருக்கவேண்டும். அப்படியில்லையே. இதற்கு மேலுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லுவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி

பீஷ்மர்போல்வாரிடத்தில் "कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्॥" இத்யாதிகள் பலவும் கேட்டிருக்கிறானர்ஜுனன். மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் இவ்வர்ஜுனன் தானே கண்ணபிரானை நோக்கி "परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्। पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम्॥ आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा। असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे॥" என்று கூறுகிறான். கண்ணன் பரமபுருஷனென்பதைப் பலரிடத்தில் பலகால் தான் கேட்டிருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளான். இப்படியிருக்கும்போது 'அபரம் பவதோ ஜந்ம' என்கிற கேள்வி உதிக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது என்பதை ஸ்வாமி உபபாதித்துக் காட்டியுள்ளார். அஸம்பாவிதமான ப்ரச்நம் எப்படித் தோன்றிற்று? என்னில்; இதற்கு ஸமாதானமும் ஸ்வாமி வெகு பொருத்தமாக அருளிச் செய்துள்ளார்; அதை உபபாதிக்கிறோம் கேண்மின்.

38. இங்கு ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்ய ஸூக்தி பரமரஸகனமாகையாலே கண்டபாடம் செய்து தரிக்கப்படவேண்டு மென்பதற்காக அதை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகிறோம்:— "अथोच्यते। जानात्येवायं भगवन्तं वसुदेवसूनुं पार्थः। जानतोऽपि अजानत इव पृच्छतः अयमाशयः; निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्य सर्वेश्वरस्य सर्वज्ञस्य सत्यसंकल्पस्य अवाप्तसमस्तकामस्य कर्मपरवशदेवमनुष्यादिसजातीयं जन्म किमिन्द्रजालादिवन्मिथ्या? उत सत्यम्? सत्यत्वे च कथं जन्मप्रकारः? किमात्मकोऽयं देहः? कश्च जन्महेतुः? कदा च जन्म? किमर्थं च जन्म? इति परिहारप्रकारेण प्रश्नार्थो विज्ञायते॥"

என்பன கீதாபாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்றின் ஸாரமான கருத்து என்னவென்றால் அர்ஜுநன் கண்ணபிரானை ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனாகவே தான் உறுதி கொண்டிருக்கிறான். அப்படியிருந்தும் அவனது பெருமையை அறியாதவன்போல் கேள்விகேட்டிருப்பது ஏனென்னில், மேலே கண்ணபிரான் இவனுக்கு விடை கூறுகின்ற ப்ரகாரங்களை நோக்குமிடத்து, அர்ஜுநன் என்ன அபிப்ராயங்கொண்டு இக்கேள்வி கேட்டிருக்கிறானென்பதை எளிதாக நிர்ணயிக்கலாம். மேலே பகவான் நாலைந்து ச்லோகங்களாலே விடை கூறுவதில், தன்னுடைய அவதாரம் இந்த்ரஜாலாதிகள் போலே அஸத்யமன்று, ஸத்யமேயென்பதையும், தன்னுடைய அவதாரப்ரகாரத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத் தன்மையையும் அவதார ஹேதுவையும் அவதாரகாலத்தையும் அவதார ப்ரயோஜநத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறான். இவையெல்லாம் அப்ருஷ்டோத்தரமாகக் கூடாது. அர்ஜுநன் கேளாத அம்சங்களுக்குக் கண்ணன் விடை கூறுவதாகத் தேறினால் அது மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமாகும். இத்தனையும் அர்ஜுநனுடைய உள்ளத்திலுள்ளதுதான்; அவன் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினபோதே இவ்வளவும் இவன் கேட்க நினைத்திருக்கிறானென்று கண்ணபிரான் தெரிந்துகொண்டு அவனை வாயடக்கித் தான் விரிவாக விடையிறுக்கிறார். இல்லையாகில் "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி" என்ற அடுத்த வாக்யமொன்றோடே கண்ணன் தன் விடையை முடித்திருக்கவேண்டுமே. 'அப்பா அர்ஜுநா! நீ நினைக்கிறபடி நான் இப்போதாகப் பிறந்தவனல்லேன்; அநாதிகாலமாகப் பல பிறப்பும் பிறந்துகொண்டிருக்கிறேன்; ஆகவே முன்னொரு பிறப்பில் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேனென்பது அஸம்பாவிதமன்று காண்' என்று இவ்வளவே பன்னி சொல்லி முடித்திருக்கவேண்டும். அப்படியில்லையே. இதற்கு மேலுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லுவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி

[illegible] வேணுமே. பார்க்குமளவில், அர்ஜுனன் இவ்வளவையும் அறி[illegible] [illegible] விரும்பியே அக்கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினனென்பது அநாயாஸலப்ய[illegible]மாகும்—என்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்.

39. மேல் ச்லோகமானது (4–5.) * बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन * [என்]றுள்ளது. இதனால் பகவானுடைய அவதாரம் இந்த்ரஜாலாதிகளைப் போல் [அ]ஸத்யமன்று, ஸத்யந்தானென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. இங்கே தேசிக[னு]டைய தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் நன்கு விளக்கமுள்ளது. 'सत्यत्वे हि बहुत्वादीनि स्वरसानि। [ज]न्मानीति चोक्तम्, न जन्मप्रतिभासा इति। तव चेति अपृष्टस्यार्थस्योपादानमपि एतत्सत्यत्वदृष्टान्ताभिप्राय-मन्तरेण न घटते। न ह्यर्जुनस्य जन्म मिथ्या ... ...'' இத்யாதி தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸூக்தி[க]ள் காண்க. இதில் முக்கியமான விஷயம்- 'அர்ஜுநா! எனக்கும் உனக்கும் பல ஜன்மங்கள் கடந்திருக்கின்றன' என்கிறான் கண்ணன். ஜன்மங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய ஜன்மப்ரதிபாஸங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. தவிரவும், அர்ஜுநனுடைய ஜன்மத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கவேண்டுவது அப்ரஸக்தமாயிருக்க 'तव चार्जुन' என்று அவனுடைய பிறப்புகள் த்ருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. 'அப்பா! உன் பிறப்பு எப்படி ஸத்யமோ அப்படியே என் பிறப்பும் ஸத்யங்காண்' என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. இதற்கடுத்த (4-6.) * अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया * என்கிற ச்லோகத்தினால்- அவதார ப்ரகாரமும், அவதாரங்களில் பரிக்ரஹிக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் உண்மைத் தன்மையும் அவதார ஹேதுவுமாகிற மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. அஜத்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் ஆகிற இந்த பரமேச்வரத் தன்மையை விடாமலே பிறக்கிறேனென்கையாலே அவதாரப்ரகாரம் சொல்லிற்று. "ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி" என்று, அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே கொண்டு அவதரிப்பதாகச் சொல்லுகையாலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் உண்மைத்தன்மை சொல்லிற்று. இனி 'ஆத்மமாயயா' என்றதைப்பற்றிக் கீழேயே மிக விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறோம். என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவதரிக்கிறேனென்று பொருளாகையாலே இச்சைதான் அவதாரஹேதுவென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இதற்கடுத்த (4-7.) * यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत। अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् * என்கிற ச்லோகத்தினால் அவதாரகாலம் சொல்லிற்று.

40. இந்த ச்லோகத்தில் "ததா ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்" என்றவிடத்தில் ரஸ்யமும் ரஹஸ்யமுமான ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு. மேலே ஏழாமத்யாயத்தில் "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" (18) என்று கீதாசார்யன் தானே ஜ்ஞானிகளைத் [தன]க்கு ஆத்மாவாகச் சொல்லுகையாலே இங்கு "ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி" என்றதற்கு ஞானிகளை அவதரிப்பிக்கிறேன் என்பதும் அந்தரங்கமான பொருளாகும். அதர்[ம]ம் தலையெடுத்து தர்மம் தலைமடிந்து நிற்குங் காலங்களில் பகவான் தான் வந்து அவதரிப்பதிற்காட்டிலும் ஞானிகள் அவதரிப்பதில் ப்ரயோஜநாதிசயமுண்டு. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் (41) * மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனே கண்ணுற நிற்கிலும் காணகில்லா வுலகோர்களெல்லாம் அண்ணலிராமாநுசன்

யென்று பார்க்கவேணுமே. பார்க்குமளவில், அர்ஜுநன் இவ்வளவையும் அறிந்துகொள்ள விரும்பியே அக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினனென்பது அநாயாஸலப்யமாகும்—என்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்.

39. மேல் ச்லோகமானது (4–5.) * बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन * என்றுள்ளது. இதனால் பகவானுடைய அவதாரம் இந்த்ரஜாலாதிகளைப் போல் அஸத்யமன்று, ஸத்யந்தானென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. இங்கே தேசிகனுடைய தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் நன்கு விளக்கமுள்ளது. "सत्यत्वे हि बहुत्वादीनि स्वरसानि। जन्मानीति चोक्तम्, न जन्मप्रतिभासा इति। तव चेति अपृष्टस्यार्थस्योपादानमपि एतत्सत्यत्वदृष्टान्ताभिप्राय-मन्तरेण न घटते। न ह्यर्जुनस्य जन्म मिथ्या ... ..." இத்யாதி தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸூக்திகள் காண்க. இதில் முக்கியமான விஷயம்- 'அர்ஜுநா! எனக்கும் உனக்கும் பல ஜன்மங்கள் கடந்திருக்கின்றன' என்கிறான் கண்ணன். ஜன்மங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருகிறதே யொழிய ஜன்மப்ரதிபாஸங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்க வில்லை. தவிரவும், அர்ஜுநனுடைய ஜன்மத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கவேண்டுவது அப்ரஸக்தமாயிருக்க 'तव चार्जुन' என்று அவனுடைய பிறப்புகள் த்ருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. 'அப்பா! உன் பிறப்பு எப்படி ஸத்யமோ அப்படியே என் பிறப்பும் ஸத்யங்காண்' என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. இதற்கடுத்த (4-6.) * अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया * என்கிற ச்லோகத்தினால்-அவதார ப்ரகாரமும், அவதாரங்களில் பரிக்ரஹிக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் உண்மைத் தன்மையும் அவதார ஹேதுவுமாகிற மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. அஜத்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் ஆகிற இந்த பரமேச்வரத் தன்மையை விடாமலே பிறக்கிறேனென்கையாலே அவதாரப்ரகாரம் சொல்லிற்று. "ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி" என்று, அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே கொண்டு அவதரிப்பதாகச் சொல்லுகையாலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் உண்மைத்தன்மை சொல்லிற்று. இனி 'ஆத்மமாயயா' என்றதைப்பற்றிக் கீழேயே மிக விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறோம். என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவதரிக்கிறேனென்று பொருளாகையாலே இச்சைதான் அவதாரஹேது வென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இதற்கடுத்த (4-7.) * यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत। अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् * என்கிற ச்லோகத்தினால் அவதாரகாலம் சொல்லிற்று.

40. இந்த ச்லோகத்தில் "ததா ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்" என்றவிடத்தில் ரஸ்யமும் ரஹஸ்யமுமான ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு. மேலே ஏழாமத்யாயத்தில் "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" (18) என்று கீதாசார்யன் தானே ஜ்ஞானிகளைத் தனக்கு ஆத்மாவாகச் சொல்லுகையாலே இங்கு "ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி" என்றதற்கு ஞானிகளை அவதரிப்பிக்கிறேன் என்பதும் அந்தரங்கமான பொருளாகும். அதர்மம் தலையெடுத்து தர்மம் தலைமடிந்து நிற்குங் காலங்களில் பகவான் தான் வந்து அவதரிப்பதிற்காட்டிலும் ஞானிகள் அவதரிப்பதில் ப்ரயோஜநாதிசயமுண்டு. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் (41) * மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து எங்கள் மாதவனே கண்ணுற நிற்கிலும் காணகில்லா வுலகோர்களெல்லாம் அண்ணலிராமானுசன்

வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே நண்ணரு ஞானம் தலைக்கொண்டு நாரணற்காயினரே * என்றுள்ள பாசுரம் இங்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும். அன்றியும் இந்த நான்காமத்யாயத்திலேயே மேல் (34) * तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया । उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ * என்கிற ச்லோகத்தில் ஞானிகளின் உபதேசப் பெருமை நன்கு கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'தத்வமாகிய நான் சொல்லுவதிற் காட்டிலும், தத்வமாகிய என்னை ஸாக்ஷாத்கரித்து தத்வதர்சிகளென்று பேர் பெற்ற ஞானிகள் உபதேசிப்பது மிகச்சிறந்திருக்கும், அவர்களையடி பணிந்தும் பலகால் அநுவர்த்தித்துக் கேட்டும் தெரிந்துகொள்' என்று அந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி யுபதேசித்துத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல ஞானிகளை ஸமய விசேஷங்களில் நானே அவதரிக்கச் செய்கிறேன் என்கிறானிங்கு. தன்னுடைய அவதாரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல ப்ராப்தமான இந்த ப்ரகரணத்தில் ஞானிகளின் அவதாரத்தைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி யென்று நினைக்கவேண்டா; * பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து * என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழிப்படியும் * साक्षान्नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मग्नानुद्धरते लोकान् कारुण्याच्छास्त्रपाणिना * என்கிற ப்ரமாணப்படியும் ஞானிகளின் அவதாரமும் பகவதவதார விசேஷமேயாகையாலே. * சேமம் குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ? — தாமம் துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு முளவோ பெருமானுனக்கு * என்று நம்மாழ்வாரை நோக்கி ஒரு பரமபக்தர் பணித்த பாசுரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கப் பொருந்தும். ப்ராஸங்கிகமான விது நிற்க.

41. இனி அவதார ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிற (4-8.) * परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगेयुगे * என்கிற ச்லோகத்தைப்பற்றி யாராய்வோம். * ஆயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண வந்து * என்றும் * நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்காய் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகளும் படாத கஷ்டங்களைப் பட்டு இவ்வுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ? ஸத்யஸங்கல்பனான தான் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக் கொண்டே எதுவும் செய்யலாமன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிக்ஷிக்கவேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவும் துஷ்க்ருத் விநாசத்திற்காகவும் தர்மஸ்தாபனத்திற்காகவும் அவ்வப்போதுகளில் நானே வந்து பிறக்கிறேனென்கிறானே, எதற்காகப் பிறக்கவேணும்? என்று பிரபலமான ஆக்ஷேபம் தோன்றக்கூடியது இங்கு. இதற்கு சங்கர பாஷ்யத்தில் யாதொரு பரிஹாரமும் கிடையாது. மத்வபாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப் பட்டுள்ளது; அதாவது, "न जन्मनैव परित्राणादि कार्यमिति नियमः; तथाऽपि लीलया स्वभावेनच यथेष्टचारी ... * लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ..." என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. 'பகவான் ஸாதுபரித்ராணாதிகளை அவதரித்தே செய்தாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ஆனாலும் விளையாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் * லோகவத்து லீலா கைவல்யம் * என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ' என்பது மத்வபாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக நான் வந்து பிறக்கிறேனென்று மூலத்

தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்க, அதற்குக் கண்டனம் செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்திருக்கின்றது. * லோகவத் து லீலாகைவல்யம் * என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமானது பகவான் செய்கிற ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றினதே யொழிய பகவதவதாரத்தைப்பற்றிய தன்றென்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கெடுத்தெழுது வது ஸர்வத்ராம் அப்ரஸக்தம். இது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இன் சுவைப் பொருள்களை யநுபவிப்போம். அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் * अन्तस्तद्धर्मोपदेशात् * (1-1-21,) என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்கிற இந்த ச்லோகத்தை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வுதாஹரித்து "साधवो हि उपासकाः; तत्परित्राणमेवोद्देश्यम्; आनुषङ्गिकस्तु दुष्कृतां विनाशः, संकल्पमात्रेणापि तदुपपत्तेः" என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸாதுபரித்ராணத்திற்காகவே முக் கியமாக அவதாரம் செய்தருளிற்றென்றும், துஷ்டநிரஸநமானது ஸங்கல்பந்தா லுங்கூட ஸாத்யமாகக் கூடியதாகலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதாநோத்தேச்ய மன்று என்றும் மேலெடுத்த ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதுபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது? 'साधवः परित्राता भवन्तु' என்று ஸங்கல்பித்தால் ஆகமாட்டாதோ? என்று ஆக்ஷேபமுதிக்கக்கூடும். இதற்குப் பரிஹாரம் கீதாபாஷ்யத்தில் நன்கு உள்ளது. அதை விவரிக்கிறோம்.

42. 'ஸாதூநாம் பரித்ராணாய' என்றதில் ஸாதுக்களாவார் இன்னாரென் பதை விவரிக்கிற முகத்தால் அவர்களுடைய பரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாகாதென் றும் கண்காண வந்து தோன்றியே செய்யத்தக்கதாமென்றும் தெளிவித்தருளுகிறார் ஸ்வாமி.

"साधवः उक्तलक्षणधर्मशीला वैष्णवाग्रेसराः मत्समाश्रयणे प्रवृत्ताः मन्नामकर्मस्वरूपाणां वाङ्मनसागोचरतया मद्दर्शनाद्विनास्वात्मधारणपोषणादिकमलभमानाः क्षणमात्रकालं कल्पसहस्रं मन्वानाः प्रशिथिलसर्वगात्रा भवेयुरिति मत्स्वरूपचेष्टितावलोकनालापादिदानेन तेषां परित्राणाय" என்பன ஸ்ரீ கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகள். இப்பங்க்திகளின் காம்பீர்யம் வாசாமகோசரம். ஸ்ரீவைஷ் ணவாக்ரேஸரர்களான நம்மாழ்வார் போன்ற பரம பக்தர்களையே திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இப்பங்க்திகள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. * எங்கே காண் கேன் ஈன் துழாயம்மான் தன்னை யானென்றென்று * என்றும் * காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து * என்றும் * கூராராழி. வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால் வாரா யொரு நாள் * என்றும் * தாமரைநீள் வாசத்தடம் போல் வருவானே! ஒருநாள் காணவாராயே * என்றும் கதறுகின்றவர்களாய் * ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ * என்றும் * தெய்வங்காளென் செய்கேன் ஓரிரவு ஏழூழி யாய் * என்றும் * ஊழியில் பெரிதால் நாழிகையென்னும் * என்றும் ஒரு நொடிப் பொழுதை கல்பஸஹஸ்ரமாக நினைப்பவர்களாய், * காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா உடல் சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல்மேலு மெழா மயிர் கூச்சுமறா * என்றும், * காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் * என்றும் * உள்ளெலா முருகிக் குரல்தழுத் தொழிந்து உடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர * என்றும் ஸர்வாவயவ சைதில்யமுடையவர்களா யிருப்பவர்களான ஆழ்வார்களைத் தவிர்த்து வேறு யாருமிலரே. அவர்களின் ஸ்ரீ ஸூக் திகளையேயன்றோ ஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார், அவர்கள்

தன்னைக்காணவேணுமென்றும் தன்னோடு பேசவேணுமென்றும் தன்னைத் தழுவவேணுமென்றும் காதலித்தால் எம்பெருமான் நேராக வந்தாலொழிய அவர்களின் காதல் நிறைவேறுதலன்று. ஸங்கல்பம் இங்கு என்ன பண்ணக்கூடும்? * மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல் வலத்தையாய் தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும் பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே * (3—1—9) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தையே ஸ்வாமி நிதியாகக் கொண்டு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கிறார். ஆக 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்றவிடத்தில் ஸாது சப்த விவக்ஷிதர்கள் ஆழ்வார்கள் போன்றவர்களென்றும், அவர்கள் எம்பெருமானை நேரில் கண்டாலல்லது தீராத காதலையுடையவர்களாகையாலே அவர்களுக்காக வந்து, தோன்றியேயாகவேணுமென்றும், அவர்களுடைய காதல் ஸங்கல்பத்தினால் ஒருகாலும் தீர்க்கமுடியாதென்றும் காட்டி சங்காபரிஹாரம் நன்கு செய்தருளினாராயிற்று. இனி ஐந்தாமத்யாயத்திற் செல்வோம்.

43. (5—18) * विद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि। शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः ॥ * இதில் 'வித்யாவிநயஸம்பந்நே' என்பதை விசேஷணமாகக் கொண்டு 'ப்ராஹ்மணே' என்கிற விசேஷ்யத்தில் இதை அந்வயித்து, வித்யா விநயங்களோடு கூடியிருக்கிற உத்தம ப்ராஹ்மணனிடத்தில் என்பதாகப் பொருள் விவரித்தார் சங்கராசாரியர். ஒரு விதமான அர்த்தமும் செய்திலர் மத்வாசாரியர். நம் ஸ்வாமியோவென்னில், 'வித்யாவிநயஸம்பந்நே' என்பதைத் தனி விசேஷ்யமாகவும் 'ப்ராஹ்மணே' என்பதைத் தனி விசேஷ்யமாகவுங்கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினார். வித்யாவிநய ஸம்பந்நனான உத்தம ப்ராஹ்மணனொருவன்; அவனிடத்திலும், அவையொன்றுமில்லாத கேவல ப்ராஹ்மணனொருவன்; அவனிடத்திலும் என்று இரண்டு வார்த்தையாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றினபடி. இதுதான் மிகவும் உசிதமானதென்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கவி, ஹஸ்திநி, சுநி, ச்வபாகே என்று மேலுள்ளவற்றில் ஒரு விசேஷணமுமிடப்படவில்லை. அப்படியிருக்க ப்ராஹ்மணே விசேஷணாவச்யகதையில்லை; அன்றியும், வித்யாவிநயஸம்பந்ந ப்ராஹ்மணனைச் சொல்லி இவனுக்கு எதிரிடையான நபரை நிர்தேசியாமலிருப்பது குறையுமாகும். ஆகவே வித்யா விநய ஸம்பந்நனிடத்திலும் கேவல ப்ராஹ்மணனிடத்திலும் என்றுதான் பொருள் கொள்ளப் பொருந்தும் என்று. இச்ச்லோகத்தில் "பண்டிதாஸ் ஸமதர்சிந:" என்றிருப்பது கொண்டு, 'ஜாதிபேதம் முதலானவற்றை யிட்டு ஏற்றத்தாழ்வு காண்பவர்கள் பண்டிதர்களல்லர், பாமரர்களே' என்கிற அபார்த்தம் நவீந ஸம்ஸ்காரகர்களின் வாக்கில் உலாவி வருகிறது. அது சிறிதும் பொருந்தாது. "पण्डिताः आत्मयाथात्म्यविदः; ज्ञानैकाकारतया सर्वत्र समदर्शिनः। विषमाकारस्तु प्रकृतेः नात्मनः। आत्मा तु सर्वत्र ज्ञानैकाकारतया सम इति पश्यन्तीत्यर्थः" என்பது பாஷ்யஸூக்தி. பசுவினாலாகிற காரியம் யானையினாலாகாது, யானையினாலாகிற காரியம் பசுவினாலாகாது. பால்வேண்டும்போது பசுவைத் தேடுவதும் மஹோத்ஸவங்களுக்கு யானையைத் தேடுவதும் யாவரிடத்துங் கண்டவியல்பு. गवि हस्तिनि समदर्शनम् லோகவ்யவஹார ரீதியில் எங்ஙனே பண்ணமுடியும்? 'ஸர்வத்ர ஸமதர்சிந:' என்றதற்கு நவீநர்கள் சொல்லுகிற பொருள் பொருந்தவேணு

மாகில், யானைக்குச் செய்கிற அலங்காரங்களை நாய்க்குச் செய்யவேண்டும்; நாய்க்குச் செய்யுமவற்றைக் குதிரைக்குச் செய்யவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஆபத்திகளைப் பரிஹரிக்கைக்காக 'ஸர்வத்ர ஸமதர்சிந:' என்பதற்குப் பொருத்தமான பொருள் காணவேண்டும். அதுதான் பாஷ்யத்தில் காண்பது. அன்றியும், இதற்கு மேல் மூன்றாவது ச்லோகத்தில் (5-20) * न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विजेत् प्राप्यचाप्रियम् * என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரியமானது கிடைத்தால் ஸந்தோஷிக்கக் கூடாது; அப்ரியமானது கிடைத்தால் வெறுப்புக்கொள்ளலாகாது என்று இதற்குப் பொருள். இப்படியிருக்கவல்லவனுக்குத்தான் ஸர்வத்ர ஸமதர்சநரூபமான ஜ்ஞாநவிபாகமுண்டாகுமென்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஓர் அதிகாரி தேறுவனாகில் அவனுடைய ஸர்வத்ரஸமதர்சித்வம் எப்படிப்பட்டதென்று நேராகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

44. (6-5.) * उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत्। आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः = உத்தரேதாத்மநாத்மாநம் நாத்மாநமவஸாதயேத், ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ பந்து: ஆத்மைவ ரிபுராத்மந:* என்கிற இந்த ச்லோகம் ஒவ்வொருவருடைய நெஞ்சிலும் அநவரதமும் ஊன்றியிருக்கத்தக்கது. தன்னைக்கொண்டே தான் கடைத்தேறவேணுமென்றும், தன்னைத்தானே கெடுத்துக் கொள்ளலாகாதென்றும், தனக்குத் தானே உறவு, தனக்குத்தானே பகைவன் என்றும் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் கடைத்தேறுவதற்குப் பல பல ஸாதனங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. ஸத்ஸஹவாஸம் வேணும், ஆசார்யோபஸேவை வேணும், பிராட்டியை முன்னிட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுதல்வேணும் ....என்றிப்படியாக உஜ்ஜீவனத்திற்கு வேண்டியவை பல இருந்தாலும் இவற்றுள் மிக முக்கியமான ஸாதனம் மனம் ஒன்றேயாம். அதை விஷயாந்தரங்களில் யதேஷ்டமாகச் செல்லவிட்டு வைத்தால் அது தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொண்டபடியாகும். மனத்தை விஷயக்ராமங்களில் புகவிடாமல் ஆத்மோஜ்ஜீவனத்திற்கு அபிமுகமாக்குமளவில் அந்த மனத்தைக்கொண்டு தான் வாழ்ந்தவனாவன். ஆகவே, மனமானது உறவாயுமிருக்கும், பகையாயுமிருக்கும். உறவாகக்கொண்டு வாழ்வதே விவேகிகளின் பணி; பகையாகக்கொண்டு பாழாய்ப் போக வேண்டாமென்று கீதாசார்யன் வெகு பொருத்தமாக உபதேசித்தருளுகின்றான். ஆனதுபற்றியே ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; * நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றால் என் செய்யோம், இனி யென்ன குறைவினம்? * என்றும், * ஊனில்வாழுயிரே! நல்லை போவுன்னைப் பெற்று * என்றும், * முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாயெம்மொடு நீ கூடி * என்றும் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்கிறார். ஆனால் நெஞ்சை அநுகூலமாக்கிக் கொள்வதென்பது மிகவும் அரிதான செயல். * நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன் என்செய்கேன் * என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். அதுநிற்க, ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனான அர்ஜுனனே மனத்தை வசப்படுத்த வேணுமென்று அடிக்கடி கூறுகின்ற கண்ணபிரானை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்- (6-34.) * चञ्चलं हि मनः कृष्ण ! प्रमाथि बलवद्दृढम्। तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम्— சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண! ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் * என்கிறான். கண்ணா! காற்றைப் பிடித்துக் கரகத்தி

னுள்ளே அடைக்கவேணுமென்னுமாபோலே மனத்தைப் பிடித்து நிலை நிறுத்த வேணுமென்கிறாய் நீ; மனமோ இயற்கையாகவே சஞ்சலமானது. ஒரு நொடிப் பொழுதுகூட ஒரு விஷயத்தில் ஏகாக்ரமாக ஒருவனாலும் நிலைநிறுத்த முடியாது; விஷயாந்தரங்களிலுங்கூட ஒன்றில் ஒன்றிநிற்க மாட்டாத நெஞ்சை நல்விஷயத்தில் ஒன்றவைப்பதென்பது மிகவுமரிது என்று நான் நினைக்கிறேன்; மநோநிக்ரஹத்திற் குரிய உபாயத்தை உரைக்கவேணும் என்றான் அர்ஜுநன். இதற்குக் கண்ணபிரான் கூறிய மறுமொழி என்னவென்று பார்த்தாலோ, (6–35) *असंशयं महाबाहो! मनो दुर्निग्रहं चलम् । अभ्यासेन तु कौन्तेय! वैराग्येण च गृह्यते ॥—அஸம்சயம் மஹாபாஹோ! மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம், அப்யாஸேந து கௌந்தேய! வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே.* என்பதுதான் கண்ணனுடைய மறுமாற்றம். மனத்திற்கு சஞ்சலத்வம் இயற்கைக் குணமாதலால் அதைப் போக்கி அதனை ஒன்றில் ஒன்றவைப்பதென்பது முடியாத காரியந்தான்; இதில் ஸந்தேஹமேயில்லை; ஆனாலும் விஷயதோஷங்களைக் காணக் காண வைராக்ய முண்டாகக் கூடுமாதலால் மனத்தை யடக்கப் பழக்கம் செய்து நாளடைவில் வசிக்கவேணும்—என்பது கண்ணனுடைய பதில். இவ்விடத்தில் "அஸம்சயம்" என்பதற்கு சங்கரபாஷ்யம்—"नास्ति संशयो हि महाबाहो! मनो दुर्निग्रहं चलमित्यत्र।" என்றுள்ளது; அப்படியன்றிக்கே தாத்பர்ய சந்திரிகையில் "असंशयमित्येतत् सत्यमितिवत् अर्धाङ्गीकारपरम्" என்றுள்ளது ரஸிக்கத்தக்கது.

15. இனி ஏழாவது அத்யாயத்திற் செல்வோம். இவ்வத்யாயத்தை யிட்டு வேடிக்கை ஒரு ஐதிஹ்யமிருப்பதுண்டு; ஓரூரில் ஒரு பண்டிதர் கீதா ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தாராம். பலர் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவர் மாத்திரம் அந்த கோஷ்டியில் அந்வயிப்பதில்லை. ஆப்தர்கள் அவரை வெகு நிர்ப்பந்தித்து ஒருநாள் கீதாகாலக்ஷேபகோஷ்டியில் அந்வயிப்பித்தார்கள். அவர் வந்து சேர்ந்த தினத்தில் ஏழாமத்யாயத்தில் பதினைந்தாம் ச்லோகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாம். அதாவது—*न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः। माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः—ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:, மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா:* என்பது. இந்த ச்லோகம் முழுவதும் நிந்தையே நிறைந்திருப்பதால் வ்யாக்யாதாவும் அநுஸரித்து அந்த நிந்தைகளை வெகு விரிவாக உபந்யஸித்தார் ப்ரவசநகாரர். அன்றே புதிதாகக் கேட்க வந்தவர் இந்த கீதையில் இப்படிப்பட்ட நிந்தைகள்தாம் நிறைந்திருப்பன போலும் என்றெண்ணி மிகவும் வெறுப்படைந்தாராம். மறுநாளும் 'இன்றைக்கு விஷயம் எப்படி யிருக்கிறது பார்ப்போம்' என்று பரீக்ஷார்த்தமாகக் காலக்ஷேப கோஷ்டிக்கு வந்தாராம்; அன்று அதற்கடுத்த சுலோகம்—(7-16.) *चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन। आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ॥ சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப.* என்பது விரிவாக உபந்யஸிக்கப்பட்டதாம். முன் ச்லோகத்தில் நிந்தை நிறைந்தது; இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்துதி நிறைந்தது. இரண்டும் பிசகுதானே. அதனால் அந்த ச்ரோதா 'கீதையில் வீணான நிந்தையும் ஸ்துதியும் தவிர வேறு கிடையாது' என்று முடிவு செய்துகொண்டு மூன்றாநாள் தொடங்கிக் காலக்ஷேபத்திற்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டாராம்.

னுள்ளே அடைக்கவேணுமென்னுமாபோலே மனத்தைப் பிடித்து நிலே நிறுத்த வேணுமென்கிருய் நீ; மனமோ இயற்கையாகவே சஞ்சலமானது. ஒரு நொடிப் பொழுதுகூட ஒரு விஷயத்தில் ஏகாக்ரமாக ஒருவனுலும் நிலைநிறுத்த முடியாது; விஷயாந்தரங்களிலுங்கூட ஒன்றில் ஒன்றிநிற்க மாட்டாத நெஞ்சை நல்விஷயத்தில் ஒன்றவைப்பதென்பது மிகவுமரிது என்று நான் நினைக்கிறேன்; மனோநிக்ரஹத்திற்குரிய உபாயத்தை உரைக்கவேணும் என்ருன் அர்ஜுனன். இதற்குக் கண்ணபிரான் கூறிய மறுமொழி என்னவென்று பார்த்தாலோ, (6–35) * असंशयं महाबाहो! मनो दुर्निग्रहं चलम्। अभ्यासेन तु कौन्तेय! वैराग्येण च गृह्यते॥ —அஸம்சயம் மஹாபாஹோ! மனோ துர்நிக்ரஹம் சலம், அப்யாஸேந து கௌந்தேய! வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே.* என்பதுதான் கண்ணனுடைய மறுமாற்றம். மனத்திற்கு சஞ்சலத்வம் இயற்கைக் குணமாதலால் அதைப் போக்கி அதனை ஒன்றில் ஒன்றவைப்பதென்பது முடியாத காரியந்தான்; இதில் ஸந்தேஹமேயில்லை; ஆனாலும் விஷயதோஷங்களைக் காணக்காண வைராக்ய முண்டாகக் கூடுமாதலால் மனத்தை யடக்கப் பழக்கம் செய்து நாளடைவில் ஸாதிக்கவேணும்—என்பது கண்ணனுடைய பதில். இவ்விடத்தில் "அஸம்சயம்" என்பதற்கு சங்கரபாஷ்யம்—"नास्ति संशयो हि महाबाहो! मनो दुर्निग्रहं चलमित्यत्र।" என்றுள்ளது; அப்படியன்றிக்கே தாத்பர்ய சந்திரிகையில் "असंशयमित्येतत् सत्यमितिवत् अर्धाङ्गीकारपरम्" என்றுள்ளது ரஸிக்கத்தக்கது.

45. இனி ஏழாவது அத்யாயத்திற் செல்வோம். இவ்வத்யாயத்தை யிட்டு கீதைக்கு ஒரு அபக்யாதி விளைந்திருப்பதுண்டு; ஒரூரில் ஒரு பண்டிதர் கீதா ப்ரவசனம் செய்து கொண்டிருந்தாராம். பலர் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவர் மாத்திரம் அந்த கோஷ்டியில் அந்வயிப்பதில்லை. ஆப்தர்கள் அவரை வெகு நிர்ப்பந்தித்து ஒருநாள் கீதாகாலக்ஷேபகோஷ்டியில் அந்வயிப்பித்தார்கள். அவர் வந்து சேர்ந்த தினத்தில் ஏழாமத்யாயத்தில் பதினைந்தாம் ச்லோகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாம். அதாவது— * न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः। माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः— ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:, மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா:* என்பது. இந்த ச்லோகம் முழுவதும் நிந்தையே நிறைந்திருப்பதால் பாஷ்யாதிகளையும் அநுஸரித்து அந்த நிந்தைகளை வெகு விரிவாக உபந்யஸித்தார் ப்ரவசனகாரர். அன்றே புதிதாகக் கேட்க வந்தவர் இந்த கீதையில் இப்படிப்பட்ட நிந்தைகள்தாம் நிறைந்திருப்பன போலும் என்றெண்ணி மிகவும் வெறுப்படைந்தாராம். மறுநாளும் 'இன்றைக்கு விஷயம் எப்படியிருக்கிறது பார்ப்போம்' என்று பரீக்ஷார்த்தமாகக் காலக்ஷேப கோஷ்டிக்கு வந்தாராம்; அன்று அதற்கடுத்த ச்லோகம்—(7-16.) * चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन। आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ॥ சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோர்ஜுந. ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப. * என்பது விரிவாக உபந்யஸிக்கப்பட்டதாம். முன் ச்லோகத்தில் நிந்தை நிறைந்தது; இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்துதி நிறைந்தது. இரண்டும் பிசகுதானே. அதனால் அந்த ச்ரோதா 'கீதையில் வீணை நிந்தையும் ஸ்துதியும் தவிர வேறு கிடையாது' என்று முடிவு செய்துகொண்டு மூன்றுநாள் தொடங்கிக் காலக்ஷேபத்திற்கு வருவதை நிறுத்திக் கொண்டாராம்.

ஏன் வருவதில்லை யென்று கேட்பவர்களுக்கு "கீதையில் என்ன இருக்கிறது; பரநிந்தை பத்தத்யாயம்; ஆத்மஸ்துதி ஆறத்யாயம்; இன்னு மேதாவது விஷயங்கள் இரண்டத்யாய மிருக்கும்." என்றாராம். இது இவருடைய மருள் ...ங்கபடி. திருவாய்மொழியில் (3-5) *மொய்ம்மாம்பூம்பொழிற் பொய்கைப் பதிகமும் இந்த ஏழாமத்யாயமும் ஒரு நிகராக நினைக்கப்படலாம். அப்பதிகத்தின் ஸாரத்தை நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்த மணவாள மாமுனிகள் "அன்பரைச் செய்பவரை யாதரித்தும், அன்பிலா மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால்" என்கிறார். நிந்திக்க வேண்டியவர்களை நிந்திப்பதும் ஸ்துதிக்க வேண்டியவர்களை ஸ்துதிப்பதும் ப்ராப்தந்தானே. அது நிற்க. "சதுர்விதா பஜந்தே மாம்" என்கிற ச்லோகத்தில் ஆர்த்த:, ஜிஜ்ஞாஸு:, அர்த்தார்த்தீ, ஜ்ஞாநீ என்று நால்வகை யதிகாரிகள் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்களை விவரிக்கின்ற சங்கராசார்யர் தமது பாஷ்யத்தில் "आर्तः– तस्करव्याघ्ररोगादिना अभिभूतः आपन्नः ; जिज्ञासुः— भगवत्तत्त्वं ज्ञातुमिच्छति यः ; अर्थार्थी– धनकामः ; ज्ञानी— विष्णोस्तत्त्ववित्" என்று எழுதியுள்ளார். மத்வபாஷ்யகாரரான ஆனந்த தீர்த்தர் ஒரு விவரணமு மெழுதவில்லை. சங்கராசாரியர்–திருடர் புலி பிணி முதலியவற்றால் துன்பமடைந்தவனை ஆர்த்தனென்றும், பகவானையறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், தனம் பெற விரும்புமவனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், விஷ்ணுதத்த்வமறிந்தவனை ஞானி யென்றும் விவரித்திருக்கின்றார். நமது பாஷ்யகாரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்–ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்த னென்றும், அபூர்வைச்வர்யகாமனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், கைவல்ய காமனை ஜிஜ்ஞாஸு வென்றும், ஸ்வஸ்வரூபமுணர்ந்தவனை ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இவற்றுள் எந்த விவரணத்தில் பொருத்தமுள்ளதென்பதைப்பற்றி நாம் இங்கு விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளியதற்கு மூலமென்ன? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம். இதை விமர்சிக்குமளவில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்தியை அடியொற்றிப் பேசவேணு மென்று ஸ்வாமி கொண்டிருந்த உறுதிதான் இதற்கு மூலமென்று நன்கு புலப்படும். திருப்பல்லாண்டில், *வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்* என்கிறபாசுரத்தினால் ஞானிகளை யழைத்தும், *ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னமென்கிற பாசுரத்தினால் கைவல்யார்த்திகளை யழைத்தும், *அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யென்கிற பாசுரத்தினால் அபூர்வைச்வர்ய காமர்களையும் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமர்களையு மழைத்தும் உபதேசம் தந்தருளியிருப்பது ஸுஸ்பஷ்டம். இதுவன்றியும் திருவாய்மொழியில் *ஒருநாயகமாய்* என்கிற பதிகத்தில் இந்நால்வகை யதிகாரிகளும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். கீதையிலுள்ள *சதுர்விதா பஜந்தே மாம்* என்னுமிந்த ச்லோகத்தை யடியொற்றியே அந்தப் பாசுரங்கள் திருவவதரித்தனவாக ஸம்ப்ரதாய மாகையாலே *மாறனுரை செய்ததமிழ் மறை வளர்த்தவரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்தாரென்பது இங்குக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய பரமார்த்தம்.

மற்றுமொரு விசேஷமிங்கு நெஞ்சிற் பதிய வைத்துக் கொள்ளத்தக்கதுண்டு. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (73) "அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்" என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில்–

"திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற அர்த்த விசேஷம்" என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானார் கோஷ்டியில் ஒருநாள் 'ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபகம் ஜ்ஞாத்ருத்வமா? சேஷத்வமா?' என்று விசாரமுண்டாக, எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வானைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலில் விடை கொண்டு இதையறிந்து வரும்படி நியமித்தருள, ஆழ்வான் அப்படியே விடை கொண்டு ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்து சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமென்று தெளிந்து மீண்டதாக ஐதிஹ்யமுள்ளது. அப்படி மஹாநிதியாகப் பெற்று வந்த மஹார்த்தத்தை ஸ்வாமி எம்பெருமானார் எவ்விடத்திலாவது பதிய வைத்திருப்பதுண்டோவென்று சிலர் கேட்பதுண்டு. அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம்; * சதுர்விதா பஜந்தே மாம் * என்கிற இந்த கீதா ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஜ்ஞாநீ என்பதற்கு அர்த்தம் செய்தருளுமிடத்து "ज्ञानी च-* इतस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् * इत्यादिनाऽभिहितभगवच्छेषतैकरसात्मस्वरूपवित्" என்றருளியுள்ளார். விஷ்ணுதத்வத்தை யறிந்தவனை ஜ்ஞாநி யென்கிறார் சங்கராசாரியர்; ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை ஜ்ஞாநியென்கிறார் நம் ஸ்வாமி. அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணமிடுகிறார் [பகவச்சேஷதைகரஸ] என்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரர் * ज्ञोऽत एव * என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார். ஜ்ஞாதா என்பதற்கு 'அறியுமவன்' என்று பொருள். எதை அறியுமவன்? என்று கேள்வி வரில், தான் பகவச்சேஷபூதன் என்பதை யறியுமவன் என்று பொருள் சொல்லவேண்டு மென்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளம் போலும். "भगवच्छेषतैकरसात्मस्वरूप" என்னும் சொல்தொடர் இதரர்களின் க்ரந்தங்களொன்றிலும் வர்ஷசதம் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டாது. இப்படி விலக்ஷணமான ஸ்ரீஸூக்தியை அஸக்ருத் அருளிச் செய்திருக்கின்ற நம் ஸ்வாமி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலில் நின்றும் ஆழ்வான் கொணர்ந்த நிதியைப் பெற்றவரென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

இதற்கடுத்த (7-17.) * தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: * என்னும் ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தம் "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" என்றுள்ளது. இங்கு நம் ஸ்வாமி "ஜ்ஞாநிந: அஹம் அத்யர்த்தம் ப்ரிய:" என்று க்ரமாந்வயத்தையே திருவுள்ளம்பற்றி பாஷ்யமிட்டருளினார். இவ்வந்வயக்ரமத்தில் ஞானிக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதி அதிகம் என்றதாக விளங்குகிறது. உண்மையில், பகவானிடத்தில் ஞானி வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? ஞானியினிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் ஞானியினிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதிதான் அதிகமென்னத் தகும். ஆகவே இந்த ச்லோகத்தில் [அத்யர்த்தம்] என்பதை 'அஹம் ப்ரிய:' என்பதிலே கூட்டுவதை விட 'மம ப்ரிய:' என்பதிலே கூட்டுவதுதான் ரஸவத்தரமென்று திருவுள்ளம் பற்றின ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ரமான * அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் "अत्यर्थं प्रियं ज्ञानिनं लब्ध्वा" என்கிற அநர்க்கமான வாக்யத்தினால் அந்த அந்வய க்ரமத்தையும் காட்டியருளினார். அந்த ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியின்படி ப்ரக்ருத கீதாச்லோகாந்வயம் எப்படி கொள்ளவேணுமென்னில்; "ஜ்ஞாநிந: அஹம் ப்ரிய:; ஸ ச மம அத்யர்த்தம் ப்ரிய:" என்றிங்ஙனே கொள்ளவேணும்.

"திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற அர்த்த விசேஷம்" என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானார் கோஷ்டியில் ஒருநாள் 'ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபகம் ஜ்ஞாத்ருத்வமா? சேஷத்வமா?' என்று விசாரமுண்டாக, எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வானைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலில் விடை கொண்டு இதையறிந்து வருமாறு நியமித்தருள, ஆழ்வான் அப்படியே விடை கொண்டு ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருந்து சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமென்று தெளிந்து மீண்டதாக ஐதிஹ்ய முள்ளது. அப்படி மஹாநிதியாகப் பெற்று வந்த மஹார்த்தத்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் எவ்விடத்திலாவது பதிய வைத்திருப்பதுண்டோ வென்று சிலர் கேட்பதுண்டு. அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம்; * சதுர்விதா பஜந்தே மாம் * என்கிற இந்த கீதா ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஜ்ஞாநீ என்பதற்கு அர்த்தம் செய்தருளுமிடத்து "ज्ञानी च-* इतस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् * इत्यादिनाऽभिहितभगवच्छेषतैकरसात्मस्वरूपवित्" என்றருளிச்செய்துள்ளார். விஷ்ணுதத்வத்தை யறிந்தவனை ஜ்ஞாநி யென்றார் சங்கராசாரியர்; ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவனை ஜ்ஞாநியென்கிறார் நம் ஸ்வாமி. அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணமிடுகிறார் [பகவச்சேஷதைகரஸ] என்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரர் * ज्ञोत एव * என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார். ஜ்ஞாதா என்பதற்கு 'அறியுமவன்' என்று பொருள். எதை அறியுமவன்? என்று கேள்வி வரில், தான் பகவச்சேஷபூதன் என்பதை யறியுமவன் என்று பொருள் சொல்லவேண்டு மென்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளம் போலும். "भगवच्छेषतैकरसात्मस्वरूप" என்னும் சொற்றொடர் இதரர்களின் க்ரந்தங்களில் ஆயிரம் வர்ஷ சதம் தேடினாலும் கிடைக்கமாட்டாது. இப்படி விலக்ஷணமான ஸ்ரீ ஸூக்தியை அஸக்ருத் அருளிச் செய்திருக்கின்ற நம் ஸ்வாமி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலில் நின்றும் ஆழ்வான் கொணர்ந்த நிதியைப் பெற்றவரென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

இதற்கடுத்த (7–17.) * தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: * என்னும் ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தம் "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:" என்றுள்ளது. இங்கு நம் ஸ்வாமி "ஜ்ஞாநிந: அஹம் அத்யர்த்தம் ப்ரிய:" என்று க்ரமாந்வயத்தையே திருவுள்ளம்பற்றி பாஷ்யமிட்டருளினார். இவ்வந்வயக்ரமத்தில்–ஞானிக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதி அதிகம் என்றதாக விளங்குகிறது. உண்மையில், பகவானிடத்தில் ஞானி வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? ஞானியினிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், ஞானியினிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதிதான் அதிகமென்னத் தகும். ஆகவே இந்த ச்லோகத்தில் [அத்யர்த்தம்] என்பதை 'அஹம் ப்ரிய:' என்பதிலே கூட்டுவதை விட 'மம ப்ரிய:' என்பதிலே கூட்டுவதுதான் ரஸவத்தரமென்று திருவுள்ளம் பற்றின ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ரமான * அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் "अत्यर्थ-प्रियं ज्ञानिनं लब्ध्वा" என்கிற அநர்க்கமான வாக்யத்தினால் அந்த அந்வய க்ரமத்தையும் காட்டியருளினார். அந்த ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியின்படி ப்ரக்ருத கீதாச்லோகாந்வயம் எப்படி கொள்ளவேணுமென்னில்; "ஜ்ஞாநிந: அஹம் ப்ரிய:; ஸ ச மம அத்யர்த்தம் ப்ரிய:" என்றிங்ஙனே கொள்ளவேணும்.

46. இனி எட்டாமத்யாயத்தில் ஒரு மஹாஸங்கதி காட்டுவோம். ஸம்ஸாரிகளின் விஷயோபபோக ப்ரவ்ருத்தியானது நிஷித்த விஷயபோகமென்றும் விஹித விஷய போகமென்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரங்களில் கர்ஹிக்கப்பட்ட பரதார போகமானது நிஷித்தவிஷய போகமாகவும், சாஸ்த்ர ஸம்மதமான ஸ்வதார போகமானது விஹித விஷய போகமாகவும் கூறப்படுகிறது. விஹித விஷயபோக மானது க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மமாகையாலே ப்ராப்தமென்று கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால், அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வங்களோடு கூட அநந்ய போக்யத்வ மென்கிற விலக்ஷணமான தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு இந்த விஹித விஷயபோகம் அருவருக்கத்தக்கதாய் த்யாஜ்யமேயாகு மென்பது ஸத்ஸம் ப்ரதாய நிஷ்டர்களின் ஸித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வதார போகம் நியமமாக விதிக்கப்பட்டு, அது தவிர்ந்தால் தோஷமும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விஹித விஷய நிவ்ருத்தி அசாஸ்த்ரீயமென்று பிறருடைய கொள்கை காண்கிறது. ஸ்ரீ வசந பூஷணத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி யைத் தன்னேற்றமாக வருளிச் செய்கிறார் பிள்ளை லோகாசார்யர். அவ்விஷயம் கீதையில் (8–3) ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்யப்படுகிறது. அதனை விவரிப்போமிங்கு ;—

கீழ் ஏழாவது அத்யாயத்தின் முடிவில் கண்ணபிரான் * ஜராமரண மோக்ஷாய * என்கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் * ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलं * என்று ஒருவார்த்தை சொன்னான். அதுகேட்ட அர்ஜுநன் அந்த வார்த் தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிக் கண்ணனையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாம் அத்யாயத்தின் 1, 2-ச்லோகங்களினால். * किं तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम—, கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம * என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ணபிரா னுடைய விடை வெளிவருகின்றது. கிம் கர்ம என்ற கேள்விக்குக் கண்ணனுடைய விடை * भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः— பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம் ஜ்ஞித: * என்பது. இங்கு விஷயமென்னவென்றால், கேண்மின்.

சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்துவருகையில் கருமத்தை அறியவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால் எது? என்று அர்ஜு நன் கேட்க நேர்ந்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன் ஒன்றை யறிவதானது, பற்றுவதற்காகவும் ஆகலாம், விடுவதற்காகவும் ஆகலாம். நல்லதா யிருந்தால் பற்றுவது, கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கே தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று, கெட்டது— என்பதாக பகவானுடைய விடையினால் தெரிகின்றது. * பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்ம ஸம்ஜ்ஞித: * என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிற அர்த் தம் வருமாறு :—

"भूतभावः— मनुष्यादिभावः; तदुद्भवकरो यो विसर्गः * पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति श्रुतिसिद्धो योषित्संबन्धजः; स कर्मसंज्ञितः। तच्चाखिलं सानुबन्धम् उद्वेजनीयतया परिहरणीयतया

श्रुभिः ज्ञातव्यम् । परिहरणीयता च अनन्तरमेव वक्ष्यते * यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्तीति ॥" என் கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி. இதன் கருத்தாவது—ஸ்த்ரீ புருஷஸம்யோக மென்பான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத் தக்கதாகையால் த் தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது மேலே பதினாவது ச்லோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம். இதனால் 'நாம் தெரிந்து ள்வது க்ருஹஸ்தாச்ரம தருமமாக விஹித விஷயபோகம் ப்ராப்தமே யானாலும் து விசிஷ்டாதிகாரிக்கு ஜுகுப்ஸனீயமேயென்று. ஆகவே இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவசநபூஷண ஸித்தாந்தம் ப்ரபல்யமென்றுணர்க. இவ்விடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்திலோ மத்வபாஷ்யத்திலோ இவ்வர்த்தம் காண ப்ரஸக்தியேயில்லை.

47. இனி ஒன்பதாமத்யாயத்தில் ஸாரமானதைச் சிறிது அனுபவிப்போம் — * पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति । तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः— பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந: * (9-26.) என்கிற ச்லோகத்தினால் கண்ணபிரான் தான் ஆராதனைக் கெளியன் என்னுமிடத்தை வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிறான். இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோ விதங்களால் கெடுவாசி பெற்றிருப்பது போல இவ்வகையாலும் கெடுவாசி பெற்றிருக்கிறான். 'ஆடு பலி கொடு, கோழி பலி கொடு' என்று அருந்தேவைகளையிட்டு மஹாபரிச்ரம ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித்திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள். எம்பெருமான்படியோ அப்படியன்று. நாம் இட்டது கொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம். எம்பெருமானுக்கு நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பதானது அவனுக்கு ஏற்கனவே யில்லாததொரு பூர்த்தியை யுண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்தை பெறுவதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும். அவனோ அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்; அன்னவன் குறையுற்றிருந்து நாமிட்டது கொண்டு பூர்த்தியடைகிறானென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காக வன்றே. * वर्षबिन्दोरिवाब्धौ संबन्धात् स्वात्मलाभः— வர்ஷபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப: * என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே) பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே மேகம் தான் ஸத்தை பெறுவதற்காகவே கடலிலும் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பரமார்த்தம். அது போலவே ஸ்வத: பரிபூர்ணனான பரமபுருஷன் திறத்தில் நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவதற்கேயன்றி அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே நாம் சிறந்த பெரும் பொருள்களைத் தேடியிட வேணு மென்பதில்லை. இடுகிற பொருள் எதுவாயினும் இடுவது ப்ரேம பூர்வமாக வேணுமென்பதுதான் விசேஷ நியதியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வார் * கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும் முள்ளார் முளரியுமாம்பலும்முன் கண்டக்கால் புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக் கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாக் கொள்ளோமே * என்று பெரிய திருமொழியில் (11—7—6) அருளிச் செய்கிறார். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத் தக்கது' என்று அத்யவஸாயங் கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ள மாட்டோம் [நெஞ்சாகவே கொள்ளுவோம்] என்று உரைக்கின்ற இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களும் கூட்டியெடுக்

...ட்டிருந்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணு மென்கிற சுத்தபா...
...னே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; * செண்பக மல்லி...
யோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி * என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்...
களே யிருக்கவேணு மென்கிற நியதியில்லை, ஏதேனுமொரு புஷ்பமாக இருக்...
மென்பதும், பக்திப் பெருங்காதலே முக்கியமான தென்பதும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட...
* பத்ரம் புஷ்பம் * என்று மேலே யெடுத்த கீதா ச்லோகமும்—' இடுகிற பொருட்...
வாசி பார்ப்பதில்லை; இடுகிறவன் னெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா என்பதொன்றையே ப...
ப்பேன், என்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றது. பூர்வார்த்தத்தில் 'யோ மே பக்த்யா ப்ரய...
சதி' என்று சொல்லிவைத்து உத்தரார்த்தத்திலும் 'தத் பக்த்யுபஹ்ருதம்' என்று
மீண்டும் சொல்லியிருக்கிறதல்லவோ? தத் என்றாலே போதுமாயிருக்க 'பக்த்யுப
ஹ்ருதம்' என்றது அனாவச்யகமே யன்றோ. தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் இஃது எடுத்துக்
காட்டப்படுகிறது— " भक्त्युपहृतमिति पुनः कीर्तनम् भगवदादरणीयत्वे हेतुरयमेवेति ज्ञापनार्थम्
तथा च स्वयमेवाह- ❀ अण्वप्युपहृतं भक्तैर्मम भोगाय कल्पते। भूर्यप्यभक्तोपहृतं न मे भोगाय जायते ❀
इति ॥ " என்று.

48. இனி, பத்து பதினொன்று ஆகிய இரண்டத்யாயங்களின் ஸாரங்களைச் சேர்த்து அநுபவிப்போம். பத்தாவது அத்யாயத்திற்கு விபூத்யத்யாயமென்று பெயர்; பதினோராமத்யாயத்திற்கு விச்வரூபாத்யாய மென்று பெயர்; பத்தாமத்யாயத்திற்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானாருடைய அவதாரிகை வருமாறு:— கீழே பக்தியோகம் ஸாங்கமாக விவரித்துரைக்கப்பட்டது; இப்பொழுது பக்தியுண்டாவதற்காகவும் அது வளருவதற்காகவும் எம்பெருமானுடைய [தன்னுடைய] நிகரற்ற ஐச்வர்யம் முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களின் திரள் அளவு கடந்திருக்கிறபடியையும், உலகமெல்லாம் தனக்கு சரீரமாயிருக்கையாலே அவனுருவாய் அவன் ஏவச் செல்லும்படியாயிருக்கின்றமையும் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன—என்று. இடையிடையே அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்டால் அதற்குமேல் கண்ணன் விடை கூறுவது என்கிற முறைமையை இவ்விடத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் தானாகவே ❀ भूय एव महाबाहो ! शृणु मे परमं वचः—பூய ஏவ மஹாபாஹோ! ச்ருணு மே பரமம் வச: ❀ (10.1) என்று, மீண்டும் என் சொல்லுவதைக் கேளப்பா! என்று ஆரம்பித்துச் சொல்லுகிறான்; இப்படி அப்ருஷ்டோத்தரமாகச் சொல்லுவது கூடுமோ வென்று சங்கிக்க இடமில்லாதபடி உத்தரார்த்தத்தில் * यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया-யத் தேஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா * என்று, ச்ரோதாவான அர்ஜுனனுடைய முகத்தில் ப்ரீதி விசேஷத்தைக் கண்டு இவனுக்கு இன்னமும் விரிவாகச் சொல்லியே யாகவேண்டு மென்று திருவுள்ளம்பற்றிச் சொல்லுவதாகக் காட்டப்படுகிறது. விஷயம் கேட்கிறவன் சிறிது வெறுப்போடிருப்பதாகத் தெரியவந்தாலும் வக்தாவுக்கு மேன்மேலும் சொல்ல வாசெழும்பாது; ச்ரோதா ப்ரஸந்நமுகனாகத் தென்பட்டால் அபூர்வமான விஷயங்களும் 'என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்' என்று முற்பட்டு நினைவுக்கு வந்து நிற்கும். அவற்றை யெல்லாம் சொல்லியே தீரவேண்டியதாகும். இங்கு 10, 11. ஆகிய இரண்டத்யாயங்களிலும் சொல்லப்புகுகிற விஷயங்கள் கீதா சாஸ்த்ரத்தினுள் ஸாரங்களாயிருப்பதால் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கும்போதே அர்ஜுனன் தன்னுடைய அவாவை அதிகமாகக் காட்டினனென்பது "ப்ரீயமாணாய

தே" என்பதனால் விளக்கப்படுகிறது. அவன் ப்ரீதனாகத் தென்படாமற் போனாலும் கூட அவனுடைய ஹிதத்தை யுத்தேசித்துத் தான் சொல்லியே தீரப்போகிறானாகக் காட்டப்படுகிறது "வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா" என்பதனால். ஆக, இவ்விரண்டத்யாயங்களிலும் தெரிவிக்கப்படுகிற அர்த்தங்கள் ப்ரியங்களுமாய் ஹிதங்களுமாயிருக்குமென்று ஆரம்பத்திலேயே அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. (10—19.) * हन्त ! ते कथयिष्यामि विभूतिरात्मनः शुभाः- प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ ! नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे- ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதிராத்மனச் சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட! நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே * என்று, அர்ஜுநா! என்னுடைய பரிசுத்தமாகிய விபூதிகளை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; எல்லாவற்றையும் சொல்லுவதென்றால் அவற்றுக்கு முடிவே கிடையாமையாலே சொல்லப் போகாது; உன்னால் கேட்கவும் போகாது; ஆகையாலே முக்கியமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்று சொல்லி, (21) * आदित्यानामहं विष्णुः- ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு: * என்று தொடங்கி முப்பத்தொன்பதாவது ச்லோகமளவும் சொன்னான். இவையெல்லாம் கேட்ட அர்ஜுநன் (11—1ல்) * यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम- யத் த்வயோக்தம் வசஸ் தேந மோஹோயம் விகதோ மம * என்று, கண்ணா! நீ சொன்னவற்றையெல்லாம் கேட்டு என்னுடைய மோஹமெல்லாம் தொலைந்தது என்று சொல்லி, (11-3ல்) * द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम- த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே ரூபமைச்வரம் புருஷோத்தம * என்று பகவானுடைய அஸாதாரண ரூபத்தைக் காண்பதிலே தனக்கு விருப்பமிருப்பதாக வெளியிட்டான். அவனுக்குக் கண்ணபிரான் விச்வரூபம் காட்டியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி அதை ஊனக்கண்ணாலே காண முடியாதாகையால் அது காண்கைக்காக திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருள விரும்பி, * दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम्- திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம் * என்று சொல்லி திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து விச்வரூபத்தை அற்புதமாகக் காட்டியருளினான். ஆக, பத்தாமத்யாயத்தில் விபூதி விஸ்தாரத்தைப் பேசி, பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வரூபத்தைக் காட்டியருளினனாயிற்று. இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய உடைமைகள். இவை அஸத்யமென்பது அத்வைதிகளின் கருத்து. உண்மையாக அஸத்யமாகில், இவற்றைக் கண்ட அர்ஜுநன் முடிவாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை அப்படியிருக்கமுடியாது. அந்த வார்த்தை ஏதென்னில்; (11-40) * अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः- அநந்த வீர்யாமிதவிக்ரமஸ்த்வம் ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ: * என்பது. இவ்விடத்திலே நம் ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியை மேலே யெடுத்துக் காட்டுவோம்; அந்த ஸ்ரீஸூக்தியிருக்கட்டும்; மூலத்தை மாத்திரமே பார்ப்போம்; பார்க்குமளவில் * सर्वं खल्विदं ब्रह्म * ऐतदात्म्यमिदं सर्वम् * तत्त्वमसि श्वेतकेतो * என்பன முதலான உபநிஷத்வாக்யங்களை விசிஷ்டாத்வைதிகள் எவ்விதமாக நிர்வஹிக்கிறார்களோ அவ்விதமாகத் தான் நிர்வஹிக்கவேண்டுமென்பது கீதாசார்ய ஸம்மதமாகத் தேறுகின்றது. மேலே குறித்த ச்ருதிவாக்யங்களை நம்மவர்கள் நிர்வஹிக்கும் ப்ரகாரத்தை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ-உத்தரசதகத்தில் (23) * स्थित्युत्पत्तिप्रवृत्ति-ஸ்தித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி * இத்யாதிச்லோகத்தில் சுருங்கக் காட்டியுள்ளார். அங்கு எம்முடைய வியாக்கியானத்தில் விரிவு காணலாம். அந்தச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தில் மேலே குறித்த உபநிஷத்வாக்யங்கள் மூன்றையும் அடைவே யெடுத்துக்காட்டி. "एवमाद्या व्याख्याता रङ्गधामप्रवण

[illegible]सर्वोऽसि सर्वः" என்று தலைக்கட்டியுள்ளார். ப்ரக்ருத கீதா ச்லோகத்தில் "ஸர்[illegible] ததோஸி ஸர்வ:" என்றதற்குப் பொருள் யாதெனில்; பகவானே! [illegible] பதார்த்தங்களையும் நீயேயாக வேதங்களிற் சொல்லியிருப்பதற் [illegible] எல்லாவற்றிலும் நீ ஆத்மாவாக வியாபித்திருப்பதுதான்—என்பதாம். இங்கு கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு— "......वायुर्यमोऽग्निरित्यादि सर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्य आत्मतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तम्..." என்று கண்ணபிரான் சொன்ன விபூதி விஸ்தரங்களைக் கேட்டும், காட்டின விச்வரூபத்தைக் கண்டும் நின்ற அர்ஜுநன் "கண்ணா! உண்மையில் இல்லாதவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுகிறாயே, உண்மையாக இல்லாதவற்றையெல்லாம் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறாயே!" என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும் அத்வைதிகளின் கொள்கை உண்மையாயின். அர்ஜுநன் அப்படிச் சொல்லாமல் (ச்லோ. 38ல்) "त्वया ततं विश्वमनन्तरूप— த்வயா ததம் விச்வமநந்தரூப" என்றும், "सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः— ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" என்றும் சொல்லியிருக்கையாலே ப்ரபஞ்ச மெல்லாம் ஸத்யமென்றும் ஒன்றுகூட பொய்யல்லவென்றும் நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தேறுகின்றது. ஆக இவ்வத்யாயங்களிரண்டும் அத்வைதிகளின் வாதத்தை நிராதாரமென்று நிரூபிக்கப் போதும்.

49. இனி பன்னிரண்டாமத்யாயத்திற் சிறிது அநுபவிப்போம். இதில் 18, 19 ச்லோகங்கள் ஸாரமானவை. அவையாவன—"समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः। शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सङ्गविवर्जितः॥ तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येन केनचित्। अनिकेतः स्थिरमतिः भक्तिमान्मे प्रियो नरः— ஸமச் சத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா மாநாவமாநயோ:, சீதோஷ்ண ஸுக துக்கேஷு ஸமஸ் ஸங்கவிவர்ஜித:, துல்ய நிந்தாஸ்துதிர் மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேந கேநசித், அநிகேத: ஸ்திரமதிர் பக்திமாந் மே ப்ரியோ நர:" என்பன. பகைவனிடத்திலும் நண்பனிடத்திலும் ஒரேவிதமான பாவனையுள்ளவனும், பஹுமானம் நேர்ந்தாலும் அவமானம் நேர்ந்தாலும் அவற்றையும் துல்யமாகவே பாவிப்பவனும், சீதோஷ்ணங்களையும் ஸுக துக்கங்களையும் ஸமமாக நினைப்பவனும், எதிலும் பற்றில்லாமலிருப்பவனும், பிறர் நிந்திப்பதையும் துதிப்பதையும் துல்யமாக நினைப்பவனும், ஒருவரோடும் பேசாமலிருப்பவனும், ஏதேனுமொன்றினால் ஸந்துஷ்ட சித்தனாயிருப்பவனும் உறுதியும் பக்தியுமுடையவனுமானவன் எனக்குப் பரம ப்ரீதிபாத்ர பூதன் என்று சொல்லுகிறான் கண்ணபிரான். இப்படிப்பட்ட அதிகாரி உலகில் மிகவும் துர்லபனேயாயினும் இப்படியிருக்க ஆசைப்படவேணுமென்பதற்காகவே இந்த அருளிச்செய்தபடி.

50. இனி பதின்மூன்றாமத்யாயத்திற்குச் செல்வோம். இதில் முதல் ச்லோகமும் இரண்டாம் ச்லோகமும் சிறிது விபரீதவுணர்ச்சியை உண்டாக்குவது போலுள்ளது. இங்கு ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யமும் அதற்கு உரையான தாத்பர்ய சந்த்ரிகையும் மிகமிக விரிவாக அமைந்திருக்கின்றது. மூல ச்லோகங்களாவன— "इदं शरीरं कौन्तेय! क्षेत्रमित्यभिधीयते। एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः॥— இதம் சரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே, ஏதத் யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித:" என்பது முதல் ச்லோகம். இனி இரண்டாவது ச்லோகமாவது- "क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत। क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम— க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம்

त्रिजयिभिर्वैदिकैस्सार्वभौमैः" என்று தலைக்கட்டியுள்ளார். ப்ரக்ருத கீதா ச்லோகத்தில் "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" என்றதற்குப் பொருள் யாதெனில்; பகவானே! உலகிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நீயேயாக வேதங்களிற் சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணம் எல்லாவற்றிலும் நீ ஆத்மாவாக வியாபித்திருப்பதுதான்—என்பதாம். இங்கு கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு— "......वायुर्यमोऽग्निरित्यादि सर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्य आत्मतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तम्..." என்று கண்ணபிரான் சொன்ன விபூதி விஸ்தாரங்களைக் கேட்டும், காட்டின விச்வரூபத்தைக் கண்டும் நின்ற அர்ஜுநன் "கண்ணா! உண்மையில் இல்லாதவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுகிறாயே, உண்மையாக இல்லாதவற்றை யெல்லாம் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறாயே!" என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும் அத்வைதிகளின் கொள்கை உண்மையாயின். அர்ஜுநன் அப்படிச் சொல்லாமல் (ச்லோ. 38ல்) "त्वया ततं विश्वमनन्तरूप– த்வயா ததம் விச்வமநந்தரூப" என்றும், "सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः– ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" என்றும் சொல்லியிருக்கையாலே ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஸத்யமென்றும் ஒன்றுகூட பொய்யல்லவென்றும் நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தேறுகின்றது. ஆக இவ்வத்யாயங்களிரண்டும் அத்வைதிகளின் வாதத்தை நிராதாரமென்று நிரூபிக்கப் போதும்.

49. இனி பன்னிரண்டாமத்யாயத்திற் சிறிது அநுபவிப்போம். இதில் 18, 19 ச்லோகங்கள் ஸாரமானவை. அவையாவன—"समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः। शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सङ्गविवर्जितः॥ तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येन केनचित्। अनिकेतः स्थिरमतिः भक्तिमान्मे प्रियो नरः– ஸம: சத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா மாநாவமாநயோ:, சீதோஷ்ண ஸுக துக்கேஷு ஸம: ஸங்கவிவர்ஜித:, துல்ய நிந்தாஸ்துதிர் மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேந கேநசித், அநிகேத: ஸ்திரமதிர் பக்திமாந் மே ப்ரியோ நர:" என்பன. பகைவனிடத்திலும் நண்பனிடத்திலும் ஒரேவிதமான பாவனையுள்ளவனும், ஸம்மானம் நேர்ந்தாலும் அவமானம் நேர்ந்தாலும் அவற்றையும் துல்யமாகவே பாவிப்பவனும், சீதோஷ்ணங்களையும் ஸுக துக்கங்களையும் ஸமமாக நினைப்பவனும், எதிலும் பற்றில்லாமலிருப்பவனும், பிறர் நிந்திப்பதையும் துதிப்பதையும் துல்யமாக நினைப்பவனும், ஒருவரோடும் பேசாமலிருப்பவனும், ஏதேனுமொன்றினால் ஸந்துஷ்ட சித்தனாயிருப்பவனும் உறுதியும் பக்தியு முடையவனுமானவன் எனக்குப் பரம ப்ரீதிபாத்ர பூதன் என்று சொல்லுகிறான் கண்ணபிரான். இப்படிப்பட்ட அதிகாரி உலகில் மிகவும் துர்லபனேயாயினும் இப்படியிருக்க ஆசைப்படவேணு மென்பதற்காகவே இஃது அருளிச் செய்தபடி.

50. இனி பதின்மூன்றாமத்யாயத்திற்குச் செல்வோம். இதில் முதல் ச்லோகமும் இரண்டாம் ச்லோகமும் சிறிது விபரீதவுணர்ச்சியை உண்டாக்குவது போலுள்ளது. இங்கு ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யமும் அதற்கு மேகையான தாத்பர்ய சந்த்ரிகையும் மிகமிக விரிவாக அமைந்திருக்கின்றது. மூல ச்லோகங்களாவன— "इदं शरीरं कौन्तेय! क्षेत्रमित्यभिधीयते। एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः॥– இதம் சரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே, ஏதத் யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித:" என்பது முதல் ச்லோகம், இனி இரண்டாவது ச்லோகமாவது- क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत। क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम– க்ஷேத்ரஜ்ஞம் சாபி மாம்

வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு பாரத!, க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர் ஜ்ஞானம் யத் தத் ஜ்ஞானம் மதம் மம * என்பது. இங்கு (ஆபாதப்ரதீதியில்) மேல்நோக்கில் என்ன தோற்றுகிறதென்றால், க்ஷேத்ரமென்னப்படுகிற அசேதநமும், க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்னப்படுகிற சேதநனும் ஆகிய இரண்டையும் அர்ஜுநா! நானாக அறிந்துகொள் என்னப்படுகிறது பூர்வார்த்தத்தில்; க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞர்களாகிற சேதநாசேதநங்களை யறிந்து கொள்வதென்பது யாதொன்றுண்டோ, அதுதான் என்னையறிந்து கொள்வதாகும் என்கிறது உத்தரார்த்தத்தில். இவற்றால் அத்வைதவாதம் ஸித்திக்கிறதென்று கருதிய சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் அக்கருத்தை விளக்கியிருக்கின்றார். அதற்கு விரிவான மறுப்பு ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்திலுள்ளது; மிகமிக விரிவான மறுப்பு தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலுள்ளது. அதன் ஸாரத்தை மிகவும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறோமிங்கு. தேஹத்திற்காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டவன் என்பது தெரிந்திருக்கச்செய்தேயும் 'தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்' என்று வ்யவஹாரம் செய்துவருகிறோம். அஹம் என்பதற்கு ஆத்மா அர்த்தமேயொழிய தேஹம் அர்த்தமன்று; தேவத்வமோ மநுஷ்யத்வமோ சரீரத்திலுள்ளதேயன்றி அஹமர்த்தமான ஆத்மாவிலுள்ளதன்று. அப்படியிருந்தும் 'தேவ: அஹம், மநுஷ்ய: அஹம்' என்று ஸமாநாதிகரணமாக ப்ரயோகிப்பது எப்படி பொருந்துகிறதென்றால் கேண்மின். ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றைவிட்டொன்று தனித்து நிற்பனவல்ல. தேஹமானது ஆத்மாவுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமாய்க்கொண்டேயிருப்பதால் இந்தச் சேர்த்தியையிட்டு 'தேவ: அஹம், மநுஷ்ய: அஹம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால், தேவ சரீரக: அஹம், மநுஷ்ய சரீரக: அஹம்—என்பதேயாம். ஏவஞ்ச, சரீராத்மபாவரூபமான ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு பொருத்தப்பட்டதாயிற்று. இவ்வண்ணமாகவே "क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि—க்ஷேத்ரஜ்ஞஞ் சாபி மாம் வித்தி" என்றதும் சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்த நிபந்தமாகவே பொருந்தக் குறையில்லை. அசேதநமான தேஹமானது ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருப்பது போல, இவ்விரண்டும் சேர்ந்து பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்கும் விஷயம் ஸுபாலோபநிஷத்து முதலானவற்றில் ஸுப்ரஸித்தமாயிருப்பதால் க்ஷேத்ரத்தையும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனையும் பரமாத்மாவாக நினைப்பதென்பது "क्षेत्रक्षेत्रज्ञशरीरकः परमात्मा—க்ஷேத்ரத்தையும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனையும் சரீரமாகக் கொண்டவன் பரமாத்மா" என்று நினைப்பதாகவே முடிந்து நிற்கும். இவ்விஷயம் பலபல உபபத்திகளுடன் ஸ்வாமி பாஷ்யத்தில் விரித்துரைக்கப் பட்டிருப்பது காண்க.

51. பதினான்காமத்யாயத்தில் (24, 25ல்) * गुणातीतस्स उच्यते-குணாதீதஸ் ஸ உச்யதே* என்று ஓர் உத்தமாதிகாரி சொல்லப்படுகிறான். இவனுக்கு குணாதீதனென்று பெயர். குணங்களைக் கடந்தவனென்று பொருள். ஸகலகுணங்களுக்கும் கொள்கலமாக இருப்பவனன்றோ உத்தமாதிகாரி; குணங்களைக் கடந்தவன் எப்படி உத்தமாதிகாரியாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும். இங்கு விவக்ஷிக்கப்படுகிற குணங்கள் சமதமாதிகுணங்களல்ல; ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள். * முக்குணத்து வாணியத்து இரண்டிலொன்று நீசர்கள்* என்று திருமழிசைப்பிரானும், *முக்குணத்திரண்டவை யகற்றி, ஒன்றினி லொன்றி நின்று* என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்கிறபடி ரஜஸ் தமோ குணங்களிரண்டுதானே ஹேயங்கள்; ஸத்வகுணம் உபாதேயங்

தானே; அதுவும் ஹேயமென்று தோன்றும்படியுள்ளதேயென்று நினைக்க வேண்டா; சுத்தஸத்வம் என்பது உபாதேயமே. ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடு கலசின ஸத்வம் உபாதேயமன்று, அது ஹேயமே. ஆக, தமோகுணமும் ரஜோகுணமும் ரஜஸ்தமோமிச்ர ஸத்வகுணமுமாகிய முக்குணங்களையுங் கடந்தவன் குணாதீதனெனப் படுவான். இவனை நாம் எப்படித் தெரிந்துகொள்வதென்றால் அவனுடைய நிலைமையைக் கொண்டு தெரிந்துகொள்ளலாம். அந்த நிலைமை தெரிவிக்கப்படுகிறது இரண்டு ச்லோகங்களினால். "समदुःखसुखस्स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः । तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ मानावमानयोस्तुल्यः तुल्यो मित्रारिपक्षयोः । सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतस्स उच्यते—ஸமதுக்க ஸுகஸ் ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாச்ம காஞ்சந:, துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ் துல்யநிந்தாத்ம ஸம்ஸ்துதி: மாநாவமாநயோஸ் துல்யஸ் துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ:, ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ குணாதீதஸ் ஸ உச்யதே" என்னுமிவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் அனவரதம் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கன. ஸுகம் வந்தாலும் துக்கம் வந்தாலும் ஒரேவிதமான சித்தவ்ருத்தியையுடையனாயிருக்கவேணுமென்கிறது 'ஸமதுக்கஸுக:' என்பதனால். அதன்மேல் [ஸ்வஸ்த:] என்கிறது. இதற்கு இவ்விடத்தில் அபூர்வமான வ்யுத்பத்தியைக் காட்டியருளுகிறார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். 'स्वस्मिन् स्थितः=स्वस्थः' (தன்னிடத்திலேயே யிருப்பவன்) என்கிறார். உடனே அதை விவரிக்கிறார்—"स्वात्मैकप्रियत्वेन तद्व्यतिरिक्त पुत्रादिजन्ममरणादि सुखदुःखयोः समचित्त इत्यर्थः" என்று. உலகில் ஸுகதுக்கம், ப்ரியாப்ரியம் என்னும் சப்தங்கள் விசேஷமான பொருள்வாசியையுடையன வல்ல; பர்யாயசப்தங்கள் போலவேயாகும். ஆனாலும் விஷய பேதத்தாலே பொருள் பேதித்திருக்கும். ஸ்வஸ்த: என்பதற்கு "स्वात्मनि स्थितः प्रसन्नः" என்பது சங்கரபாஷ்யம். அதையே நன்கு விவரித்துக் காட்டுகிறது ராமாநுஜபாஷ்யம். இதற்குமேல் "ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந:" என்கிறது. லோஷ்டத்தையும் கல்லையும் பொன்னையும் துல்யமாக நினைப்பவன். இப்படியாக மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் இந்நிலத்தில் நம் போன்ற பாமரர்களுக்கு எவ்வளவு பழக்கம் செய்தாலும் வாய்க்கக்கூடியவையல்ல. இத்தகைய நலம் வாய்ந்தவர்கள் பூலோகம் முழுவதற்குள்ளும் ஒருவரிருவர் தேறுவதும் அருமையென்னலாம். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை நாம் மனனம் செய்துகொண்டேயிருந்தால் பெரிதும் பயன்படும் என்றிவ்வளவே சொல்லலாம்.

52. இனி பதினைந்தாமத்யாயத்திற் புகுவோம். இதில் விமர்சதோரணையில் தெரிவிக்கும் ஸாரமான விஷயமொன்றைக் குறிக்கொண்மின். நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெரும்பாலும் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தழுவியே ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலியவற்றை அருளிச்செய்ததாக நம் முன்னோர்கள் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார்கள். 'பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவர்' என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் ஸ்பஷ்டமாகவும் பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குச் சான்றாக நாம் பலவிடங்கள் காட்டியிருக்கிறோம். இப்போது இவ்வத்யாயத்தில் ஒரு நுட்பம் காட்டுகிறோம். இங்கு (15–18) "யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹம்" என்கிற ச்லோகத்தில் "அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:" என்றுள்ளது. இங்கு "லோகே வேதே ச" என்றதற்கு லோகத்திலும் சாஸ்த்ரத்திலும் என்று பொருள் ஸாதாரணமாக எல்லார்க்கும் தோன்றக்கூடியது. இதர பாஷ்யகாரர்கள் இப்படித்

தானே; அதுவுங்கூட ஹேயமென்று தோன்றும்படியுள்ளதேயென்று நினைக்க வேண்டா; சுத்தஸத்வம் என்பது உபாதேயமே. ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடு கலசின ஸத்வம் உபாதேயமன்று, அது ஹேயமே. ஆக, தமோகுணமும் ரஜோகுணமும் ரஜஸ்தமோமிச்ரஸத்வகுணமுமாகிய முக்குணங்களையும் கடந்தவன் குணாதீதனெனப் படுவான். இவனை நாம் எப்படித் தெரிந்துகொள்வதென்றால் அவனுடைய நிலைமையைக் கொண்டு தெரிந்துகொள்ளலாம். அந்த நிலைமை தெரிவிக்கப்படுகிறது இரண்டு ச்லோகங்களினால். * समदुःखसुखस्स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः। तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ मानावमानयोस्तुल्यः तुल्यो मित्रारिपक्षयोः। सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतस्स उच्यते—ஸமதுக்க ஸுகஸ் ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாச்ம காஞ்சந:, துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ் துல்யநிந்தாத்ம ஸம்ஸ்துதி:; மாநாவமாநயோஸ் துல்யஸ் துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ:, ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ குணாதீதஸ் ஸ உச்யதே* என்னுமிவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் அநவரதம் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கன. ஸுகம் வந்தாலும் துக்கம் வந்தாலும் ஒரேவிதமான சித்தவ்ருத்தியையுடையனாயிருக்கவேணுமென்கிறது 'ஸமதுக்கஸுக:' என்பதனால் அதன்மேல் [ஸ்வஸ்த:] என்கிறது. இதற்கு இவ்விடத்தில் அபூர்வமான வ்யுத்பத்தியைக் காட்டியருளுகிறார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். 'स्वस्मिन् स्थितः=स्वस्थः' (தன்னிடத்திலேயே யிருப்பவன்) என்கிறார். உடனே அதை விவரிக்கிறார்—"स्वात्मैकप्रियत्वेन तद्व्यतिरिक्त पुत्रादिजन्ममरणादि सुखदुःखयोः समचित्त इत्यर्थः" என்று உலகில் ஸுகதுக்கம், ப்ரியாப்ரியம் என்னும் சப்தங்கள் விசேஷமான பொருள்வாசியையுடையன வல்ல; பர்யாயசப்தங்கள் போலவேகாணும். ஆனாலும் விஷய பேதத்தாலே பொருள் பேதித்திருக்கும். ஸ்வஸ்த: என்பதற்கு "स्वात्मनि स्थितः प्रसन्नः" என்பது சங்கரபாஷ்யம். அதையே நன்கு விவரித்துக் காட்டுகிறது ராமாநுஜபாஷ்யம். இதற்குமேல் "ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சன:" என்கிறது. லோஷ்டத்தையும் கல்லையும் பொன்னையும் துல்யமாக நினைப்பவன். இப்படியாக மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் இந்நிலத்தில் நம் போன்ற பாமரர்களுக்கு எவ்வளவு பழக்கம் செய்தாலும் வாய்க்கக்கூடியவையல்ல. இத்தகைய நலம் வாய்ந்தவர்கள் பூலோகம் முழுவதற்குள்ளும் ஒருவரிருவர் தேறுவதும் அருமையென்னலாம். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை நாம் மனனம் செய்துகொண்டேயிருந்தால் பெரிதும் பயன்படும் என்றிவ்வளவே சொல்லலாம்.

52. இனி பதினைந்தாமத்யாயத்திற் புகுவோம். இதில் விமர்சதோரணையில் தெரிவிக்கும் ஸாரமான விஷயமொன்றைக் குறிக்கொண்மின். நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெரும்பாலும் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தழுவியே ஸ்ரீபாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலியவற்றை அருளிச்செய்ததாக நம் முன்னோர்கள் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார்கள். 'பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கொருங்கவிடுவர்', என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் ஸ்பஷ்டமாகவும் பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குச் சான்றாக நாம் பலவிடங்கள் காட்டியிருக்கிறோம். இப்போது இவ்வத்யாயத்தில் ஒரு நுட்பம் காட்டுகிறோம். இங்கு (15-18) * யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹம் * என்கிற ச்லோகத்தில் * அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: * என்றுள்ளது. இங்கு "லோகே வேதே ச" என்றதற்கு லோகத்திலும் சாஸ்த்ரத்திலும் என்று பொருள் சாதாரணமாக எல்லார்க்கும் தோன்றக் கூடியது. இதர பாஷ்யகாரர்கள் இப்படித்

தான் அர்த்தம் செய்திருக்கக் காண்கிறோமிங்கு. ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரோவென்னில், தமது பாஷ்யத்தில் அங்ஙனம் பொருள் பணிக்கவில்லை. "वेदार्थावलोकनात् लोक इति स्मृतिरिहोच्यते ; श्रुतौ स्मृतौ चेत्यर्थ:— வேதார்த்தாவலோகநாத் லோக இதி ஸ்ம்ருதிரிஹோச்யதே; ச்ருதௌ ஸ்ம்ருதௌ ச இத்யர்த்த:" என்பது கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி. லோகம் என்பதற்கு கரணவ்யுத்பத்தியினால் சாஸ்த்ரமென்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இப்படித்தான் கொள்ளவேணுமென்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் வேதாந்த தேசிகனும் உபபாதநம் செய்தருளியிருக்கிறார். லோகமென்னும் சொல்லுக்கு இப்படி சாஸ்த்ரமென்கிற பொருளைக் கொண்டவர்கள் வேறு யாருமில்லை. லோக சப்தத்திற்கு சாஸ்த்ர மென்று அர்த்தமுள்ளதாக கோசங்களிலும் காணப்படவில்லை. "लोकस्तु भुवने जने— லோகஸ்து புவநே ஜநே" என்றுதான் அமரகோசத்திலுள்ளது. இதர கோசங்களிலும் இங்ஙனமே காண்கிறது. இப்படியிருக்க நம் ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் லோக பதத்தை சாஸ்த்ர பர்யாயமாகக் கொண்டு பொருளருளிச் செய்ததற்கு நிதானமென்ன? என்று பராமர்சிக்க வேணும். நம்மாழ்வாருடைய வொரு ஸ்ரீஸூக்தியே இதற்கு மூலகாரண மென்கிற தத்துவத்தை இங்கு நாம் நிரூபிக்க விரும்புகிறோம்.

53. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் *ஒன்றுந் தேவு முலகு முயிருமென்று தொடங்கும் பதிகத்தில் (4-10-6) *போற்றி மற்றோர் தெய்வமென்னும் பாசுரத்தில் *எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லை யென்றே* என்றருளிச் செய்துள்ளார். இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பரத்துவத்தை உபபாதித்து வந்த ஆழ்வாரை நோக்கி "ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வேச்வரனாகில் அவன் தன்னையே ஆச்ரயிக்கும்படி எங்களைப் பண்ணாமல் இதர தெய்வங்களைத் தொழுமாறு எங்களைச் செய்து வைத்தது ஏன்?" என்று சிலர் கேட்பதாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு விடை கூறுவதாக இப்பாசுரமமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாசுரத்தில் "எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லை யென்றே" என்பது தான் உயிராக வுள்ளது. எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தொழப் பெற்றால் எல்லாருமே வீடு பெறுவார்கள்; அப்படி எல்லாரும் வீடுபெற்று விட்டால் உலகு இல்லையாய் விடும்; (அதாவது லீலாவிபூதி அடியற்றுப் போய் விடும்;) அங்ஙனம் ஆகாமைக்காகவே எம்பெருமான் உங்களை இதர தேவதாபஜனம் பண்ணி ஸம்ஸாரிகளாய்த் தொலைந்து போம்படி செய்து வைத்தான்— என்பதாக இப்பாசுரத்திற்கு ஆபாத ப்ரதீதியில் பொருள் தோன்றக் கூடும். தசோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி வடமொழியில் (திருவாய்மொழிக்குத்) தாம் பணித்த ஒன்பதினாயிரப்படி வியாக்கியானத்தில் இவ்விதமான பொருளையே எழுதியுள்ளார். "भवादृशानां सर्वेषां मोक्षलाभे लीलाविभूत्यन्तर्भूतलोकानाम् उच्छेद एव स्यादिति मत्वैव भगवता स्वविषये भक्तिमनुत्पाद्य देवतान्तरविषये भक्तिरुत्पादितेति भावः ।" என்பவை அந்த ஸ்வாமியினுடைய வியாக்கியான பங்க்திகள்.

54. ஆனால், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், நம்பிள்ளை முதலான பூர்வாசாரியர்கள் தம் வியாக்கியானங்களில் வெளியிட்டருளின பொருள் இங்ஙனே யல்ல, எங்ஙனே யென்னில்; 'உலகில்லையென்றே' என்றவிடத்தில், உலகு என்பதற்கு சாஸ்த்ரமென்று பொருள்; ப்ரபல பாபம் செய்து வைத்த நீங்களும் ப்ரபல ஸுக்ருதிகளுக்கே

பெறக்கூடியதான மோக்ஷத்தைப் பெற்று விட்டீர்களாகில் சாஸ்த்ர மர்யாதையே அழிந்துவிடுமென்று நினைத்தே எம்பெருமான் உங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணர்களாக ஆக்கினவைத்திருக்கிறான்; அவரவர்கள் பண்ணின புண்ய பாபரூப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்த்ர மர்யாதை ஏற்பட்டிருக்கிறது; நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பிரபலமான தீவினைகளைச் செய்திருக்கிறபடியால் அவற்றின் பலனை இப்பிறவியில் க்ஷுத்ரதேவதா பஜனம் பண்ணும்படியாக உங்களை உபேக்ஷித் திடலாயிற்று; கொடிய பாவங்கள் செய்த உங்களையும் புண்யாத்மாக்களைப் போலே ஸ்ரீமந்நாராயண ஸமாச்ரயணமே செய்யும்படி பண்ணிவிடுவானால் அப்போது முன் சொன்ன சாஸ்த்ர மரியாதை அழிந்துவிடுமன்றோ; அங்ஙனம் அழியாமைக்காகவே உங்களை இங்ஙனே நிறுத்திவைத்தது— என்பதாகவே ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றிய பொருள் என்று பூருவாசாரியர்கள் உபபாதித்தருளுகிறார்கள். வேதாந்த தேசிகனும் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் * तत्तत्कर्मानुरूपं फलवितरणतः— தத்தத் கர்மா நுரூபம் பலவிதரணத:* என்று இவ்வர்த்தத்தையே வெளியிட்டருளினர். ஆகவே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தால் உலகு என்பதற்கு சாஸ்த்ர மென்னும் பொருள் தேறி விட்டபடியால் இதையடியொற்றியே ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் ப்ரக்ருத கீதாச்லோகத் தில் [* அதோஸ்மி லோகே வேதே ச *] என்றவிடத்தில் லோக சப்தத்தை சாஸ்த்ர பரமாக வயிப்பித்தருளினரென்று அறியக் கிடக்கிறது. இந்த கீதா ச்லோகத்தை அப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் எடுத்துக் காட்டியுமிருக்கிறார்கள்.

55. எம்பெருமானார்க்கு முன்னே ஆளவந்தாரும் லோக சப்தத்தை சாஸ்த்ர மென்னும் பொருளில் ப்ரயோகம் செய்தருளினார். ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் (23) * न निन्दितं कर्म तदस्ति लोके– ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே * என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை "ஆயிரமடங்கு என்னால் பண்ணப்படா ததாயதொரு நிந்திதகருமமுண்டு அதிபாதகமஹாபாதகாதிகள். அது சாஸ்த்ரத்தி லுமில்லை;...... அநுஷ்டாதாக்கள் பக்கல் இல்லாத நிஷித்தங்களும் சாஸ்த்ரத்தில் காணலாமிறே" என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகனும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத் தில் அவ்விடத்தில், "लोक्यते अनेनेति लोकः—प्रमाणम्; तस्मिन्नास्ति; अप्रामाणिकमित्यर्थः। अत्र शास्त्ररूपप्रमाणविशेषविवक्षा" என்றருளிச் செய்தார். இவற்றால் ஆளவந்தாரும் லோக சப்தத்தை சாஸ்த்ரபரமாகவே கொண்டாரென்று விளங்காநின்றது. இப்படி ஆள வந்தாரும் எம்பெருமானாரும் கொண்டது ஆழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றியே யென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ப்ரவேசமற்ற மற்றையோர் கள் எங்கும் லோகசப்தத்தை இங்ஙனே உபதேசங் கொள்ளக் காணாமையாலே. இனி அடுத்த அத்யாயத்திற்குச் செல்வோம்.

56. பதினாறு மத்யாயத்தில் தேவாஸுரவிபாகம் முக்கியமானது. தைவப்பிறப்பு அஸுரப்பிறப்பு என்று பிறப்பிலேயே இருவகையுண்டு. (16–6.) * द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन् दैव आसुर एव च– த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மின் தைவ ஆஸுர ஏவ ச * என்று அருளிச்செய்த பிராணிவர்க்கங்களை யெல்லாம் இரண்டே வகுப்பாக வகுத் திருக்கிறான் கண்ணபிரான்; தைவவகுப்பு ஒன்று, அஸுரவகுப்பு மற்றொன்று. இதைப்பற்

பெறக்கூடியதான மோக்ஷத்தைப் பெற்று விட்டீர்களாகில் சாஸ்த்ர மர்யாதையே அழிந்துவிடுமென்று நினைத்தே எம்பெருமான் உங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணர்களாக ஆக்கிவைத்திருக்கிறான்; அவரவர்கள் பண்ணின புண்ய பாபரூப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்த்ர மர்யாதை ஏற்பட்டிருக்கிறது; நீங்கள் முற் பிறவிகளில் பிரபலமான தீவினைகளைச் செய்திருக்கிறபடியால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் க்ஷுத்ரதேவதா பஜநம் பண்ணும்படியாக உங்களை உபேக்ஷித்திடலாயிற்று. கொடிய பாவங்கள் செய்த உங்களையும் புண்யாத்மாக்களைப் போலே ஸ்ரீமந்நாராயண ஸமாச்ரயணமே செய்யும்படி பண்ணிவிடுவாரானால் அப்போது முன் சொன்ன சாஸ்த்ர மரியாதை அழிந்துவிடுமன்றோ; அங்ஙனம் அழியாமைக்காகவே உங்களை இங்ஙனே நிறுத்திவைத்தது— என்பதாகவே ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றிய பொருள் என்று பூருவாசாரியர்கள் உபபாதித்தருளுகிறார்கள். வேதாந்த தேசிகனும் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் * तत्तत्कर्मानुरूपं फलवितरणतः— தத்தத் கர்மாநுரூபம் பலவிதரணத:* என்று இவ்வர்த்தத்தையே வெளியிட்டருளினர். ஆகவே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தால் உலகு என்பதற்கு சாஸ்த்ரமென்னும் பொருள் தேறிவிட்டபடியால் இதையடியொற்றியே ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் ப்ரக்ருத கீதாச்லோகத்தில் [* அதோஸ்மி லோகே வேதே ச *] என்றவிடத்தில் லோக சப்தத்தை சாஸ்த்ரபரமாக நயிப்பித்தருளினரென்று அறியக் கிடக்கிறது. இந்த கீதா ச்லோகத்தை அப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் எடுத்துக் காட்டியுமிருக்கிறார்கள்.

55. எம்பெருமானுக்கு முன்னே ஆளவந்தாரும் லோக சப்தத்தை சாஸ்த்ரமென்னும் பொருளில் ப்ரயோகம் செய்தருளினார். ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் (23) * न निन्दितं कर्म तदस्ति लोके— ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே * என்றவிடத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளாநின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை "ஆயிரமடங்கு என்னால் பண்ணப்படாததாயதொரு நிந்திதகருமமுண்டு அதிபாதகமஹாபாதகாதிகள். அது சாஸ்த்ரத்திலுமில்லை;...... அநுஷ்டாதாக்கள் பக்கல் இல்லாத நிஷித்தங்களும் சாஸ்த்ரத்தில் காணலாமிறே" என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகனும் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் அவ்விடத்தில், "लोक्यते अनेनेति लोकः—प्रमाणम्; तस्मिन्नास्ति; अप्रामाणिकमित्यर्थः। अत्र शास्त्ररूपप्रमाणविशेषविवक्षा" என்றருளிச் செய்தார். இவற்றால் ஆளவந்தாரும் லோக சப்தத்தை சாஸ்த்ரபரமாகவே கொண்டாரென்று விளங்காநின்றது. இப்படி ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் கொண்டது ஆழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றியேயென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ப்ரவேசமற்ற மற்றையோர்கள் எங்கும் லோகசப்தத்தை இங்ஙனே உபதேசங் கொள்ளக் காணுமையாலே. இனி அடுத்த அத்யாயத்திற்குச் செல்வோம்.

56. பதினாறு மத்யாயத்தில் தேவாஸுரவிபாகம் முக்கியமானது. தைவப்பிறப்பு அஸுரப்பிறப்பு என்று பிறப்பிலேயே இருவகையுண்டு. (16–6.) * द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन् दैव आसुर एव च— த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச * என்று, உலகத்திலுள்ள பிராணிவர்க்கங்களையெல்லாம் இரண்டே வகுப்பாக வகுக்கிறான் கீதாசார்யன். தைவவகுப்பு ஒன்று, அஸுரவகுப்பு மற்றொன்று. இதைப்பற்

றிச் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமானால் *दैवी सम्पद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता– தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாய ஆஸுரீமதா * (16—5) என்கிறவொரு பாதி ச்லோகத்தை மனனம் பண்ணினால் போதும். ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டு ஸத்கதியை யடையும் வழியைச் சிந்தனை செய்யும் வகுப்புதான் தெய்வவகுப்பெனப் படுவது. அப்படிப்பட்ட சிந்தனையின்றிக்கே அதோகதியை யடையும் வழியைத் தேடும் வகுப்புதான் ஆஸுர வகுப்பெனப்படுவது. இங்ஙனே சொன்னதைக் கேட்டவுடனே அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் துக்கக் குறி காணப்பட்டது. நம்மைக் கண்ணபிரான் தைவவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானோ ஆஸுரவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானோ தெரியவில்லையே யென்று அர்ஜுநன் கவலையுற்று நின்றான். அதையறிந்த கண்ணபிரான் உடனே யருளிச் செய்கிறான்— *माशुचः सम्पदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव– மா சுச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோஸி பாண்டவ! * என்கிறான். அப்பா! நீ கவலை கொள்ளாதே, நீ தெய்வ வகுப்பில் சேர்ந்தவனே யென்று கூறி அவனைப் பரமானந்தப்படுத்துகிறான். தான் செய்யும் உபதேசங்களை அவன் ருசிவிச்வாஸங்களோடு கேட்டுக் கொண்டிருப்பது பற்றியே அவனைத் தைவஸம்பத்து வாய்ந்தவனாக அறுதியிட்டருளினன் கண்ணபிரான். நமக்கு ஆஸ்திக்ய முள்ளதா? நாஸ்திக்ய முள்ளதா? என்பது உலகில் அவரவர்களுடைய நெஞ்சுக்குத் தெரியுமன்றோ. ஆஸ்திக்ய முண்டாகில் நம்முடைய பிறப்பு தெய்வப்பிறப்பு என்று தானே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அஃதில்லையாகில் ஆசுரப் பிறப்பே நமக்கு வாய்த்ததென்று நிச்சயித்துக் கொள்ள என்ன தடை? இத்திய பிறப்பின் தன்மைகளை மேலே பல ச்லோகங்களினால் கண்ணபிரான் தானே யெடுத்துக் கூறுகின்றான். *न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते । असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ॥ –ந சௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே, அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஹுரநீச்வரம் * இத்யாதிகள் காண்க.

57. இனி, பதினேழாமத்யாயத்திற் செல்வோம். இதில் மூவகையான தபஸ்ஸுக்களைக் கூறுகின்றான் கண்ணன். அவை சாரீர தபஸ்ஸென்றும், வாங்மய தபஸ்ஸென்றும், மாநஸதபஸ்ஸென்றும் வழங்கப்படுவன. * ஊன்வாட வுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தான்வாட வாடத் தவஞ்செய்யு * என்றும், * காயோடு நீடுகனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்ய * என்றும் ஆழ்வார்கள் ஒருவிதமான உடல்தவத்தை யருளிச் செய்துள்ளார்கள். கீதாசார்யன் அருளிச்செய்வது அதனில் வேறுபட்டது. *देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् । ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥* என்பது காயிகதபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகம். பகவானையும் அந்தணர்களையும் ஆசாரியர்களையும் பண்டிதர்களையும் வழிபாடு செய்வது, புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடுவது, நெஞ்சில் நினைத்தபடியே அநுஷ்டித்துக் காட்டுவது, மாதர்களைக் கண்டு காதல் கொள்ளாமை, ப்ராணி பீடைகள் செய்யாமை ஆகிய இவை காயிகதபஸ்ஸெனப்படும். *अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् । स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥—அநுத்வேககரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம் ச யத், ஸ்வாத்யாயாத்யயநம் சைவ வாங்மயம் தப உச்யதே * என்பது வாங்மயமான தபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகம். பிறரை நோவச் செய்யாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுவது, உண்மையைச் சொல்லுவது, ப்ரியமும் ஹிதமுமான

வற்றைச் சொல்லுவது, வேத மோதுவது ஆகியவிவை வாசிகதபஸ்ஸெனப்படும். * मनः प्रसादस्सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः। भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते —மந: ப்ரஸாதஸ் ஸௌம்யத்வம் மௌனமாத்மவிநிக்ரஹ:, பாவஸம்சுத்திரித்யேதத் தபோ மானஸ முச்யதே * கோபம் முதலியன கொள்ளாமையாகிற மனத்தெளிவு, பிறர்க்குத் தீங் கிழைக்க நினையாமையாகிற ஸௌம்யத்வம்; வாய்திறந்து பேசாமை, ஸதா தியானிக் கத் தகுந்த பரமபுருஷன் விஷயத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்துகை, வேற்றுவிஷயங்க ளில் சிந்தனை கொள்ளாமை ஆகிய இவை மாநஸதபஸ் ஸெனப்படும். இங்ஙனம் மூவகைப்பட்ட தபஸ்ஸு மறுபடியும் மூவகையாக வகுக்கப்படுகிறது; ஸாத்விக மென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸ மென்றும்.

58. இப்படி மூன்று மூன்றாக வகுக்கப்படும் விஷயங்கள் பதினெட்டாமத்யா யத்திலும் பல கூறப்படுகின்றன. அதில் ஸுகமானது ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென் றும் தாமஸ மென்றும் மூன்றாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. எந்த ஸுகமானது உபக்ரம தசையில் விஷம் போல இருந்து பரிணாமத்தில் அம்ருதம்போலாகிறதோ அது ஸாத்விக ஸுகமாம். யோகம் தொடங்கும்போது வெகு ஆயாஸஸாத்யமாகையாலே துக்கம் போல் தோன்றும்; விபாகதசையில் அப்யாஸ பலத்தாலே அதுவே அம்ருதம்போலா கும். இதுதான் ஸாத்விகஸுகம். * यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम्। तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम्॥ * யத் ததக்ரே விஷமிவ பரிணாமே அம்ருதோபமம், தத் ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தம் ஆத்மபுத்தி ப்ரஸாதஜம் * (18–37.) என்கிற ச்லோகத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

59. இதற்கடுத்த ச்லோகம்—* विषयेन्द्रियसंयोगात् यत्तदग्रेऽमृतोपमम्। परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम्॥—விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத் யத்ததக்ரே அம்ருதோபமம், பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் * என்பது. இந்த ச்லோகத்தை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (7-1-8) * இன்னமுதெனத் தோன்றி ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க * என்கிற பாசுரத்தினால் மொழிபெயர்த்திருக்கிறாரென்னலாம். இந்திரியங்கள் சிற்றின்பங்களைப் பற்றி யநுபவிக்கும் ஸுகம் அநுபவவேளையில் அமு தம்போல் தோன்றிப் பிறகு நரகஹேதுவாகையாலே விஷமாகப் பரிணமிக்கும். இது தான் ராஜஸ ஸுகமென்பது.

60. இதற்குமேல் தாமஸஸுகமென்பது எத்தகைத்தென்னில்; * यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनमात्मनः। निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम्॥ —யதக்ரே சாநுபந்தே ச ஸுகம் மோஹநமாத்மந: நித்ராலஸ்ய ப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸமுதாஹ்ருதம் * (18—39.) இந்த ச்லோகத்தினால் தெரிவிக்கப்படுமது. கீழ்ச் சொன்னவற்றின், அநுபவ வேளை யிலோ விபாகதசையிலோ ஏதேனுமொரு போதிலே அமுதமாகுமாகார முண்டு. இஃது அங்ஙனன்றிக்கே இரண்டு தசையிலும் விஷமாகவே காண்பது. உறங்குவது, சோம்பேறியாயிருப்பது, செய்யவேண்டியவற்றிலே கவனிப்பில்லாமலிருப்பது ஆகிய இவை உபயதசையிலும் விஷமானதே.

61. இப்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், ப்ராஹ்மண ஜாதிக்குரிய தரும மின்னது, க்ஷத்ரிய ஜாதிக்குரிய தருமமின்னது, வைச்ய ஜாதிக்குரிய தருமமின்னது,

வற்றைச் சொல்லுவது, வேத மோதுவது ஆகியவிவை வாசிகதபஸ்ஸெனப்படும். * मनः प्रसादस्सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः । भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते — மந: ப்ரஸாதஸ் ஸௌம்யத்வம் மௌனமாத்மவிநிக்ரஹ:, பாவஸம்சுத்திரித்யேதத் தபோ மானஸ முச்யதே * கோபம் முதலியன கொள்ளாமையாகிற மனத்தெளிவு, பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்க நினையாமையாகிற ஸௌம்யத்வம்; வாய்திறந்து பேசாமை, ஸதா தியானிக்கத் தகுந்த பரமபுருஷன் விஷயத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்துகை, வேற்றுவிஷயங்களில் சிந்தனை கொள்ளாமை ஆகிய இவை மானஸதபஸ் ஸெனப்படும். இங்ஙனம் மூவகைப் பட்ட தபஸ்ஸு மறுபடியும் மூவகையாக வகுக்கப்படுகிறது; ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும்.

58. இப்படி மூன்று மூன்றாக வகுக்கப்படும் விஷயங்கள் பதினெட்டாமத்யாயத்திலும் பல கூறப்படுகின்றன. அதில் ஸுகமானது ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும் மூன்றாய்ப் பிரிக்கப்படுகிறது. எந்த ஸுகமானது உபக்ரமதசையில் விஷம் போலவிருந்து பரிணாமத்தில் அம்ருதம்போலாகிறதோ அது ஸாத்விக ஸுகமாம். யோகம் தொடங்கும்போது வெகு ஆயாஸஸாத்யமாகையாலே துக்கம் போல் தோற்றும்; விபாகதசையில் அப்யாஸ பலத்தாலே அதுவே அம்ருதம்போலாகும். இதுதான் ஸாத்விகஸுகம். * यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् । तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादजम् ॥ * யத் ததக்ரே விஷமிவ பரிணாமே அம்ருதோபமம், தத் ஸுகம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தம் ஆத்மபுத்தி ப்ரஸாதஜம் * (18-37.) என்கிற ச்லோகத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

59. இதற்கடுத்த ச்லோகம்—* विषयेन्द्रियसंयोगात् यत्तदग्रेऽमृतोपमम् । परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ॥ — விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத் யத்ததக்ரே அம்ருதோபமம், பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் * என்பது. இந்த ச்லோகத்தை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (7-1-8) * இன்னமுதெனத் தோன்றி ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க * என்கிற பாசுரத்தினால் மொழிபெயர்த்திருக்கிறாரென்னலாம். இந்திரியங்கள் சிற்றின்பங்களைப் பற்றி யநுபவிக்கும் ஸுகம் அநுபவவேளையில் அமுதம்போல் தோன்றிப் பிறகு நரகஹேதுவாகையாலே விஷமாகப் பரிணமிக்கும். இதுதான் ராஜஸ ஸுகமென்பது.

60. இதற்குமேல் தாமஸஸுகமென்பது எத்தகைத்தென்னில்; * यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनमात्मनः । निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ — யதக்ரே சாநுபந்தே ச ஸுகம் மோஹநமாத்மந:, நித்ராலஸ்ய ப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸமுதாஹ்ருதம் * (18—39.) இந்த ச்லோகத்தினால் தெரிவிக்கப்படுமது, கீழ்ச் சொன்னவற்றில், அநுபவ வேளையிலோ விபாகதசையிலோ ஏதேனுமொரு போதிலே அமுதமாகுமாகார முண்டு. இஃது அங்ஙனன்றிக்கே இரண்டு தசையிலும் விஷமாகவே காண்பது. உறங்குவது, சோம்பேறியாயிருப்பது, செய்யவேண்டியவற்றிலே கவனிப்பில்லாமலிருப்பது ஆகிய இவை உபயதசையிலும் விஷமானதே.

61. இப்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், ப்ராஹ்மண ஜாதிக்குரிய தருமமின்னது, க்ஷத்ரிய ஜாதிக்குரிய தருமமின்னது, வைச்ய ஜாதிக்குரிய தருமமின்னது,

சதுர்த்த ஜாதிக்குரிய தருமமின்னது என்று சொல்லுகையில் *शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम । दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम ॥ - சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்தாக்ஷ்யம் யுத்தே சாப்யபலாயனம், தானமீச்வரபாவஸ்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்* என்கிற ச்லோகத்தினால் க்ஷத்ரியதருமத்தை நெஞ்சிலே யூன்ற வருளிச் செய்தான். இதில் பூர்வார்த்தத்தில் ஐந்து குணங்கள் க்ஷத்ரியனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றுள் சௌர்யமாவது-போர்க்களத்தில் சிறிதும் கூசாமே புகுவதற்குரிய வல்லமை. தேஜஸ்ஸாவது-பிறரால் அசைக்கவும் முடியாமை. த்ருதியாவது-தொடங்கின காரியத்தை எத்தனை யிடையூறுகள் மிடைந்தாலும் சிதைக்காமல் நிறைவேற்றியே தீரும்படியான மனவுறுதி. தாக்ஷ்யமாவது-எந்தகாரியத்தையும் இனிது நிறைவேற்ற வல்லனாகை. [யுத்தே சாபி அபலாயநம்] போர்புரியவந்து நின்றபின் தனக்கு மரணமே ஸம்பவிக்குமென்று தோன்றினாலுங்கூட முதுகுகாட்டிபோடாமை. அர்ஜுநன் க்ஷத்ரியஜாதியிலே பிறந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஸ்வஜாதிதர்மமாகிய யுத்தத்தை வழுவறச்செய்கை ஆவச்யகமென்பதை மேன்மேலும் வற்புறுத்திச் சொல்லி, தான் சொன்னபடியே கேட்கவேண்டுமென்றும் தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றியாகவேண்டுமென்றும் வாயாற்பேறுதற்கின் மைசியேற நன்றாக வுரைத்து, கடைசியாக அவன் வாக்கிலிருந்து *नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत । । स्थितोऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव—நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர் லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந் மயாऽச்யுத, ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்று சொல்லுவித்துக் கீதையைத் தலைக்கட்டினான். கண்ணா! உனது திருவருளால் என்னுடைய விபரீதஜ்ஞான மெல்லாம் தொலைந்தது; உண்மைப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாயிற்று; மனதிலிருந்த கல்மஷங்களெல்லாம் தீர்ந்து ஒரு நிலையில் நின்று விட்டேன்; இனி நீ சொன்னபடி கேட்கிறேன் என்று சொன்னனென்கிற இவ்வளவையும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லி நின்றான்.

62. கீதையுபதேசம் கேட்பதற்கு முன்பு அர்ஜுநன் இருந்த இருப்பு என்ன? இப்போது நின்றநிலை என்ன? என்பதே ஸாரமாக இங்கு உய்த்துணரத் தக்கது. நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று வில்லையும் அம்புகளையும் விட்டெறிந்து தேர்த்தட்டிலே உட்கார்ந்து விட்டான் என்பது முதலத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. நீ சொன்னபடியே செய்கிறேனென்று சொல்லி யுத்தத்திற்கு உடன்பட்டு நின்றானென்பது பதினெட்டாமத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. அவரவர்களுக்கு ஸ்வதர்மத்தில் நிலையுண்டாக்குவதே கீதையின் முழுநோக்கு என்றதாயிற்று. இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்திருக்கிற நிலை யன்றி நோக்குமிடத்து வெகு ஆச்சரியமாக வேயிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் (4-8-6.)* அறிவினால் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய, நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி* என்கிற பாசுரத்தின் பெருமை ஸாரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதன் அருமைபெருமையைக் கண்ணபிரான் தானே முடிவில் *इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति— இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந, ந சாசுச்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்யஸூயதி* என்கிற வொரு ச்லோகத்தினால் அற்புதமாகப் பேசினான். அர்ஜுநா! நான் உனக்குச் சொன்ன இந்த பரம குஹ்யமான சாஸ்த்ரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே, அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே,

சதுர்த்த ஜாதிக்குரிய தருமமின்னது என்று சொல்லுகையில் *शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् । दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥ - சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்தாக்ஷ்யம் யுத்தே சாப்யபலாயனம், தானமீச்வரபாவஸ்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்* என்கிற ச்லோகத்தினால் க்ஷத்ரியதருமத்தை நெஞ்சிலே யூன்ற வருளிச் செய்தான். இதில் பூர்வார்த்தத்தில் ஐந்து குணங்கள் க்ஷத்ரியனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றுள் சௌர்யமாவது-போர்க்களத்தில் சிறிதும் கூசாமே புகுவதற்குரிய வல்லமை. தேஜஸ்ஸாவது--பிறரால் அசைக்கவும் முடியாமை. த்ருதியாவது-தொடங்கின காரியத்தை எத்தனையிடையூறுகள் மிடைந்தாலும் இளைக்காமல் நிறைவேற்றியே தீருப்படியான மனவுறுதி. தாக்ஷ்யமாவது--எந்தகாரியத்தையும் இனிது நிறைவேற்ற வல்லனாகை. [யுத்தே சாபி அபலாயநம்] போர்புரியவந்து நின்றபின் தனக்கு மரணமே ஸம்பவிக்குமென்று தோன்றினாலுங்கூட முதுகுகாட்டிபோடாமை. அர்ஜுநன் க்ஷத்ரியஜாதியிலே பிறந்தவனாதலால் அவனுக்கு ஸ்வஜாதிதர்மமாகிய யுத்தத்தை வழுவறச்செய்கை ஆவச்யகமென்பதை மேன்மேலும் வற்புறுத்திச் சொல்லி, தான் சொன்னபடியே கேட்டாக வேண்டுமென்றும் தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றியாகவேண்டுமென்றும் வாழைப்பழத்தில் ஊசியேற்றுவதுபோலுரைத்து, கடைசியாக அவன் வாக்கிலிருந்து *नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत । स्थितोऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव--நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர் லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாத் மயாச்யுத, ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ.* என்று சொல்லுவித்துக் கீதையைத் தலைக்கட்டினனாயிற்று. கண்ணா! உன்னுடைய திருவருளால் என்னுடைய விபரீதஜ்ஞானமெல்லாம் தொலைந்தது: உண்மைப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாயிற்று; மனதிலிருந்த கல்மஷங்களெல்லாம் தீர்ந்து ஒரு நிலையில் நின்றுவிட்டேன்; இனி நீ சொன்னபடி கேட்கிறேன் என்று சொன்னனென்கிற இவ்வளவையும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லி நின்றான்.

62. கீதையுபதேசம் கேட்பதற்கு முன்பு அர்ஜுநன் இருந்த இருப்பு என்ன? இப்போது நின்றநிலை என்ன? என்பதே ஸாரமாக இங்கு உய்த்துணரத் தக்கது. நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று வில்லையும் அம்புகளையும் விட்டெறிந்து தேர்த்தட்டிலே உட்கார்ந்து விட்டான் என்பது முதலத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. நீ சொன்னபடியே செய்கிறேனென்று சொல்லி யுத்தத்திற்கு உடன்பட்டு நின்றனென்பது பதினெட்டாமத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. அவரவர்களுக்கு ஸ்வதர்மத்தில் ருசியையுண்டாக்குவதே கீதையின் முழுநோக்கு என்றதாயிற்று. இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்திருக்கிற ரீதியை ஊன்றி நோக்குமிடத்து வெகு ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் (4-8-6.) *அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய, நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி* என்கிற பாசுரத்தின் பொருமை ஸாரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதன் அருமைபெருமையைக் கண்ணபிரான் தானே முடிவில் *इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति— இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந, ந சாசுச்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி* என்கிற வொரு ச்லோகத்தினால் அற்புதமாகப் பேசினன். அர்ஜுநா! நான் உனக்குச் சொன்ன இந்த பரம குஹ்யமான சாஸ்த்ரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே, அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே,

அசுச்ரூஷுவுக்குச் சொல்லாதே, என்னிடத்தில் அஸூயையுள்ளவனுக்குச் சொல்லாதேயென்று கட்டளையிடுகிறான் கண்ணபிரான். இங்கு "ந ச மாம் யோப்யஸூயதி" என்ற விடத்திற்கு நம் பாஷ்யகாரர் பாஷ்யமிட்டருளுகிறார்; காணக் கண்ணாயிரம் வேண்டும்; கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டும். நவில நாவாயிரம் வேண்டும். "मत्स्वरूपे मदैश्वर्ये मद्गुणेषु च कथितेषु यो दोषमाविष्करोति न तस्मै वाच्यम्" என்று பாஷ்யஸூக்தியுள்ளது. என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய ஐச்வர்யத்தையும் என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் அவற்றில் தோஷாவிஷ்காரணம் செய்பவனே என்னிடத்தில் அஸூயை கொண்டவன், அவனுக்கு நீ மூன்றும் சொல்லாதே—என்று கண்ணபிரான் கட்டளையிடுவதாக ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளுகிறார். பகவத் குணங்களை எத்தனை உயர்த்தியாகச் சொன்னாலும் அத்தனையும் ஒக்கும்! ஒக்கும்!! என்றிராதே அவற்றில் அஸம்பாவிதத்வத்தை உபபாதிக்கிறோம் வேண்டியென்று, தங்களுக்குண்டான பாண்டித்யத்தையெல்லாம் பகவத் குணங்களை இல்லைசெய்வதிலும் இறக்குவதிலுமே உபயோகப்படுத்துகிறவர்கள் பகவத்கீதைக்கு வெகுதூரத்திலே நிற்கவேண்டுமென்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது.

❀ यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः ।
तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ❀

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

பகவத்கீதை யறுபத்திரண்டென்னும் கீதாஸாரஸங்க்ரஹமும்

முற்றுப் பெற்றது.